SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

Amintiri de neuitat

Traducere din limba engleză de
Cristina Tache
Gabriel Drăghici
Editura Litera
2016

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS
Ain't She Street
Copyright © 2004

Lira şi Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Amintiri de neuitat
Susan Elizabeth Phillips
Copyright © 2016 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PHILLIPS, SUSAN ELIZABETH
Amintiri de neuitat / Susan Elizabeth Phillips; trad.:
Cristina Tache
– Bucureşti: Litera, 2016
ISBN 978-606-33-1197-0
I. Tache, Cristina (trad.)
II. Drăghici, Daniel
821.111(73)-31*135. 1

Pentru Jayne Ann Krentz,
O prietenă dragă, o scriitoare minunată şi cea mai elocventă şi inteligentă apărătoare a romanului de dragoste

Nu există nici o legătură cu personajele din cărți. Bărbații au avut toate avantajele față de noi când şi-au spus poveştile. Au fost mult mai bine educați decât noi. Condeiul a fost în mâna lor. Nu voi permite cărților să dovedească ceva.

JANE AUSTEN, Persuasiune

capitolul 1

„Mă tem", mărturisi Pen, „că nu sunt foarte cuminte. Mătuşa spune că am primit o educație lamentabilă".

Georgette Heyer, Corintianul

Copilul nestăpânit al Parrishului, Mississippi, se întorsese în oraşul pe care îl lăsase în urmă pentru totdeauna. Sugar Beth Carey îşi mută privirea de pe parbrizul umezit de ploaie către câinele groaznic care stătea lângă ea pe scaunul din dreapta.

— Ştiu la ce te gândeşti, Gordon, aşa că dă-i drumul şi spune-o. Cum decad cei puternici, corect? Râse amar. Ei bine, te bag în mă-ta. Doar că... Clipi simțind înțepătura lacrimilor în ochi. Doar că... te bag în mă-ta.

Gordon îşi înalță capul şi mârâi la ea. Şi el credea că nu era bună de nimic.

— Nu e vorba de mine, amice. Dădu mai tare insta-lația de încălzire a vechiului ei Volvo ca să îmblânzeas-că frigul zilei de sfârşit de februarie. Griffin şi Diddie Carey au fost stăpânii acestui oraş iar eu am fost prin-țesa lor.

Fata care, cel mai probabil, ar fi urmat să cuce-reasc lumea.
Auzi urletul imaginar al unui baset care râde.
Asemenea şirului de case acoperite cu tablă pe lângă care tocmai trecuse, Sugar Beth începuse şi ea să se dărăpăneze pe ici, pe colo. Părul lung şi blond care îi cădea în bucle pe umeri nu mai avea strălucirea de altădată, iar inimioarele de aur care îi atârnau de lobii urechilor nu mai săltau într-un dans lipsit de griji. Buzele ei îmbufnate îşi pierduseră tendința de a se arcui în zâmbete seducătoare, iar obrajii ei de păpuşă îşi pierduseră inocența pe care o aveau înainte de a se căsători de trei ori.
Genele dese mărgineau încă doi ochi uimitori, de un albastru-deschis, dar o rețea uşoară de riduri începuse

să le încrețească aproape imperceptibil colțurile. Acum cincisprezece ani fusese cea mai bine îmbrăcată fată din Parrish, dar acum una din cizmele ei din piele de viței cu toc cui avea o mică gaură în talpă, iar rochia violet tricotată şi strânsă pe corp, cu gulerul sobru pe gât, dar nu la fel de sobră ca lungime, era luată dintr-un magazin cu prețuri reduse şi nu dintr-un butic scump.
Parrishul îşi începuse existența prin anii 1820 ca oraş al bumbacului din nord-estul statului Mississippi, iar mai târziu scăpase de torțele armatei unioniste de ocupație grație vicleniei populației lui feminine, care îi scăldase neîncetat pe băieții în albastru în farmecul lor şi într-o ospitalitate sudistă neobosită, astfel încât nici unul dintre ei n-a avut sufletul să aprindă primul băț de chibrit. Sugar Beth era descendenta directă a acelor femei, dar în zile ca aceasta îi era greu să-şi amintească acest lucru.

Când se apropie de Shorty Smith Road reglă viteza ştergătoarelor de parbriz şi îşi aruncă privirea către clădirea cu două niveluri care încă se mai afla în capătul străzii, goală în această după-amiază de duminică. Datorită şantajului economic exercitat de tatăl ei, liceul din Parrish rămăsese încă unul dintre puținele experimente de succes de educație publică integrată din sudul profund. Cândva, fusese stăpâna acelor holuri. Numai ea decidea cine stătea la cea mai bună masă de la cantină, cu ce băieți era acceptabil să te întâlneşti şi dacă o imitație de poşetă Gucci era în regulă, în caz că tatăl tău nu era Griffin Carey şi nu ți-o puteai permite pe cea originală. Blondă şi divină, fusese regina supremă.

Nu fusese întotdeauna o dictatoare binevoitoare, dar puterea îi fusese rareori contestată, chiar şi de către pro-fesori. Unul dintre ei încercase, dar Sugar Beth rezolvase rapid problema. Cât despre Winnie Davis... Ce şansă ar fi avut o ciudățică stângace şi nesigură împotriva puterii şi abilității lui Sugar Beth Carey?

In timp ce privea prin burnița de februarie către li-ceu, începu să-i vibreze în cap vechea muzică: INXS, Miami Sound Machine, Prince. In zilele acelea, când

Elton John cânta Candle in the Wind, o cânta doar pe Marilyn.

Liceul. Ultima perioadă în care lumea fusese la picioarele ei.

Gordon trase un vânt.

— Doamne, cât te urăsc, câine nenorocit.

Fața disprețuitoare a lui Gordon îi spunea că el nu dădea doi bani pe ea. Zilele astea, nici ea nu dădea.

Privi indicatorul de benzină. Era pe drojdie, dar nu dorea să risipească banii ca să umple rezervorul până

când nu va fi obligată. Dacă priveai partea bună a lucrurilor, cine avea nevoie de benzină când ajunsese la capătul drumului?
Viră la colț şi văzu terenul gol de pe locul unde se afla odată casa lui Ryan. Pentru ea, Ryan Galantine fusese asemenea lui Ken pentru Bărbie. Cel mai popular băiat; cea mai populară fată. T iubesc P veci. Ea îi zdrobise inima în primul an de universitate la Ole1, când îl înşelase cu Darren Tharp, sportivul vedetă care devenise primul ei soț.
Sugar Beth îşi aminti cum obişnuia să-l privească Winnie Davis pe Ryan atunci când credea că nu o observă nimeni. Ga şi când o paria împiedicată ar fi avut vreo şansă la strălucitorul Ryan Galantine. Grupul de prietene ale lui Sugar Beth, Sălciile de Mare, făceau pe ele de râs când râdeau de ea pe la spate. Amintirea o deprimă şi mai tare.
In timp ce conducea spre centrul oraşului, îşi dădu seama că Parrishul îşi valorificase faima nou descoperită de fundal şi personaj principal al bestsellerului realist Ultima haltă pe linia spre nicăieri. Noul birou turistic atrăsese un flux constant de vizitatori, şi vedea cum oraşul se înviorase. Trotuarul din fața bisericii presbiteriene nu mai era denivelat, iar luminile stradale urâte cu care crescuse fuseseră înlocuite cu lampadare elegante de la trecerea dintre secole. Pe Tyler Street, casele istorice în stiluri de dinaintea Războiului Civil, victorian şi neo-grec îşi expuneau tencuiala proaspătă
1 Numele familiar pentru Universitatea din Mississippi (n.tr.)

iar cupola monstruozității italieneşti a doamnei Eulie Baker era împodobită cu o roză a vânturilor elegantă din cupru. Sugar Beth şi Ryan se giugiuliseră pe aleea din

spatele casei în noaptea de dinainte de a merge până la capăt.
Coti pe Broadway, strada principală a oraşului, în-tinsă pe patru cvartale. Ceasul de la tribunal nu mai era oprit la zece fără zece, iar fântâna arteziană din parc fusese curățată. Banca, împreună cu o altă ju-mătate de duzină de firme, îşi afişau şi ele umbrarele vărgate castaniu cu verde, iar drapelul confederat nu se mai vedea pe nicăieri. O luă la stânga pe Valley, şi se îndreptă spre vechea gară abandonată aflată la un cvartal distanță. Până la începutul anilor 1980, trenurile de pe calea ferată Mississippi Central soseau aici o dată pe zi. Spre deosebire de celelalte clădiri din zona centrală, gara avea nevoie de reparații majore şi de o curățenie serioasă.
Exact ca ea.
Nu mai putea amâna acest lucru şi se îndreptă spre Mockingbird Lane şi spre casa cunoscută sub numele de Frenchman's Bride1.
Deşi Frenchman's Bride nu se număra printre casele istorice din Parrish, era cea mai grandioasă din oraş, cu coloanele ei înalte, verandele largi şi ferestrele bovindou elegante. Combinație minunată de casă de pe o plantație sudistă şi arhitectură Queen Anne, casa stătea pe o mică ridicătură destul de îndepărtată de stradă, înconjurată de magnolii, arbori ai lui Iuda, azalee şi tufe de corni. Aici crescuse Sugar Beth.
Asemenea caselor istorice de pe Tyler Street, şi aceasta era bine întreținută. Obloanele erau proaspăt vopsite cu vopsea neagră lucioasă, iar fereastra în formă de evantai de deasupra uşilor duble de la intrare era luminată de strălucirea difuză a candelabrului din interior. Refuzase să mai primească veşti din oraş cu ani în urmă, cu excepția frânturilor pe care mătuşa Tallulah catadicsise să i le transmită, astfel încât nu ştia cine cumpărase casa. Asta

era bine. Existau deja destui oameni în viața ei pe care să-i disprețuiască, iar în fruntea listei se afla numele ei.
Frenchman's Bride era una dintre cele trei case de pe Mockingbird Lane. Deja trecuse de prima, cu două niveluri, în stil colonial francez. Spre deosebire de Frenchman's Bride, ştia cine locuia acolo. A treia casă, care aparținuse mătuşii Tallulah, era destinația ei.
Gordon se foi. Câinele era rău, dar ultimul ei soț, Emmettt, îl iubise, aşa că Sugar Beth se simțise obligată să-l păstreze până când îi găsea un nou stăpân. Până acum nu avusese deloc noroc. Era greu de găsit un cămin pentru un baset cu tulburări grave de comportament.
Acum ploaia se întețise, şi dacă n-ar fi ştiut drumul, ar fi putut trece de aleea năpădită de vegetație care se afla de cealaltă parte a gardului viu înalt care apăra Frenchman's Bride de privirile intruşilor în capătul dinspre est. Pietrişul dispăruse de mult, iar amortizoarele uzate ale Volvoului protestară la contactul cu denivelările.
Remiza trăsurilor arăta şi mai dărăpănată decât şi-o amintea, dar zidul văruit împânzit de muşchi, frontoanele gemene şi acoperişul abrupt şi ascuțit îi dădeau un oarecare farmec, ca dintr-o carte de poveşti. Con-struită în acelaşi timp cu Frenchman's Bride, nu adă-postise niciodată nimic care să semene cu vreo trăsură, dar bunica ei considerase cuvântul garaj prea banal. Pe la sfârşitul anilor 1950, locul fusese transformat în lo-cuință pentru Tallulah, mătuşa lui Sugar Beth. Aceasta îşi trăise acolo tot restul vieții, iar atunci când murise, remiza trăsurilor fusese o parte a moştenirii ei pentru Sugar Beth, gestul unui om de-a

dreptul disperat, pen-tru că mătuşa Tallulah nu fusese niciodată de acord cu ea.
„Știu că nu vrei să fii vanitoasă şi egoistă, Sugar Beth, binecuvântat să-ți fie sufletul. Ştiu că într-o zi vei depăşi toate aceste lucruri."
Tallulah credea că-şi poate insulta nepoata oricum dorea atâta timp cât îi binecuvânta sufletul în timp ce o făcea.
Sugar Beth se aplecă peste scaun şi deschise portiera pentru Gordon.

12

Susan Elizabeth Phillips

— Hai, cară-te!

Câinelui nu-i plăcea să-şi ude labele, iar privirea pe care i-o aruncă îi arăta că se aştepta să fie dus înăuntru în brațe.

— Mda, asta se va întâmpla.

El îşi rânji dinții la ea.

îşi înşfăcă poşeta, ce mai rămăsese din cea mai ieftină pungă cu mâncare pentru câini pe care fusese în stare să o găsească şi un bax cu şase coca-cola. Lucrurile din portbagaj mai puteau aştepta până când se oprea ploaia. Ieşi din maşină, cu picioarele ei lungi şi perfecte înainte, iar fusta scurtă i se ridică până sus pe coapse.

Gordon se mişca repede atunci când voia şi țâşni înaintea ei pe cele trei trepte care duceau în mica verandă. Placa din lemn verde cu auriu, pe care omul care îngrijise gospodăria mătuşii Tallulah o bătuse în perete acum patruzeci de ani, încă ocupa un loc de onoare alături de uşa principală.

ÎN TIMPUL VERII ANULUI 1954,
AICI A PICTAT MARELE ARTIST
ABSTRACT EXPRESIONIST AMERICAN
LINCOLN ASH.

Şi îi lăsase mătuşii Tallulah o operă de artă valoroasă, care acum îi aparținea nepoatei ei, Sugar Beth Carey Tharp Zagurski Hooper. O pictură pe care Sugar Beth trebuia s-o găsească cât mai repede posibil.
Alese o cheie dintre cele pe care i le trimisese avoca-tul mătuşii, descuie uşa şi intră. Imediat, o copleşiră mirosurile din lumea mătuşii ei: Ben Gay, mucegai, salată de pui şi dezaprobare. Gordon aruncă o privire, uită că nu-i plăcea să se ude pe labe şi se întoarse afară. Sugar Beth lăsă jos pachetele şi privi împrejur.
Zona livingului era ticsită cu obiecte de familie, niş-te monstruozități cu aer familiar: scaune prăfuite în stil Sheraton, mese cu zgârieturi de gheare şi urme de picioare, un birou Queen Anne şi un cuier de pălării din lemn curbat plin de pânze de păianjeni. Pe bufetul

de mahon se afla un ceas, alături de o pereche de mopşi urâți de porțelan şi o casetă de argint, decorată cu o placă care îşi pierduse strălucirea, care o omagia pe Tallulah Carey pentru numeroşii ani petrecuți în slujba neprecupețită a Fiicelor Confederației.
Nu exista nici un plan în organizarea decorului. Covorul oriental ros din încăpere concura cu sofaua cu flori decolorate din creton. Broderia tip „flacără" de culoare corai şi galben de pe un fotoliu se ițea de sub nişte perne croşetate. Canapeaua era din piele verde uzată, perdelele din dantelă galbenă. Totuşi, culorile şi modelele, estompate de vechime şi uzură, dobândiseră un soi de armonie obosită.
Sugar Beth se îndreptă către bufet şi dădu deoparte o pânză de păianjen pentru a deschide caseta de argint, înăuntru se aflau douăsprezece seturi de tacâmuri din argint Gorham Chantilly. Pe cât îşi putea aminti Sugar

Beth, Tallulah folosea în fiecare lună linguriţele cu coadă lungă pentru grupul ei cu care juca canastă miercuri dimineaţa. Sugar Beth se întrebă cât puteau valora douăsprezece seturi de tacâmuri din argint Chantilly pe piaţa liberă.
Nici pe departe de ajuns. Avea nevoie de tablou.
Trebuia să facă pipi, îi era foame, dar nu mai putea de nerăbdare să vadă atelierul. Ploaia nu încetase, aşa că luă un pulover bej vechi şi urât mirositor, pe care Tallulah îl lăsase lângă uşă, şi-l puse pe umeri şi ieşi din nou afară. Apa de ploaie îi pătrunse prin gaura din cizmă în timp ce urma pavajul de piatră care ducea pe lângă casă către garaj. Vechile uşi din lemn stăteau să se prăbuşească din balamale. Folosi una din cheile de lacăt pe care le primise şi trase de ele ca să le deschidă.
Locul arăta exact aşa cum îşi amintea Sugar Beth. Când remiza pentru trăsuri fusese transformată în casă pentru o fată bătrână, Tallulah refuzase să-i lase pe dulgheri să distrugă această parte a vechiului garaj unde îşi făcuse odinioară Lincoln Ash atelierul. In schimb, se mulţumise ea cu un living mai mic şi o bucătărie mai strâmtă şi lăsase locul ca pe un altar. Pe rafturile din lemn negeluit încă se mai aflau cutii de tablă ce mai păstrau o crustă

din vopseaua picurată sau stropită din pensulele lui Ash cu cincizeci de ani în urmă, pentru a crea lucrările care deveniseră capodoperele lui. Pentru că singura pereche de geamuri a garajului nu lăsa să intre decât puţină lumină, lucrase cu uşile garajului deschise, întinzându-şi pânzele pe podea. Cu ani în urmă, mătuşa ei acoperise prelata stropită cu vopsea cu foi groase de plastic protector, acum atât de opac din pricina

murdăriei, a gândacilor morți şi a prafului, încât culorile de sub el de-abia se vedeau. O scară pătată cu vopsea, învelită şi ea în plastic, stătea într-un capăt lângă un banc de lucru pe care se afla o cutie cu scule, o colecție cu vechile pensule, cuțite şi spatule ale lui Ash, toate împrăştiate pe acolo ca şi când s-ar fi oprit din lucru ca să fumeze o țigară. Sugar Beth nu se aşteptase ca mătuşa ei ciufută să lase pictura rezemată de perete în aşteptarea ei, dar totuşi ar fi fost frumos să facă aşa. îşi înăbuşi un oftat. Primul lucru pe care avea să-l facă a doua zi de dimineață va fi să înceapă cu adevărat căutarea.

Gordon o urmă înapoi în casă. în timp ce aprindea o lampă cu picior cu un abajur cu ciucuri, disperarea care înmugurise în ea de săptămâni se înteți. Cu cincisprezece ani în urmă părăsise oraşul debordând de aroganță, o fată nesăbuită şi răzbunătoare care nu putea concepe că universul nu se învârte în jurul ei. Dar universul fusese cel care răsese până la urmă.

Merse la fereastră şi trase perdeaua prăfuită. Pe deasupra gardului viu văzu coşurile de la Frenchman's Bride. Numele i se trăgea de la primul proprietar. Bunica ei concepuse casa, bunicul ei o construise, tatăl ei o modernizase, iar Diddie o umpluse cu iubire. „într-o zi Frenchman's Bride va fi a ta, Sugar Baby."

Pe vremuri, ar fi izbucnit în plâns față de nedreptatea vieții. Acum, trase perdeaua şi se întoarse să-şi hrănească nesuferitul câine.

La Frenchman's Bride, Colin Byrne stătea la fereas-tra dormitorului principal de la etaj. înfățişarea lui te ducea cu gândul la eleganța solemnă a unui bărbat din altă epocă, poate cea a Regenței, sau orice altă perioadă

marcată puternic de lornioane, tabachere şi saloane. Avea ochii de culoarea jadului, adânciți în orbite, şi o față lungă şi îngustă cu pometi ascuțiți şi scobituri de forma unor virgule sub ei. Coada acelor virgule se curba spre o gură subțire şi sobră. Avea o față de dandy, uşor emasculată, sau aşa ar fi fost dacă nu ar fi existat nasul, care era uriaş – lung, aristocratic şi considerabil de urât, dar care totuşi se potrivea perfect feței lui.
Purta un halat scurt de catifea cu aceeaşi lejeritate cu care alt bărbat ar fi purtat un hanorac. Ținuta era completată de nişte pantaloni de pijama din mătase neagră care se strângeau cu un şnur, împreună cu papuci care aveau simboluri chinezeşti violet în vârf. Hainele fuseseră croite să cadă perfect pe trupul lui foarte înalt, cu umeri lați, dar mâinile lui mari de muncitor – cu palme late şi degete groase – arătau că exista posibilitatea ca orice era legat de Colin Byrne să nu fie exact aşa cum părea.
In timp ce stătea la fereastră urmărind cum se aprind luminile în remiza trăsurilor, linia gurii deja severe deveni şi mai accentuată. Aşadar... zvonurile erau adevărate. Sugar Beth Carey se întorsese.
Trecuseră cincisprezece ani de când o văzuse ultima dată. Era ceva mai mult decât un băietan pe atunci. Douăzeci şi doi de ani, plin de el, o pasăre exotică străină care aterizase într-un orăşel din sud pentru a-şi scrie primul roman şi – ah, da – a preda la şcoală în timpul liber. Exista ceva plăcut în faptul de a lăsa ranchiuna să fermenteze atât de mult timp. Asemenea unui vin franțuzesc bun, creştea în complexitate, dezvoltându-şi subtilități şi nuanțe pe care o rezolvare mai rapidă nu le-ar fi permis.

Colțul gurii i se ridică plin de speranță. Acum cincisprezece ani fusese lipsit de putere în fața ei. Acum nu mai era.

Venise în Parrish din Anglia pentru a preda la liceul de aici, deşi nu nutrea nici o pasiune pentru profesie şi avea şi mai puțin talent pentru asta. Dar Parrish, asemenea altor mici oraşe din Mississippi, avusese o nevoie disperată de profesori. Un comitet format din cetățeni de vază ai statului contactaseră universități din Regatul

Unit, oferind absolvenților excepționali slujbe împreu-nă cu vize de lucru în scopul de a lărgi viziunea tinerilor lor asupra lumii.
Colin, care fusese fascinat de mult de scriitorii sudu-lui american, se folosise imediat de această şansă. Ce loc mai bun ar fi putut exista pentru a-şi scrie marele roman decât fertilul peisaj literar din Mississippi, căminul lui Faulkner, Eudora Welty, Tennessee Williams, Richard Wright? Se grăbise să scrie un eseu elocvent care exagera mult interesul lui în a preda, adunând referințe strălucite de la câțiva dintre profesorii săi, şi ataşase primele douăzeci de pagini ale romanului de-abia început, închipuindu-şi – şi având dreptate, aşa cum se dovedise – că un stat cu o moştenire literară atât de impresionantă va prefera un scriitor. După o lună primise vestea că fusese acceptat şi nu mult după aceea era în drum spre Mississippi.
Se îndrăgostise de afurisitul ăsta de loc din prima zi – de ospitalitatea şi de tradițiile lui, de farmecul lui de oraş mic. Totuşi, nu acelaşi lucru se întâmplase cu munca lui de profesor, care evoluase de la a fi dificilă până la a deveni imposibilă, grație lui Sugar Beth Carey.
Colin nu-şi făcuse un plan anume pentru a se răz-buna pe ea. Nici un complot machiavelic pe care să-l întoarcă pe toate părțile zece ani – nu i-ar fi oferit ei ni-ciodată atâta putere asupra lui. Ceea ce nu însemna că

intenționa să dea deoparte ranchiuna pe care i-o purtase atât de mult timp. Va aştepta momentul potrivit şi va vedea încotro îl va îndrepta imaginația lui de scriitor.
Telefonul sună; se îndepărtă de la fereastră, îl ridică şi răspunse cu accentul britanic sacadat pe care anii petrecuți în sudul american nu i-l alteraseră.
— Byrne la telefon.
— Colin, sunt Winnie. Am încercat astăzi mai devre-me să dau de tine.
Lucrase la capitolul al treilea al noii sale cărți.
— Îmi pare rău, iubito. Nu am apucat să-mi verific mesajele telefonice. Ceva important?

Amintiri de neuitat
17
Merse cu telefonul din nou la fereastră şi privi afară. O altă lumină se aprinsese în remiza trăsurilor, de data asta la etaj.
— Suntem toți aici pentru masa obişnuită, şi toți au dus câte ceva. Băieții se uită chiar acum la cursa de la Daytona,şi nimeni nu te-a văzut de-o veşnicie. De ce nu vii şi tu? Iți simțim lipsa, domnule Byrne.
Lui Winnie îi plăcea să-l tachineze amintindu-i de prima tor relație de profesor şi elev. Ea şi soțul ei erau prietenii lui cei mai apropiați din Parrish, şi pentru o clipă fu tentat. Dar cu ea mai erau Sălciile de Mare şi probabil că şi partenerii lor cei importanți. In general, femeile îl amuzau, dar în seara asta nu avea chef să le asculte sporovăială.
— Trebuie să mai lucrez puțin. Invită-mă data vii-toare, da?
— Sigur.
Privi peste peluză, dorindu-şi să nu fie el cel care să de primul vestea.
— Winnie... în remiza trăsurilor sunt aprinse luminile.

Câteva clipe între ei se aşternu tăcerea, înainte ca ea să-i răspundă cu o voce blândă şi aproape impersonală:
— S-a întors.
— Aşa se pare.
Winnie nu mai era o adolescentă nesigură pe ea, şi vocalele ei catifelate din sud fură străbătute de o ascuțime de oțel:
— Atunci e bine. Să înceapă jocul.
Winnie se întoarse în bucătăria ei la timp să o vadă pe Leeann Perkins închizându-şi telefonul mobil, cu ochii jucându-i de încântare.
— No să vă vină nici uneia să credeți.
Winnie bănui că ea o să creadă.
Celelalte patru femei din bucătărie se opriră din treabă. Leeann avea tendința să chițăie când era încântată, vocea ei semănând cu a lui Minnie, partenera lui Mickey Mouse, în varianta sudistă.
— A fost Renee. Vă aduceți aminte că are o legătură cu Larry Carter, care lucrează la Quik Mart de când

S'â întors de la dezintoxicare? N-o să ghiciți în veci cine a apărut la casă acum câteva ore.
Când Leeann se opri pentru a da un efect dramatic, Winnie luă un cuțit şi se strădui să se concentreze să taie prăjitura cu coca-cola a lui Heidi Pettibone. Mâna îi tremura puțin.
Leeann îşi băgă celularul în poşetă fără să-şi ia ochii de la ele.
— S-a întors Sugar Beth!
Lingura cu găuri pe care o clătea Merylinn Jasper căzu în chiuvetă.
— Nu cred.
— Ştiam că se întoarce. Fruntea lui Heidi se încreți de indignare. Dar totuşi, cum a avut curajul?

— Sugar Beth a avut mereu mult tupeu, le reaminti Leeann.
— Asta o să provoace tot soiul de necazuri. Amy Graham îşi pipăi crucea de aur de la gât. în liceu, fusese cea mai fervent creştină din clasa a douăsprezecea şi preşedintă a Clubului Bibliei. încă mai avea tendința de a face prozeliți, dar era atât de decentă încât ceilalți îi treceau cu vederea acest lucru. Acum îşi puse mâna pe brațul lui Winnie. Te simți bine?
— Da.
Lui Leeann îi păru rău imediat.
— N-ar fi trebuit să o zic aşa. Am fost din nou lipsită de tact, nu-i aşa?
— Ca întotdeauna, spuse Amy. Dar noi te iubim oricum.
— Şi Isus te iubeşte, se amestecă Merylinn, înainte ca Amy să poată trece mai departe.
Heidi se trase de unul din cerceii cu ursuleți minus-culi pe care îi purta cu puloverul roşu şi albastru cu ursuleți. Colecționa urşi şi uneori o lua puțin valul.
— Cât timp credeți că o să rămână?
Leeann îşi strecură mâna în decolteul adânc pentru a a-şi trage breteaua sutienului. Avea cei mai frumoşi sâni dintre toate Sălciile de Mare şi îi plăcea să se fălească cu ei.
— Nu pentru mult timp, aş putea să pariez. Doamne, ce ticăloase mici eram.
Peste bucătărie se aşternu liniştea. Amy o rupse pentru a spune ceea ce gândeau cu toate:
— Winnie nu era.
Pentru că Winnie nu fusese una dintre ele. Numai ea nu fusese Salcie de Mare. Ce ironie, de vreme ce acum era conducătoarea lor.
Lui Sugar Beth îi venise ideea cu Sălciile de Mare când avea unsprezece ani. Numele îl luase dintr-un vis pe care îl avusese, deşi nici una dintre ele nu-şi putea aminti despre ce fusese vorba. Sălciile de Mare vor fi un

club privat, le anunțase ea, cel mai amuzant din câte existau, pentru cele mai populare fete din şcoală, toate alese bineînțeles de ea. In mare parte făcuse o treabă bună şi, după mai bine de douăzeci de ani, Sălciile erau incă cel mai amuzant club din oraş.
La apogeu, avusese douăsprezece membre, dar une-le se mutaseră, iar Dreama Shephard murise. Acum mai rămăseseră doar cele patru femei care se aflau cu Winnie în bucătărie. Ele îi deveniseră cele mai dragi prietene.
Phil, soțul lui Heidi, îşi băgă capul în bucătărie. Le dădu oala goală în care se aflase sosul Rotel pe care bărbații insistau să-l aibă la fiecare întâlnire, un ames-tec picant de roşii şi brânză Velveeta în care să-şi în-moaie tortilla.
— Clint ne pune să ne uităm la golf. Când mâncăm?
— Curând. Şi n-o să ghiciți ce tocmai am auzit. Cerceii cu ursuleți ai lui Heidi se agitară. Sugar Beth s-a întors.
— Vorbeşti serios? Când?
— In după-amiaza asta. Leeann tocmai a aflat.
Phil le privi fix timp de o clipă, apoi clătină din cap şi dispăru să le transmită vestea şi celorlalți bărbați.
Femeile se apucară de treabă şi, timp de câteva minute domni liniştea pentru că fiecare căzuse victimă propriilor gânduri. Ale lui Winnie erau amare. în adolescență, Sugar Beth avusese tot ce îşi dorise Winnie: frumusețe, popularitate, încredere în sine şi pe Ryan Galantine.

Pe de altă parte, Winnie avea singurul lucru pe care şi-l dorea Sugar Beth. Era totuşi un lucru important, şi până la urmă asta era tot ce conta.
Amy scoase o şuncă dintr-un cuptor, împreună cu un vas cu faimoşii cartofi dulci cu Drambuie1 ai mamei ei.

Din celălalt cuptor, Leeann scoase crupele cu brânză şi usturoi şi o caserolă cu spanac şi anghinare. Bucătăria spațioasă a lui Winnie, cu dulapurile într-un vişiniu cald şi un blat central mare, făceau din casa ei cel mai convenabil loc de întâlnire pentru mesele lor comune. In seara asta îşi lăsaseră copiii cu nepoata lui Amy. Winnie îşi întrebase fiica dacă vrea să stea cu ei, dar aceasta devenise dificilă în ultima vreme şi refuzase.
Născute şi crescute în sud, Sălciile se găteau pentru întâlnirile între ele, ceea ce însemna că îşi petreceau prima parte o fiecărei întâlniri discutând despre ceea ce purtau. Aceasta era moştenirea transmisă de mamele lor care îşi puneau ciorapi de nailon şi tocuri înalte ca să meargă până la cutia poştală. Dar Winnie nu era o Salcie de Mare şi, în ciuda cicălelilor mamei ei, îi luase mai mult timp decât celorlalte ca să reuşească să se pună la punct cu aceste lucruri.
Leeann îşi linse un pic de crupe cu brânză de pe deget.
— Mă întreb dacă ştie şi Colin.
— Ai dat de el, Winnie? întrebă Amy. Am fost atât de tulburate de veste încât nimeni n-a întrebat.
Winnie dădu din cap.
— Da, dar lucrează.
— Tot timpul lucrează. Merylinn se întinse după pro-soapele de hârtie. Ai crede că e yankeu.
— Vă amintiți cât eram de speriate de el în liceu? spu-se Leeann.
— Cu excepția lui Sugar Beth, sublinie Amy. Şi a lui Winnie, bineînțeles, pentru că ea era protejata lui.
Zâmbiră larg către ea.
1 Marcă de lichior (n.tr.)

— Doamne, cât îl doream, spuse Heidi. Poate că era ciudat, dar în mod sigur era excitant. Totuşi, nu atât de excitant ca acum.
Acesta era un subiect obişnuit. Trecuseră cinci ani de când Colin se întorsese în Parrish şi de-abia se obişnuiseră ca un om care fusese cândva profesorul de care se temuseră cel mai mult să facă parte din grupul lor, pe picior de egalitate cu ele.
— Toate îl doream. Cu excepția lui Winnie.
— Şi eu îl doream un pic, spuse Winnie ca să mai echilibreze balanța.
Dar nu era chiar adevărat. Poate că suspinase după detaşarea romantică solemnă a lui Colin, dar nu avusese niciodată fantezii legate de el ca celelalte fete. Pentru ea nu existase decât Ryan. Ryan Galantine, băiatul care o iubise pe Sugar Beth din toată inima.
— Ce am făcu cu mănuşile pentru cuptor?
Winnie i le dădu.
— Colin ştie că s-a întors. A văzut lumini în remiza trăsurilor.
— Mă întreb ce-o să facă el?
Amy înfipse o furculiță pentru servit în şunca de pe un platou.
— Ei bine, eu, una, n-am de gând să vorbesc cu ea.
— Dacă o să ai ocazia, ştii că o să vorbeşti, replică l.eeann. Toate o s-o facem pentru că murim de curiozitate. Mă întreb cum arată.
Blondă şi perfectă, îşi spuse Winnie. Se împotrivi imboldului de a alerga la oglindă ca să-şi reamintească că nu mai era Winnie Davis cea stângace şi împiedicată. I'ieşi obrajii ei nu-şi vor pierde niciodată rotunjimea şi nu putea face nimic în privința staturii mici pe care o moştenise de la tatăl ei, era subțire şi tonifiată de cele cinci şedințe săptămânale epuizante la sală. Asemenea celorlalte femei, era machiată cu pricepere, iar bijuteriile erau pline de gust, deşi mai scumpe ca ale lor. Părul ei

negru strălucea într-o tunsoare bob scurtă care era opera celui mai bun stilist din Memphis. In seara aceea purta un tricou cu aplicații de mărgeluțe, o pereche de pantaloni turcoaz şi pantofi asortați.

Tot ce avea era elegant, atât de diferit de zilele din liceu când se țâra pe holuri în haine lălâi, îngrozită că cineva o să-i vorbească.
Colin, care era el însuşi un neadaptat, o înțelesese. Fusese amabil cu ea de la început, mai amabil decât cu colegii ei de clasă care erau adesea ținta limbii lui ascuțite şi cinice. Şi totuşi, fetele visau cu ochii deschişi la el. Heidi, cu pasiunea ei pentru poveştile de dragoste istorice, fusese cea care îi găsise porecla.
„îmi aminteşte de ducele acela englez tânăr şi chinuit care poartă o capă mare şi neagră care flutură în vânt şi de fiecare dată când este o furtună măsoară cu pasul meterezele castelului său pentru că încă jeleşte moartea tinerei şi frumoasei lui soții."

Colin devenise Ducele, deşi nu i se spunea astfel în față. Nu era genul de profesor care să-ți inspire o astfel de familiaritate.
Bărbații începură să se perinde prin bucătărie, atraşi de mirosul mâncării şi de dorința de a afla reacțiile soți-ilor la vestea întoarcerii lui Sugar Beth.
Merylinn îşi flutură brațele spre ei.
— Ne stați în cale.
Bărbații o ignorară, exact aşa cum făceau întotdeau-na când era timpul să mănânce, iar femeile îşi începură dansul obişnuit pe lângă ei, ducând mâncarea din bucătărie pe bufetul de la sfârşitul secolului al optsprezecelea care ocupa un perete al elegantei sufragerii a lui Winnie.

— Colin ştie că s-a întors Sugar Beth? întrebă Deke, soțul lui Merylinn.
— El este cel care i-a spus lui Winnie.
Merylinn îi puse un castron cu salată în mâini.
— Iar voi, drăguților, vă plângeți că nu se întâmplă nimic în Parrish.
Soțul lui Amy, Clint, crescuse în Meridian, dar cunoştea atât de bine vechile poveşti încât uneori uitau că nu era unul dintre ei.
Brad Simmons, care vindea electrocasnice, râse înfundat. Era partenerul lui Leeann în această seară. Leeann nu-l plăcea cu adevărat, dar de la divorțul

ci trecuse pe la toți burlacii disponibili, şi pe la câțiva mai puțin disponibili, dar nici unul dintre ei nu vorbea despre asta pentru că Leeann o ducea greu. Cu doi copii, dintre care unul handicapat, şi un fost soț care era mereu în urmă cu pensia alimentară, îi prindea bine orice distracție găsea.
Soțul lui Winnie fu ultimul care apăru. Era cel mai înalt dintre bărbați, zvelt şi cu trăsături frumoase, cu părul de culoarea grâului, ochii caramel şi una dintre acele fețe bărbăteşti perfect simetrice care o determina-seră pe Merylinn să-i spună, în câteva ocazii, că trebuia să-şi îndeplinească misiunea dată de Dumnezeu şi să se înscrie ca donator regulat de spermă. Sălciile erau prea politicoase ca să se oprească din ceea ce făceau şi să-l studieze aşa cum şi-ar fi dorit, dar îl urmăreau cu coada ochiului cum ia tirbuşonul şi începe să desfacă vinul pe care-l scosese Winnie.
Winnie simți vechea durere în piept. Erau căsătoriți de un pic mai mult de treisprezece ani. Aveau un copil frumos, o casă minunată, o viață care era aproape perfectă. Aproape... pentru că oricât de mult s-ar fi

străduit, Winnie era întotdeauna pe locul doi în inima lui Ryan (îalantine.
După două zile în care trăise cu coca-cola şi gogoşi krispy Kremes râncede, Sugar Beth nu mai putu amâna să cumpere provizii. Aşteptă până marți seară la ora cinei, sperând că Big Star se va fi golit până atunci, şi merse cu maşina în oraş. Avu noroc şi reuşi să ia ce avea nevoie fără să fie nevoită să vorbească cu nimeni, cu excepția lui Peg Drucker de la casă, care se zăpăci atât de tare încât scană de două ori gemul de struguri, şi a lui Cubby Bowmar, care se apropie de ea în timp ce Peg îi punea cumpărăturile în pungă, dezvăluind o gaură care se căsca în locul unde fusese cândva caninul lui drept.
— Hei, Sugar Beth, eşti şi mai grozavă decât îmi amintesc, păpuşico. Ochii lui o măsurară de la sâni până intre picioarele strânse în pantalonii mulați. Acum am afacerea mea. Curățătoria de covoare Bowmar. Şi chiar t'mi merge bine. Ce-ai spune să mergem la Dudley's

să dăm pe gât câteva beri şi să ne aducem aminte de vremurile trecute?
— Regret, Cubby, dar am jurat să renunț la bărbații frumoşi în ziua în care m-am hotărât să mă călugăresc.
— Pe dracu', Sugar Beth, nu eşti nici măcar catolică.
— Păi chestia asta o să-l surprindă cu siguranță pe bunul meu prieten, Papa.
— Nu eşti catolică, Sugar Beth. Eşti numai încrezută, ca întotdeauna.
— Tot deştept ai rămas, Cubby. Transmite-i salutări mamei tale din partea mea.
In timp ce ieşea de la Big Star, refuză să privească posterul care o înghețase atunci când intrase:

Seria de concerte Winnie & Ryan Galantine
Duminică, 7 martie, ora 14
Biserica Baptistă
Donații de 5$ în beneficiul organizațiilor
caritabile locale
Noaptea căzu ca şi când ar fi învăluit-o, aşa că se îndreptă către lac, dar îşi dădu seama că nu-şi poate permite benzina. întoarse şi o luă pe Spring Road, nu departe de intrarea la Fabrica de Ferestre Carey, afacerea pe care o fondase bunicul ei, şi care acum se numea FFC. îi venea greu să şi-i imagineze pe Winnie şi pe Ryan găzduind o serie de concerte. Erau căsătoriți de mai bine de doisprezece ani. Gândul n-ar fi trebuit să fie dureros, din moment ce Sugar Beth îl părăsise. Cu modul ei obişnuit de a judeca greşit lucrurile, aruncase o privire asupra lui Darren Tharp şi uitase cu totul de T iubesc P veci. Winnie era principala forță din spatele reînvierii oraşului şi făcea parte din majoritatea organizațiilor civice.
Dubița curățătoriei de covoare Bowmar trecu pe lângă ea în direcție opusă. în liceu, Cubby şi amicii lui obişnuiau să-şi facă apariția în mijlocul nopții pe peluza din față de la Frenchman's Bride, să urle la lună şi să-i strige numele.
„Sugar... Sugar... Sugar..."

Amintiri de neuitat
25
De obicei tatăl ei nu se trezea, dar Diddie se dădea jos din pat şi se aşeza lângă fereastra lui Sugar Beth, fumându-şi țigările Tareyton şi urmărindu-i. „O să fii o femeie de neuitat, Sugar Baby", murmura ea. „O femeie de neuitat.11
„Sugar... Sugar... Sugar..."
Femeia de neuitat viră cu Volvoul ei rablagit pe Mockingbird Lane şi privi spre French Colonial care

fusese cândva casa celui mai bun dentist din oraş, iar acum le aparţinea lui Ryan şi Winnie. Ultimele două • ile n-ar fi putut fi mai deprimante. Sugar Beth făcuse curăţenie în remiza trăsurilor astfel încât să poată fi locuită, dar nu dăduse de nici o urmă a picturii lui Lincoln Ash, iar a doua zi urma să înfrunte neplăcuta sarcină de a-l căuta prin dărăpănătura aia de gară veche. Pentru ce nu-i lăsase Tallulah moştenire acţiuni la o companie solidă în locul unei remize de trăsuri dărăpănate şi al unei mici gări care ar fi trebuit dărâmată cu ani In urmă?

Străbătu Mockingbird Lane până la capăt şi frână când farurile Volvoului luminară ceva ce nu fusese aco-lo când plecase – un lanţ greu care se întindea de-a latul aleii denivelate pavate cu pietriş. Nu lipsise decât două ore. Cineva se mişcase repede.

Coborî din maşină să cerceteze. Cimentul proaspăt turnat îşi făcuse treaba, şi câteva lovituri puternice cu piciorul nu clintiră nici unul dintre stâlpii care susţineau lanţul. Se părea că noii proprietari de la Frenchman's Bride nu înţelegeau că aleea ei nu făcea parte din proprietatea lor.

Moralul îi scăzu şi mai tare şi încercă să se convingă să aştepte până dimineaţă ca să se confrunte cu ei, dar învăţase din experienţă să nu amâne problemele, aşa că se îndreptă spre aleea lungă care ducea la intrarea casei in care crescuse. Ar fi recunoscut chiar şi legată la ochi aranjamentul familiar al cărămizilor de sub picioarele ci, locul unde aleea cobora, locul în care ocolea rădăci-nile unui stejar care fusese doborât de o furtună când ea avea şaisprezece ani. Se apropie de veranda din faţă cu cele patru coloane elegante. Dacă şi-ar fi trecut degetul

pe baza celei mai apropiate, ar fi dat de locul în care îşi scobise iniţialele ei cu cheia de la Cadillacul El Dorado al lui Diddie.
Luminile din interiorul casei străluceau. Sugar Beth încercă să-şi spună că jena pe care o simţea în stomac se datora lipsei unei mese decente, dar era suficient de inteligentă ca să ştie că nu era aşa. înainte de a pleca în oraş încercase să-şi întărească încrederea cu un tricou roz strâmt care îi lăsa descoperiţi câţiva centimetri de abdomen, o pereche de jeanşi strâmţi cu talia joasă care îi lungeau şi mai tare picioarele şi pantofii negri cu toc cui care o făceau de aproape un metru optzeci. îşi completase ţinuta cu o imitaţie de jachetă neagră de motociclist şi cercei cu diamante false de mărimea unui bob de mazăre pe care îi cumpărase ca să-i înlocuiască pe cei amanetaţi. Dar acum hainele nu-i ridicau deloc moralul, şi traversă veranda fostei ei case cu tocurile care îi aminteau cu ritmul lor de ceea ce pierduse. Sugar Beth Carey... nu mai locuieşte... aici.
îşi îndreptă umerii, îşi ridică bărbia şi apăsă zdra-văn soneria, dar în locul clopoţelului obişnuit pe şapte tonuri, auzi un gong discordant pe două tonuri. Ce drept avea cineva să înlocuiască clopoţeii de la Frenchman's Bride?
Uşa se deschise. în cadrul ei stătea un bărbat. înalt. Autoritar. Trecuseră cincisprezece ani, dar ea ştiu cine este chiar şi înainte să spună ceva.
— Bună, Sugar Beth.
capitolul 2
„Tremuri, eh?" spuse vocea detestabilă. „N-o să te bat dacă te porţi frumos. „
Georgette Heyer, Fiul diavolului
Ea înghiţi în sec şi vorbi aproape răguşit:
— Domnul Byrne?
Buzele lui subţiri şi serioase de-abia se mişcară.

— Corect. Sunt domnul Byrne.
Ea încercă să-şi recapete suflul. Tallulah nu-i spusese . ,i el era cel care cumpărase Frenchman's Bride, ci îi comunicase doar veştile pe care Sugar Beth îşi dorea să le audă. Anii trecuseră. Douăzeci şi doi. Atât avusese când ea îi distrusese cariera, când era doar ceva mai mult decât un puşti.
Arăta atât de ciudat în acele vremuri, cu fizicul lui de Ichabod Crane1 – prea înalt, prea slab, cu părul prea lung, nasul prea mare, totul la el era prea excentric pentru un orăşel din sud – înfățișarea, accentul şi atitudinea. Bineînțeles că le luase ochii fetelor. Purta întotdeauna haine negre, majoritatea jerpelite, cu eşarfe de mătase în jurul gâtului, câteva franjurate, una cu un imprimeu şters cu linii şerpuite, alta atât de lungă încât îi ajungea la coapse. Folosea expresii ca „al naibii de îngrozitor", „nu te prosti" şi numai o dată „Ne simțim cam nasol, nu-i aşa?"
în prima săptămână de şcoală îl văzuseră folosind un portțigaret din carapace de broască țestoasă. Când ii surprinsese pe câțiva dintre băieți şuşotind că arăta ca un poponar, îşi plecase insistent privirea spre ei peste nasul lui lung şi le spusese că o ia drept un compliment, de vreme ce toți marii bărbați ai lumii fuseseră homosexuali. „Din păcate", le comunicase el, „am fost condamnat la o viață de banală heterosexualitate. Nu pot decât să sper că unii dintre voi veți fi mai norocoşi".
Acest lucru fusese evidențiat şi la tradiționala întâlnire cu părinții şi elevii.
Dar tânărul profesor din amintirile ei era o copie pa-lidă a bărbatului impozant care stătea în fața ei. Byrne era la fel de ciudat, dar într-un mod mult mai tulbură-tor. Trupul lui lipsit de grație devenise foarte musculos şi

atletic. Deşi era zvelt, nu mai era slab, iar fața i se dezvoltase şi ea în cele din urmă, împreună cu năsoiul icela, iar pomeții care fuseseră cândva scobiți aveau acum un aspect nobil.
Personaj din povestirea lui Washington Irving, Legenda călărețului fără cap (n.tr.)

28
Susan Elizabeth Phillips
Sugar Beth recunoştea mirosul banilor, iar acesta plutea în jurul lui ca fumul. Când îl văzuse ultima dată, părul îi cădea pe umeri. Şi acum era la fel de des, dar tuns scurt, cu o freză ciufulită impresionantă de vedetă de cinema. Era greu de spus dacă strălucirea neagră era rodul unui produs cosmetic sau al sănătății părului, dar un lucru era sigur. Nu fusese tuns astfel în Parrish, Mississippi.
Purta un pulover pe gât cu striuri, care se ghicea de la o poştă că e Armâni, şi pantaloni de lână negri cu nişte dungulițe aurii subțiri. Nu numai că Ichabod Crane se maturizase, dar învățase şi să se dichisească, apoi cumpărase locul şi îl transformase într-o franciză internațională.
Rareori trebuise să se uite vreodată în sus la un băr-bat, mai ales atunci când purta tocuri foarte înalte, dar acum privea în sus. Toate vechile resentimente o năpădiră brusc.
— Nu mi-a spus nimeni că sunteți aici.
— Nu zău.? Ce amuzant. Nu-şi pierduse accentul britanic, deşi ea ştia că şi accentele pot fi manipulate. Al ei, de exemplu, putea fi din nord sau din sud, în funcție de împrejurări. Intră, te rog.
Se trase înapoi şi o invită în propria ei casă.
Ea şi-ar fi dorit să-i fi arătat degetul mijlociu şi să-i spună să se ducă dracului. Dar fuga era un alt lux al vieții pe care nu şi-l mai putea permite, ca şi crizele de

nervi copilăreşti şi golirea cârdurilor ei de credit. Disprețul care strângea colțurile buzelor lui subțiri îi spunea că era foarte conştient de intensitatea durerii pe i-o provocase invitația lui. Ştia că se aştepta ca ea să plece furioasă şi asta îi dădu tăria să-şi îndrepte umerii şi să treacă pragul... să intre în Frenchman's Bride.
O distrusese. Văzu asta imediat. Altă casă minunată din sud distrusă de un prădător străin.
Forma rotunjită a holului de la intrare şi scara largă în spirală rămăseseră aceleaşi, dar stricase zugrăveala în culori romantice pastelate a lui Diddie vopsind pereții curbi într-un maro foarte închis şi vechea stucatură de stejar în alb ca de cretă. O pictură abstractă țipătoare

.irârna în locul celei care dominase odinioară spațiul şi care fusese portretul ei în mărime naturală la vârsta de cinci ani, îmbrăcată splendid în dantelă albă şi cu panglici roz, ghemuită la picioarele frumoasei ei mame încălțată cu pantofi şic. Diddie insistase ca artistul să adauge în tablou un pudel alb de jucărie, chiar dacă nu aveau un pudel, sau vreun alt câine, în ciuda rugă-minților lui Sugar Beth. Mama ei spunea că nu vrea in casă ceva care să-şi lingă părțile intime ori chiar pe ale altcuiva.
Parchetul uzat din lemn de esență tare fusese înlo-cuit cu marmură albă cu dungi gri-maronii. Scrinurile vechi dispăruseră, împreună cu oglinda Maria Antoaneta suflată cu aur şi o pereche de scaune tapisate cu brocart auriu. Acum spațiul era dominat de un mic pian cu coadă, negru strălucitor. Un pian cu coadă în bolul de la intrare la Frenchman's Bride... Poate că bu-nicii lui Sugar Beth, cu gusturile ei avangardiste, i-ar fi plăcut ciudățenia, dar Diddie se răsucea în mod sigur in mormânt.

— Măi, să fie... Când era pusă în inferioritate, accentul lui Sugar Beth trăgea şi mai mult spre sud. Nu cumva v-aţi pus chiar şi ştampila pe lucruri?
— Fac numai ce-mi place.
O privi cu aroganța unui nobil obligat să vorbească cu cea care spăla vasele la bucătărie, dar ea merita ostilitatea lui şi, oricât de mult ar fi iritat-o, era timpul ■■ă înfrunte adevărul. De fapt ar fi trebuit să o facă de mult.
— V-am scris o scrisoare în care mi-am cerut iertare, spuse ea.
— Ei, nu zău?
Nici că ar fi putut avea un aer mai impasibil.
— S-a întors. Returnată la expeditor.
— Nu mai spune.
Intenționa să o lase să aştepte în holul de la intrare. O merita cu prisosință, dar nu se va umili, aşa că va tace un compromis între ceea ce îi datora şi ceea ce îşi datora ei însăşi.

— Prea puțin şi prea târziu, îmi dau seama. Dar ce dracu'? Căința e căință.
— Nu ştiu. Eu nu am prea multe de ispăşit.
— Atunci fiți atent la cineva care a trecut prin multe şi ştie despre ce e vorba. Uneori, domnule Byrne, un simplu „îmi pare rău" este tot ceea ce poate face cineva.
— Şi uneori nici tot ce poate face nu-i de ajuns, nu-i aşa?
Nu avea de gând să o ierte, nu era nici o surpriză. în acelaşi timp, nici scuzele ei nu păruseră chiar din toată inima, şi pentru că ele meritau să fie exprimate din toată inima, onestitatea îi cerea să se străduiască mai mult. Dar nu aici, stând în picioare în hol ca un servitor.
— Vă deranjează dacă arunc o privire?

Nu aşteptă permisiunea lui şi trecu pe lângă el intrând în living.

— Te rog.

Cuvintele lui tărăgănate erau pline de sarcasm.

Pereții gri-maroniu se asortau cu dungile de pe po-dea, iar fotoliile adânci din piele şi canapeaua elegantă repetau maroul-închis din hol. Un grup de patru fotografii sepia ale unor busturi din marmură atârnau intr-un aranjament simetric deasupra şemineului, care nu mai era cel pe care şi-l amintea ea. Vechea lui poliță din stejar cu urmele corespunzătoare de arsuri provocate de Diddie când uita să deschidă hornul fusese înlocuită cu o poliță neoclasică nouă şi masivă cu o cornişă solidă şi un fronton sculptat care amintea de un templu grecesc. în altă casă i-ar fi plăcut alăturarea îndrăzneață de clasic şi modern, dar nu şi la Frenchman's Bride.

Se îhtoarse şi îl văzu în cadrul uşii, într-o poziție care ilustra aroganța perfectă a unui om obişnuit să comande. Avea numai patru ani mai mult ca ea, ceea ce însemna treizeci şi şapte de ani. Când fusese profesorul ei, acei patru ani fuseseră o prăpastie de netrecut, dar acum nu mai reprezentau nimic. îşi aminti cât de romantic obişnuiau să îl creadă Sălciile, dar Sugar Beth refuzase să se lase fermecată de cineva care rezistase cu atâta încăpățânare avansurilor ei.

Trebuia să ajungă din nou la acele scuze, iar de data asta trebuia s-o facă cum se cuvine, dar dispreţul cu care o măsura, combinat cu pângărirea căminului ei îi stăteau în cale.

— Poate că v-am făcut un serviciu. Toate astea n-ar fi putut fi cumpărate dintr-un salariu de profesor. Apropo, felicitări pentru cartea dumneavoastră.

— Ai citit Ultima haltă?
Ridicarea sceptică a sprâncenelor distinse o scoase din fire.
— Ei drăcie, am încercat. Dar erau toate vorbele alea mari.
— Exact. Nu ți-a plăcut niciodată să-ți pui creierul la treabă cu ceva mai serios decât o revistă de modă, nu-i aşa?
— Ei, dacă nu le-ar citi cineva şi pe astea, ar fi o grămadă de femei care s-ar fâțâi în poliester ecosez şi atunci pândiți-vă ce tristă ar fi lumea. Făcu ochii mari. Ah... Acum o să-mi dați o pedeapsă pentru vulgaritate.
Timpul nu făcuse absolut nimic ca să-i îmbunătățească simțul umorului.
— Pedepsele nu au funcționat niciodată cu tine, Sugar Beth, nu-i aşa? Mama ta n-ar fi permis aşa ceva.
— Diddie avea în mod sigur păreri în legătură cu ce era bine sau rău pentru mine. Clătină din cap doar atât cât părul să-i lase la vedere cerceii cu diamante false. Ştiați că a refuzat să-mi dea voie să concurez pentru Miss Mississippi? Spunea că o să câştig în mod sigur şi nu-i va permite fiicei nici măcar să se apropie de acel Atlantic City lipsit de gust. Ne-am certat tare pe tema asta, dar ştiți cum era Diddie odată ce se hotăra în privința unui lucru.
— Oh, da, îmi amintesc.
Bineînțeles că-şi amintea. Diddie fusese cea care iranjase să fie dat afară. Aşa că venise momentul să-şi ia inima-n dinți şi să mai facă o încercare să îndrepte lucrurile, aşa cum ar fi trebuit să facă demult.
— îmi pare rău. Cu adevărat. Ceea ce am făcut a fost Ic neiertat. Era mult mai dificil să-i susțină privirea decât şi-ar fi dorit, dar de această dată nu ezită. I-am spus

că am mințit, dar răul fusese deja făcut, iar dumneavoastră nu mai erați în oraş.
— Ciudat. Nu mi-o amintesc pe mămica încercând să dea de urma mea. Este curios că o femeie inteligentă nu şi-a închipuit niciodată să mă sune şi să spună că totul a fost iertat, că nu – cum s-a exprimat în ziua aceea? – mi-am trădat poziția de autoritate compromi-țând virtutea inocentei ei fiice?
Felul în care zăbovi asupra acelor ultime patru cuvinte îi spuse că ştia exact ce făcuseră ea şi Ryan Galantine pe bancheta din spate a Camaroului ei roşu.
— Nu, n-a făcut-o. Iar eu nu am avut curajul să-i spun tatălui meu adevărul.
Griffin aflase totuşi adevărul când căutase prin hârtiile mamei la câteva luni de la moartea acesteia şi descoperise scrisoarea în care Sugar Beth mărturisise.
— Trebuie să recunoaşteți că tata s-a purtat corect față de dumneavoastră. Practic, a dat un anunț în ziar, spunând tuturor că am mințit.
— Dar deja trecuse aproape un an, nu-i aşa? Puțin cam târziu. Fusesem obligat să mă întorc în Anglia.
Ea începu să vorbească, vrând să sublinieze că re-uşise să se întoarcă în State – pe coperta cărții lui se spunea că acum era cetățean american – dar n-ar fi făcut decât să creeze impresia că încearcă să se apere pe ea. El se desprinse din cadrul uşii şi străbătu încăperea până la o mobilă de perete unde era un bar. Un bar în livingul lui Diddie Carey…
— Vrei să bei ceva?
Nu era invitația unei gazde bune, ci o stratagemă exprimată cu amabilitate într-un joc de-a şoarecele şi pisica.
— Nu mai beau.
— Ai luat-o pe calea cea bună?
— La naiba, nu. Pur şi simplu nu mai beau.

Era în formă, avea umor ca pe vremuri. Era sinucidere curată ce făcea aici.
El îşi turnă câteva degete din ceea ce părea a fi un scotch single malt scump. Uitase cât de mari erau mâinile lui. Obişnuise să le spună tuturor celor care

0 ascultau că era cel mai mare pămpălău din oraş, dar
1 hiar şi atunci labele alea o făcuseră să pară mincinoasă. Nici acum nu păreau să aparţină cuiva care recita sonete din memorie şi îşi lega uneori părul la spate cu o panglică de catifea neagră.
Intro seară, câțiva dintre ei plecaseră târziu de la şcoală şi îl văzuseră pe terenul interior de sport cu o minge de fotbal. Fotbalul european nu prinsese în Par-ii,sh, şi ei nu mai văzuseră aşa ceva. Jongla cu mingea de pe un genunchi pe altul, de pe o coapsă pe alta fără să o lase să cadă, până când pierduseră şirul. Apoi în-cepuse să dribleze pe teren, alergând cu viteză maximă, cu mingea la picior. După chestia asta, părerea băieților despre el se schimbase şi nu după multă vreme îl invitaseră să li se alăture la baschet.
— Trei soți, Sugar Beth? Cuprinse cu degetele acelea de muncitor paharul mare de whisky. Pare un pic cam mult chiar şi pentru tine.
— Un singur lucru a rămas neschimbat în Parrish. bârfa este încă pasiunea preferată a oraşului.
Aerul rece îi mângâie burta când îşi vârî mâinile în buzunarele jachetei negre din piele, trăgând-o mai bine pe ea. Tricoul ei roz bombon scurt avea scris pe piept cuvântul Animal cu litere strălucitoare. Era un pic cam țipător, dar costase numai 5,99 $, iar ea putea face să pară şic aproape orice.

— Aş fi recunoscătoare dacă aţi da jos lanţul acela de pe aleea mea.
— Nu zău? Se adânci în unul din fotoliile de piele fără să o invite să facă acelaşi lucru. Ai nişte antecedente deplorabile în ceea ce priveşte soţii.
— Credeţi?
— Vorbele zboară, rosti el tărăgănat. Cred că am uizit că primul soţ a fost cineva pe care l-ai cunoscut la colegiu.
— Darren Tharp, apărător în echipa universitară ideală a anului. A jucat un timp la Braves, spuse ea executând o lovitură elegantă de tomahawk.
— Impresionant. Luă o gură de băutură din paharul care aproape se pierdea în mâna lui şi o privi peste

marginea lui. Am mai auzit şi că te-a părăsit pentru o altă femeie. Păcat.
— O chema Samantha. Spre deosebire de mine, ea a reuşit să termine colegiul, dar nu diploma ei l-a atras pe Darren. S-a dovedit că avea o înclinaţie înnăscută pentru felaţie.
Paharul se opri la jumătatea drumului spre buzele lui.
Ea îi aruncă cel mai frumos zâmbet de frumuseţe sudistă, care putea exprima orice, fără să aibă însă vreo urmă de sinceritate în el. Dacă Diddie nu ar fi fost atât de pornită pe Atlantic City, acel zâmbet, cu puţine retuşuri, i-ar fi putut aduce ceva mult mai impresionant decât o coroană de câştigătoare pe cap.
— Cred că atât a dus-o mintea.
Byrne nu avea intenţia s-o lase să-l deturneze.
— Se pare că ai plecat la Hollywood cu banii câştigaţi la divorţ.
— Am meritat fiecare dolar.
— Dar n-ai fost copleşită cu oferte pentru filme.

— Zău dacă nu sunteți cel mai drăguț din lume că vă interesați atât de mine.
— în mod sigur am fost greşit informat. Al doilea soț al tău nu era membru al Hell's Angels1?
— Ar fi fost mai palpitant, dar mă tem că Cy era doar cascador în filme. Extrem de talentat – exact până în ziua în care s-a sinucis încercând să sară cu motocicleta de pe digul din Santa Monica pe puntea unui iaht de lux. Era un film despre ororile contrabandei cu droguri, astfel încât mi-am spus că a murit pentru o cauză nobilă, nu că pe atunci n-aş fi fumat din când în când câte țigară cu marijuana.
— Şi mai mult decât una în liceu, din câte îmi amintesc.
— Am greşit, domnule judecător. Credeam că sunt numai țigări cu un miros ciudat.
El nu zâmbi, dar nici ea nu se aşteptase la aşa ceva de la acel chip cu maxilare puternice.
1 Bandă de motociclişti din SUA (n.tr.)

îl părăsise pe Cy cu câteva luni înainte de cascadoria latală. Nu exista pe lume fată mai talentată ca ea să se mărite cu rataţi care o înşelau. Emmett fusese excepția, dar în ziua nunții lor avea şaptezeci de ani, iar vârsta naşte înțelepciune.
— După asta, lumea pare să-ți fi pierdut urma pentru < i vreme, spuse el.
— Am lucrat în industria restaurantelor. Foarte exclusiviste.
începuse la recepția unui restaurant decent din I .A., dar fusese concediată pentru că se luase în gură cu un client. Apoi lucrase ca chelneriță, servind cocteiluri. Când pierduse şi acea slujbă, servise lasagna intr-un restaurant italian ieftin, iar apoi plecase la imul şi mai

ieftin cu hamburgeri. Ajunsese atât de jos încât într-o zi se trezise că studia un anunț pentru nn serviciu de însoțitoare. Mai mult decât orice altceva, acest lucru o făcuse să-şi dea seama că era de mult iimpui să se maturizeze şi să-şi asume responsabilitatea propriei vieți.

— Apoi l-ai agățat pe Emmettt Hooper.

— Şi nici măcar n-ați avut nevoie de bârfele din Parish ca să aflați de asta.

Zâmbetul ei ascundea şi ultimul strop de durere.

— Ziarele au fost destul de clare. Şi distractive. O chelneriță de douăzeci şi opt de ani devine soția-trofeu a unui petrolist texan retras, putred de bogat, de şaptezeci de ani.

Un petrolist de ale cărui investiții s-a ales praful chiar înainte de a se îmbolnăvi. Emmett îi fusese cel mai drag prieten, iubit şi omul care o ajutase să-şi desăvârşească misiunea de a se maturiza.

Byrne îndreptă paharul spre ea, arătând ca un manechin Gucci plictisit, dar foarte masculin.

— Condoleanțele mele pentru pierdere.

Nodul din gât o împiedica să-i dea un răspuns ironic, i reuşi să se stăpânească.

— Vă apreciez compasiunea, dar când te căsătoreşti cu i ineva atât de bătrân ştii oarecum ce te aşteaptă.

Aprecie disprețul din ochii aceia de jad. Disprețul era mai bun decât mila în orice blestemată de zi. îl ur-mări cum îşi pune un picior peste altul cu o mişcare care era o combinație tulburătoare de grație felină şi forță masculină.

— Obişnuiam să vă spunem între noi Ducele, spuse ea. Ştiați?

— Bineînțeles.

— Toți credeam că sunteți poponar.
— Aşa credeați?
— Şi un îngâmfat.
— Asta da. Şi de fapt încă mai sunt. Şi mă mândresc cu asta.
Se întrebă dacă era însurat. Dacă nu era, femeile singure din Parrish probabil că se rânduiau la uşa lui cu prăjituri cu nucă de cocos şi tocăniță. Se îndreptă spre şemineu şi încercă să pară sigură pe ea.
— Sunt sigură că mi-ați blocat aleea doar ca să vă distrați copios, dar gluma a mers prea departe.
— Din întâmplare încă mă mai distrez.
Nu părea să ştie cum şă se bucure de ceva, poate doar dacă ar fi cucerit India. în timp ce îi studia hainele croite impecabil, se întrebă cine făcuse munca murdară de a cimenta stâlpii într-un timp atât de scurt.
— Nu credeți că o să fie neplăcut când o să chem poliția?
— Deloc. E terenul meu.
— Credeam că sunteți o autoritate în privința oraşului. Tatăl meu i-a dat remiza trăsurilor mătuşii mele în anii 1950.
— Casa, da. Dar nu şi aleea. Aceasta aparține încă de Frenchman's Bride.
Ea ripostă imediat:
— Nu e adevărat.
— Am un avocat extraordinar de bun care este atent la chestiile precum granițele proprietăților. Se ridică din fotoliu. O să-ți trimit o copie după document.
Era posibil ca tatăl ei să fi fost atât de prost? Bineînțeles că era. Griffin Carey era meticulos cu lucrurile care priveau fabrica lui de ferestre, dar deosebit de neglijent

tn privința casei şi a familiei. Cât de calculat putea fi un om care îşi ținea nevasta şi amanta în acelaşi oraş?
— Ce doriți, domnule Byrne? E clar că nu scuzele mele, aşa că ați face foarte bine să-i dați drumul.
— Păi, să ți'O plătesc, bineînțeles. Ce credeai că doresc?
Cuvintele rostite cu blândețe o făcură să simtă un I ior pe şira spinării. Rezistă tentației de a arunca o privi-re jinduitoare către paharul cu scotch pe care el tocmai il pusese jos, dar nu mai băuse de aproape cinci ani şi nu avea să înceapă din nou în seara asta.
— Păi, o să fie foarte distractiv. Unde anume vă aşteptați să parchez?
— Prea puțin îmi pasă. Poate că unul din vechii tăi prieteni te va scoate din încurcătură.
Acesta era momentul perfect să dezlănțuie o criză de nervi, dar uitase cum se face. în schimb, se îndreptă spre el legănându-şi puțin şoldurile, deşi îşi simțea oasele ca de o sută de ani.
— Vedeți, aici nu gândiți corect. Am pierdut deja trei soți şi o pereche de părinți, aşa că dacă vreți să mă pe-depsiți cu adevărat trebuie să mergeți mai departe decât
0 amărâtă de alee.
— Jucăm pe cartea milei, nu-i aşa?
Exact aşa sunase, şi ea ar fi vrut să-şi muşte limba. îşi ridică gulerul jachetei şi se îndreptă spre uşă.
— Du-te dracului, domnule Byrne. Să te ia dracu' cu mila ta.
Nu făcuse nici trei paşi când simți un iz de colonie scumpă. Inima îi bătea să-i spargă pieptul când o prinse de braț şi o întoarse spre el.
— Atunci, ce-ai zice de asta drept pedeapsă?
Expresia rece şi dură de pe fața lui îi aminti de a lui
1 >arren Tharp înainte de a o lovi şi lăsa inconştientă, dar Colin avea de gând să fie violent în alt mod. înainte ca ea să poată reacționa, capul lui

amenințător se lăsă în jos şi îi acoperi gura într-un sărut brutal şi necruțător.
Săruturi... Atât de multe. Pupăturile mamei ei pe obraz. Ale mătuşii Tallulah, cu buzele țuguiate şi uscate.

38
Susan Elizabeth Phillips
Sărutările adolescentine încărcate de senzualitate ale lui Ryan. Darren fusese un bărbat brutal, dar săruta jalnic. Apoi fuseseră sărutările umede de beţiv ale lui Cy şi ale ei îmbibate cu gin, drept răspuns. în afară de astea, sărutările unui şir de bărbați pe care de-abia şi-i amintea, în afara faptului că ale tuturor aveau gustul disperării. Mântuirea i se arătase sub forma sărutărilor lui Emmettt, încărcate de bunătate, dorință, teamă şi până la urmă de resemnare.
Ultimul sărut primit fusese de la fiica lui, Delilah, care îşi aruncase brațele în jurul gâtului lui Sugar Beth şi îi lăsase o urmă umedă pe obraz. „Sugar Beth a mea, te iubesc mai mult decât pe oricine de pe lumea asta."
Cu toate acele săruturi, nu-şi putea aminti de nici unul care să semene cu acesta. Rece. Calculat. Menit să umilească.
Byrne nu se grăbi cu administrarea pedepsei. îi prin-se bărbia fără să-i facă rău, dar o forță să deschidă gura doar atât cât să-şi poată băga limba. Ea nu reacționă, nu i se împotrivi.
Lui nu-i păsa.
Nu fu surprinsă când mâna lui se îndreptă către sâni. Chiar se aşteptase la acest lucru.
O altă explorare detaşată, ca şi când sub piele n-ar fi existat o ființă adevărată, ci numai carne şi oase, fără nici un suflet.
Ii ținu sânul într-una din mâinile lui mari şi îşi plimbă degetul gros pe rotunjimea lui. în timp ce îi mângâia sfârcul, o trecu un fior de nostalgie. Nu do-rință – era

prea secătuită pentru asta, iar aici era vorba de răzbunare, nu de sex. în schimb, simți o nostalgie până în adâncul oaselor pentru o afecțiune curată, do-rință ironică pentru cineva care o oferise ea însăşi atât de rar.
în timpul căsătoriei cu un cascador, învățase multe chestii despre bătăile de stradă şi se gândi să-l muşte sau să-şi ridice genunchiul să-l lovească, dar nu ar fi fost corect. Pedeapsa aplicată de el era meritată.

Amintiri de neuitat
39
Până la urmă el se retrase, iar mirosul scotch-ului pe * are îl băuse se răspândi uşor pe obrazul ei.
— Ai spus că ți-am băgat limba în gură şi că ți-am pipăit sânii. Ochii lui de jad o străpungeau. Nu-i asta minciuna pe care i-ai spus-o mamei tale, Sugar Beth? Nu aşa m-ai tocat mărunt şi m-ai expediat pachet?
— Exact aşa, spuse ea încet.
El îşi plimbă degetul gros pe buza ei de jos. Venind din partea altui bărbat ar fi fost un gest de tandrețe, dar acesta era semnul unui învingător. Ar fi trebuit să aibă remuşcări, dar tot ce îi mai rămăsese în aceste zile era puțină demnitate şi ar fi murit înainte să lase să-i scape
0 singură lacrimă.
El îşi îndepărtă brațul.
— Acum nu mai e o minciună.
Ea îşi căută ultimele rezerve de putere care aproape că secase – dar nu de tot – şi reuşi cumva să le să scoată la suprafață atât cât îi era necesar să-şi ridice mâna şi să-i atingă obrazul.
— Tot timpul ăsta am detestat să mă simt o mincinoasă. Mulțumesc, domnule Byrne. Mi-ați uşurat sufletul.
Colin îi simți palma răcoroasă pe piele şi îşi dădu seama că ea avusese ultimul cuvânt. Conştientizarea acestui

lucru îl şocă. Aceasta ar fi trebuit să fie victoria lui. Amândoi ştiau asta. Şi totuşi ea încerca să
1 o confişte.
Privi spre gura pe care tocmai o zdrobise. Nu avusese deloc gustul la care se aşteptase – nu că se aşteptase la c eva de vreme ce nu-şi plănuise atacul. Totuşi îşi făcuse curaj în subconştient pentru viclenia, meschinăria şi i'go-ul monstruos care o caracterizaseră altădată. „Cine e cea mai frumoasă din țară? Eu! Eu! Eu!" In locul lor descoperise altceva – ceva aspru, hotărât şi insolent. Cel puțin ultimul lucru îi era cunoscut.
Ea îşi coborî mâna cu degetul arătător spre el, un pistol îndreptat spre respectul lui de sine. Exact înainte de i apăsa pe trăgaci, pe chipul ei flutură scurt un zâmbet de curtezană atotştiutoare.
— Ne mai vedem, domnule Byrne.
Bang. Şi dispăru.

El rămase acolo nemişcat. Mirosul ei – de mirodenii, sex şi încăpățânare – dăinuia încă în aer chiar şi după închiderea uşii de la intrare. Acel sărut respingător ar fi trebuit să fie o încheiere. In loc să fie aşa, făcuse ca lucrurile să o ia din nou de la capăt.
La optsprezece ani era cea mai minunată ființă pe care o văzuse cineva în Parrish. Să urmăreşti mersul ei leneş pe trotuarul din fața intrării liceului din Parrish însemna să urmăreşti măiestria sexuală în mişcare: picioarele acelea infinite, legănatul şoldurilor, tresăltatul sânilor, strălucirea părului ei lung şi blond.
Băieții se buluceau urmărind-o în timp ce melodiile din casetofoanele lor răsunau de muzica vieții ei. Billy Ocean se ruga de ea să iasă din visele lui şi să vină în maşina lui. Bon Jovi arunca o privire, apoi pleca să se

roage. Cutting Crew era mai mult decât nerăbdător să moară pur şi simplu în braţele ei la noapte. Guns n' Roses, Poison, Whitesnake – toate formaţiile heavy metal mari – fuseseră îngenuncheate şi puse să se roage pentru firimituri din afecţiunea ei.
Sugar Beth era încă frumoasă. Acei ochi ucigători de un albastru-deschis şi trăsăturile perfect simetrice ale feţei o vor urma în mormânt, iar norul acela de păr blond va fi împrăştiat pe o pernă de satin ca într-o foto-grafie din Playboy. Dar prospeţimea imaculată dispăruse. Părea mai în vârstă de treizeci şi trei de ani şi mai dură. Era şi mai subţire. Ii văzuse tendoanele pe linia lungă a gâtului, iar încheieturile mâinilor păreau aproape fragile. Dar acea senzualitate periculoasă era neschimbată. La optsprezece ani fusese proaspătă şi capricioasă. Acum era rafinată şi mult mai ucigătoare. Poate că trandafirul nu mai era înflorit, dar spinilor le crescuseră vârfuri otrăvitoare.
îşi luă băutura şi se aşeză în fotoliu mai deprimat de întâlnirea lor decât şi-ar fi dorit. în timp ce privea în jur la casa luxoasă pe care cumpărase cu banii lui, Colin îşi reaminti rânjetele tatălui său, un zidar irlandez, atunci când fusese obligat să se întoarcă în Anglia după ce fusese concediat din slujba lui de profesor.

„Ehei, te-ai întors acasă cu coada între picioare, nu-i aşa? S-a cam isprăvit cu aerele tale şi ale maică-tii, băiete. Acum o să munceşti cinstit ca noi ceilalţi."
Fie şi numai pentru asta, Colin n-o s-o ierte niciodată pe Sugar Beth.
Ridică paharul, dar nici măcar gustul scotch-ului vechi de zece ani nu reuşi să facă uitată sfidarea hotărâtă pe care o văzuse în ochii lui Sugar Beth. In ciuda atacului deghizat sub forma unui sărut, ea încă credea că

deținea controlul. Lăsă deoparte paharul şi se gândi cum avea să facă să-i deschidă ochii în această privință.
capitolul 3
„Am greşit? Atâtea persoane simandicoase se holbau ca şi când nu şi-ar fi putut crede ochilor! „
Georgette Heyer, Magnifica Sophy
Sugar Beth îşi termină micul dejun care consta în chipsuri de cartofi şi privi în partea cealaltă a bucătăriei către Gordon care pândea la uşă cu un aer duşmănos.
— Nu vrei să treci peste chestia asta? Nu e vina mea că Hmmettt m-a iubit mai mult pe mine decât pe tine.
O testa cu expresia lui psihotică gen Christopher Walken, dar baseții sunt dezavantajați atunci când trebuie să exprime amenințare.
— Jalnic.
El păru ofensat.
— Bine, golane.
Se ridică de la masă, traversă livingul şi deschise uşa din față. Când trecu pe lângă ea încercă să se lovească de ea, dar Sugar Beth îi ştia toate şiretlicurile şi se dădu într-o parte, apoi îl urmă afară într-o altă dimineață de februarie, rece şi cu burniță. Pentru că aşa era în Mississippi, până săptămâna următoare se puteau face douăzeci şi cinci de grade. Se rugă ca până atunci să fie de mult plecată.

In timp ce Gordon începu să adulmece în jur, ea aruncă privire spre Frenchman's Bride. încercase să nu se gândească la întâlnirea de seara trecută cu Colin Byrne. Cel puțin nu se prăbuşise până când nu ajunsese la remiza trăsurilor. Vechea vinovăție se ținea scai de ea. Ar fi trebuit să încerce mai tare să-şi ceară scuze, dar se pare că nu se maturizase atât de mult pe cât i-ar fi plăcut să creadă.

Pentru ce, dintre toți oamenii, el trebuia să fie cel care cumpărase Frenchman's Bride? Dacă vorbise vreodată presei despre întoarcerea lui în Parrish, ei îi scăpase. Dar la urma urmelor, părea să evite publicita-tea, şi nu fuseseră atât de multe interviuri. Chiar şi fo-tografia de pe copertă era distantă şi neclară, altfel ar fi fost mai bine pregătită pentru bărbatul periculos pe care îl întâlnise.

Se îndreptă spre gardul viu din lemn câinesc care despărțea proprietățile şi dădu deoparte ramurile de jos.

— Ia-o pe aici, câine malefic.

De data asta, nu-i făcu greutăți.

— Fă-o fericită pe mămica, îi strigă ea.

Trecură câteva clipe în care adulmecă împrejur, apoi găsi un loc convenabil în mijlocul peluzei unde să-şi facă nevoile.

— Ce cățel cuminte.

In ciuda a ceea ce-i spusese lui Byrne, citise ca tot restul țării Ultima haltă pe linia spre nicăieri. Cum ar fi putut să ignore povestea unor oameni despre care auzise toată viața ei? Familiile de negri şi albi, săraci şi bogați, care locuiseră în Parrish în anii 1940 şi 1950, îi induseseră pe propriii ei bunici, pe Tallulah, pe unchiul dinspre bunici al Leeannei şi bineînțeles pe Lincoln Ash.

Apetitul publicului pentru literatura realistă a sudu-lui fusese deschis de bestsellerul antrenant al lui John Berendt, Miezul nopții în grădina binelui şi a răului. Dar în timp ce acesta se ocupase de crime şi scandal printre aristocrații bogați din vechiul Savannah, Ultima haltă îşi extrăsese aurul din viața unui mic oraş. Povestea

lui Colin Byrne despre un oraş din Mississippi care îşi revenea după moştenirea lăsată de discriminarea rasială era plină de personaje excentrice şi drame de familie pe

care cititorii le adorau, împreună cu o doză importantă de folclor din sud. încercaseră şi alte cărți să facă acelaşi lucru, dar pasiunea lui Byrne pentru oraş combinată cu observațiile de o ironie rece ale unui străin, făcuseră ca Ultima haltă să se detaşeze de departe.
îşi dădu seama că Gordon o luase în trap spre casă lără să se lase deloc intimidat de măreția ei.
— Vino înapoi.
Bineînțeles că el nu o băgă în seamă.
— Vorbesc serios, Gordon. Trebuie să plec în oraş şi dacă nu vii chiar acum aici, plec fără tine.
Nu era sigură, dar i se păru că el scosese printre buze un sunet asemenea unui vânt.
— Ştii că dacă vin după tine o să încerci să mă ciupeşti.
Nu mersese niciodată atât de departe încât s-o rănească, dar îi plăcea s-o țină mereu în priză.
îl văzu tropăind în sus pe scările verandei.
— Bine. Fă-mi un serviciu şi nu te mai obosi să vii acasă.
Spre deosebire de ceilalți câini din rasa lui, Gordon refuza să hoinărească. îi plăcea prea mult s-o chinuie ca să umble în câmp deschis. Porni cu paşi grei înapoi către remiza trăsurilor. Ce se spunea despre o persoană pe care până şi câinele ei o ura?
îşi luă poşeta, îşi îndesă pe cap o veche pălărie de cowboy din paie şi porni spre depou să caute pictura. Dar când ajunse în capătul aleii la maşină, găsi o amendă pentru parcare ilegală peste noapte băgată sub ştergătorul de parbriz. Grozav! O băgă sub parasolar şi porni spre oraş.
Service-ul auto al lui Purlie încă mai funcționa, dar in locul magazinului Spring Fancy unde se făceau pălării era un magazin de papetărie. Diddie o adusese acolo

în fiecare an ca să-i cumpere o bonetă de Paşte exact până în clasa a şasea când Sugar Beth se răzvrătise.
Când era nemulțumită, nările lui Diddie fremătau ca aripile unui fluture. „Copil nerescunoscător ce eşti! Cum ar putea să ştie bunul Dumnezeu că este ziua în-vierii dacă te vede stând acolo în biserică cu capul des-coperit ca o păgână? Răspunde-mi la această întrebare, domnişoară Sugar Baby?"
în replică, nările lui Sugar Beth fremătaseră şi ele. „Chiar crezi că Iisus Hristos o să rămână în mormânt numai pentru că eu nu port pălărie?"
Diddie răsese şi începuse să îşi caute țigările.
Dorul după mama ei iubitoare şi imperfectă o rodea în interior atât de tare încât o durea, dar sentimentele față de tatăl ei erau toate amare. „Nu e tatăl meu adevă-rat, nu-i aşa, Diddie? Altcineva te-a lăsat gravidă, iar tata s-a însurat după aceea cu tine."
„Sugar Beth Carey, taci din gură. Dacă tatăl tău este un depravat, asta nu înseamnă că şi eu sunt. Iar acum nu vreau să te mai aud vreodată spunând aşa ceva."
Ochii albaştri argintii ai lui Sugar Beth erau identici cu cei ai tatălui ei, aşa că fantezia cu iubitul secret al lui Diddie era imposibil să dureze.
Bănuia că mariajul părinților ei fusese inevitabil, dar nu ar fi putut fi mai nepotriviți. Diddie era fiica peste măsură de frumoasă şi veselă a unui negustor local. Griffin era moştenitorul Fabricii de Ferestre Carey. Scund, neatrăgător, dar cu o minte sclipitoare, Griffin se îndrăgostise nebuneşte de frumoasa regină a Parrishului, în timp ce Diddie îl disprețuia în secret pe băiatul pe care îl considera o „pramatie mică şi urâtă". în acelaşi timp, jinduia după tot ce i-ar fi adus o căsătorie cu el.
Griffin ştia că probabil Diddie era incapabilă să-i ofere iubirea după care tânjea, dar se însurase cu ea ori-cum,

apoi o pedepsise pentru că nu-l iubea trăind în văzul lumii cu altă femeie. Diddie se răzbunase părând să nu-i pese. în cele din urmă, Griffin ridicase miza

şi îi întorsese spatele ființei pe care Diddie o iubea cel mai mult... fiica lor.
Deşi se urau unul pe altul, nu luaseră niciodată în calcul divorțul. Griffin era conducătorul economic al oraşului, iar Diddie cel social şi politic. Fiecare din ei refuza să renunțe la ceea ce oferea celălalt, iar căsătoria se consolidase trăgând în siajul ei o fetiță dezorientată.
Sugar Beth trecu pe lângă un McDonald's, renovat de când fusese ea în liceu, şi o agenție de turism care afişa una dintre acele noi apărătoare de soare maro cu verde din zona centrală. Viră pe Valley. Strada de un cvartal, care se termina în depoul de cale ferată părăsit, scăpase eforturilor de revitalizare a oraşului, iar ea işi parcă maşina pe un petic de asfalt sfărâmat. Când privi clădirea dărăpănată din cărămidă roşie, văzu locul în care stătuse Colin Byrne pentru fotografia lui de autor neclară.
Țiglele căzuseră de pe acoperişul depoului iar fe-restrele erau acoperite de placaj spart, plin de graffiti vechi. Doze metalice şi sticle sparte inundaseră buru-ienile de lângă linii. De ce crezuse Tallulah că era atât de important să păstreze această veche ruină? Dar mă-tuşa ei fusese obsedată de istoria locului, la fel ca tatăl lui Sugar Beth, şi se pare că nu văzuse rostul demolării lui.
în timp ce cobora din maşină, Sugar Beth se gândi la scrisoarea care zăcea mototolită pe fundul genții ei:
Dragă Sugar Beth,
îți las remiza trăsurilor, depoul şi bineînțeles tabloul pentru că tu eşti singura mea rudă în viață şi, indiferent de purtarea ta, sângele apă nu se face. Depoul este o

ruşine, dar, atunci când l-am cumpărat, mi-au lipsit energia şi banii să-l repar. Faptul că a fost lăsat să se deterioreze atât de rău nu face cinste acestui oraş. Sunt sigură că o să vrei să-l vinzi, dar mă îndoiesc că vei avea norocul să găseşti vreun cumpărător. Chiar şi Asociația de Dezvoltare Comunitară din Parrish este lipsită de respectul cuvenit pentru istorie.

46

Susan Elizabeth Phillips

Remiza trăsurilor este un monument istoric națio-nal certificat. Păstrează atelierul lui Lincoln aşa cum este. In caz contrar, totul revine Universității. Cât despre tablou... Poate îl vei găsi sau poate nu.

Cu sinceritate,

Tallulah Shelbome Carey

P.S. Indiferent ce ți-a spus mama ta, Lincoln Ash m-a iubit.

Insistența cu care femeia susținea că ea fusese marea iubire a lui Lincoln Ash o înnebunise pe Diddie. Tallulah spusese că Ash îi promisese să se întoarcă în Parrish pentru ea de îndată ce se termina expoziția personală din Manhattan, dar fusese lovit de un autobuz cu o zi înainte de închidere. Diddie le spusese tuturor că pictura era o plăsmuire a imaginației femeii, dar Griffin spunea că nu era aşa. „Tallulah are acea pictură. Am văzut-o eu." Dar când Diddie îl silise să dea detalii, răsese pur şi simplu.

Tallulah refuzase să expună pictura, spunând că era tot ce îi rămăsese de la el şi nu avea de gând să o împartă cu acei amatori de curiozități sau acei critici de artă pompoşi pe care Ash îi disprețuise în timpul vieții. N-ar fi făcut decât să o lipsească de viață prin analizele lor. „Lumea poate să se holbeze la ea cât o vrea după ce mor," spusese ea. „Deocamdată, păstrez ce am numai pentru mine."

Sugar Beth băgă cheia în broască. Uşa era deforma-tă, aşa că trebui să-şi folosească umărul ca să o deschi-dă. Când păşi înăuntru, ceva zbură pe lângă capul ei. Țipă şi îşi lăsă capul în jos. Când respirația îi reveni la normal, îşi îndesă mai bine pălăria de cowboy pe cap şi înaintă.
Ceea ce văzu fu de ajuns să o îndemne să bată în retragere. Vechile bănci zgâriate din ceea ce fusese odinioară mica sală de aşteptare a gării erau acoperite de o crustă putredă de găinaț de pasăre. De pe pereți curgeau dâre ruginii, în mijlocul podelei de lemn se afla o băltoacă fetidă, iar în jur erau împrăştiate bucăți de mobilă ruptă

Amintiri de neuitat
.isemenea unor oase vechi. Sub geamul casei de bilete, un morman de pături jegoase, ziare vechi şi cutii de conserve goale arătau că aici stătuse cândva un vagabond.
I se stârni alergia la praf şi începu să strănute. Când îşi icveni, scoase lanterna pe care o adusese şi începu să caute tabloul.
Pe lângă sala de aşteptare, gara mai avea şi încăperi de depozitare, debarale, un birou care servise drept casă de bilete şi toalete publice care ajunseseră depozite indescriptibil de respingătoare de țevi la vedere, porțelan pătat şi spart şi sinistre grămezi de murdărie.
I n următoarele două ore descoperi mobilier spart, lăzi, dulapuri cu sertare distruse, excremente de şoareci şi o pasăre moartă care o făcu să se înfioare. Dar nu descoperi nici urmă de tablou.
Murdară, dezgustată şi strănutând, se prăbuşi în cele din urmă pe o bancă. Dacă Tallulah nu ascunsese i abloul nici în remiza de trăsuri, nici la gară, unde o pusese? începând de a doua zi avea să înceapă să le caute pe supraviețuitoarele clubului ei de canastă. Se

vor simți obligate să o mustre țâțâind din limbă, dar fuseseră cele mai apropiate prietene ale mătuşii ei şi era cel mai probabil ca ele să-i cunoască secretele. La fel de descurajant era şi faptul că era conştientă că ajunsese la ultimii ei cincizeci de dolari. Dacă avea de gând să mai mănânce, i rebuia să-şi găsească o slujbă.

— Ce loc fermecător ai aici.

Ea strănută, apoi se întoarse şi îl văzu pe Colin Byrne stând în cadrul uşii. Arăta de parcă ar fi venit dintr-o plimbare prin mlaştini: ghete, pantaloni maro-închis, jachetă de tweed şi părul ciufulit în mod elegant. Dar modul în care o cântărea rece cu privirea îi amintea mai degrabă de un vânător de frontieră decât de un britanic civilizat.

— Dacă ai venit aici să te dai din nou la mine, spuse ea, trebuie să-ți strângi bine suspensorul pentru că data următoare nu voi mai fi la fel de politicoasă.

— Corpul meu are numai o toleranță limitată la venin, îşi băgă un braț al ochelarilor de firmă în gulerul deschis

al cămăşii şi înaintă câțiva paşi. Interesant că Tallulah ți-a lăsat ție gara, deşi bănuiesc că nu este surprinzător, ținând cont de sentimentele ei pentru familie.

— Iți ofer o ocazie grozavă dacă vrei să-l cumperi.

— Nu, mulțumesc.

— Ți-a adus o avere. Ai putea să dai dovadă de puțină recunoştință.

— In Ultima haltă a fost vorba de oraş. Gara a fost o metaforă.

— Credeam că metaforă e o băutură pentru slăbit? Te îmbraci mereu ca un împăiat?

— De câte ori este posibil, da.

— Arăți caraghios.
— Tu, bineînțeles, fiind arbitrul suprem al eleganței.
Aruncă o privire sarcastică spre jeanşii ei murdari şi către hanoracul plin de praf.
Ea îşi scoase pălăria de cowboy şi îşi şterse o pânză de păianjen de pe obraz.
— Ai fost un profesor oribil.
— înspăimântător.
Aruncă într-o parte o bucată de cablu cu vârful cizmei.
— Profesorii ar trebui să le sădească elevilor încrederea de sine. Tu ne spuneai puşlamale.
— Asta numai în față. Pe la spate, mă tem că era ceva mai rău.
Fusese un profesor îngrozitor, sarcastic, critic şi nerăbdător. Dar din când în când, fusese şi magnific, îşi amintea modul în care obişnuia să le citească, cum cuvintele se revărsau din gura lui ca o muzică crepusculară. Uneori se făcea atât de liniște în clasă de parcă se lăsase întunericul, iar ea glumise spunând că parcă ar fi stat cu toții împreună undeva în întuneric, în jurul unui foc de tabără. Avea un fel de a-i motiva şi pe cei mai slabi elevi, astfel încât şi copiii cei mai bătuți în cap se trezeau citind cărți, sportivii scriau poezie, iar elevii mai timizi începeau să deschidă gura, fie şi numai pentru a se apăra de una dintre umilințele jignitoare la care i-ar fi supus. îşi aminti cu întârziere şi că el fusese

profesorul care îi arătase până la urmă cum să scrie un paragraf care să aibă sens.
în timp ce ea îşi îndesa din nou pălăria pe cap, el I u ivi cu dezgust băltoaca de apă stătută de pe jos.
— Este adevărat că n-ai fost la înmormântarea tatălui lău? Chestia asța pare ruşinoasă, chiar şi pentru tine.

— Era mort. îmi închipui că n-a observat. Se ridică de pe bancă. Am văzut că ai făcut fotografia din carte în l.ița proprietății mele. Vreau o compensație. Câteva mii ,ir fi de ajuns.
— Dă-mă în judecată.
Ea împinse la o parte o bucată de țeavă.
— Şi de fapt de ce-ai venit aici?
— Ca să-mi satisfac plăcerea răutăcioasă. Tu ce credeai?
Ea şi-ar fi dorit să înşface unul dintre picioarele de scaun rupte şi să-l lovească cu el, dar ar fi lovit-o şi el la i ândul lui, aşa că în loc de asta se hotărî să fie practică.
— Cât de bine o cunoşteai pe mătuşa mea?
— Atât de bine cât mi-am dorit. El porni să cerceteze lereastra casei de bilete, fără să se arate deloc deranjat de mizerie. Pasiunea ei pentru istorie o făcea o sursă neprețuită, dar era mărginită. Nu o plăceam prea mult.
— Sunt sigură că nu mai putea dormi din cauza asta.
El îşi plimbă un deget de-a lungul unei bare de metal, privi praful pe care îl adunase de pe ea şi scoase din buzunar o batistă albă ca zăpada ca să se şteargă.
— Majoritatea oamenilor nu cred că tabloul există.
Ea nu se osteni să-l întrebe de unde ştia că era în căutarea lui. în momentul de față, toată lumea din oraş cunoştea clauzele testamentului mătuşii ei.
— Există.
— Şi eu tot asta cred. Dar de unde ştii?
— Nu e afurisita ta de treabă. Arătă spre o stivă de lăzi. li o pasăre moartă în spatele lor. Fă-te util şi scoate-o de aici.
El privi în jurul lăzilor, dar nu făcu nici o mişcare să ia corpul delict.
Mătuşa ta era țăcănită. 50
Susan Elizabeth Phillips
— E o trăsătură a familiei. Şi nu te aştepta să-mi fie ruşine. Yankeii îşi închid rudele nebune, dar aici la noi îi

punem pe care alegorice la parade şi îi plimbăm prin centrul oraşului. Eşti însurat?

— Am fost. Sunt văduv.

Dacă nu ar fi devenit o ființă mai bună, l-ar fi între-bat dacă nu-şi ucisese nevasta cu simțul lui ascuțit al umorului. Dar în acelaşi timp, era curioasă. Ce fel de femeie s-ar fi legat de un bărbat atât de critic şi de imposibil? Apoi îşi aminti că toate fetele din liceu suspinau după el chiar şi după ce le înțepa cu o critică usturătoare. Femeile şi bărbații dificili. Era mulțumită că ea în sfârşit se descotorosise de acest obicei.

El încetă să mai studieze fereastra casei de bilete.

— Povesteşte-mi cum ai boicotat înmormântarea tatălui tău.

— De ce te interesează?

— Sunt scriitor. Sunt fascinat de modul în care funcționează o minte narcisistă.

— Zău că toate vorbele astea mari îmi fac câpşorul să se învârtă, spuse ea cu accent sudist.

— Erai atât de inteligentă. Inspectă una dintre grinzi. Aveai o minte minunată, dar refuzai s-o foloseşti pentru ceva care să merite.

— Iar începi să mă critici cu revistele de modă.

— Absența de la înmormântare a fost un afront, chiar şi venind din partea ta.

— Aveam programare la coafor în ziua aia.

El aştepta, dar ea nu avea nici o intenție să-i povestească despre acel an oribil.

Totul începuse atât de bine. Fusese cea mai populară studentă din anul întâi de la Ole Miss, atât de prinsă în vârtejul vieții din campus încât uitase cu totul de Sălciile de Mare, ignorându-le telefoanele şi trăgându-le clapa când veneau cu maşina în vizită. Apoi, întro dimineață de ianuarie, Griffin îi telefonase să-i spună că Diddie murise în toiul nopții din pricina unei hemoragii cerebrale. Sugar Beth fusese de neconsolat. Crezuse că

niciodată n-o să i se întâmple ceva mai rău până când, după şase săptămâni, Griffin anunțase că se însoară

. ii vechea lui amantă. Se aştepta ca Sugar Beth să stea în primul rând la cununia de la biserică. Uriaşe la el ■ .1 îl urăşte, că n-o să mai calce vreodată în Parrish şi . Iiiar dacă o amenințase că o dezmoşteneşte, ea se ținuse de cuvânt.
îşi petrecuse ziua nunții lui în pat cu Darren Tharp, încercând să-şi amorțească durerea cu sex sălbatic. Nu mult după aceea, când Griffin se descotorosise de lucrurile lui Diddie, găsise dovada prin care Sugar Beth îşi mărturisea vinovăția. In câteva zile, toată lumea aflase ic ii făcuse lui Colin Byrne, iar oamenii care înainte iloar o displăcuseră, ajunseseră acum să o urască. Sălciile de Mare, deja rănite de modul în care le abandonase, mi-i mai vorbiseră niciodată.
Nu avusese ocazia să se împace cu tatăl ei. Chiar înainte de examenele finale, la numai trei luni de la căsătoria lui, suferise un atac de cord mortal. Abia atunci nt lase că se ținuse de cuvânt cu amenințarea lui de a o ilczmoşteni. In decurs de numai cinci luni îşi pierduse mama, tatăl, cei mai buni prieteni şi Frenchman's bride. Fusese prea tânără ca să înțeleagă cât de multe pierderi vor urma.
— Este adevărat că te-ai măritat la trei zile după ce l-au îngropat pe Griffin? întrebă Byrne, fără să arate că l-ar Interesa în mod deosebit răspunsul ei.
în compensație, am vărsat găleți de lacrimi în iimpui ceremoniei.
— înduioşător.
Scoase cheia din buzunar.
— A fost nostim să vorbesc cu tine, dar trebuie să închid şi să-mi văd de treabă.
— Manichiun\şi masaj?

Mai târziu. întâi trebuie să-mi găsesc o slujbă.
O sprânceană arogantă şi neagră se arcui în sus.
— O slujbă? Nu-mi vine să cred.
Mă plictisesc dacă am prea mult timp la dispoziție.
Ziarele au scris că Emmett Hooper a murit falit, dar un fost sigur că o să reuşeşti să te alegi cu ceva.
Ea se gândi la Gordon.
— Am reuşit.

El se uită împrejur la interiorul groaznic al gării, apoi o înfurie ridicându-şi colțul gurii într-un zâmbet tăios ca un cuțit, aşa i se păru ei.
— Chiar eşti la pământ, nu-i aşa?
— Numai până găsesc pictura.
— Dacă găseşti pictura.
— O s-o găsesc. Poți să fii sigur de asta. în timp ce îl ocoli în grabă îndreptându-se spre uşă, avu tăria să se stăpânească să nu fugă. îmi pare rău că nu poți rămâne mai mult.
El o urmă afară fără să se grăbească, cu zâmbetul încă prezent în colțurile gurii intransigente.
— Lasă-mă să fiu sigur că am înțeles bine. De fapt, trebuie să munceşti ca să te întrețiii?
— Mă pricep foarte bine la asta.
Răsuci cheia în broască cu mai multă forță decât era necesar.
— Ai de gând să fii din nou chelneriță?
— E o muncă cinstită.
Se îndreptă spre maşină, încercând să nu pară că evadează din închisoare. Când ajunse la ea, auzi vocea lui de pe scările depoului.
— Dacă nu-ți găseşti o slujbă, vino la mine. S-ar puteâ să am ceva.
— Oh, da, sigur am să fac asta. Deschise portiera cu o smucitură, apoi se întoarse spre el să-l înfrunte. Dacă

nu vrei ca războiul nostru pentru teren să devină cu adevărat urât, ai face bine să iei lanțul de pe aleea mea până diseară.
Iar asta nu făcu decât să-l scoată din sărite.
— Mă amenințI, Sugar Beth?
— M-ai auzit.
Sări în maşină şi o şterse. Când se uită în oglinda retrovizoare îl văzu sprijinit de Lexusul lui nou şi strălucitor, elegant, distant şi amuzat. Ticălos fără suflet.
Se opri la o prăvălie să cumpere un ziar şi se întâlni la casă cu Cubby Bowmar.
— Mi-ai văzut dubița nouă de afară, Sugar Beth?
— Mi-e teamă că nu.
Amintiri de neuitat
53
Treaba cu curățatul covoarelor chiar merge bine în momentul ăsta. Foarte bine.
îşi linse buzele şi insistă să se întâlnească din nou \ bea ceva. De-abia scăpă cu ceea ce mai rămăsese din virtutea ei. întoarsă în maşina ei, deschise ziarul peste ' ■ 'lan şi verifică anunțurile cu oferte de serviciu. Nu trebuia să lucreze mult timp, îşi spuse ea din nou, numai l'ănă găsea pictura. Apoi se întorcea la Houston.
Nimeni nu avea nevoie de o chelneriță, ceea ce era bine, pentru că ideea de a-i servi cu hamburgeri pe toți oamenii asupra cărora fusese odinioară stăpână îi întorcea stomacul pe dos. încercui trei posibilități: o brutărie, o agenție de asigurări şi un magazin de antichități, apoi se îndreptă spre casă să facă un duş rapid. Pe uşa de la intrare atârna o copie de pe documentul de proprietate. îl deschise şi văzu că Byrne avea dreptate. Aleea aparținea de Frenchman's Bride.
Deprimată, făcu un duş, îşi dădu cu puțin rimei şi ruj, îşi prinse părul şi îşi puse cele mai conservatoare Imine pe care le avea, o veche fustă Chanel şi un tricou alb. îşi

mai puse un cardigan zmeuriu, ciorapi de nai-lon, o pereche de cizme şi plecă. Se decise să înceapă 111 agenția de asigurări pentru că oferea cei mai mulți bani. Din nefericire, în spatele biroului celui care făcea angajarea o găsi pe Laurie Ferguson.

In şcoală, Sugar Beth o plăcuse pe Laurie şi nu-şi amintea să-i fi făcut ceva deosebit de detestabil, dar nu îi luă mult timp să descopere că Laurie avea alte amintiri.

— Măi să fie, Sugar Beth Carey, am auzit că te-ai întors In oraş, dar nu m-am aşteptat să te văd aici. Părul ei boar, castaniu era acum roşu aprins, iar cerceii erau prea

mari pentru trăsăturile ei mici şi ascuțite. Bâtea în birou . u o unghie acrilică falsă pictată cu un steag minuscul il Americii. îți cauți o slujbă. Ca să vezi. Trase un fum din țigară fără să o invite pe Sugar Beth să şadă. Trebuie ă înțelegi. Putem angaja doar pe cineva care chiar îşi doreşte o carieră serioasă.

în mintea lui Sugar Beth, o slujbă de birou nu constituia chiar o carieră, dar zâmbi.

— Nici nu mă aşteptam la altceva.

— Şi avem nevoie de cineva permanent. Ai de gând să rămâi în Parrish?

Sugar Beth ştiuse că o să vină şi această întrebare, şi în ciuda aversiunii pe care o dezvoltase de a nu acorda o atenție deosebită adevărului, fu obligată să-şi cântărească cuvintele.

— Probabil că ai auzit că acum am o casă aici.

— Deci rămâi?

Strălucirea de malițiozitate din ochii lui Laurie o făcu pe Sugar Beth să bănuiască că întrebarea ei avea mai mult de-a face cu dorința lui Laurie de a alimenta bârfele locale decât de a-i oferi o slujbă. Pe de altă parte, ideea

de a-i da ordine fiicei lui Griffin şi Diddie ar fi putut fi suficient de atrăgătoare pentru Laurie pentru a veni cu o ofertă, dar sacul aproape gol cu hrană pentru câini care stătea în bucătăria remizei de trăsuri o făcu pe Sugar Beth să răspundă cu politețe.

— Nu promit să rămân aici până la moarte, dar am de gând să stau pentru un timp.

Pentru cât timp, nimeni nu putea şti.

— înțeleg. Laurie aranjă câteva hârtii, apoi îi aruncă un zâmbet îngâmfat lui Sugar Beth. Nu te superi dacă dai testul nostru de competență, nu-i aşa? Trebuie să mă asigur că ai aptitudinile minimale necesare la matematică şi engleză.

Sugar Beth nu-şi mai putu ține gura.

— Nu mă supăr deloc. Sunt bună mai ales la matematică. Şi-apoi, probabil că îți aduci aminte de câte ori ai copiat tema la algebră de la mine.

După treizeci de secunde, Sugar Beth era din nou pe trotuar.

Brutăria Creme de la Creme fusese Cafeneaua Glendora în copilăria lui Sugar Beth. Din nefericire, noua proprietară avea nevoie de cineva care pe lângă brutărie să facă şi muncă de întreținere, iar atunci când i-a dat lui Sugar Beth o cheie reglabilă pentru a-şi demonstra îndemânarea, treaba a fost prea mult pentru ea. Tot ce mai rămăsese era magazinul de antichități.

In vitrina fermecătoare de la Comorile de Altădată se aflau un cal pentru copii care se legăna, un cufăr vechi

umplut cu cuverturi şi un fotoliu cu picioare rotunjite i nişte fuse cu o carafă pictată manual şi un lighean. Moralul lui Sugar Beth crescu. Ce loc minunat în care i lucrezi. Poate că proprietarul era proaspăt venit în I '.irrish, ca femeia de la brutărie, şi nu cunoştea reputația lui Sugar Beth.

Clopoțelul de modă veche de deasupra uşii sună, iar acordurile delicate ale suitelor pentru violoncel de Bach
0 învăluiră. Inhală un miros amestecat de mirodenii împreună cu mirosul plăcut de mucegai al trecutului. IV nişte mese vechi străluceau porțelanuri englezeşti şi • i istaiuri irlandeze. Sertarele deschise ale unui scrin din lemn de cireş lăsau să se vadă vechi aşternuturi splendide. Pe un birou neobişnuit din lemn de trandafir se v edea un aranjament de ceasuri de buzunar, coliere şi
1 'roşe. Totul în magazin era de cea mai bună calitate, aranjat perfect şi minunat îngrijit.
Din spate se auzi o voce de femeie:
— Vin imediat.
— Nu vă grăbiți.
Sugar Beth admira un aranjament vesel cu cutii de pălării victoriene, violete de mătase şi coşuri din trestie făcute manual, umplute cu ouă maronii cu picățele,
. and femeia apăru din adâncurile întunecate din spatele magazinului. Părul negru îi cădea într-o tunsoare sofisticată exact deasupra liniei bărbiei. Era îmbrăcată îngrijit cu nişte pantaloni gri pal şi un pulover asortat tar la gât avea un şirag auster cu perle perfect asortate.
Pe Sugar Beth o trecu un fior de gheață pe şira spinării. Era ceva cu perlele acelea...
Femeia zâmbi.
— Bună. Cu ce vă...
După care se opri. Exact acolo unde era, sub un candelabru franțuzesc, cu un picior plasat stângaci în fața i eluilalt, cu zâmbetul înghețat pe față.
Sugar Beth ar fi recunoscut oriunde acei ochi. Aveau .tceeaşi nuanță de albastru cristalin ca aceia care o priveau din oglindă în fiecare dimineață. Ochii tatălui ei.
Şi ai celeilalte fiice a lui.

capitolul 4

„Dacă aş fi avut o fată ca tine, mi-ar fi fost ruşine că o am!” spuse domnul Goldhanger plin de simțire.
Georgette Heyer, Magnifica Sophy
Sugar Beth simți cum vechea amărăciune îi strânge stomacul. Oamenii inteligenți îşi țineau copiii legitimi departe de cei nelegitimi, dar nu era cazul lui Griffin Carey. El îi trântise pe amândoi în acelaşi oraş la aproape cinci kilometri depărtare şi, în egoismul lui fără limită, refuzase să conştientizeze cât de greu va fi pentru Sugar Beth şi Winnie să meargă la aceeaşi şcoală.
Lăsase gravide două femei în decursul unui an – întâi pe Diddie, apoi pe Sabrina Davis. Diddie îşi păstrase mândria, sperând ca el să treacă peste pasiunea pentru o femeie pe care ea o privea ca pe o anonimă ipocrită. Cum el nu făcuse acest lucru, se hotărâse să adopte o atitudine filosofică. „O femeie măreață învață să se ridice deasupra lucrurilor, Sugar Beth. Lasă-l să-şi vadă de prefăcuta aia. Eu am Frenchman’s Bride.”
Ori de câte ori Sugar Beth se înfuria că era obligată să meargă la şcoală cu Winnie, Diddie devenea neobişnuit de tăioasă. „Nimic nu e mai rău decât mila celorlalți oameni. Păstrează-ți mândria şi aminteşte-ți că tot ce este al lui va fi al tău într-o bună zi.”
Dar Diddie se înşelase. Până la urmă el îşi schim-base testamentul şi le lăsase totul Sabrinei şi lui Win-nie Davis.
Această femeie stilată care se afla în fața ei semăna puțin cu fata retrasă şi introvertită care obişnuia să se împiedice dacă i se adresa cineva. Pe Sugar Beth o cuprinse din nou vechiul sentiment de neputință. în copilărie, nu putuse controla comportamentul vreunui adult din viața ei, aşa că îşi exercitase puterea în singurul mod pe care îl cunoştea – asupra fiicei nelegitime a tatălui ei.
Winnie stătea nemişcată lângă un vechi dulap pentru alimente.

Ce faci aici?
Nu-i putea spune în ruptul capului că era în căutarea unei slujbe.
Am... am văzut magazinul. Nu am ştiut că e al tău.
Winnie îşi recăpătă cumpătul mai repede.
Te interesează ceva în mod special?
De unde dobândise echilibrul ăsta? Winnie Davis,
. ea pe care Sugar Beth şi-o amintea, se înroşea atunci . md cineva îi vorbea.
— N...nu. Mă uit doar.
Sugar Beth realiză că se bâlbâise şi ştiu din licărirea de satisfacție din ochii lui Winnie că şi ea îşi dăduse iama de acest lucru.
— Tocmai am primit un transport nou de la Atlanta. \m nişte vechi sticle de parfum minunate.
Prinse cu degetele şirul de perk perfect asortate de la i:At. Sugar Beth privea fix perlele. Ii păreau atât de...
— Ador sticlele de parfum, tu nu?
Creierul i se întunecă. Winnie purta perlele lui I îiddie...
— De câte ori văd o sticlă veche de parfum, îmi pun întotdeauna întrebări în legătură cu femeia căreia i-a aparținut.
Degetele ei mângâiau colierul cu o mişcare delibera-tă. Crudă.
Sugar Beth nu mai putu rezista. Nu mai putea să stea t privească perlele lui Diddie la gâtul lui Winnie.
Se întoarse spre uşă, dar se mişcă prea repede şi se lovi de una din mese în acelaşi mod în care Winnie obişnuia să se lovească de pupitre la şcoală. Un sfeşnic de alamă se clătină, apoi căzu şi se rostogoli peste marginea ei. Nu se opri să-l ridice.
Cina o să fie neplăcută în seara asta, şi numai pentru că ,11 vm friptură, pe care ree-fuz s-o mănânc din cauza încălzirii Aobale, etcetera, ci din cauza Ei. De ce nu

poate şi ea să semene mai mult cu mama lui Chelsea în loc să aibă un ditamai bățul în fund tot timpul? Eu nu semăn deloc cu ea, indiferent . e spune bunica Sabrina. Şi nu sunt nici o ticăloasă bogată!
O urăsc pe Kelli Willman.

— Gigi, cina e gata.
Când mama ei strigă de la baza scării, Gigi închise fără tragere de inimă caietul cu spirală în care era jurnalul secret pe care îl ținea de anul trecut, din clasa a şaptea. II împinse sub pernă şi îşi băgă picioarele în pantofii din piele întoarsă lăbărțați de lângă patul ei. îşi ura dormitorul, care era decorat cu porcăriile viu colorate Laura Ashley pe care mama ei le iuubea. Gigi voia să-şi vopsească camera în negru sau în violet şi să scape de toată mobila veche preistorică pentru unele din chestiile alea grozave pe care le văzuse la Pier One. Pentru că Win-i-fred n-o lăsase să facă acest lucru, Gigi lipise peste tot postere rock, cu cât mai urâte, cu atât mai bine.
Aşezarea mesei era sarcina ei, dar când ajunse în bucătărie, văzu că mama ei o pusese deja.
— Te-ai spălat pe mâini?
— Nu, madre, mi le-am târât prin mizerie când am coborât.
Gura maică-si se strânse.
— Eşti drăguță să asezonezi salata?
Mama lui Chelsea purta pantaloni cu talie joasă, ! dar mama lui Gigi avea pe ea anoştii pantaloni gri şi puloverul pe care le purta la muncă. Voia ca Gigi să se îmbrace ca anul trecut, într-a şaptea, cu tot felul de porcării din catalogul Bloomingdale. Mama ei nu înțelegea cum era ca toată lumea să-ți spună pe la spate Domnişora Ticăloasă Bogată. Dar Gigi rezolvase acest lucru. începând din septembrie anul trecut purta numai

lucruri care veneau de la magazinul cu lucruri second-hand al Armatei Salvării. Acest lucru o scosese din minți pe Win-i-fred. Gigi încetase şi să se mai poarte ca o intelectuală la şcoală. Şi îşi găsise prieteni noi şi tari ca Chelsea.

— Doamna Kimble a sunat în legătură cu testul tău la istorie. Ai luat un satisfăcător.

— Satisfăcător este în regulă. Eu nu sunt aşa deşteaptă cum erai tu.

Amintiri de neuitat

59

Mama ei oftă pentru că ştia că nu era adevărat, iar pentru o clipă păru atât de tristă încât Gigi îşi dori să-i pună că îi părea rău că fusese atât de obraznică şi că o i înceapă să lucreze din nou la potențialul ei, dar nu i ruşi. Mama ei nu înțelegea nimic.

Gigi detesta faptul că avea treisprezece ani.

Wiivi-fred puse ultima farfurie pentru salată pe masă. In seara asta foloseau serviciul de ceramică cu frunze «le ceai, probabil pentru că în mod cu totul neobişnuit I ,Itäi ei era prezent la cină. Masa lor cu piedestal din icjar nu era nici pe departe aşa grozavă ca minunata masă franțuzească țărănească pe care Winfred o vânduse chiar de sub ei, cu toate că lui Gigi îi plăcea şi nu aveau nevoie de bani. Gigi ar fi vrut ca ea să închidă magazinul, sau cel puțin să angajeze mai mulți oameni s-o i m te astfel încât să poată mânca şi ei din când în când eva decent la cină în locul porcăriilor congelate. Mama n spusese că dacă o deranjează atât de tare, să gătească i ea câteva mese, neînțelegând absolut de loc despre ce era vorba.

Castronul din lemn de tec conținea una din acele ilate în pungă cu nimic altceva decât lăptucă şi ceva ră-ii iruri de morcovi uscați. Pe vremuri, cu toate şedințele ei de conducere, mama ei făcea salate cu chestii bune

■ .i roşii proaspete, şvaiţer şi orzo, care arătau ca boabele mari de orez, dar erau de fapt paste. Făcea chiar crutoane din pâine, cu mult usturoi, pe care Gigi le adora
■ liiar dacă îi făceau respiraţia să duhnească.
— Vreau orzo în ea, se plânse Gigi.
— Nu am avut timp. Mama ei merse la uşa din spate şi M oase capul afară. Ryan, fripturile s-au făcut?
— Vin acum.
Tatăl ei făcea grătare în curtea interioară tot timpul anului. Lui nu-i plăceau prea mult, dar după cum spumai mama ei carnea avea un gust mai bun aşa, iar el se Minţea vinovat pentru că jumătate din timp nu reuşea .1 ajungă acasă Ia cină. Era director operaţional la FFC, rea ce însemna o mare responsabilitate. Bunica ei Sa-

drum în fruntea ierarhiei ca oricine altcineva, numai că Gigi o auzise pe maică-sa spunându-i bunicii că el lucra mai mult decât zece oameni pentru că încă simţea i nevoia să se afirme. Bunica locuia în reşedinţa aceea mişto de pe Scenic Drive din Pass Christian, în josul: golfului, care era destul de departe după cum spuneai! tatăl ei.
Situaţia lor financiară era complicată. Unele lu-| cruri cum era fabrica de ferestre erau ale bunicii, dar Frenchman's Bride fusese a mamei ei. Cu toate aces-l tea, mama ei nu locuise acolo şi rămăsese închisă până II când o cumpărase Colin Byrne. Lui Gigi îi plăceai Colin, chiar şi atunci când devenea de-a dreptul sarcas-l tic pentru că ea nu citise porcării ca Război şi pace. Cu doi ani în urmă se oferise voluntar să antreneze băieţii] din echipa de fotbal european a liceului, iar anul trecut colindaseră toată America.
Gigi lăsă bolul de salată pe masă.

— Nu mănânc friptură. Ți-am mai spus.
— Gigi, am avut o zi lungă. Nu fi năzuroasă.
— Gata. Tatăl ei intră pe uşă ducând fripturile pe unul din platourile serviciului cu frunze de ceai de care Gigi I nu s-ar fi ataşat, chiar dacă i-ar fi plăcut ceramica cu 1 frunze de ceai, ceea ce nu era cazul, pentru că mama bar fi vândut şi pe ăsta de sub ei. Mama ei era nebună după 1 istorie, ceea ce explica pasiunea ei pentru magazinul de] antichităţi.
Taică-său îi făcu cu ochiul când aşeză platoul pe 1 trepiedul din alamă. El avea treizeci şi trei de ani, iar | Wini-fred avea treizeci şi doi. Mulţi dintre prietenii părinţilor ei erau mult mai în vârstă, dar Gigi se născuse ! când părinţii erau la colegiu. Prematur, ca şi când, ha, 1 ha, cineva ar fi crezut acest lucru.
Mirosul fripturii făcu să-i lase gura apă, dar se strădui să se gândească la toate vânturile pe care le trăgeau va-l cile şi care huleau stratul de ozon şi provocau încălzirea I globală. Cu două săptămâni înainte, când se hotărâse 1 să devină vegetariană, încercase să explice acest lucru la f masă, dar Chels îi spusese să înceteze să mai vorbească I precum o obsedată. Dar ciudata Gwen Lu surprinsese

• Iiscuţia şi dorise să se amestece şi ea în această conversie intelectuală. Atât i-ar mai fi trebuit reputaţiei lui i ligi, să fie văzută stând de vorbă cu Gwen Lu.
Bem vin în seara asta sau nu? întrebă tatăl ei.
— Sigur că bem.
Maică-sa scoase nişte cartofi prăjiţi precongelaţi dezgustători din cuptor şi îi aruncă intr-un castron.
Tatăl ei luă o sticlă cu vin de pe un stativ.
in clasa a şaptea, atunci când Gigi încă mai era prietenă cu Kelli şi celelalte, Kelli spusese că tatăl lui Gigi rmăna cu Brad Pitt, ceea ce nu era deloc adevărat. Printre

altele, Brad Pitt era scund şi bătrân şi avea ochii piva apropiați unul de altul. Pe deasupra, sincer, şi-l pun-a imagina cineva pe tatăl ei umblând de colo până .. ilo cu părul ciufulit tot timpul şi arătând de parcă nu ar bărbieri niciodată? Era scârbită atunci când unele dintre fete spuneau că tatăl ei era sexy.
Gigi semăna în general cu el, la gură şi la forma feței.
I 'ar părul ei era castaniu-închis în loc de blond şi nu au-a ochii lui aurii. Ai ei erau ca ai mamei, albastru-deschis şi oarecum stranii. Şi-ar fi dorit să fi fost căprui aurii ca ai lui. Indiferent ce spunea bunica Sabrina, Gigi a-măna mult mai mult cu tatăl decât cu mama ei.
Şi-ar fi dorit ca el să nu muncească atât de mult. \mnci mama ei nu ar fi deschis magazinul. în mod sigur nu aveau nevoie de acei bani. Cu toate comitetele . i, cu Gigi la şcoală şi cu Ryan care lucra ore nesfârşite, mama spunea că nu avea suficiente lucruri de făcut.
I 'upă părerea lui Gigi, ar fi putut rămâne acasă şi face nişte salate decente.
El aduse paharele de vin la masă şi se aşezară cu toții. Mama ei spuse rugăciunea, apoi tatăl îi dădu platoul ui friptură.
— Ei, Gigi, cum mai e pe la şcoală?
— Plictisitor.
Părinții schimbară o privire care o făcu pe Gigi să-i l'.iră rău că nu şi-a ținut gura mare şi proastă. Ei considerau că motivul pentru care notele ei scăzuseră era iaptul că nu era suficient de stimulată intelectual la ore, i cea ce era adevărat, dar asta nu avea nimic de-a face

cu notele ei. In ultima vreme se speriase că o vor trimite ! de acasă la o şcoală cu internat pentru elevii dotați, aşa cum făcuseră părinții lui Colby Sneed, iar Colby nu era nici pe jumătate la fel de deştept ca ea.

— Mai ales din cauza copiilor, adăugă ea repede. Orele de săptămâna asta au fost foarte interesante, iar profesorii sunt excelenți.
Mama ridică o sprânceană, iar tatăl clătină din cap. Un lucru era sigur despre părinții ei... nu erau deloc proşti.
El îşi puse sare pe cartofii prăjiți.
— E ciudat, cu tot interesul ăla n-ai putut lua mai mult decât un satisfăcător la testul de istorie.
Gigi ştia că mergea pe un teren minat. Faptul că era cea mai deşteaptă din clasă – cu excepția tâmpitei ăleia de Gwen Lu – şi cea mai bogată fată din oraş îi făcuse pe toți să o urască, dar dacă lăsa ca notele să îi scadă prea mult se putea trezi într-o şcoală cu internat, iar atunci ar fi trebuit să se sinucidă.
— M-a durut stomacul. Sunt sigură că data viitoare o să fie mai bine.
Observă în ochii lui acea privire îngrijorată pe care o văzuse de multe ori în ultima vreme.
— De ce nu vii sâmbătă dimineață cu mine la fabrică? N-o să stau mult şi te poți învârti pe acolo pe la computere.
Ea îşi ridică exasperată privirea. Când era copil, îi plăcea să meargă cu el la muncă, dar acum considera că e plictisitor.
— Nu, mulțumesc. Io şi Chelsea mergem la Shannon acasă.
— Eu şi Chelsea, spuse mama ei.
— Mergi şi tu la Shannon?
— Ajunge, Gi, o repezi tatăl ei. încetează să mai faci pe deşteaptă.
Ea se încruntă, dar nu avu curajul să-i dea replica aşa cum făcuse cu mama ei pentru că asta îl scotea din fire, şi Gigi de-abia îşi recăpătase privilegiul de a folosi din nou telefonul.
Amintiri de neuitat
Mama ei nu spuse prea multe pentru tot restul cinei,

. i-a ce era neobişnuit, pentru că atunci când tata apăru la masă, ea încerca din răsputeri să fie distractivă, porovăind tot timpul, lansând subiecte de conversa- I I. interesante şi chestii de genul ăsta. Cu toate astea, n seara aceea nici măcar nu părea atentă, iar Gigi se mirebă dacă avea vreo legătură cu faptul că Cea-Că- u ta-Nu-Trebuia-Să-I-Se-Rostească-Numele se întorsese In oraş.

O înnebunea faptul că ei nu spuseseră nimic. Gigi tii- buise să afle noutățile de la Chelsea, care le aflase ,lc la mama ei. Părinții lui Gigi se purtau de parcă ea ar mai fi fost tot copil, dar toată lumea ştia că bunica Sala i na nu se căsătorise cu tatăl mamei ei, Griffin Carey, locat atunci când mama era în ultima clasă de liceu, >1 că el avusese cealaltă familie şi altele de-astea, cui îi mai păsa? Totuşi Gigi trebui să recunoască că era foarte, in.irte curioasă.

Telefonul sună, şi ea se repezi la el pentru că ştia că ci a Chelsea.

Pot să mă ridic de la masă?

Aşteptă ca mama să spună nu, aşa cum făcea întot- Icauna, dar nu o făcu, aşa că Gigi înşfăcă telefonul şi se i tbi în sus pe scări. In seara asta totul era prea ciudat.

Winnie o urmări pe Gigi cum dispare şi se întrebă ce c întâmplase cu acea fetiță căreia îi plăcea pur şi simplu ..i stea cu ea. Anul trecut pe vremea asta, Gigi se grăbea H.it de tare de la şcoală ca să-i spună noutățile zilei încât m t-şi găsea bine cuvintele.

Ryan privi spre uşă.

Aş dori să n-o mai laşi să umble atât de mult cu i helsea. Fata aia arată ca o reclamă pentru pornografie infantilă.

Winnie îşi strânse pumnul în poală, dar îşi păstră vo- , ca calmă:

• Explică-mi cum te aştepți s-o opresc?

El oftă.

îmi pare rău. Frustrarea. Mă tot gândesc că o să-şi icvină şi că o să ne recăpătăm fiica.

Ea şi Ryan nu prea îşi vorbeau pe un ton tăios. Chiar dacă nu erau de acord, în peste treisprezece ani de căsnicie nu făcuseră niciodată mai mult decât să schimbe I nişte tăceri reci. Nu ştia cum se descurcau cuplurile ca Merylinn şi Deke. în timpul uneia dintre certurile lor, Deke făcuse o gaură cu pumnul în peretele garajului şi mai şi povestiseră oamenilor despre asta.
— N-am putut s-o pocnesc pe ea, spusese Deke, iar Merrylinn răsese.
Winnie nu credea că ar fi putut suporta o astfel de tensiune.
Ryan se lăsă pe spate în scaun.
— Arată ca un copil al străzii în hainele alea.
O altă greşeală a ei. Astăzi Gigi purta bluza aceea în-l grozitoare pe care insistase să o cumpere de la magazinul cu haine la mâna a doua al Armatei Salvării. Winnie ar fi trebuit să ştie că, până la urmă, hainele scumpe ale lui Gigi vor face din ea o țintă şi ar fi trebuit să renunțe, 1 dar dorise ca fata să se simtă bine în pielea ei şi aşteptase! prea mult.
Winnie îşi împături şervetul pe masă.
— De data asta va trebui să vorbeşti tu cu ea. Mă urăş-l te şi aşa destul.
Cum se ajunsese aici? se întrebă Winnie. Fusese atât de hotărâtă să fie pentru Gigi genul de mamă pe care şi-l dorise şi ea cu atâta ardoare în copilărie. Winnie bănuia că Sabrina făcuse tot ce putuse, dar supraviețuirea ma-l terială a mamei ei depinsese de bunăvoința lui Griffin Carey, iar Sabrina îşi dedicase toată energia pentru ca f el să se simtă confortabil, fără să-i mai rămână nimic 1 pentru nevoile emoționale ale fiicei ei. Sabrina o urase 1

din toată inima pe Diddie Carey, şi faptul că Diddie o născuse pe minunata Sugar Beth, în timp ce ea năs-l cuse un copil atât de insignifiant o rodea. Nici măcar faptul că Griffin o iubise la nebunie pe Winnie nu-i uşurase îngrijorarea. Sabrina înțelegea firea profund neîndurătoare a amantului ei şi se aşteptase mereu ca ? acesta să-şi transfere afecțiunea asupra fiicei legitime. 1 Dar nu o făcuse niciodată, iar lui Winnie îi era şi astăzi dor de el.

Gigi nu te urăşte, spuse Ryan. E doar adolescentă.

E mai mult decât atât. Aş vrea să le plesnesc pe fe- irle alea că s-au întors împotriva ei vara trecută. Â fost pur şi simplu gelozie.

— Gigi s-a pus în inferioritate față de ele. O să treacă ,i peste asta.

In ciuda cuvintelor lui, Winnie ştia că era la fel de îngrijorat ca ea. Se ridică şi începu să ducă tacâmurile la chiuvetă.

La desert am numai înghețată.

— Poate mai târziu.

Ryan nu era pretențios la mâncare. Jumătate din ump nici nu-şi aducea aminte să mănânce, de aceea era i .i de subțire, în timp ce ea trebuia să-şi cântărească lua are înghițitură.

Trebuia să-i spună despre apariția lui Sugar Beth în magazinul ei. Altfel, ar fi ajuns să-i dea prea multă im- portanță. Dar în timp ce îşi căuta cuvintele, paharul de MII pe care îl clătea îi alunecă dintre degete şi se sparse In chiuvetă.

— Ai pățit ceva?

Se ridică şi veni spre ea. Ea ar fi vrut să fie luată în In ațe, dar el cerceta resturile din chiuvetă.

— Nu. De ce nu faci o cafea în timp ce eu curăț aici?

In timp ce arunca cioburile mai mari în coşul de

gunoi, se întrebă de ce nu simțea mai multă satisfacție ■ lupă cele întâmplate astăzi. Anii îşi puseseră amprenta asupra lui Sugar Beth, şi pentru prima dată în viețile lor, Winnie ieşise în câştig.
începuse să înflorească în ultimul an de liceu, după i o Sugar Beth şi Ryan plecaseră la colegiu. Nu mai mân- i ase aşa mult şi îşi găsise curajul să-şi taie părul. Probabil i .1 pe dinăuntru rămăsese aceeaşi adolescentă stângace, .Iar pe dinafară începuse să se mişte cu o încredere nouă care devenise şi mai pronunțată după căsătoria lui i u iffin cu Sabrina. Dintr-odată, era fata bogată care lo- i uia la Frenchman's Bride.
Degetele lui Winnie se furişară pe perlele de la gât. I xpresia şocată de pe fața lui Sugar Beth fusese punctul

culminant al oricărei răzbunări închipuite vreodată. Ar fi trebuit să se bucure mai mult de ea.
Trecutul îşi croi drum printre zgomotul cuptorului şi mirosul cafelei râşnite de Ryan. Avea din nou şaisprezece ani şi o luase pe o scurtătură spre sala de sport când se împiedicase, iar caietul ei de algebră căzuse deschis la picioarele lui Sugar Beth.
— Dă-mi-l înapoi!
Vocea lui Winnie, înaltă şi stridentă, se auzise peste acoperişul sălii de sport. Dar Sugar Beth se urcase şi mai sus Jn tribune cu caietul de algebră deschis în mâinile ei. înaltă şi subțire, blondă şi frumoasă, Sugar Beth fusese răutăcioasă până în adâncul inimii.
— Ascultați cu toții. Winnie se ocupă de o grămadă de alte lucruri în plus decât rezolvarea problemelor de algebră superioară.
Sălciile de Mare îşi întrerupseseră sporovăială. Inima lui Winnie bătea atât de repede încât credea că o să-i explodeze.
— Sugar Beth, te previn...

Dar Sugar Beth nu făcu decât să zâmbească şi să mai urce un pas în tribune. Winnie porni după ea, dar pantoful i se prinse de un scaun. Tresări şi se împiedică.
— Dă-mi-1!
Sugar Beth zâmbi cu superioritate.
— Nu ştiu de ce eşti aşa nervoasă. Suntem doar între fete.
Amy îşi atinse crucea de aur de la gât.
— Poate că nu ar trebui să citeşti dacă Winnie nu vrea.
Sugar Beth n-o luă în seamă.
— Nici n-o să vă vină să credeți.
Winnie se străduia furioasă să-şi stăpânească lacrimile. I-ar fi plăcut ca măcar o dată să fie capabilă să se apere, dar Sugar Beth era prea puternică.
— E ceva intim. Dă-mi-l imediat înapoi.
— Oh, nu fi copil. Toartele de aur de la urechile lui Sugar Beth sclipiră când îşi scuturară coama perfectă de păr. Apoi începu să citească: „El îmi privi sfârcurile dezgolite".

n mite într-un carnet special pe care îl păstra ascuns în nitului dulapului ei, dar astăzi fusese neatentă în sala
• l< studiu.
Opreşte-te, Sugar Beth!
Nu, nu te opri!
Leeann îşi pulverizează bretonul cu fixativul pe care
I ținea în geantă, fără să-şi dezlipească privirea de la Su-
■ u Beth.
Sugar Beth îşi propti unul din balerinii de culoare metalizată de un scaun din fața ei.
„Apoi îşi strecură palma lată şi puternică în chiloții mei minusculi cu dantelă.'1 Modul în care Sugar Beth i eentuă cuvântul minusculi nu făcea decât să amin-
n e.că fără menajamente că chiloții lui Winnie nu erau

II iar atât de mici. „Mi-am depărtat picioarele.”
Winnie nu se mai putea întoarce în veci la liceul din Pirrish.
— „îşi lăsă cealaltă mână să alunece în sus pe interiuil coapsei mele...” Ochii albaştri ai lui Sugar Beth măriră într-o mirare jucată. Păi, Winnie Davis, asta i pornografie.
îmi place. Leeann sparse un balon de gumă.
Sugar Beth întoarse pagina.
— „Te iubesc, Winnie, cu o pasiune fără sfârşit.”
Se opri şi îşi plimbă ochii în jos peste cuvinte, căumd muniție în plus ca să o distrugă pe Winnie. Nu-i
1 II Sui multă vreme ca să o găsească.
— Oh, Doamne, ia ascultați aici. „Mi-am depărtat picioarele şi mai mult când degetele lui puternice au început să mă mângâie. I-am rostit numele printre mlâieli...”
1 rechile lui Winnie bubuiau, iar sala de sport înce- i i isc să se învârtească. Scoase un sunet stins, neajutorat.
— „Oh, iubitul meu, iubit... Ryan!”
Lui Winnie îi îngheță sângele în vene.
Hei, Sugar Beth. Ce faceți aici, fetelor?

Ryan Galantine venea spre ele din spatele sălii de sport, cu Deke, Jasper şi Bobby Jarrow, toți trei cu ja-j chetele cu însemnele liceului, pentru că în seara aceea j era med. Winnie nu-l văzu decât pe Ryan – înalt, blond şi unic, obiectul tuturor fanteziilor ei. îl văzu îngrozită cum urcă în tribune.
— Hei, Sugar, credeam că ai şedință.
— O să ajung şi acolo. Citeam ce a scris Winnie. E cu adevărat bun.
— Da? O sărută fără să țină seama de politica şcolii în privința manifestărilor publice de afecțiune, apoi privi în jos către Winnie şi îi oferi firimiturile rămase din zâmbetul său. Vreau să aud şi eu.

Winnie ar fi trebuit să fugă pentru totdeauna din Parrish, dar când se trase înapoi, piciorul îi alunecă I printre scaune şi căzu grămadă, cu şoldurile prinse între rândurile de scaune.
— Opreşte-te, spuse Amy, dar ca şi celorlalte, îi era puțin teamă de Sugar Beth, şi nu vorbi cu prea multă autoritate.
— Nu, continuă să citeşti. Vreau să aud mai multe. 1
Leeann sparse un alt balon.
Privirea lui Sugar Beth se opri o clipă asupra lui Win-l nie, apoi se întoarse spre pagina caietului.
— Să mă întorc la sfârcurile dezgolite sau la chiloții minusculi?
Ryan râse şi o cuprinse posesiv pe Sugar Beth cu brațul de umeri.
— Hei, chestia asta sună bine.
Sugar Beth o privi pe Winnie de sus, cu o voce siro-l poasă încărcată de intenții rele.
— Sau poate ar trebui să încep de unde rosteşte nume- , le iubitului?
Winnie era gata să verse.
— Da, de ce n-aş începe de acolo. „Oh. Iubitul meu...” 1
— Ajunge, Sugar Beth.
Se întoarseră cu toții la auzul unui accent britanic tărăgănat. Winnie se luptă să se ridice în picioare şi îl văzu pe domnul Byrne, profesorul ei preferat, care

r indrepta spre tribune. Peste vechiul pulover pe gât
i ni ta astăzi o vestă vărgată gri cu alb şi avea părul lui lung legat la spate într-o coadă mică de cal.
Chiar dacă era cel mai tânăr profesor din şcoală, aproape toată lumea se temea de el pentru că putea fi torte sarcastic. Dar puştii îl şi respectau. Nu se dădea In spectacol în clasă şi le cerea tuturor să muncească

intens. Winnie îl adora. Nu era niciodată sarcastic cu ea t chiar îi dădea să citească unele din cărțile lui pentru . ,1 spunea că ea trebuie să-şi lărgească orizontul.
Sugar Beth nu păru îngrijorată sau nervoasă cum ar
ii lăcut alți puşti, ci îl privi direct în ochi.
— Salut, domnule Byrne. Ne prosteam şi noi puțin. Nu-i aşa, Winnie?
Winnie nu-şi putea mişca buzele. Era încremenită.
— Veniți amândouă cu mine.
— Chiar acum am o şedință, domnule Byrne, spuse ugar Beth, foarte drăguță şi politicoasă. Serbarea de n-venire a vechilor absolvenți. Vă găsesc în biroul dum-neavoastră cam într-o oră?
Semăna perfect cu Diddie, care era faimoasă pentru programarea întâlnirilor cu consiliul de conducere al şcolii în funcție de emisiunile ei preferate de televiziune.
Nici unul dintre ceilalți profesori nu se ridicase îm-potriva lui Sugar Beth pentru că nu voiau să stârneas- . a partea urâtă din Diddie, dar domnul Byrne încă nu il lase cât de importantă era Diddie.
— Chiar nu-mi pasă ce ai planificat.
Sugar Beth ridică din umeri şi îi dădu caietul lui Ryan.
— Caietul îl iau eu, spuse domnul Byrne.
Winnie era cu sufletul la gură când Ryan întinse caie-iiil. Prima oară fusese umilită în fața colegilor de clasă, iar acum chiar şi domnul Byrne va afla ce perversă era. Cât despre Ryan... nu îl va mai putea privi în față vreodată.
Sugar Beth coborî cu caietul peste scaunele tribunei, lui Winnie i se puse un nod în gât când văzu cum trece din mâinile ei în ale lui.

Pereții nisipii se prăbuşeau peste ea în timp ce se îndreptau dinspre sala de sport către clasa domnului Byrne. Sugar Beth sporovăia în continuare, părând să

nud pese că acesta nu-i răspundea. Winnie se ținea! după ei, târându-şi picioarele.
Când ajunseră la uşa clasei lui, domnul Byrne se opri. Winnie privea în jos către podeaua acoperită cu o i gresie maronie urâtă. El purta nişte pantofi vechi negri care erau mereu lustruiți.
— Cred că ăsta îți aparține, Winnie.
Nefericită, îşi ridică privirea spre el şi văzu în ochii lui cunoscuta semeție, dar şi o bunătate pe care nu părea să o bage de seamă nimeni în afara ei. El îi în-tinse caietul.
Nu-i venea să creadă că i-l înapoia, iar mâna îi tremura când îl luă.
— M... mulțumesc.
Sugar Beth chicoti uşor.
— Domnule Byrne, ar trebui să citiți mai întâi ce-a scris Winnie. Toată lumea ştie cât e de deşteaptă, dar pariez că nu ştiați că este şi foarte creativă.
— Ne vedem mâine la oră, Winnie, spuse el fără s-ol privească pe Sugar Beth. Şi aştept de la tine să-mi oferi ceva scânteietor despre acea anostă Hester Prynne.
Ea aprobă cu o clătinare maşinală din cap şi strânse caietul la piept. Chiar înainte să se întoarcă să plece, I văzu pentru o clipă fața lui Sugar Beth. în ochii ei stră-l lucea ura aceea veche şi familiară. Winnie cunoştea cu j exactitate motivul. Şi de ce nu va dispărea niciodată. ! Deşi Sugar Beth avea tot ceea ce Winnie nu avea – fru-l muzețe, popularitate, încredere în sine şi pe Ryan Ga-l lantine – Winnie avea un lucru pe care Sugar Beth şi-l dorea cu cea mai mare disperare.
Tatăl lor o iubea pe ea mai mult.
Winnie aruncă la coş rămăşițele paharului cu vin spart. Gândul îi fugi către cealaltă amintire din acel an, una infinit mai dureroasă decât dezvăluirea fanteziilor ei sexuale, dar chiar şi după atâta timp nu se putea gândi la ea. îl privi pe Ryan, acum un bărbat

■ natur. îşi suflecase mânecile cămăşii albastru-deschis. li plăceau încheieturile mâinilor lui, forma oaselor, M puterea lor.
ha fusese prietena de după despărțire, prezentă aco-
10 ca să-l consoleze în vara aceea care urmase după ce nigar Beth îl părăsise şi se măritase cu Darren Tharp.
I Vşi Winnie probabil că nu se transformase întro lebă-dă cât timp el fusese la colegiu, nu mai era nici rățuşca
ca urâtă, iar el observase acest lucru.
.Sexul fusese planul ei, nu al lui, iar el păruse aproape nedumerit când se trezise cu ea în pat întro după-amiază md părinții lui erau la muncă. Când ea îşi dăduse ima că era gravidă fusese îngrozită sâ-i spună, dar
11 se comportase exemplar şi se însurase cu ea. îi spin esc chiar că o iubeşte, iar ea se prefăcuse că îl crede. Par ştiuse atunci, exact cum ştia şi acum, că dragostea lui pentru ea era numai o copie palidă a ceea ce simțise pentru Sugar Beth. Nici până astăzi nu o privise nicio-dată pe Winnie în acelaşi mod.
Scoase din dulap două căni de cafea din ceramică şi le puse pe blat.
îți aminteşti când Sugar Beth mi-a găsit caietul în ila de sport şi a încercat să le citească tuturor din el? Ryan era cu capul băgat în frigider.
Mai e lapte pentru cafea?
în spatele sucului de portocale. Eu... scrisesem o Untezie sexuală despre noi doi.
— Da? El se îndreptă, cu cutia de lapte în mână, şi îi imbi. Ce fel de fantezie sexuală?
— Nu ți-a povestit despre asta?

— Să mă ia naiba dacă mai ştiu. Zâmbetul îi pierise. Asta a fost cu ani în urmă. Eşti mult prea obsedată de > ca ce s-a petrecut în liceu. închise uşa frigiderului cu putere încât cutia de ceai din secolul al optsprezecelea de deasupra se zgudui. Nu înțeleg de ce te deranjează încă atât de mult. Ai încheiat-o cu toate. Frenchman's Ili ide, câteva milioane în contul tău. Chiar şi fabrica va
II a ta într-o zi. De ce să-ți pierzi vremea gândindute la . e s-a întâmplat în liceu?

— Nu mi-o pierd. A
Era o minciună. întreaga ei viață de adult fusese modelată de acei ani dificili: intelectul ei, atenția ei scrupuloasă pentru modul în care arăta, chiar şi conştiința ei socială.
Aparatul scoase ultimul gâlgâit, şi Ryan scoase vasul cu cafea. In timp ce el umplea cănile, ea îşi dădu seama că nu mai putea amâna să-i spună.
— Sugar Beth a venit astăzi la magazin.
Numai o soție ar fi putut observa mica tresărire care se ivise în colțul gurii lui. Ryan umplu cănile, apoi puse vasul cu cafea la loc şi se sprijini cu coapsele de marginea hiatului.
— Ce voia?
— Bănuiesc că doar se uita. Nu cred că ştia că era magazinul meu.
Lui îi plăcea cafeaua cu lapte, dar luă o gură fără să deschidă cutia.
— Parrish este un oraş mic. Mai devreme sau mai târziu tot vă întâlneați.
Winnie începu să clătească farfuriile de la cină.
— Avea un pulover ieftin. Părea obosită. Ar fi putut la fel de bine să atârne un anunț care să semnaleze pro- pria-i nesiguranță. Dar este încă frumoasă. La fel de subțire ca întotdeauna.

El ridică din umeri ca şi când şi-ar fi pierdut intere-sul, dar încă îşi bea cafeaua neagră. Ea voia să schimbe subiectul, dar nu-i venea în minte nimic de spus. Poate că şi el se simțea la fel pentru că puse cana jos şi îşi lăsă privirea să se abată asupra ei.
— Atunci povesteşte-mi despre fantezia ta sexuală.
Ea închise robinetul şi se strădui să zâmbească.
— Aveam doar şaisprezece ani, aşa că era destul de nevinovată. Dar aş putea fi convinsă să inventez ceva mai bun după ce adoarme Gigi.
El îşi încrucişă brațele, iar colțurile gurii lui frumoase se arcuiră.
— Da?
li plăcea zâmbetul lui, dar era obosită şi nervoasă, iar lucrul pe care şi-l dorea cu adevărat era să facă o baie

aldă, apoi să se ghemuiască cu o carte. Se apropie însă Ir ol şi îşi strecură mâna între picioarele lui.
Cu siguranță.
11 îi amuşină sânii.
în momentul ăsta mi-aş dori să nu fie o adolescentă Iu casă.
Ea îşi retrase mâna şi se strădui să dea vocii ei un ton »enzuai:
■Să nu uiți să-mi aduci aminte unde rămăsesem, nuzi?
— Oh, n-o să uit. Crede-mă, n-o să uit. O sărută scurt. Im re timp, mai bine m-aş duce să-i amintesc înălțimii ■alo că sarcina curățării bucătăriei este a ei.
Mulțumesc.
După ce plecă el, împachetă bucata de friptură ră-masă şi o băgă în frigider pentru ca Gigi să n-o arunce. ■\poi îşi luă cana de cafea şi plecă cu ea în birou. Avea do rezolvat nişte hârtii pentru Asociația pentru Dezvol- i irea Comunității, trebuia să dea nişte telefoane legate do concert, dar în loc de asta se duse la fereastră.

Avea numai treizeci şi doi de ani, era prea tânără ca i şi fi pierdut libidoul. Trebuia să discute acest lucru cu doctorul ei, dar Paul şi Ryan jucaseră fotbal împreună la liceu.
„De când durează problema lipsei de dorință, Winnie?”
„De ceva timp.”
„Poți să fii mai exactă?”
Ar fi putut minți şi spune un an. N-ar fi sunat la fel do rău ca trei sau poate patru. Cinci cel mult.
„Şi ai discutat cu Ryan despre asta?”
Cum i-ar putea spune o femeie bărbatului pe care îl iubeşte că se prefăcuse tot timpul? Nu numai că Ryan ir fi afectat, dar ar rămâne şi perplex. El era un iubit uont, dar totul începuse cu stângul. Winnie nu dorise i lie a doua după Sugar Beth, astfel încât făcuse totul înainte de a fi pregătită. Deşi el fusese partenerul cu mai multă experiență, ea îşi arogase rolul de agresor sexual i intr-un fel nu schimbaseră niciodată acest tipic. Ea ia întotdeauna disponibilă, răspundea întotdeauna.

Nu invoca niciodată o durere de cap, nud făcea niciodată să depună eforturi să o convingă. Ea era vânătorul, Ryan vânatul. Şi oricât de mult l-ar fi iubit, îi şi purta pică pentru acest lucru.
Nu prea tare. Nu tot timpul. Doar din când în când, dar nu prea des.
capitolul 5
„încăpățânată, aii Te îmblânzesc eu”, spuse Vidai
şi se ridică.
Georgette Heyer, Fiul diavolului
Sugar Beth schimbă plasele cu cumpărături pe care le ducea, dintr-o mână în alta, dar erau la fel de grele aşa că schimbarea nud fu de prea mare ajutor. In timp ce mergea pe Jefferson Street către Mockingbird Lane, încercă să-şi relaxeze umerii. Puținele lucruri de

mâncare pe care le cumpărase, împreună cu o cutie cu biscuiți pentru câini şi alte şase coca-cola păruseră mai uşoare în magazin.
Faptul că ignorase amenzile pentru parcare nu însemna că acestea şi dispăruseră, iar în dimineața aceea fusese obligată să-şi pună la bătaie arsenalul de farmece personale împotriva unui şofer tânăr şi voinic de cami- j t on de tractare care primise sarcina să-i ridice Volvoul. ! După aceea îşi luase măsura de prevedere să-şi mute ma- > şina în parcarea Arby la vreo opt sute de metri distanță. ' Ar fi fost o plimbare plăcută dacă nu ar fi făcut-o deja de două ori în acea zi şi dacă n-ar fi cărat cumpărături, j Invocarea câtorva scenarii înspăimântătoare de război- j i nare împotriva lui Colin Byrne o ajutară să se detaşeze pentru o vreme, doar că deja fusese acolo şi făcuse acest | lucru, ceea ce îi cam stricase cheful.
In săptămâna care urmase dezastruoasei vizite la magazinul de antichități al lui Winnie, norocul nu i se schimbase. Nu găsise nici o slujbă şi nici tabloul, iar prin portofelul ei bătea vântul. Cel puțin reuşise să dea

Ic urma membrilor supraviețuitori ai clubului de canasi i al mătuşii Tallulah, dar numai Sissy Tooms spusese că ' \zuse intr-adevăr pictura. Din nefericire, îi mai spusese tui Sugar Beth şi că era în drum spre Vegas ca să ia cina cu Frank Sinatra.
Celularul îi sună în geantă. Lăsă jos pungile cu cumpărături lângă bordură şi se întrebă cât timp va mai i rece până când i-l vor tăia.
— Eu sunt! ciripi o voce plăcută când Sugar Beth i ăspunse.
Zâmbi.
— Bună, scumpo.

— Eu! repetă Delilah, ca şi când Sugar Beth n-ar fi re- > unoscut vocea singurului copil al lui Emmett.
— Ce face preferata mea?
— Bine! Ieri am pictat. Şi Meesie a spus că pot să te sun astăzi.
Sugar Beth uitase că era miercuri, ziua în care vorbea de obicei cu Delilah.
— Ce-ți face răceala? E mai bine?
— Iau sirop de tuse seara. Ajută. Şi am făcut o pictură pentru tine.
Sugar Beth se întoarse cu spatele către vântul tăios şi îşi sprijini tocul cizmei de bordură. Ieri fusese cald, dar astăzi se lăsase iar frigul, iar jacheta ei de motociclist din imitație de piele nu era potrivită.
— Cum arată?
Delilah se apucă să descrie tabloul în care pictase ■ n eanul, apoi îi vorbi despre noul peşte scalar din acva- tiu. Când se făcu timpul să încheie, Delilah spuse ceea i e spunea întotdeauna.
— Te iubesc, Sugar Beth a mea. Şi tu mă iubeşti, nu-i aşa?
Lui Sugar Beth era gata să-i dea lacrimile. Indiferent ce va trebui să facă, avea de gând să protejeze această lîință dulce şi fragilă.
— Te iubesc nespus de mult.
— Mă gândeam eu.
Sugar Beth râse de siguranța ei.

In timp ce-şi băga celularul la loc în geantă, îi reveni vechea furie împotriva lui Emmett. Cum putuse fi atât de neglijent în privința viitorului lui Delilah?
„Mi-am făcut rezerve financiare11, spusese când discutaseră despre asta. „Dar când lucrurile au început să meargă rău, a trebuit să împrumut. N-o să mi-o iert niciodată.11

Sugar Beth îşi aminti de prima vizită pe care i-o fă-cuse lui Delilah la Brookdale, instituția privată excluşi- 1 vistă unde aceasta îşi trăise cea mai mare parte a vieții adulte. Se îndrăgostiseră una de alta la prima vedere. Mama ei murise cu câțiva ani înainte ca Sugar Beth să-l întâlnească pe Emmett, iar Delilah îi ducea dorul cu disperare. Spre marea surprindere a lui Sugar Beth, Delilah îşi transferase afecțiunea asupra noii ei mame vitrege. Delilah era drăguță, veselă şi atât de vulnerabilă – o femeie de cincizeci şi unu de ani cu o minte de copil de unsprezece ani. Amândurora le plăceau lucrurile pentru femei – hainele şi cosmeticele, reluările din Prietenii, acadelele Pixie Stix. Sugar Beth îi citise majoritatea cărților lui Judy Blume, Vrăjitoarea din Black- bird Pond, precum şi aventurile lui Mary-Kate şi Ashley. îl bârfeau pe Leonardo di Caprio, pe care Delilah îl adora, jucau Clue şi se țineau de mână când mergeau la plimbare.

Dacă nu ar fi fost Delilah, Sugar Beth nu ar fi fost nevoită să se întoarcă în Parrish, dar banii pentru îngrijirea ei se terminaseră. Acum, Sugar Beth n-o mai putea ține pe fiica ei vitregă la Brookdale dacă nu găsea pictura lui Ash. Cu toate astea, nu-şi plângea de milă. Dragostea necondiționată era un dar prețios, iar Sugar Beth recunoştea o binecuvântare atunci când dădea de ea.

Când îşi recuperă pungile cu cumpărături, un Lexus sedan cunoscut, de culoarea coniacului, trase pe dreapta şi se opri în apropierea ei. Geamul din dreptul şoferului coborî lăsând să se vadă fața autori-tară a Ducelui Blestemat în persoană care rânjea, şi tot tacâmul.

— Arăți ca o cerşetoare cu toată averea după ea.

Ha presupuse că se referea la pungile cu cumpărături >i nu la jeanşii şi jacheta ei de motociclist.
Mulțumesc, cred că şi tu ai o zi minunată.
O privi întrebător prin ochelarii lui invizibili.
— Vrei să te duc cu maşina?
— Primeşti țărani în caleaşca ta?
Dacă mă simt mărinimos.
E ziua mea norocoasă.
O făcu să aştepte un timp, până să deblocheze, fără i abă, portierele. Ea deschise portiera din spate şi puse pungile în spatele scaunului din dreapta. Apoi, dacă mândria mai folosea la ceva, se urcă şi ea cu ele şi în-miise uşa.
— Dă-i drumul.
El îşi puse un braț peste spătarul scaunului şi o privi peste nasul lung.
Ea îi aruncă o privire superioară.
— Chiar nu am toată ziua la dispoziție.
— Poate că până la urmă ar trebui să mergi pe jos.
— Nu dă bine pentru cartier. Să ai prin preajmă o cerşetoare.
Fu încântată să observe că apăsase pe accelerație pu-țin mai tare decât era nevoie, iar tonul lui era ofilit.
— Să-mi dai de ştire dacă mai pot face şi altceva ca să m fac să te simți bine.
Ea privi din spate umerii aceia lați.
— Ai putea să iei lănțişorul ăla ridicol de pe aleea mea.
— Dar mi se pare atât de amuzant. Viră pe Mocking-I'i rd Lane. Am văzut un camion de remorcat lângă maşina ta azi-dimineață. îmi pare îngrozitor de rău penii u asta.
— Oh, să nu-ți pară. Era condus de cel mai drăguț şi rezonabil băiat, ca să nu mai vorbim că era şi atrăgător.
— Aşa că ai reuşit să-l convingi să nu ți-o ridice, nu-i aşa?

— Ei, şi tu acum. Doamnele din sud nu sărută franțu- •eşte şi apoi vorbesc despre asta.

Se aştepta ca el să spună că ea nu era o doamnă, dar loviturile uşor de aplicat erau sub demnitatea lui, aşa că se angaja intr-un război mai subtil.
— Cum merge cu căutarea slujbei?
Ea îşi stăpâni o tresărire uşoară a mâinii.
— Deciziile privitoare la carieră sunt stresante aşa că nu mă grăbesc. Poți să mă laşi chiar aici.
El o ignoră şi intră pe aleea care ducea la Frenchman's Bride, ceea ce îl făcu să piardă bacşişul.
— Ai multe alternative, nu-i aşa?
— Grămezi.
— Aşa am auzit şi eu. Oraşul zumzăie de activitate.
— Cred şi eu.
Parcă lângă casă şi opri motorul.
— Se aude că până şi Louis Higgins a refuzat să te angajeze la Quick Mart, iar el pare să angajeze pe oricine care vorbeşte o boabă de engleză.
— Din nefericire, eu am lansat un zvon cam urât despre soră lui mai mică în clasa a noua. Lui n-a părut să-i pese că era adevărat.
— Găinile se întorc mereu acasă la cotețul lor, nu-i aşa?
— Cotcodăcind tot drumul.
Ea deschise portiera şi începu să descarce. Chiar atunci, el ocoli maşina prin față, iar ea aproape că scăpă cutiile de coca-cola pentru că purta o haină neagră lungă, din piele întoarsă veritabilă. Iar cu părul lui scurt şi ciufulit arăta mult prea bine în ea.
— Dă-mi voie să-ți duc pungile la remiza trăsurilor, spuse el. Cel puțin atâta pot să fac.
Ea era prea uluită de vederea hainei pentru a răspunde. Şi încă în Mississippi.

— Am sperat că blocarea aleii n-o să-ți provoace o neplăcere atât de mare. Din păcate, m-am înşelat.
— Nici o grijă, spuse ea când îşi reveni. Exercițiul suplimentar mi-a permis să renunț la antrenorul meu personal.
Gordon părea că se ascunsese pe verandă pentru că veni în trap prin curte. Byrne părea mulțumit de acest lucru, fapt care o uimi. Schimbă pungile într-o singură

m .'mă, se aplecă şi îl scărpina după urechi cu mâna liberă.
— Aşadar n-ai fugit.
Frumos câine, rosti ea tărăgănat.
A apărut acum câteva zile. E un câine vagabond.
— Asta ar putea însemna turbare. în locul tău i-aş chema pe cei de la adăpostul pentru câini.
— Nu e turbat. Byrne părea chiar mai iritat decât în mod normal. Şi ştii exact ce i-ar face cei de la adăpost.
— L-ar gaza.
Privi în jos spre Gordon, care putea mirosi un fraier «le la un kilometru. în loc să mârâie la ea ca de obicei, im a teatru cu noul lui spectator înclinându-şi capul, lă-indu-şi urechile mari să mături pământul şi scâncind încetişor, întruchiparea perfectă a unei javre amărâte.
Chestia asta e teribil de nemiloasă, chiar şi venind Im partea ta, spuse Byrne pe un ton categoric.
Păi, da, trăim într-o lume în care câinii se mănâncă mtre ei. Gordon o luă în trap spre verandă mai mult «In ât mulțumit de el însuşi. Ea observă că avea un mers ,.i mai legănat decât îşi amintea. Nu cumva i-ai dat de mâncare? Arată gras.
— Şi ce treabă ai tu dacă i-am dat?
Ea oftă.
Ajunseră la remiza trăsurilor. Când răsuci mânerul i n, el îi aruncă din nou o privire critică.

— De ce nu e încuiată uşa?
— Suntem în Parrish. Nu prea are rost.
Avem şi aici infracțiuni, exact ca în orice alt loc. I V acum încolo ține uşa asta încuiată.
— Ca şi când asta te-ar putea opri. Tot ce ai de făcut « «ie să-i tragi un picior sănătos, şi...
— Nu de mine e vorba, fraiero!
— Detest să fiu eu cea care lansează veştile proaste, dar «Iacă îmi găsesc cadavrul, tu eşti cel care îmi purta cea mai mare pică.
— Este imposibil de purtat o discuție rațională cu tine. I'rivi cu dezgust prin living în ciuda faptului că ea făcuse
urâțenie peste tot. Mătuşa ta a aruncat vreodată ceva?

— Nu prea multe. Dacă vezi ceva care îți place, decide-te şi fă-mi o ofertă.
— Puțin probabil.
Se îndreptă spre bucătărie cu haina fluturând în urma lui.
Ea îşi dădu jos jacheta, îşi aruncă geanta pe un scaun şi îl urmă.
— Pot să pariez că ți-ai deschide portofelul pentru pictura lui Ash.
— Cred că asta chiar mi-ar depăşi posibilitățile financiare. Aşează pungile pe hiatul din bucătărie, iar trupul lui mare umplu spațiul mic.
Ea scoase un pachet de fursecuri E.L. Fudge.
— Ai vorbit cu Tallulah. Crezi că pictura există, nu-i aşa?
— Cred că a existat.

— Sper că este un soi de exprimare britanică pompoasă pentru „Da, într-adevăr există, Sugar Beth”.
El se sprijini de frigiderul vechi şi îşi încrucişă picioarele.
— Cred că este foarte posibil ca mătuşa ta s-o fi distrus.
— Nu se poate. Era cel mai valoros bun al ei. De ce ar fi făcut-o?
— A refuzat să arate pictura în timpul vieții ei. Pentru ce ar fi vrut s-o împartă cu alții după moartea ei? Şi ca să-ți spun drept, pentru ce i-ar fi lăsat-o unei nepoate pe care o considera o curviştină?
— Pentru că ea credea în familie, de aia.
Ridică cutia cu biscuiți pentru câini pe care ea tocmai o pusese jos.
— Ce e asta?
— Sunt o sărăntoacă. Ăştia sunt hrănitori.
I-i smulse din mână, încercând să nu se atingă de el în timp ce punea coca-cola în frigider.
— Ticăloaso! Câinele a apărut odată cu tine. E al tău, nu-i aşa?
— Crede-mă, nu sunt mândră de acest lucru.
Aşeză coca-cola pe raftul de sus.
— Mi-ai spus să-i chem pe cei de la adăpost.

îi făcea plăcere să audă o notă de indignare In vo- i ea lui.
— Avem dreptul cu toții la fanteziile noastre.
— Dacă nu-ți place deloc câinele, pentru ce l-ai luat?
Ea îngenunche ca să pună biscuiții de câini sub
i hiuvetă.
— Pentru că Gordon a fost al lui Emmett şi nimeni alt- . meva nu l-ar lua. Am încercat să-l dau, dar are tulburări de personalitate.
— Prostii. E un câine minunat.
— Nu face decât să se gudure pe lângă tine.

Se pare că el hotărâse că ea se distrase destul pentru > .1 începu să se plimbe prin bucătărie inspectând dulapurile cu uşi din sticlă şi electrocasnicele vechi. Mânerul de porțelan al cutiei de pâine îi rămase în mână. Zâmbi In timp ce îl studia.

— Ai ghinion că te chinui atâta să-ți găseşti de lucru.

— Ei, nu-ți bate capul ăla mare şi arogant pentru asta. bluza tricotată i se ridică când se întinse să pună o pun- i.ă cu chipsuri pe raftul de sus. îşi dădu seama că el observase acest lucru, pentru că îi trebuiră câteva clipe în plus pentru a relua firul conversației.

— Aproape că îmi pare rău pentru tine, spuse el. Ai un câine care nu-ți place, nimeni nu-ți dă o slujbă şi eşti falită.

— Pe de altă parte, mai am încă farmecul meu.

El se sprijini cu umărul de perete şi se jucă cu mâne-rul de porțelan, aruncându-l dintr-o mână în alta.

— Cred că ți-am spus că am o slujbă pentru tine. Eşti suficient de disperată?

Ea aproape că se înecă cu salivă.

— Mi-am închipuit că te distrai pe seama mea.

— Sunt cât se poate de sigur că nu m-am distrat niciodată pe seama cuiva.

— E greşeala mea. Slujba înseamnă şi să mă las din nou pipăită?

— Ți-ar plăcea?

Felul în care el îşi coborî pe jumătate pleoapele îi spuse că nu numai ea era singura ființă pe acolo care ştia cum să se joace cu alții.

— Mi-aş face mari griji să nu îngheț. Curiozitatea fu mai puternică decât nevoia de a se certa cu el pentru nişte nimicuri. La ce te gândeai?

El inspectă cutia de pâine, apoi înşuruba meticulos mânerul la loc, în timp ce ea ardea de nerăbdare. Când

în cele din urmă fu mulțumit, se întoarse spre ea şi o privi cu viclenie.
— Am nevoie de o menajeră.
— O menajeră?
— Cineva care să aibă grijă de casă.
— Ştiu ce înseamnă cuvântul. Pentru ce îmi oferi mie slujba?
— Pentru că este o tentație căreia nu pot să-i rezist. Fiica iubită de la Frenchman's Bride obligată să-i mă-ture podelele şi să-l servească în genunchi pe omul pe care a încercat să-l distrugă. Frații Grimm în varianta lui Colin Byrne. Savuros, nu?
— In clipa în care găsesc cuțitul de bucătărie al mătu- şii, eşti un om mort.
Deschise violent cel mai apropiat sertar.
El ieşi agale din raza de acțiune a cuțitului îndreptân-du-se spre living.
— Privind realist lucrurile... să te ocupi de Frenchman's Bride este aproape o slujbă cu normă întreagă şi îmi ia prea mult din timpul pentru scris. Asta înseamnă şase zile pe săptămână, de la şapte dimineața până după cină. Ore nesfârşite şi, se înțelege de la sine, pe fiecare dintre ele ți-o voi face cât pot de grea.
— Unde dracului e cuțitul ăla?
— Vei răspunde la telefon, vei cumpăra alimente şi vei pregăti mese simple, deşi cred că asta te va depăşi. Facturile casei trebuie puse în ordine, corespondența trebuie sortată, rufele spălate. Vreau o gospodărie condusă eficient fără absolut nici un efort din partea mea. Crezi că te-ai putea descurca?
El nu făcu nici un efort să-şi ascundă desconsiderarea îngâmfată, iar ea îşi spuse că încă nu era atât de disperată. Numai că era.
El spuse un salariu care o făcu să-i crească moralul, şi intră grăbită în living.
Amintiri de neuitat

Accept! Pe zi, asta ai vrut să spui, nu?
Pin partea cealaltă a încăperii, Colin urmări cum i.ută fața lui Sugar Beth se luminează şi îşi dădu seama i ir trebui să se simtă ca un mitocan. Dar bineînțeles că mi se simțea. Nu se simțise aşa de bine din ziua în care M isise ea.
Nu vorbi prostii. O privi din nou de sus. Asta e pe luată săptămâna.
ba arăta de parcă s-ar fi sufocat, iar el nu încercă să-şi i,rundă zâmbetul. Ideea de a-i oferi o slujbă îi venise iu ziua aceea la gară. De atunci avusese timp să se gân- i Ir.iscă la asta, dar până când o văzuse stând pe bordură ni jeanşii aceia strâmți, cu celularul la ureche, arătând , .1 o curvă foarte scumpă, respinsese ideea pentru că i II fi dat o bătaie de cap mai mult decât merita. Apoi ' .intui îi luase părul blond şi i-l fluturase la spate ca intr-un panou de reclamă. Părea atât de detaşată de
i iul pe care îl provocase, şi exact atunci îl făcuse să-şi
ii liimbe părerea.
Nu avea de gând să o distrugă, dar intenționa al dra- i ului de mult să vadă câteva răni uşoare, sau cel puțin iicva lacrimi sincere de regret. Chiar şi un om iertător i « buia să fie de acord că merita mai mult decât primi- . până acum. Punerea acelui lanț pe alee fusese ca şi lud ai fi plecat la vânătoare de elefanți cu o sarbacană. IV de altă parte, chestia asta o să aranjeze lucrurile cum .<■ cuvenea.
ba îşi încleştă mâinile şi mai tare pe scaun, încă ului- 11 ile salariul insultător pe care i-l oferise.
— Nici o ființă umană nu se poate vinde atât de Ieftin.
El o privi autoritar.
Nu uita că o să-mi mănânci mâncarea şi fără îndo- I,Ilă o să-mi foloseşti telefonul. Apoi mai sunt şi diver- ,'le pungăşii la care trebuie să te aştepți de la angajat.

' V lui ei albaştri îl fulgerau. Numai ca să-ți dovedesc că unt rezonabil, o să scot lanțul de pe alee. Se opri, lovit ,1c o inspirație subită. Şi bineînțeles că o să-ți cumpăr i uniformă.
— Uniformă!

Oh, da. L-ar tulbura prea mult dacă ar umbla provocatoare prin casă în pantaloni mulați şi bluze seducătoare. Simplul fapt că o urmărise cum aranja cumpărăturile îi pusese la încercare stăpânirea de sine: picioarele lungi încordate, cei zece centimetri de piele arătați când se întinsese către raftul de sus. Ăsta era dezavantajul de a fi bărbat. Corpul lui nu recunoştea otrava, chiar dacă mintea lui ştia că era acolo.
— Vei fi menajeră, spuse el. Bineînțeles că îți trebuie o uniformă.
— In secolul douăzeci şi unu?
— O să discutăm detaliile în prima zi de muncă.
Ea îşi încleşta dinții mici şi regulați.
— Bine, nemernicule. Dar tu cumperi hrana câinelui.
— Cu plăcere. Te aştept mâine-dimineață la şapte.
Dădu să plece, dar încă nu era satisfăcut pe deplin.
Trebuia să fie absolut sigur că ea înțelesese cum vor sta lucrurile şi îşi scormoni mintea până când descoperi un ultim cui pe care să i-l bată în coşciug.
— Să vii pe uşa din spate, da?
Menajera lui Colin Byrne! Sugar Beth se plimbă cu paşi grei prin remiza trăsurilor până când Gordon deveni atât de nervos încât o apucă de gleznă şi nu-i mai dădu drumul până când fu sigur că ea înțelesese că era serios. Se aplecă să-şi examineze pielea, dar el era prea viclean.
— Intr-una din zilele astea o să-mi laşi urme, grasule, şi atunci ai zburat de aici.
El îşi ridică piciorul şi începu să se lingă.

Ea se furişă sus, la etaj, în speranța că o baie bună şi lungă o va linişti. Baia avea o cadă cu picioare şi o singură fereastră cu un transperant îngălbenit. îşi lăsă hainele pe gresia de modă veche ca un fagure de albine negru cu alb, îşi prinse părul în vârful capului şi aruncă în apă ceva săruri vechi de baie din lăcrămioare. In timp ce se băga în apă, încercă să vadă partea bună a lucrurilor.

Scotocise deja fiecare centimetru pătrat al gării, al remizei trăsurilor şi al atelierului şi mai exista doar un loc în care avea de căutat. Frenchman's Bride. Tallu- lah nu ar mai fi avut alt loc în care să ascundă pictura.

I >.»r pentru ce nu îl luase înainte de mutarea lui Colin Byrne? Doar dacă nu se îmbolnăvise prea tare l'.lnă atunci.

Lincoln Ash sosise în Parrish în primăvara lui 1954. l'.lnă atunci locuise intr-un apartament fără apă caldă • Im Manhattan petrecându-şi timpul cu la fel de săra- i ui Jackson Pollock la Cedar Bar în Greenwich Village. i omunitatea artistică recunoscută se strâmbase la lu- . i orile „stropitorilor cu vopsea", aşa cum erau etiche- i.iți, dar publicul începuse să-i bage în seamă, inclusiv bunica lui Sugar Beth, care se considera o protectoare a ivangardismului. Fusese de acord să-i ofere masă şi casă pentru trei luni, un atelier unde putea lucra şi o mică Mimă de bani. în schimb căpăta dreptul de a se lăuda i \ era prima femeie din nordul statului Mississippi care e.uduia propriul ei artist. La acea vreme, Griffin avea lisprezece ani şi îi plăcea să le povestească oamenilor că învățase de la Lincoln Ash să fumeze trabucuri şi să bea whisky bun.

Apa ajunsese aproape până la marginea căzii şi 'ugar Beth închise robinetul cu piciorul. Se gândea la I renchman's Bride cu debaralele ei adânci şi vechile i .1

măruțe. Şi mai ispititor, dulapul secret din pod... Bunicul ei dăduse ordin să fie construit „în caz că dobito- . ii ăia de la Washington s-ar hotărî vreodată să readucă prohibiția". Oare Byrne ştia de dulap? Tallulah ştia în mod sigur.

Nu lua în considerare teoria lui că Tallulah distrusese pictura, dar în timp ce se adâncea şi mai bine în apă, o năpădi un gând la fel de neliniştitor. Byrne cumpărase i isa. Asta includea şi conținutul ei? Şi dacă el era acum deținătorul picturii? Ea nu ştia nimic despre drepturile de proprietate şi nu-şi permitea să angajeze un avocat. I Lică găsea pictura, o să trebuiască pur şi simplu s-o 'coată din casă fără să-i spună nimic, ceea ce nu conlituia o ipoteză prea ispititoare. Dar ar fi riscat acest lucru şi mai mult decât atât, pentru că vânzarea picturii lui Ash i-ar fi adus în cele din urmă banii de care avea nevoie pentru a o ține pe Delilah la Brookdale. Pentru a se întreține pe sine, o să se întoarcă la Houston

şi o să facă pe chelnerița până când va obține licența de agent imobiliar.

Nu adormi decât târziu după miezul nopții, iar coşmarul o trezi. Rămase nemişcată o clipă, transpirată, cu inima bătându-i tare, cu visul care nu dispăruse. In mod normal, găsea sforăitul lui Gordon enervant, dar în acest moment sunetele răguşite care veneau de la picioarele patului îi aminteau reconfortant că nu era cu totul singură pe lume.

Visase din nou ceva legat de Winnie. Nu era vorba de femeia sofisticată pe care o văzuse săptămâna trecută în magazinul de antichități, ci de fata nesigură care se ascundea în spatele părului ei şi care îi furase lui Sugar Beth ceea ce aceasta îşi dorea cel mai mult.

„Tați, ai fost un adevărat nemernic, ştii asta?"

Nu-şi putea aminti deloc cum ajunsese să afle de cealaltă familie a tatălui ei – frânturi auzite ici şi colo,

fragmente de conversații, apariții scurte ale tatălui ei în locuri în care n-ar fi trebuit să se afle. In cele din urmă, ajunsese să înțeleagă o parte din dinamica mai subtilă a relațiilor lui de viață cu cele două femei. Diddie era pentru Griffin impulsiva şi inaccesibila Scarlett O'Hara, iar Sabrina tandra şi iubitoarea Melanie Wilkes; dar primele ei amintiri se legau de tatăl ei care pleca.
„Uită-te cum fac roata, tati."
„Nu acum, Sugar Beth. Sunt ocupat"
„Vii la recitalul meu de dans, nu-i aşa?"
„N-am timp. Trebuie să muncesc ca să plătesc pentru pantofii ăia pe care îi târâi prin murdărie."
Se apropia de el cu o carte de citit, numai că el se ridica înainte ca ea să se urce pe picioarele lui. Pleca să dea un telefon exact atunci când ea îi aducea o pictură pe care o făcuse ca sâ-i facă lui plăcere. Bănuia că îi era atât de uşor să flirteze din pricina arsenalului de viclenii de fetiță pe care le folosise ca sâ-i capteze atenția tatălui ei. Nici una nu dăduse rezultate.
Era în clasa a treia când descoperise că nu era singura fiică a tatălui ei şi totul se întâmplase din cauza nemulțumirii lui față de felul în care învăța.
Amintiri de neuitat
87
„Ai luat un satisfăcător la aritmetică? Ai un creier de lină, Sugar Beth. încă un lucru pe care l-ai moştenit de Iu mama ta."
bl nu înțelegea cât de chinuitoare era şcoala pentru i Cu statul ăla smirnă când ea ar fi vrut să chico- i. ască şi să râdă, să sară coarda cu Leeann şi să se joace i II păpuşile Bărbie cu Heidi. Să orneze prăjiturele cu Amy şi să facă play-back cu Merilynn după melodiile > 'lor de la Bee Gees. Intr-o zi, după ce el o făcuse să plângă cu o altă predică despre cât de proastă era, ajun- i'se la concluzia că motivul pentru care tatăl ei n-o iubea erau notele ei proaste.

Timp de şase săptămâni încheiate încercase tot ce se putea ca să schimbe această situație. Stătea liniştită în
■ l.isă şi îşi termina fiecare părticică din temele ei foarte, loarte plictisitoare. îl asculta pe profesor în loc să vor- l > iscă, încetase să mai deseneze fețe fericite peste tot ! rin culegerile de exerciții şi până la urmă luase numai i.«arte bine.
Atunci când adusese acasă carnetul de note în acea Jupă-amiază de aprilie, era aproape bolnavă de încân- i iio. Diddie făcuse mare caz de ea, dar nu după încuviințarea lui Diddie tânjea ea, şi îşi aşteptase tatăl să vină n a să, îşi imaginase cum îi va zâmbi când va vedea ce i u use, cum o va legăna în brațe şi va râde.
„Ce fată deşteaptă am. Sunt atât de mândru de tine, ugar Beth a mea. Dă-i un pupic mare lui tati."
Fusese prea entuziasmată ca să mănânce la cină. Rămăsese afară pe verandă în aşteptarea maşinii lui. Când i' lăsase întunericul şi el încă nu apăruse, Diddie îi spu- i se că nu conta şi o trimisese la culcare.
Dar conta. Sâmbătă dimineață, când se trezise şi des- • iperise că el plecase deja, înşfăcase prețiosul ei carnet T note – acel paşaport magic către dragostea tatălui ei – i se furişase afară din casă. încă se mai vedea zburând prin curte către bicicleta ei cu şaua roz şi aruncând cărui ml de note în coşul ei. Sărise în şa şi pornise cu inima uitând pe Mockingbird Lane, împingând pedalele cu ulidaşii, simțind agrafele ei de păr norocoase în formă
■ li potcoavă calde pe pielea capului.

„în sfârşit, tatăl meu mă va iubi!"
Nu-şi mai amintea cum ştiuse să găsească casa unde el rămânea uneori cu cealaltă femeie sau pentru ce crezuse că el va fi acolo în acea dimineață, dar îşi amintea aspectul îngrijit al casei din cărămidă cu un nivel, că era la distanță de stradă şi avea perdelele trase

la ferestrele din față. îşi lăsase bicicleta pe alee, în spatele maşinii lui, îşi luase carnetul de note din coş şi alergase spre I treptele din față.
O oprise sunetul slab al vocii lui care venea din spate-■■ le casei. Se îndreptase spre gardul care înconjura curtea umbrită de copaci şi se apropiase de poarta pe jumătate deschisă, cu carnetul de note strâns în mână, cu un zâmbet prostesc aşternut pe față.
Când se uitase pe poartă, îl văzuse aşezat într-un şezlong mare, în mijlocul unei curți interioare acope-rite cu dale. Cămaşa lui galbenă era deschisă la gât, dezvăluindu-i smocul strălucitor de păr negru pe care ea nu avea voie niciodată să pună mâna. Zâmbetul îi pălise şi o cuprinsese un sentiment înspăimântător, ca şi cum pe picioare i s-ar fi urcat păianjeni mari, pen- j tru că nu era singur. O fetiță din clasa a doua, Winnie Davis, stătea ghemuită în poala lui, cu capul pe umărul lui, cu picioarele atârnate, ca şi când ar fi stat aşa în fiecare zi. El îi citea dintr-o carte, schimbându-şi vocea, exact aşa cum făcea şi Diddie când îi citea lui Sugar Beth.
Păianjenii se târau acum peste tot pe ea, chiar şi în stomac, şi simțise că îi venea să verse. Winnie răsese la auzul vocii lui prosteşti când imita un personaj, iar el o sărutase pe creştet. Fără să i se ceară.
Carnetul de note magic îi alunecase dintre degete, i Probabil că făcuse vreun soi de zgomot pentru că el îşi ridicase capul şi o văzuse. O dăduse jos pe Winnie şi sărise în picioare. Sprâncenele lui negre şi stufoase f se uniseră în momentul în care o privise încruntat pe Sugar Beth.
— Ce cauți aici?

l 'uvintele îi rămăseseră în gât. Nu-i putea spune de H netul de note magic, despre cât de mândru bănuise i 11 ă o să fie.

Se îndreptă spre ea cu paşi măsuraţi, un bărbat cu i-i. mare scurte, pieptos şi ţanţoş ca un cocoş.
Ce e cu tine? Du-te imediat acasă. Călcase pe car- netul de note, care zăcea nevăzut pe jos. Să nu mai vii nn iodată aici, înţelegi ce spun?
I) apucase de braţ şi o trăsese înapoi spre alee. Winnie îi urmase, oprindu-se cbiar Ia gard. Sugar bi'th începuse să plângă.
D-de ce stătea la tine în poală?
Pentru că e o fată cuminte, de aia. Pentru că nu se iliue în locuri unde nu este invitată. Acum urcă-te pe fu icletă şi du-te acasă.
Taţi? spuse Winnie de la gard.
— E-n regulă, puiule.
Sugar Beth simţise o durere insuportabilă în stomac i işi ridicase privirea spre el printr-o mare de lacrimi.
De ce îţi spune aşa?
El nu se obosise s-o privească în timp ce o trăgea tot ni.ii departe de casă.
Nu-ţi bate tu capul cu asta.
Se întorsese plângând spre Winnie.
Nu... nu este tăticul tău! Nu-i spune aşa!
Urmase o smucitură rapidă şi tăcută.
Ajunge, Sugar Beth.
Spune-i să nu-ţi mai zică niciodată aşa!
Potoleşte-te chiar acum, sau iei bătaie, l a se smucise de lângă el şi se năpustise pe alee, fugind l'c lângă bicicleta ei cu şa roz până ajunsese pe trotua- ui de la stradă, cu adidaşii izbind pământul cu zgomot,
■ II inima ei de fetiţă bătând să-i spargă pieptul.
El nu venise după ea.
Anii trecuseră. Sugar Beth îl zărea uneori pe Griffin ni oraş împreună cu Winnie, făcând toate lucrurile in- care nu avusese niciodată timp să le facă cu ea. Puţin ne puţin, începuse să înţeleagă cum putea favoriza liică în

detrimentul celeilalte. Winnie era liniştită. Lua note bune şi iubea istoria la fel ca el. Winnie nu făcea

crize de nervi pentru că el n-o ducea la Dairy Queen1 şi nu era adusă târâş la uşa din faţă de şeful poliţiei pentru că băuse fără să aibă vârsta permisă. Iar Winnie nu-i provocase cu siguranţă niciodată un atac de cord în ul-timul an de liceu pentru că nu-i venise ciclul şi crezuse că rămăsese gravidă cu Ryan Galantine. Nu, Winnie cea perfectă aşteptase până după moartea lui Griffin ca să facă acest lucru. Şi mai presus de orice, Winnie nu era fiica lui Diddie.
Sugar Beth nu fusese capabilă să-l pedepsească pe Griffin pentru că n-o iubea, aşa că o pedepsise pe Winnie în locul lui.
Gordon se foi la piciorul patului. Sugar Beth se în-toarse pe o parte şi încercă să-şi impună să readoarmă înainte ca amintirile să o poarte mai departe pe cărarea întunecată, dar mintea ei refuză să coopereze.
Ultimul an de liceu. Spectacolul de poezie de după ore, la care domnul Byrne le ceruse elevilor lui să participe...
La sfârşitul reprezentaţiei, scena fusese învăluită în întuneric şi două personaje mânjite cu vopsea galbenă fluorescentă păşiseră intr-un petic difuz de lumină nea-gră. Stuart Sberman şi Winie Davis. Sugar Beth nu-şi mai amintea nimic despre poemul pe care-l puseseră în scenă. îşi mai aducea aminte doar că ceva o făcuse să se întoarcă spre fundul sălii şi acolo îl zărise pe Griffin, care şedea în picioare sub semnul ce indica ieşirea. |
Tatăl care fusese prea ocupat în octombrie cu un an înaainte ca să aştepte cinci minute pe scările tribunalului s-o vadă defilând prin oraş pe bancheta din spate a Mustangului vintage decapotabil al lui Jimmie Caldwell, cu coroana de bun venit acasă pe cap, nu fusese prea ocu-

pat să vină s-o vadă pe cealaltă fiică a lui recitând poezii. | Ştia ce avea să facă.
După reprezentație, mai zăbovise în parcare cu Ryan şi câțiva dintre prietenii lui până când trecuse suficient timp, după care anunțase că are nevoie de ondulatorul de gene pe care-l uitase în dulapul ei din vestiarul sălii
Lanț de fast-food (n.tr.)

do sport. Zgomotul duşului o întâmpinase de îndată ce păşise în vestiarul aproape pustiu. Cu fața şi gâtul gal- I >en fluorescent, cu brațele şi picioarele pictate, Winnie
■ ra singura fată care trebuise să se spele înainte de a se putea duce acasă. Sugar Beth acționase rapid, şi în timp
■ o ieşea din vestiar, îşi închipuise cum vopseaua galbenă
duce pe conducta de scurgere, trăgând-o după ea şi pe liica nelegitimă a tatălui ei.
— Ce credeți? Vestiarul fetelor e pustiu, le spusese băieților când se întorsese în parcare. încă din anul al 'Idea de liceu tot amenințați că vă duceți acolo. Acum ' ultima voastră ocazie, înainte de absolvire.
Nu fusese nevoie să-i convingă să o urmeze: Deke I isper, Bobby Jarrow, Woody Newhouse şi, bineînțeles, Ryan, persoana cea mai importantă din planul ei. Woody şi Deke începură să scotocească după hârtie i să le poată strecura biletele prietenelor lor prin gău- iile de la dulapurile vestiarului. Făceau prea mult zgomot şi ea le făcu semn să facă linişte.
Unii dintre profesori s-ar putea să mai fie pe aici.
Fotul se întâmplase exact aşa cum îşi imaginase ea. ' Ymd intraseră, Winnie stătea goală lângă dulapuri, cu părul lipit de cap, cu apa încă curgându-i pe piele şi * »i o expresie uluită pe față, căutându-şi hainele şi prompții pe care le lăsase pe bancă. Dar acestea dispăruse-

ii, ascunse în dulapul lui Sugar Beth. Chiar şi stiva de prosoape care stătea în mod normal în colț dispăruse, înghesuită după coşul cu echipament.
Băieții rămaseră înlemniți. Winnie se albise la față.
Drăcia dracului, murmurase Woody.
Winnie ar fi putut să izbucnească în râs şi să fugă înapoi în sala cu duşuri – şi totul s-ar fi încheiat. Dar mi făcuse acest lucru. Stătea acolo, paralizată de săgeata ' 'i i ăvită pe care n-o văzuse venind.
Nu era osoasă ca Sugar Beth. Avea picioarele şi bra- n Io scurte. Şoldurile şi coapsele erau un pic cam plinu- ' pentru umerii ei înguşti. Nu grase, dar suficient de . imoase încât să pară că avea fundul puțin prea mare. Vtenția lui Sugar Beth fusese atrasă de o fărâmă de alb o simți un fior neplăcut în capul pieptului. Prin peticul

umed de păr pubian dintre coapsele lui Winnie atârna un fir. Era la ciclu.
Ochii lui Winnie se îndreptaseră către Ryan. Toți băieții văzuseră firul, dar Ryan era singurul care conta. Fusese exact aşa cum anticipase Sugar Beth, dar acum se simțea rău, ca şi când ea ar fi fost cea care stătea acolo goală şi umilită.
Winnie scosese un bocet slab şi ascuțit şi rămăsese în fața lor, cu brațele pe lângă corp, cu firul din bumbac alb ieşindu-i prin părul pubian.
Uşa sălii de duşuri se deschisese brusc şi intrase domnul Byrne.
— Ce se întâmplă...
Când o văzuse pe Winnie dăduse drumul unei înjurături ordinare. Mâinile îi zburaseră spre nasturii vechii lui cămăşi negre. In câteva clipe şi-o scosese de pe el şi o înfăşurase în ea.
îi fulgerase pe ceilalți cu o privire furioasă.
— Ieşiți afară de aici! Aşteptați-mă pe hol.

Ochii aceia verzi aveau o expresie care îi dăduse fiori lui Sugar Beth. El ştia că acesta nu fusese un accident şi mai ştia şi cine era responsabil.
Ea ieşise din vestiar, apoi din clădire, simțindu-se la fel de goală ca Winnie. Avea crampe la stomac ca şi când ea ar fi avut ciclu.
Ryan o strigase din spate.
— Nu fugi, Sugar Beth! Nu faci decât să agravezi lucrurile.
Ea nu îl băgase în seamă şi gonise spre maşină, dar nu găsise cheile. Se lăsase în genunchi, deschisese poşeta cu amândouă mâinile şi scormonise prin ea, răscolind printre şervețele mototolite, farduri, pixuri şi un permis pentru mers în excursie de care uitase. Un tampon care ieşise din ambalaj zăcea pe fundul poşetei. îşi muşcase buza.
îl văzuse cu coada ochiului pe domnul Byrne venind spre ea. Era gol până la brâu, cu părul negru şi lung desfăcut.
— întoarce-te imediat.
Ryan o privise cu ochi rugători.
Amintiri de neuitat
93
Hai, Sugar Beth. Fă cum îți spune.
l a îşi făcuse de lucru stângace cu poşeta. încercase să > gândească ce să facă. O să mintă şi o să spună că nu i inse că Winnie era acolo. Directorul lor era prieten . u Diddie. Ce necazuri ar fi putut să aibă?
Respirația îi revenise încet la normal. Nu avea nici na motiv să fie atât de îngrijorată. Luase poşeta, băgase
• miținutul înapoi şi se ridicase.
Care este marea problemă? Totul a fost un accident, Cirmule Byrne. Noi n-am ştiut că era acolo.
Ba ați ştiut foarte bine.
Doamne, cât îl ura. în prima zi de şcoală crezuse că »i.» drăguț – ciudat, dar atât de sofisticat încât îl făcea di iar

şi pe Ryan să pară imatur. Dar când se dusese la el după oră ca să flirteze puțin, fusese un nemernic, complet neprietenos.
Deke, Bobby şi Woody aşteptau în uşa sălii de sport. Ryan n-ar fi dat-o în gât, Deke şi Bobby erau tari, dar lui Woody îi era frică de tatăl lui, aşa că îi aruncase o I i ivire dură care îi spunea că ar fi făcut bine să-şi țină cura mare şi slobodă sau o să-i facă ceva de zece ori mai i HI decât i-ar fi putut face vreodată tatăl lui.
Vrea cineva să-mi explice şi mie ce se întâmplă aici?
Byrne avea un piept costeliv şi părea ridicol stând i. olo fără cămaşă pe el, dar nu părea să conştientizeze n est lucru.
Sugar Beth îşi spusese că nu făcuse nimic atât de înmzitor. Winnie n-ar fi trebuit decât să fugă înapoi în încăperea duşurilor. Doamne, era atât de neajutorată. \i fi trebuit să râdă de chestia asta. Sugar Beth aşa ar li făcut.
Se întrebase dacă Winnie îi va spune lui Griffin. Iduă atunci, Griffin nu amintise nici măcar o dată în i iți iui Sugar Beth numele celeilalte fiice a lui.
Nu am ştiut că era acolo, spuse Deke. Credeam că nuâperea e pustie.
Byrne avea un mic coş pe partea laterală a bărbiei, ngar Beth se concentrase asupra lui deoarece faptul că

- I incă avea coşuri o făcea să se simtă mai bine.

E adevărat? întrebă el.

— Da, domnule, aprobară ei dând din cap.
Privirea lui Byrne se plimbă de pe o față pe alta, căutând veriga slabă şi găsind-o când ajunsese la Woody.
— Toți credeați asta?
Woody înghiți în sec. Privirea lui se îndreptă spre Sugar Beth.
— î- îhî.

— Atunci ce s-a întâmplat cu hainele ei?
Nimeni nu avea un răspuns pentru asta.
— Sugar Beth, vino cu mine. Restul puteți pleca.
Ceilalți plecară cu toții, cu excepția lui Ryan, care rămase alături de ea.
— Şi tu, Galantine.
— Dacă nu vă deranjează, domnule, o să rămân aici cu Sugar Beth.
— Ba mă deranjează. Vreau să vorbesc cu ea între patru ochi.
Pe fața lui Ryan se aşternuse expresia aceea încăpățânată care spunea că intenționa să rămână exact acolo unde era. Dar avea o bursă şcolară pentru care trebuia să-şi facă griji, iar lui Sugar Beth îi era teamă că Byrne ar putea să i-o pună în pericol. Pe deasupra, nu voia ca Byrne să creadă că avea nevoie de prietenul ei ca să o apere.
— Du-te, îi spuse ea.
Chiar atunci uşa vestiarului se deschisese şi apăruse] Winnie. Purta echipamentul de sport şi ducea în mână cămaşa lui Byrne. Părul îi atârna umed şi încurcat, iar de pe vârfuri apa se scurgea pe bluza ei de sport care avea ca mascotă un buldog. Nu o privise pe Sugar Beth, ci numai pe Ryan, iar fața ei era atât de chinuită încât lui Sugar Beth îi venise s-o zguduie. N-avea chiar deloc mândrie?
— N-am făcut nimic intenționat, spuse Ryan încet.
Winnie îşi plecase capul şi pornise către partea din față a clădirii. Avea încă în mână cămaşa lui Byrne, ca şi când ar fi uitat de ea. Ryan o privise insistent pe Sugar Beth, iar expresia lui tulburată o umpluse de ruşine. Nu voia ca el să rămână acolo şi să vadă mai multe. Se înălță pe vârfurile picioarelor şi îl sărută uşor.

Sună-mă când ajungi acasă de la muncă.

11 nu păru deloc fericit, dar în cele din urmă se întoarse şi se îndreptă spre parcare.
Byrne deschise uşa vestiarului.
Să intrăm.
(şi dăduse seama că îi era puțin frică de el şi-l ura şi mai mult pentru asta.
Deschide-ți dulapul, îi spusese el de îndată ce intrară.
1 a naiba. Nu se gândise atât de departe.
Dulapul meu?
HI aştepta.
I ncercă să contraatace:
— Ştiți, n-ar trebui să intrați aici. Este vestiarul Ielelor.
Deschide-l dracului, sau aduc îngrijitorul să taie lacătul.
Se gândise să deschidă alt dulap, pe al lui Amy sau pe lui Leeann, dar el s-ar fi prins destul de repede.
I tă-o dracului de treabă. Dacă voia să facă aşa mare i din asta, era problema lui. Trecu pe lângă două râm Iuti de dulapuri până când ajunse la al ei şi formă corn-filiația lacătului. Degetele n-o ascultau şi îi trebuiră trei in creări ca să reuşească. în cele din urmă reuşi, dar nu-l deschise.
Brațul lui gol o atinse pe umăr când îl întinse ca să deschidă mica uşă metalică.
I lainele lui Winnie zăceau mototolite deasupra.
Multă vreme el nu spuse nimic. O fixa pur şi simplu i n privirea, iar ea avu senzația îngrozitoare că putea ve-dc,i prin ea.
— Un astfel de om vrei să fi?
Se simți mică şi urâtă. îşi înfrână imboldul de a-i spu-ne cum o iubea tatăl ei pe Winnie şi nu pe ea, cum im crease să devină deosebit de drăguță, deosebit de plă- i mă, deosebit de specială ca să-l facă s-o bage în seamă, i n nimic nu mersese.
Te rog să-i comunici mamei tale că o să mă opresc ». i văd în această seară.

Sugar Beth fu cuprinsă de uşurare. Diddie o săd facă țăndări. Ar fi vrut să-i râdă în față, dar nu reuşise să găsească în ea puterea de a râde.
în seara aceea, când profesorul ajunsese la Frenclv man's Bride, Sugar Beth îşi făcuse deja temele, nu l acuzase că o atacase – doar peste câteva săptămâni avea să se gândească la asta – ci doar i se plânsese lui Diddie de el. Cum o umilea în clasă şi o făcea să se simții prost de față cu prietenii ei. Cum atitudinea lui o tulbu- rase atât de mult încât făcuse ceva prostesc. Ceva legat de Winnie Davis. Diddie nu avea chef să se simtă solidară cu copilul nelegitim al soțului ei, şi atunci când se întâlnise cu Colin Byrne, frumusețea ei blondă delicată fusese umbrită de o politețe glacială.
— Nu înțeleg de ce se face atâta caz pentru o glumă prostească. Sunt sigură că Sugar Beth nu a vrut să facă nimic rău.
Colin Byrne nu era sudist şi nu înțelegea de câtă putere se putea bucura o femeie care vorbea amabil şi, spre deosebire de mulți alți oameni, nu fusese tulbunu de Diddie.
— Şi totuşi a vrut să facă rău. A persecutat-o sistematic tot anul pe Winnie Davis.
Francheța lui o călcase pe Diddie pe nervi, ca să nu mai amintim că avea părul lung, lucru care ei îi displâ cuse de la început.
— Sunteți educator. Mă aştept să înțelegeți că rădă- cinile acestei situații dificile nu se datorează lui Sugar Beth, ci stilului de viață boem şi lamentabil al soțului meu. Fata mea este tot atât de mult o victimă ca... fata aceea.
— Ceea ce s-a întâmplat astăzi a fost o cruzime.
— Cruzime? Țurțurii atârnau de petalele magnoliei
Probabil că ora înaintată vă face să fiți obosit, domnule Byrne. Nu văd alt motiv pentru care un profesor ar

spune ceva atât de neprofesionist despre una dintre cele mai stilate domnişoare care vor absolvi liceul din Parrish.
Amintiri de neuitat
97
Poate că este o barieră culturală, doamnă Carey,
I u în Anglia domnişoarele stilate nu-i supun pe ceilalți unor umilințe.
Am să vă conduc la ieşire.
In cele din urmă Sugar Beth nu se alesese cu mai mult decât o dojană blândă de la director, un bărbat IIe îşi datora poziția influenței mamei ei. In acelaşi
II mp Winnie îşi lăsase părul lung şi îşi ținea capul plecat pentru a se ascunde după el.
(.iordon îşi înălță capul de la piciorul patului. Sugar beth se ridică şi merse la baie ca să bea un pahar cu apă. Winnie se descurcase bine. Partea bună din Sugar Beth – i irtea care credea că trebuie să aplauzi pe oricine ire se luptă cu soarta şi iese învingător – încerca să c bucure pentru ea. Dar vechile stafii o bântuiau prea i ne şi nu reuşea să facă acest lucru. încă ceva care trebu-
11 idăugat pe lunga listă a lucrurilor pentru care trebuia
0 se căiască.
Se întoarse în dormitor în speranța că va adormi.
1 mu toate şansele ca a doua zi să fie una dintre cele mai mizerabile zile din viața ei, şi trebuia să fie pregătită.
capitolul 6
„Fără îndoială că ai crezut că, din păcate, sunt lipsit de maniere. Poți sta jos. La picioarele mele."
Georgette Heyer, Aceste umbre vechi
Sugar Beth nu era încântată de vânzoleala din sto-m.icul ei în timp ce traversa peluza umedă către French-mtm's Bride. Din nefericire, era deja în întârziere cu o I I
După călătoria neplăcută pe cărările memoriei din in

>.iptea trecută, dormise atât de rău încât închisese deşii I >t ătorul fără să-şi dea seama. Lui Byrne n-o să-i placă. Nasol. Nici ei nu-i plăcea.
(Iordon se opri să adulmece un petic de iarbă, şi se I*I/I cântecul unui sturz. Nu avea deloc de gând să se fu- i i a ze pe uşa din spate, indiferent ce-i spusese el, şi urcă

treptele din față, dar când ajunse sus văzu un bilet lipit de clanță. „Uşă închisă. Vino prin spate."
„Ticălosul!" Clanța nici nu se urni, iar ea îşi vărsă mânia pe ținta cea mai apropiată.
— Ei, ce spui acum de prietenii pe care ți i-ai ales? Cred că eşti mândru de tine.
Gordon îi aruncă o privire obraznică, dar rămase cu ea când coborî apăsat scările, nu din loialitate, ci pentru că încă nu fusese hrănit. Ea urmă aleea pavată cu piatră de pe partea laterală a casei, dar apoi aceasta se înfundă.
în spațiul în care altădată fusese curtea interioară nefolosită se înălța o anexă nouă elegantă, care nu se vedea din stradă sau de la remiza trăsurilor. Anexa cuprindea o verandă spațioasă închisă cu geamuri şi un solar cu ferestre lungi şi înalte. încă un sacrilegiu.
Intră prin verandă în ceea ce fusese odinioară bucă-tăria tihnită unde stăpână supremă era Ellie Myers, bucătăreasa şi menajera lui Diddie. Dar nimic nu mai era la fel. Pereții fuseseră dărâmați, tavanele ridicate, adăugate luminatoare, toate armonizate împreună intr-o bucătărie ultramodernă. Privi dulapurile din lemn dr arțar şi electrocasnicele din oțel inoxidabil. Deasupra unei părți a hiatului din ardezie naturală atârna suspendată o platformă din sticlă incasabilă groasă care servea drept masă. Un capăt al încăperii era curbat şi modelat ca o peninsulă, despărțind bucătăria de solar, care era decorat în stil asiatic – pereți uşori şi mobilă

lăcui tă bordo, alături de câteva piese europene. O canapea extensibilă tapisată cu material auriu lucios, bordurată cu nituri de alamă, stătea lângă o colivie victoriană din lemn. în câteva vase din bambus lăcuit şi teracotă se afla o bogăție de plante de interior. Pagodele estompate de pe fotoliu şi sofaua joasă se asortau cu un scrin chine zesc din apropiere, pe care era un teanc de cărți şi un laptop abandonat.
Casa copilăriei ei dispăruse, şi îi trebui o clipă ca să-şi adune energia să-şi scoată jacheta. Când reuşi, obser vă o listă scrisă ordonat, sprijinită de blatul de ardezie Se opri la primul punct:
Amintiri de neuitat
99
Micul dejun în biroul meu: suc de portocale proaspăt, clătite cu afine, cărnați, roşii la grătar, mai multă
cafea.
lira imposibil ca Byrne să mănânce aşa în fiecare dimineață, era prea zvelt. Ştia când era pusă la încercare «'• i că privi în jos spre Gordon.
— Crede că n-o să fac față provocării.
fața lui Gordon arăta că şi el avea îndoielile lui.
Se puse pe treabă. îi luă ceva timp să găsească mânca- • ca pentru câini, pe care o turnă intr-un vas desăvârşit lin cristal Waterford pe care îl aşeză pe podea lângă uşile verandei.
Pentru tine tot ce e mai bun, nu-i aşa, campionule? Iii avea deja gura plină aşa că nu-i răspunse.
Privea dezgustată storcătorul vechi de portocale când auzi zgomotul unor paşi. Nu-i plăcu modul în care i se II.inse stomacul. Era obişnuită ca ea să le producă nervozitate bărbaților şi nu invers.
byrne intră în bucătărie printr-o arcadă proaspăt con- i mită. Când o măsură din priviri, ea se felicită pentru ilcgerea hainelor de lucru. Se presupunea că menajerele

ncbuie să fie îmbrăcate în negru, nu-i aşa? Şi nu trăia ea fur pentru a plăcea altora?
bluza mulată din dantelă neagră făcea un V adânc 11 gât, iar vechii ei pantaloni negri încă erau capabili \ i strângă coapsele. El zări micul fluture turcoaz care ii.irna de un lanț de argint în decolteul ei. Şi-ar fi Imit să aibă nişte balcoane cu adevărat spectaculoase pe care să i le bage sub nas. Totuşi, cu sutienul cores- i unzător, totul era posibil şi judecând după timpul care M Iu lui necesar să-şi mute din nou privirea asupra feței > i, reuşise destul de bine. La dracu' cu uniforma.
în contrast cu ținuta ei aproape de prostituată, el pur- i i pantaloni negri, o cămaşă de mătase roşu burgund cu mânecă lungă şi o pereche elegantă de bretele. Ce fel de ni se îmbrăca astfel ca să lucreze acasă? Când o privi Ir sus, peste nasul lui arogant, ştiu cu siguranță că fuse- . prins în secolul greşit. 100

— Vă simțiți reconfortat după plimbarea de dimineață în Hyde Park, înălțimea Voastră?
Reuşi o uşoară reverență, chiar dacă aceasta îşi pierdu oarecum din efect, pentru că era în spatele hiatului şi el nu-i putea vedea genunchii îndoiți.
O privi tăios.
— Acum ar fi posibil să iau micul dejun, sau deranjul e prea mare?
— E aproape gata.
El cercetă hiatul aproape gol.
— Văd asta.
— Mă obişnuiesc cu bucătăria.
— Ai întârziat o oră.
— Ce vrei să spui? Am ajuns înainte de opt.
— Trebuia să fii aici la şapte.
— Sunt sigură că ai spus opt. Nu-i aşa, Gordon?
Gordon era prea ocupat să se gudure pe lângă el ca să-i susțină povestea.

Ea luă o portocală dintr-un vas de pe blat.
— E adevărat că părinții tăi erau membri ai familiei regale britanice?
— Rude apropiate.
Byrne observă vasul Waterford cu mâncare pentru câini când se îndrepta spre solar, dar nu spuse nimic.
— Mincinosule! Ați fost săraci.
— Atunci pentru ce întrebi?
— Ca să te enervez subliniind deosebirile dintre me-diile în care am crescut. Al tău, umil şi mizer. Al meu, luxos şi privilegiat. Iar dacă vrei suc proaspăt în fiecare dimineață, o să-mi trebuiască un storcător automat.
— Stoarce-le cu mâna.
— Ție ți-e uşor să spui. Nu tu eşti cel care face băşici în palme.
El se îndreptă din nou spre arcadă ținând în mână cartea pe care o luase, iar lumina care intra pe ferestrele înalte trimitea irizații de mahon în părul lui deja impresionant.
— îmi aştept micul dejun în birou, în douăzeci de minute.
Dispăru în hol.
Amintiri de neuitat
101
— Succes, murmură ea.
— O să mă prefac că n-am auzit.
Ea țâşni pe lângă capătul hiatului şi îşi băgă capul I >c arcadă.
— Te distrezi, nu-i aşa?
Râsul lui înfundat şi diabolic pluti înapoi spre ea.
— Povestea Cenuşăresei întoarsă pe dos. Mi-aş fi dorit numai să fi fost cenuşă în şemineu ca să-ți pot porunci
i o cureți. Hai, Gordon.
Ea privi cu dezgust cum câinele ei trădător se strecoa- i .1 după el în birou.

O jumătate de oră mai târziu încropise un mic delii n relativ decent compus din două ochiuri pe pâine prăjită, un castron de fulgi de ovăz clasici acoperiți cu un munte de zahăr brun, şi un pahar – mic, e drept – i n suc proaspăt. Din păcate, deja deschisese vechea uşă i bibliotecii când îi trecu prin cap că ar fi trebuit să Mnipe în el.

Biblioteca, la fel ca restul casei, nu mai semăna deloc cu încăperea întunecoasă cu lambriuri din lemn de mic pe care şi-o amintea. Obloanele albe specifice caselor de pe plantații, deschise către pajiştea de pe partea ,lc vest a casei, lăsau să pătrundă lumina. Talmeş-bal- mcşul de obiecte vechi cu care crescuse fusese înlocuit ,lc mobilă lucioasă şi stilată din sticlă şi granit. Gordon acea pe covorul cu desen abstract, nu departe de pi- , marele lui Byrne, alături de cocoloaşe de hârtie care nu nimeriseră în coşul de gunoi. Ea puse tava pe , ipătul biroului. Byrne se întoarse de la ecranul computerului şi îşi studie micul dejun printr-o pereche de •chelari fără rame Richard Gere.

— Am bănuit că ştii să citeşti.

Devenea din ce în ce mai sătulă de insinuările lui că era proastă.

— în bucătărie nu erau nici un fel de cărți de bucate şi c pare că eu nu am reținut nici o rețetă de clătite.

— Cărțile de bucate sunt pe raftul de sus din cămară, i creetă fulgii de ovăz. Urăsc terciul. Şi unde sunt roşiile mole la grătar?

Pronunțase ro-şii-ile, lucru care suna al dracului de pretențios, chiar şi pentru un britanic.

— Ştiu că practic eşti cetățean american, dar dacă o să continui să vorbeşti aşa, o să fii azvârlit din Mississippi cu un şut în fundul tău jalnic. Şi ce fel de om vrea să

mănânce ro-şii la micul dejun? Ce naiba, eu de-abia pot să înghit una din porcăriile alea la cină. Arătă spre castron. Iar ăştia, prietene, sunt bătrânii fulgi de ovăz Quaker. Nimeni cu vârsta peste trei ani nu mai spune terci.
— Ai terminat?
— Aşa cred. Luă castronul cu fulgi de ovăz şi lingura lui şi se duse pe canapea, se cocoță pe brațul ei şi îngro- pă lingura în zahărul brun. Sunt mai buni cu stafide, dar nu am găsit. Sau cu afine, aşa că oricum clătitele alea erau problematice încă de la început.
îşi trecu limba peste fulgi, savurând modul plăcut în care i se lipeau de ea. Trecuse o veşnicie de când nu mai mâncase ceva decent, dar se părea că nu ajungea niciodată să gătească pentru ea.
El îşi scoase ochelarii gen Richard Gere.
— Du'te şi cumpără alimente. Pentru asta te afli aici, nu-i aşa? Şi te-am invitat eu să stai jos?
Ea îşi trecu lingura de colo până colo prin gură.
— Trebuie să discutăm despre salariul meu.
— Am discutat deja acest lucru.
— Vreau o mărire. Făcu semn spre ochiuri. Mănâncă înainte să se răcească. Problema e că primeşti ceea ce plăteşti, iar ceea ce plăteşti tu în momentul ăsta nu-ți aduce prea multe.
El puse ochii pe paharul pe jumătate plin cu suc.
— Se pare că primesc exact atât cât valorezi tu.
Numai ca să fie răutăcioasă, se aplecă suficient de mult în față pentru a-i arăta o privelişte a decolteulm ei bine utilat.
— Habar nu ai cât valorez eu, amice.
El privi pe îndelete, se lăsă pe spate în scaun şi nici măcar nu se feri să-şi ascundă intenția. Până la urmă, ea fu cea care se simți stânjenită şi folosi fulgii ca pretexi

pentru a-şi îndrepta spatele, lucru pe care el îl găsi al naibii de amuzant ca să poată fi exprimat în cuvinte.
— Ar trebui să fii atentă cum îți prezinți marfa, Sugar I Vrh. Aş putea crede că vrei să-ți lărgeşti aria sarcinilor de serviciu.
— Nu eşti tu atât de norocos.
— Poate că acum este momentul să-ți spun că am o slăbiciune pentru femeile agreabile.
Păi, în mod sigur eu nu mă număr printre ele.
— Exact. Cu femeile agreabile sunt veşnic politicos, tialant chiar.
Dar cu curvele ca mine, nu te porți cu mănuşi, nu-i aşa?
Nu ți-aş spune chiar curvă. Dar am şi tendința să Im mai liberal.
Ea îşi înfrână imboldul de a-i pune terciul pe picioare.
El îşi îndreptă atenția către ouăle ochiuri, ceea ce II dădu ocazia să-l cântărească, îndatorire nu tocmai dezagreabilă. Nu era băiat drăguț ca primii ei doi soți.
I 'arren fusese extraordinar de frumos, iar Cy pozase pentru „Domnul Ianuarie" în calendarul cascadorilor.
I '.ir Colin Byrne avea ceva...
Pometi ucigători, buze prea cărnoase pentru nasul H ela lung ca o lamă. Labele picioarelor erau uriaşe, dar tui grosolane, pentru că erau atât de înguste. îi studie mâinile. Ar fi trebuit să fie subțiri şi elegante, dar arămii ca şi când ar fi fost făcute pentru a săpa şanțuri, i ' străbătu un val primejdios de căldură. Poate că era întruchiparea unui demon, dar era şi prea sexy ca să i amână liniştită. Se părea că nu scăpase de toate instinc-„ Ic ei sinucigaşe când era vorba de bărbați nepotriviți. I'iivirea i se întoarse asupra acelor degete necioplite şi pi n epute. îi făcu cu ochiul.
Tu eşti cel care a pus lanțul pe aleea mea.
— Ştiai asta.

Nu, am vrut să spun că ai făcut-o cu mâna ta. N-ai mgajat pe nimeni. Tu ai turnat cimentul şi ai pus «tălpii. Nu e chiar o operație pe creier.

— N-am fost plecată nici două ore. Şi când te-am văzut după aceea purtai haine Armâni.
— Cred că erau Hugo Boss.
— Chiar te pricepi să munceşti cu mâinile?
— Cum crezi că m-am întreținut după ce mi-am pierdut postul de profesor?
— Din scris.
Dacă o făcea să sune ca o afirmație, poate că era adevărată.
— Mă tem că abilitatea mea de a scrie ceva care să merite să fie citit a luat o pauză după distracția ta.
Ea îşi pierdu pofta de mâncare.
— Tatăl meu a fost zidar, spuse el. Irlandez. Iar mama era englezoaică. A fost mai degrabă o poveste amuzantă. Ea era dintro familie bună care şi-a cheltuit ultima parte dintro avere care se tot micşora pentru a se asigura că unica lor fiică face o căsătorie remarcabilă. în loc să fie aşa, ea s-a îndrăgostit de tatăl meu. Lacrimi, amenințări, dezmoştenire. Chestii din astea de mare poveste de dragoste.
— Şi cum a ieşit?
— în mai puțin de un an se urau unul pe altul.
Ea ştia cum era.
— Dragostea pentru literatură şi arte am luato de la mama, dar ca personalitate semăn mai mult cu tata. Josnic, un ticălos neiertător. Şi totuşi, m-a învățat o meserie folositoare.
— Ai lucrat ca zidar după ce te-ai întors în Anglia?
— Şi în țara asta. Romanul pe care l-am scris înaintea Ultimei halte n-a fost chiar bestsellerul care

sperasem că va fi. Din fericire, îmi place să lucrez cu mâinile şi nu am avut nici o problemă să mă întreţin.
Dar nu ar fi trebuit să o facă punând cărămizi, şi o parte din formalismul ei se topi.
— N-ai de gând să mă ierți vreodată, nu-i aşa?_
— Hai să spunem doar că nu mă grăbesc. îşi flutu-ră mâna spre uşă. Mişcă şi găseşte-ți ceva degradant de făcut.
Amintiri de neuitat
105
Sună telefonul. El întinse mâna, dar ea era din nou apărată aşa că fu mai rapidă decât el.
— Reşedința Byrne.
— Dă-mi telefonul.
— Răspund pe gratis, îi şopti ea.
Vreau să vorbesc cu Colin, spuse femeia de la celă-lalt capăt al firului.
El întinse mâna după telefon, aşteptându-se în mod ■ vident la ce era mai rău din partea ei. Se simți tentată •A i-l dea, dar trebuia să-şi impună punctul de vedere, i ,.i că îi întoarse spatele.
— Domnul Byrne lucrează în această clipă. Pot să-i u.insmit ceva?
— Spuneți-i că-l caută Madeline. Femeia de la celălalt apăt al firului nu făcu nici o încercare de a-şi ascunde neplăcerea că fusese amânată. Sunt sigură că o să vrea A vorbească cu mine.
— Madeline? Se întoarse din nou spre Byrne. El clăti-nă energic din cap. Ea se reaşeză pe brațul canapelei şi i i luă fulgii de ovăz, începând în sfârşit să se amuze. îmi pare rău, dar am ordin să nu-l întrerup.
— N-o să se supere. Vă asigur.
— în mod sigur o să-i transmit mesajul dumneavoastră.
Mă tem că nu înțelegeți. Sunt Madeline Farr.

Sugar Beth recunoscu vag numele unei personalități mondene newyorkeze şi puse încă puțină magnolie în Accentul ei.
Chiar dumneavoastră sunteți? Măi să fie, asta este iu mod sigur o onoare. De-abia aştept să le spun tutu- mi prietenilor că am vorbit cu dumneavoastră personal. I 'ați-mi numărul dumneavoastră de telefon.
Luă o înghițitură de fulgi de ovăz în timp ce Made- Ime îi înşira iritată un număr de telefon pe care Sugar l'eth nu se osteni să-l noteze.
— L-am notat, spuse ea când femeia se opri să respire.
Este foarte important ca până la sfârşitul zilei Colin
a mă sune.

— O să-i spun în clipa în care o să-l văd, dar încă mai are mesaje de săptămâna trecută şi lucrează atât de intens încât de abia iese din birou, bietu' băiat.
Ii făcu semn lui Colin cu degetul gros în sus, arătându-i că poate vorbi în acelaşi mod ca el de câte ori avea chef.
Colțul gurii lui tresări.
— Aşa să faceți, o repezi femeia.
— Cu siguranță aşa o să fac, răspunse ea. A fost atât de plăcut să vorbesc cu dumneavoastră, domnişoară Farr. închise telefonul şi îl privi satisfăcută pe Byrne. Bagă de seamă că nu i-am spus să se ducă să şi-o tragă singură, deşi este în mod evident o nemernică. Am rămas politicoasă, aproape slugarnică. în acelaşi timp, nu te-am angajat în nici un fel. în caz că nu eşti suficient de deştept încât să-ți dai seama, este un adevărat avantaj să ai o păcătoasă ca mine care să răspundă la telefon. Eu mint, iar tu rămâi cu conştiința curată. Se ridică de pe canapea. Acum, despre mărirea aia...

El luă o înghiţitură de cafea, neafectat de ieşirea ei.
— Peste zece zile dau o petrecere pentru a le mulţumi unor oameni de la universitate care m-au ajutat cu noua mea carte. Vin cu avionul şi agentul, şi editorul meu. Vor mai fi şi alţi câţiva pe aici, poate treizeci în total, o să-ţi spun. Numărul de telefon al firmei de catering este pe lista ta. Vezi ce trebuie să faci ca să pregăteşti casa. Şi bineînţeles că va trebui să serveşti. După asta, o sil discutăm câte parale faci.
— Poţi să pariezi pe fundul tău frumos că o să discutăm.
Luă fulgii de ovăz şi se îndreptă spre uşă.
Colin ascută zgomotul tocurilor ei ridicol de nepo-trivite care se pierdea pe hol. Imaginaţia lui de scrii tor putea fi o binecuvântare sau un blestem, şi chiar acum era blestemat să vizualizeze acei pantaloni mulaţi care îi strângeau fundul şi de acel mic fluture turcoaz care se zbătea între sânii ei. Trebuie să caute o firmă care vindea uniforme cât mai curând posibil.
Era o ironie a sorţii. Când ajunsese în Parrish, avea douăzeci şi doi de ani, hormonii fierbeau în el,

• i fusese nevoie de toată stăpânirea lui de sine să nu-şi ţintească privirea prea mult pe atât de multe fuste
• urte şi sâni obraznici. Deci cum se făcea că acum, in.ii vârstnic şi infinit mai înţelept, se trezise bombar- ■ lat de imagini mentale cu ea întinsă în patul lui, goală i pasională?
Ar fi trebuit să ştie. Experienţe dureroase îl învăţase- 11 să nu-şi complice relaţiile sexuale, dar încă trebuia să lupte uneori cu acea parte instinctuală din el care era itrasă de femeile spectaculoase. Aceasta era în mod evi- «lent una din acele ocazii. Totuşi, vârsta îl învăţase cum i şi stăpânească vechea slăbiciune, şi nu i-ar fi permis .vl neliniştească.

Moştenise romantismul nesăbuit de la mama lui. i and era copil, îl făcuse să se lase mult prea înrobit de \ isuri în care spinteca dragoni cu sabia şi salva prinţese pentru ca tatăl lui să i le tolereze, şi după câteva bătăi, t olin învăţase că această parte din el trebuia să se manifeste numai în poveştile pe care le scria în imaginaţia lui. Şi cu toate acestea, îi trebuiseră cinci ani dezastruoşi de căsnicie cu o poetă americană profund nevrozată, cu părul ca pana corbului, cu pielea albă ca laptele şi o privire obsedată, ca să-şi dea seama că această parte secretă Im el nu trebuie să se mai exprime niciodată decât în i ris. O iubise pe Lara cu disperare, dar nici măcar in întreaga lume nu exista suficientă iubire pentru ea. i ti nouă ani în urmă, la New Orleans, într-o noapte ploioasă, ea intrase cu maşina într-un cap de pod din I vion, încheindu-şi viaţa şi luând şi viaţa copilului lor n(‘născut. Fusese cea mai rea perioadă din viaţa lui, un nd întunecat care îl înghiţise cu totul pentru aproape doi ani. Jurase să nu se mai pună niciodată în situaţia li a mai trece prin aşa ceva.

Se întrebă din nou dacă fusese înţelept din partea lui 'ă ia o femeie atât de dificilă să lucreze în casă, dar oca- I.I de a se răzbuna fusese prea plăcută pentru a-i rezista, lotuşi, nu o va lăsa din nou să-l tulbure. De acum inamic, îşi va dedica şi ultima picătură de energie ţelului 'Au. Noului său roman.

Auzi zgomotul slab al apei curgând în bucătărie. Cu o seară înainte îi luase cam o oră să o scoată la capăt cu lista aceea supraîncărcată cu ce trebuia să facă ea astăzi. Dineul era în pregătire de o lună, deci fusese un adevărat noroc. Zâmbi şi îşi examină conştiinţa ca să vadă dacă îi era ruşine de el, dar băiatul romantic care visase odinioară să spintece dragoni şi să salveze

prințese ajun sese un cinic, iar conştiința lui nu scoase o vorbă.
Sugar Beth se descotorosise de lista lui Colin cu mult înainte de a o parcurge pe toată şi se concentrase asupra esențialului. După cum se aşteptase, congelatorul lui era burduşit cu caserole brumate de la femeile binevoi toare din Parrish, dar restul frigiderului era aproape la fel de gol ca al ei. El aruncase pe canapea o grămadă de rufe de dus la spălătoria chimică, iar un pachet adresat unei agenții literare din New York trebuia dus la poştă. Mai lăsase şi un bilet despre câteva cărți care aşteptau să fie luate de la librărie. Dacă era destul de organizată, poate că va reuşi să înceapă să caute prin casă în această după-amiază.
îşi termină cafeaua, puse castronul cu fulgi de ovăz la înmuiat în chiuvetă, apoi luă cheile Lexusului lui. Nici nu putea fi vorba să-şi consume benzina ei pentru trebu rile lui. Apoi îi veni o idee şi aruncă pe blat cheile de la vechiul ei Volvo, asta în caz că el avea vreo urgență. Nu era nimic altceva decât un gest de politețe.
Lexusul mirosea ca o colonie de firmă şi un portofo-liu de acțiuni municipale scutite de taxe. îşi puse poşeta pe scaun. Găsi plicul în care el îi lăsase o sută de dolari în bani mărunți şi un bilet spunând că dorea chitanță pentru fiecare bănuț. Nemernic suspicios!
Când ieşi de la spălătorie se întâlni cu Sherry Wilkes, o fostă colegă de clasă, care o înghesui într-un colț şi îi împuie capul cu descrierea tuturor problemelor ei de sănătate, care includeau reflux gastric acid, eczeme şi endometrioză în stadiu incipient. Sugar Beth se gândi că ar fi trebuit să fie recunoscătoare că cineva de sex feminin dorea să vorbească cu ea, dar întâlnirea o făcu

i se gândească doar cât de mult îi lipseau Sălciile de Mare. Până acum nu dăduse peste nici una, dar asta nu

va dura la infinit. Nu ardea de nerăbdare să fie în postu-
i a de a fi ignorată de femeile pe care le desconsiderase. '
iaşi noua librărie a oraşului peste drum, în diagonală de
magazinul de antichităţi al lui Winnie. în vitrina din sti-
i la bordurată cu animale africane pictate de mână
erau \puse bestselleruri actuale, biografii şi o gamă largă de
lucrări ale unor romancieri afro-americani. Un trenu- Icţ
de jucărie, destinat să atragă turiştii, înconjura un
aranjament cu exemplare cu autograf din Ultima haltă.
Numele librăriei, Gemima Books, era scris în centrul
vitrinei cu litere maro îngroşate, umbrite cu negru pe
margini. Sub el, o inscripţie mai mică spunea: „Toţi oa-
menii cu sufletul liber sunt bineveniţi aici". Singurul
munţ din fosta librărie din Parrish pe care Sugar Beth
11 putea aminti era că nu se dădea voie înăuntru cu m
incare sau cu îngheţată.
Când intră îl auzi pe Glen Gould interpretând Varia-
lumile Goldberg de Bach. Două femei mai în vârstă spo-
invăiau lângă cărţile de bucate, iar o mamă cu un copil
mic făcea un tur prin raionul de cărţi pentru creşterea
„ipiilor, îndrumată de o angajată cu părul blond şi . rcţ.
Pe vremuri, Sugar Beth credea că nicăieri nu mi- 11 isea
mai frumos decât printre standurile cu parfumuri Iintr-
un magazin universal, dar asta se întâmpla înain- ir de
a descoperi tovărăşia cărţilor. Acum inhală intens
mirosul din librărie.
O femeie micuţă, cu capul ras care lăsa să se vadă firma
elegantă a craniului, veni spre ea. Purta un sari n.ins pe
corp, cu mâneci lungi, cu partea de jos care
ii venea până la jumătatea pulpei făcută din kente1
şi mărgele de lemn. Avea un corp de dansatoare, atât cât
■ i.i de mică, şi zâmbi când se strecură în spatele casei
.Ic marcat.
— Cu ce vă pot...? Ei bine... Ridică mirată din sprân- .
rne. Măi să fie!

Amestec din bumbac şi mătase purtat de femeile ashanti din Africa (tt.tr.)

Probabil că erau aproape de aceeaşi vârstă, aşa că se putea să fi mers împreună la şcoală, dar Sugar Beth n-o recunoscu. între copiii negri şi albi existaseră puţine contacte, deşi toată lumea se aşteptase să se înţeleagă bine între ei, datorită influenţei politicilor de angajări la fabrica de geamuri a tatălui ei. Deşi Griffin Carey fusese un sudist tradiţionalist în multe privinţe, avusese opinii sociale liberale şi îşi folosise influenţa economică pentru a le consolida. Parrishul de astăzi, cu o comuni-tate afro-americană relativ prosperă şi patruzeci de ani de cooperare rasială, culesese roadele.
Sugar Beth se îmbărbăta pentru tot ce era mai rău.
— Mă tem că sunt total în ceaţă.
— Aş paria că aşa e. Sunt Jewel Myers.
— jewel? Nu-i venea să creadă că această femeie frumoasă era Jewel Myers, fata şleampătă şi băieţoasă a menajerei lui Diddie, Ellie. Nu... ăăh... te-am recunoscut.
— Am crescut cât timp ai fost plecată. Părea amuzată. Am devenit o feministă radicală lesbiană.
— Serios? Interesantă traiectorie pentru cariera unei fete din Mississippi.
Un client le întrerupse cu o întrebare, oferindu-i oca-zia lui Sugar Beth să se reorienteze înainte ca Jewel să se întoarcă din nou spre ea. O măsură din priviri fără grabă pe Sugar Beth.
— Obişnuiam să port hainele lăsate de tine. Mama le transforma ca să-mi vină.
— Nu-mi amintesc.
— N-ai spus niciodată o vorbă despre asta. An de an apăream la şcoală cu hainele tale vechi, dar nici măcar odată n-ai râs de mine.

— Nu eram rea chiar până în măduva oaselor.
— Scumpo, erai cea mai mare ticăloasă din şcoală.
Dacă aş fi constituit o ameninţare ca Winnie, ai fi dai un anunţ în ziarul şcolii. Deşi trebuie să spun că nu te luai prea tare de fetele negre. Până nu te provoca cineva. Ia să vedem acum, cu ce te pot ajuta, don'şoară Sugar Beth Carey?
Amintiri de neuitat
111
Sugar Beth nu-şi putu stăpâni nota de melancolie din voce în timp ce privea în jurul ei.
— Ai putea să-mi dai o slujbă. îmi plac librăriile.
— Mă tem că nu am nevoie de nimeni. Pe deasupra, mgajez numai lesbiene şi alte minorităţi persecutate. /Ambi şi o prinse pe Sugar Beth de bluza din dantelă neagră. Nu eşti lesbiană, nu-i aşa?
— Până acum nu. Dar nu înseamnă că n-aş lua în onsiderare chestia asta dacă s-ar ivi şansa unei angajări ■ i irespunzătoare.
Jewel chicoti, un sunet uimitor de amplu pentru cine- \ i atât de minion.
— Aşadar, îţi cauţi slujbă?
— De fapt, nu. Dar angajatorul meu actual este un ti- Alos fără suflet, şi l-aş lăsa baltă într-o clipă dacă s-ar ivi
• <-va mai bun.
Nouă, celorlalţi, ne place Colin.
— Veştile circulă repede.
— Mulţi oameni se ţin cu mâinile de burtă de râs. 1 liiar şi eu, o persoană imparţială care n-are nici un motiv anume să te deteste, cred că este amuzant. Ştiai > si el este cel care m-a ajutat să obţin o bursă la colegiu? i Consilierii şcolari nu puteau fi deranjaţi.
— Foarte bine, este un adevărat sfânt. Sugar Beth iruncă o altă privire gânditoare prin librărie. Trebuia să iulie cărţile pe care le-a comandat. A spus să le treci în

■' mtul lui. Şi mai pune şi nişte romane de dragoste din < poca Regenței, de Georgette Heyer.
— în mod normal, nu sunt pe gustul lui Colin.
— îşi lărgeşte orizonturile.
Sugar Beth o urmă pe Jewel către zona cu bestselle- oiri. Gemima Books era şi plăcută, şi bine aproviziona- i i De rafturi atârnau mici fişe scrise de mână de Jewel i u comentarii care recomandau o carte anume. Fotolii ' mfortabile îi îmbiau pe clienți să şadă şi să le răsfoias- i Doar raionul cu cărți pentru copii părea neglijat.
E o librărie mare.

— Sunt norocoasă. Chiar şi cu toți turiştii pe care asociația comunității locale îi atrage, Parrishul este prea mic ca să intereseze marile lanțuri de librării.
— De unde vine numele? Gemima Books?
— Jewel1 înseamnă nestemată.
— Dar Gemima?
— îmi place să pun intr-o lumină nouă femeile afro- americane simbol. La început am vrut să-i spun „Mammi's" cu i, dar mama s-a supărat foarte tare. Că tot veni vorba, îți mulțumesc pentru mesajul ăla pe care mi l-ai scris când a murit.
Discutară o vreme despre cărți. Preferințele lui Jewel mergeau către literatura de ficțiune socială, dar nu era pedantă în această privință, iar Sugar Beth ar fi ascultat-o cât era ziua de lungă. Mai intrară şi alți clienți în librărie, iar Jewel îi salută pe toți pe nume, cu excepția turiştilor. îi atrase lui Sugar Beth atenția asupra unei cărți a unui scriitor hispanic pe care aceasta trebuia s-o citească şi asupra uneia de literatură comercială pentru femei menită să devină un bestseller. Era atât de bine să fii cu cineva care nu îți era ostil încât Sugar Beth trebui să reziste impulsului să-şi arunce brațele în jurul gâtului lui Jewel şi s-o

implore să-i fie prietenă. Lucru care arăta pur şi simplu până unde te poate cufunda singurătatea.
Jewel înregistră în casa de marcat cărțile comandate şi îi zâmbi poznaşă lui Sugar Beth când îi dădu pachetul.
— Spune-i lui Colin să se delecteze cu romanele alea de Georgette Heyer.
— în mod sigur am s-o fac. Se jucă cu bareta genții, apoi schimbă pachetul dintr-o mână în alta, încercând să pară relaxată. Dacă te plictiseşti vreodată şi vrei să bem o cafea, dă-mi de ştire.
— Bine.
Răspunsul lui Jewel nu fusese chiar entuziast, nici total neprietenos, iar Sugar Beth auzise că se mai întâmplă şi miracole, chiar dacă ei părea că nu i se întâmplă niciodată.
1 Sau gem – gemă, în limba română (n.tr.)
Amintiri de neuitat
113
îşi privi ceasul când se întoarse în maşină. Mai avea * urse de făcut, dar rămăsese acolo mai mult decât ar fi 11 ebuit, aşa că mai bine amâna restul pentru a doua zi.
Se dovedi a fi o decizie bună, pentru că pe domeniul ' I tical necazul dădea târcoale. Se părea că înălțimea Sa Io venise agitat în aşteptarea umilei lui menajere.
capitolul 7
„Eşti o neruşinată!" spuse el furios.
„Prostii! Vorbeşti aşa doar pentru că ți-am mânat caii", răspunse ea.
Georgette Heyer, Magnifica Sophy
— Unde dracu' ai fost?
Colin intrase neauzit în bucătărie, cu Gordon pe ur-mele lui, exact când Sugar Beth lăsase ultima pungă cu i umpărături pe blat.
— Am alergat pentru tine, Josnicia Voastră.
— Mi-ai luat maşina.

— Credeai că o să mă duc pe jos?
— Mă aşteptam să iei maşina ta.
— îmi place mai mult a ta.
— Fără îndoială. Privi în jos spre ea. Exact aşa cum mi-a plăcut şi mie Camaroul roşu nou-nouț pe care îl > i induceai în liceu. Şi cu toate astea nu m-am apucat să lug cu el, nu?
— Pariez că dacă mi-aş fi lăsat cheile aiurea ai fi făcut-o. I lârbul ăla pe care îl conduceai era de toată jena.
— De-asta mi-am şi permis să-l cumpăr. îşi luă cheile i Io pe blat şi le băgă în buzunar. Unde e prânzul meu?
— Credeam că scriitorii faimoşi îşi beau prânzul.
— Nu astăzi. E ora două şi n-am avut parte decât de i .dea şi două ochiuri reci.
— N-ar fi fost reci dacă le-ai fi mâncat imediat, aşa cum țiam spus.
— Scuteşte-mă de stereotipul servitoarei obraznice.

— Bine. Trânti o cutie cu orez pe blat. Lasă-mă naibii singură şi o să-ți aduc prânzul cum o să mă apuc de el.
El îi aruncă o privire glacială.
— Deja ostilă?
— Ostilă sau obraznică – asta e tot ce am. E la alegere.
— Dă-mi voie să-ți amintesc că una din îndatoririle tale este să-mi pregăteşti prânzul, pe care aştept să mi-l serveşti aproximativ la ora prânzului.
Se întoarse cu spatele spre ea, încheind practic discuția, dar în loc să se întoarcă în biroul lui, se abătu prin solar şi se trânti cât era de lung în fotoliul mare de lângă ferestre, cu o eleganță agilă şi o atitudine morocănoasă.
Ea îl studie în timp ce punea produsele perisabile la locul lor. El bătu darabana cu degetele pe brațul fotoliu-

lui, apoi îşi puse un picior peste altul şi le desfăcu din nou. Până când pusese ceapa în cămară, îşi dădu seama că, pe lângă atitudinea ei, mai era deranjat şi de altceva. Luă o pungă care căzuse pe jos.

— Probabil că n-ai ştiut chestia asta, dar răposatul şi destul de puțin regretatul Cy Zagurski, pe lângă faptul că era cascador, îşi închipuia că e şi compozitor.

— Nu mai spune.

— Muzică country din vest, proastă. Cy era în general drăguț, chiar şi atunci când era beat, şi trebuie să recunosc că asta se întâmpla cea mai mare parte din timp. Dar beat sau treaz, în clipa în care avea probleme cu următorul text, începea să urle la mine.

— Pentru ce parte a acestei conversații ar trebui să-mi arăt interesul?

Cuvintele sunaseră al dracului de arogant, dar nu făcuse nici o mişcare pentru a se ridica din fotoliu şi, în timp ce ea mai punea portocale în fructieră, se felicită pentru că dobândise cel puțin o minimă cunoaştere a naturii umane.

— la povesteşte-mi despre noua ta carte.

— Care din ele?

— Aia care te face să fii aşa țepos, binecuvântat să-ți fie sufletul.

El îşi sprijini capul de spătarul fotoliului şi oftă.

Atunci ar trebui să-ți vorbesc de toate, luate împre-ună sau separat.

— Toate?

Ha desfăcu celofanul de pe un pachet cu două prăji- mi i Twinky, scoase una şi se duse în solar.

— Ştiu de Ultima haltă, şi ai spus că ai mai scris un roman cu mult timp în urmă. Mai e şi altceva?

— Continuarea la Ultima haltă. Am terminat-o în iulie. Se numeşte Impresii, dacă vrei neapărat să ştii.

Ultima haltă se sfârşea în 1960, iar dacă Impresii era ' «intinuarea, era foarte probabil că părinții ei erau permaje importante. Având în vedere sentimentele lui l'yrne față de Diddie, Sugar Beth hotărî că trebuie să l'iină mâna pe un exemplar cât de repede poate.

— Când apare?

— Cam în două luni.

— Dacă e să mă iau după titlu, bănuiesc că părinții mei şi Fabrica de Ferestre Carey ar putea fi personaje importante.

— Fără fabrică, Parrishul s-ar fi stins după anii 1960 isemenea multor altor oraşe mici din sud. încă nu e iMta prânzul meu?

— E aproape gata. Luă o gură din Twinky-ul ei şi se |ucă cu focul aşezându-se pe marginea unui mic fotoliu le ratan de lângă el. Ce-ai făcut din iulie până acum?

— Câteva călătorii. Documentare pentru un roman, e ridică şi merse la fereastră, iar trupul lui masiv întunecă încăperea. Povestea unei familii. O am în minte de iini de zile.

Ea îşi aminti de foile mototolite împrăştiate pe po- ileaua biroului lui.

— Şi cum merge?

începutul unei cărți este întotdeauna greu.

— Sunt sigură.

Aceasta este inspirată în linii mari de familia mea.

I nvestea de trei generații a unei familii britanice din limita societate prezentată în contrast cu aceleaşi trei ge-nerații ale unei familii sărace de irlandezi.

Şi toți se intersectează atunci când fiica familiei din limita societate se îndrăgosteşte de fiul zidarului?

— Cam aşa ceva.

— Scrierea unui roman înseamnă o mare schimbare.

— Faptul că am devenit cunoscut pentru realismul

meu nu înseamnă că nu pot să scriu şi altceva.
— Categoric nu. Nu fu surprinsă că atitudinea lui părea defensivă. Avusese un succes nebun scriind realist, dar eşuase la prima încercare de literatură de ficțiune. Nu pari să debordezi de încredere.
El se uită insistent la Twinky-ul ei.
— Chestia aia e organică?
— Bănuiesc că nu.
Luă un strop de umplutură cu vârful limbii.
El rămase complet nemişcat, iar modul în care ochii îi zăboviră pe gura ei o făcură să-şi dea seama că avea o reacție, indiferent dacă-i convenea sau nu. Pe vremuri, femeile care nu ştiau cum să-i joace pe bărbați pe degete o lăsau perplexă, de vreme ce ei îi era atât de uşor s-o facă. Apoi, într-o bună zi, îşi dăduse seama că femeile inteligente se bizuiau pe creierul lor pentru a avansa în lume, nu pe sex. Şi ce mai moment de adevărată revelație fusese acela!
Totuşi, uneori trebuia să te foloseşti de ceea ce ți-a dăruit Domnul, şi continuă să facă dragoste orală Twinky-ului, nici măcar ceva prea spectaculos – ar fi fost prea vulgar să fie exprimat prin cuvinte – numai câteva răsuciri uşoare ale limbii pentru a-i arăta acestui britanic arogant că n-o intimida. Sau oricum nu prea mult.
Privirea lui rămase fixată asupra gurii ei.
— Nu-i aşa că-ți place să te joci, Sugar Beth?
— Nouă, curvelor, ne place să ne distrăm tot timpul.
El îi adresă un zâmbet enigmatic, apoi se îndepărtă
de la fereastră. Se aştepta ca el să se întoarcă în biroul lui, dar el merse în bucătărie şi începu să cerceteze alimentele pe care ea nu ajunsese să le pună la locul lor.
— Se pare că nu mi-ai citit instrucțiunile să cumperi mâncare organică.

— La naiba, ai fost serios. Am crezut că a fost un soi de test dacă pot gândi cu capul meu în loc să urmez orbeşte nişte instrucțiuni ridicole.

încă o arcuire a sprâncenelor. Ea îşi isprăvi Twinky-ul şi se întoarse în bucătărie.
— Cred că am spus produse proaspete, organice dacă «' posibil. Cereale integrale, peşte, nuci, iaurt. Luă un pachet de acadele Twizzlers de cireşe. Mănânci numai porcării.
— Am mâncat fulgi de ovăz la micul dejun.
— Fără îndoială prima masă decentă de când ai ajuns uci. Şi ai mâncat mai ales zahărul brun.
— Trebuie să am forță. Şeful meu este un stăpân de sclavi.
El zări pachetul de la librăria lui Jewel şi îşi pierdu interesul pentru alimente. Din nefericire, scoase întâi una dintre cărțile lui Georgette Heyers. Ea i-o luă din mână.
— Un exemplu perfect de mică şterpeleală din ajutorul despre care vorbeai pentru a-ți putea justifica meschinăria.
El se uită pe bon.
— Văd şi eu.
Deschise una dintre noile cărți de documentare. Ea ll urmări un moment.
— Dacă ai nevoie de vreun ajutor la capitolul ăla pe • tre încerci să-l scrii – ăla care este de vină pentru starea i i de voioşie – anunță-mă. Am grămezi de idei.
— îmi închipui.
Ar fi trebuit să se oprească aici, dar încă nu învățase ..i-şi înfrâneze tentația de a exagera.
— De pildă, sunt sigură că aş putea scrie o scenă nrozavă de sex.
— O să țin minte.

— Ai de gând să bagi multe scene de sex, nu? Nu !<■ prea poți aştepta să vinzi literatură de ficțiune fără aşa ceva.
Ochii lui alunecară de pe umerii pe sânii ei. Omul 'sta ştia cum să privească prin trupul unei femei.
— Ştii o grămadă de lucruri despre scrierea unui roman, nu-i aşa?
Totuşi, fără scene cu lesbiene. Ştiu cât vă plac vouă l'ârbaților, dar în țara asta femeile cumpără cele mai

multe cărți şi pe majoritatea dintre noi chestia asta nu ne excită prea tare. Se gândi la Jewel. Deşi bănuiesc că introducerea uneia n-ar strica.
— Introducerea uneia? Interesantă figură de stil.
— Am avut întotdeauna talent la cuvinte. Se jucă cu fluturele ei turcoaz. Mie, personal, mi-ar plăcea să scrie cineva o scenă cu o femeie şi doi bărbați. Oh, la naiba, merge şi cu trei.
— Cred că de asta s-a inventat pornografia.
— Ca şi când scenele alea cu lesbiene pe care vrei să le scrii n-ar fi pornografice.
— Nu vreau...
— înțeleg. Făcu un gest disprețuitor cu mâna. Bărbații heterosexuali se simt cu totul amenințați atunci când este mai mult de un bărbat în pat. Dar atâta timp cât ții femeia la mijloc, nu înțeleg ce mare problemă este.
— Vorbeşti din experiența personală?
— Aş spulbera misterul dacă ți-aş spune, ii aruncă su râsul ei radios de regină a frumuseții. Şi acum, carâ-te şi lasă-mă să-mi văd de treabă.
El nu muşcă momeala. Se aşează alene pe un tabu ret de lângă blat şi deschise una din cărți. Prin mintea ei începură să se deruleze cu iuțeală imagini obscene, imagini cu ea goală în pat împreună cu Colin. îl adă ugă

şi pe George Clooney, apoi îl aruncă în joc şi pe Hugb Jackman, aşa de distracție. Se jucă un pic cu ima ginea, lăsând filmul să i se deruleze Jn cap, dar apoi îşi dădu seama că nu-i plăcea ce vedea. în loc să-şi îndrepte atenția asupra corpului ei gol, George şi Hugh discutau despre fotbal. încercă să se concentreze din nou asupra filmului, dar erau nişte adevărați fani ai sportului, şi următorul lucru pe care îl înțelese fu că o abandonaseră pentru un joc al lui Chargers1. Ceea ce însemna că ră măsese singură cu Colin. Şi goi amândoi.
Sfârcurile i se întăriră. Din fericire, el părea adâncit în cartea lui şi nu observă.
Trecuse doar un an de când sănătatea lui Emmett cedase, şi iat-o nutrind o fantezie sexuală cu un bărbat
1 Echipă de fotbal american (n.tr.)

ire o detesta din adâncul sufletului. Era ceva tipic. I xact atunci când crezuse că-i venise mintea la cap, toa- ir vechile ei obiceiuri masochiste se întorseseră şi bubu- i.m în uşă ca să li dea drumul înăuntru.
„Sugar Beth, promite-mi că n-o să-ți pierzi vremea je- Imdu-mă. Ai trăit ca o călugăriță pentru mai mulți ani decât aş vrea să recunosc. A durat suficient de mult.” Dar nu durase suficient de mult. Se gândi la el zăd în pat toate lunile acelea, cu trupul lui puternic
■ puizat, şi fu covârşită din nou de iubire amestecată cu lurie. „De ce a trebuit să apari şi să mi te îmbolnăveşti, nesăbuit bătrân? Ca să nu mai vorbim de moarte. Am nevoie de tine, nu ştii?”
Pusese iubirea vieții ei, şi în unele zile nu credea că mai poate suporta durerea.
Colin se ridică şi se întoarse în biroul lui. Ea îi în- i rupi prânzul, un sandvici cu curcan şi pâine integrali şi – ca pedeapsă suplimentară – o mână mare de păstăi de

fasole verde organică. El se întorsese la computerul său aşa că îi lăsă tava pe colțul biroului, fără ă-l întrerupă.
Pomelnicul lui Colin cu sarcinile ei de serviciu con-
■ mna că exista cineva care făcea curățenie săptămânal, dar ea trebuia să facă ordine după el, ceea ce includea aianjarea patului ducal şi a băii imperiale. Deoarece am- Ude îndeletniciri îi ofereau pretextul de a explora, o luă iu sus pe scări. Gordon se plictisise de viața de scriitor a o luă tiptil după ea.
Tapetul roz cu flori ai lui Diddie fusese înlocuit cu zugrăveală fumurie, iar ferestrele palierului erau încadrute de aplice moderne de perete, arămii. Când ajunse Iu vârful scărilor privi spre dreapta şi văzu mici schim- I ui: zugrăveala cu stucaturi, altă iluminare, o sculptură \ vită din oțel aşezată pe un postament din sticlă translucidă. Oricum, în partea stângă totul fusese reconfigu- ' ii. în locul holului care ducea la dormitoarele separate de lui Diddie şi Griffin, o arcadă neoclasică deschidea drumul către o nişă care avea un set de uşi duble. Nu-i '•nea să creadă. Vechea uşă a podului se aflase în capăml unui hol care nu mai exista!

Dădu buzna în dormitorul principal, un spațiu vast cu arcade, obiecte de artă şi mobilă elegantă în care se afla un pat de dimensiuni uriaşe cu patru picioare din metal răsucit. A doua uşă dădea intr-un dressing cu două încăperi, somptuos, cu miros de cedru, completat cu o bancă din lemn de tec. Se uită peste tot, dar nu găsi nici o intrare în pod, aşa că se îndreptă spre cealaltă aripă.
Fostul ei dormitor, împreună cu vechea încăpere pentru croitorie fuseseră transformate într-o sală de sport ultramodernă. O altă cameră de oaspeți era un mic birou mărginit de cărți, în timp ce o a treia fusese remobilată luxos pentru musafiri. îşi băgă nasul prin

debarale, se uită după scrinuri, căută peste tot unde îi veni în minte.
Uşa de la pod dispăruse.
Ryan nu adormise până după miezul nopții, dar se trezi înainte de cinci. Avea programată pentru acea zi o întâlnire cu cei de la Autoritatea pentru Protecția Muncii şi voia să aibă mintea limpede, dar de vreo două săptămâni avea probleme cu somnul. Ar fi trebuit să doarmă ca un prunc. Avea o viață minunată – o familie pe care o iubea, o slujbă care îl punea la încercare, o casă minunată, prieteni buni. Era cel mai norocos tip din lume.
Winnie oftă uşor în somn şi se ghemui lângă el. Mi-rosea uşor a parfumul din care îşi dăduse un strop_la baza gâtului înainte ca el să vină acasă de la lucru. în-totdeauna proceda aşa, se asigura că are părul pieptănat şi machiajul proaspăt. Alți bărbați se plângeau că soțiile lor sunt delăsătoare, dar Winnie era permanent dichi sită. Era perfectă în toate privințele: deşteaptă, bună, iubitoare. Atât de diferită de Sugar Beth, care fusese pretențioasă, temperamentală şi răsfățată.
Dar fusese şi magnifică, îl antrenase într-o aventură incontrolabilă cu senzații tari, care îl purtau de la extaz la disperare şi înapoi la extaz cât ai clipi din ochi. Când ea îi zdrobise inima, crezuse că o să moară de durere, iar adorația din ochii lui Winnie fusese ca un balsam pentru rănile lui de bărbat tânăr.
Amintiri de neuitat
121
Ea îşi puse mâna în somn peste coapsa lui. Era goală. I 'ormea de multe ori aşa. Doritoare. Disponibilă. încă m i-şi putea scoate din minte faptul că era atât de noro-ns. Poate că uneori şi-ar fi dorit ca ea să nu se străduiască atât de tare, dar acest lucru se datora faptului că

■ simțea vinovat ştiind că ea dădea mai mult în această isnicie decât dădea el. Dar ce-ar fi putut oferi el de
vieme ce ea se gândise la toate?
Nu avea de gând să mai doarmă, aşa că se strecură ilară din pat, iar radarul lui Winnie intră în funcțiune a de obicei.
— S-a întâmplat ceva?
Mă duc să alerg.
îi puse pătura peste umărul gol şi îşi trase pantalonii E sport pe el. Era încă prea întuneric ca să alerge. O să mai rezolve câteva hârtii de la birou.
Când ieşi pe hol, văzu că Gigi îşi atârnase de uşă alt poster, cu toate că trebuia să le pună doar în came- ' i ei. începuse să pună întrebări despre Sugar Beth. i ligi o numea Cea-Al-Cărei-Nume-Nu-Trebuie-Rostit, după maleficul Voldemort1 din cărțile cu Harry Potter.
I Vşteapta.
Nu încercaseră niciodată să-i ascundă adevărul, aşa
■ a ştia de relația de sânge dintre Winnie şi Sugar Beth,
• lai complexitatea din spatele acestei relații era dincolo
• Ic puterea de înțelegere a unui copil de treisprezece ani. l'Anuia că era ceva natural pentru ea să fie curioasă, dar in ultima vreme fusese atât de rebelă, încât întrebările < i începuseră să-l facă să se simtă stânjenit. Ea era perii ct capabilă să o oprească pe Sugar Beth pe stradă şi
11 punã aceleaşi întrebări pe care i le pusese şi lui. îi •pusese în cele din urmă că îi era interzis orice contact
• u Sugar Beth.
Iii, numai dacă cineva ar fi putut să-i facă şi lui acelaşi lucru!
Până când ajunse la serviciu, Ryan se simțea din nou upân pe sine. Fu întâmpinat de holul remobilat art

• loco întins pe trei etaje, cu marea lui gamă de ferestre
| up de Mort
122
Susan Elizabeth Phillips
Carey. Nici până acum nu reuşise să treacă peste faptul că la treizeci şi trei de ani era director operațional al companiei la care părinții lui îşi petrecuseră o viață de muncăj mama lui ca funcționară la arhivă, iar tatăl cu vopsitor. îşi câştigase poziția, împreună cu respectul angajaților, prin muncă intensă şi dăruire şi nu crezuse niciodată că aceasta i se cuvine de la sine.
Fabrica mergea bine în privința protecției muncii şi întâlnirea cu cei de la autoritate mergea bine, cânți secretara lui îl trase deoparte în timp ce conducea turul uzinei, pentru a-i spune că directoarea de la şcoala lui Gigi era la telefon. Eva nu-i telefona niciodată, şi se scuză repede pentru a merge în biroul de la rampa de-scărcare să preia apelul.
— Eva, sunt Ryan. Ce s-a întâmplat?
— Gigi e cu mine. Trebuie să vii şi tu.
— E rănită?
— N-are nimic. Dar Chelsea Kiefer are încheietura mâinii ruptă. Gigi a împins-o într-un dulap.
— Gigi n-ar împinge pe nimeni. Se sprijini de colțul unui birou şi privi pe fereastră către rampa de încăr care. Craig Watson, unul dintre vicepreşedinții mai vechi, preluase conducerea turului, dar Craig nu era la curent cu toate noutățile regulilor de securitate, şi Ryan trebuia să meargă înapoi. Chelsea este cea mai bună prietenă a lui Gigi. Sun-o pe Winnie. O să aibă ea grijă de asta.
— E în Memphis toată ziua. Trebuie să vii tu.
Uitase că Winnie plecase să facă cumpărături. îşi schimbă poziția ca să vadă mai bine pe fereastră.
— Nu pot să plec chiar acum, dar unul din noi o să ajungă acolo în jur de cinci.

Dacă Winnie n-o să se întoarcă până atunci, o să-şi schimbe el programul. Nu-i convenea, dar se puten descurca.

— Chestia asta nu poate aştepta până atunci. Gigi este pusă pe ceartă, iar mama lui Chelsea e furioasă. Spune că o să depună reclamație la poliție.

— Reclamație la poliție?

— Da, Ryan, reclamație la poliție. Vino aici imediat.

Amintiri de neuitat

123

*

Gigi nu-l mai văzuse niciodată pe tatăl ei atât de im ios. încheieturile degetelor i se albiseră pe volan, II muşchiul din colțul gurii îi tresărea în sus şi în jos. Nu o lovise niciodată, dar nici nu făcuse niciodată ceva iiuit de grav, şi se gândi că ar putea să o facă.

De când ieşiseră din biroul directoarei nu-i adresase mei un cuvânt. Pe de o parte şi-ar fi dorit să înceapă

i ție la ea, ca să poată trece peste asta, dar pe de altă parte şi-ar fi dorit să amâne acest lucru atât de mult

ii era posibil. Nu intenționase să-i rupă încheietura lui Chelsea.

O durea stomacul numai când se gândea la asta. Chel-

■ i se purtase ca o nemernică toată săptămâna, poate I intru că se certase cu mama ei, dar nici chiar acesta nu

■ ia un motiv ca ea să spună că Gigi începuse dțn nou i se poarte ca o împăiată pentru că era bogată. In cele

■lin urmă, Gigi se înfuriase atât de tare încât îi spusese lui Chelsea că era grasă, ceea ce era perfect adevărat.

■ lielsea uriaşe la Gigi că o ura şi ea la fel ca toți ceilalți,

■ ir atunci Gigi o împinsese cumva, nu ca să-i facă rău,

> împinsese doar puțin, numai că uşa dulapului ei era
■ li schisă, iar Chelsea căzuse peste ea şi îşi rupsese indie- a iura. Acum toată lumea dădea vina pe ea.
Bucata de pizza de la prânz, de la cantină, îi urcă în
■ lt. Continua să audă sunetul pe care îl scosese Chelsea lud îşi rupsese încheietura, un strigăt uşor şi înăbuşit.
i ligi înghiți greu pentru a trimite pizza înapoi pe gât Iu jos.
Când tatăl ei intrase în sfârşit în biroul directoarei,
1 ligi era atât de speriată de mama lui Chelsea care spu-
ii i că o să facă reclamație la poliție încât voise să se irunce în brațele lui şi să plângă aşa cum se întâmpla lud era mică. Dar el nici măcar nu o privise, aşa cum mi o privea nici acum.
Doamna Whitestone o exmatriculase pe Gigi pen- nii restul săptămânii şi o trimisese afară să aştepte pe i uica de lângă birou pentru ca adulții să poată discuta. Muma lui Chelsea îl plăcuse întotdeauna pe tatăl lui 1 ligi. Chiar flirtase oarecum cu el, lucru pe care Gigi

îl considerase întotdeauna scârbos, dar se dovedise probabil un lucru bun, pentru că până la urmă încetase să mai strige. Totuşi, când el ieşise din birou, avea o față de parcă ar fi vrut să ucidă pe cineva, iar Gigi nu credea că pe mama lui Chelsea.
Ceilalți copii îi spuneau tot timpul că era norocoa să să aibă părinți atât de tineri pentru că îşi aminteau cum era să fii adolescent, dar în clipa aceea tatăl ei nu părea să-şi fi amintit deloc cum era să fii adolescent. O năpădi amărăciunea. în timpul liceului, tatăl ei fusese desemnat cel mai popular băiat. Văzuse asta în albumul şcolar anual. Iar mama ei nu intrase niciodată în vreun bucluc. Ei bine, Gigi nu era ca ei.

Nu mai putea suporta nici o secundă liniştea din ma şină şi întinse mâna să dea drumul la radio.
— Ia mâna de pe el.
De obicei, ascultau muzică împreună, dar acum se părea că nu va mai asculta niciodată muzică cu ea.
— Chelsea a început.
— Nici nu vreau să aud.
— Ştiam că vei fi de partea ei.
El îi aruncă o privire înghețată.
— îți sugerez să taci din gură.
Ea încercă, dar totul era atât de nedrept, şi ura faptul că el n-o lua în brațe ca un urs şi nu-i spunea că totul o să fie bine.
— Toate astea sunt din pricină că eu nu sunt perfecții cum erați tu şi mama!
— Chestia asta n-are nimic de-a face cu mama ta sau cu mine. Are de-a face cu faptul că în ultimele luni te-ai purtat ca o răsfățată, iar astăzi ai atacat fizic pe cineva Ai noroc că mama ei a hotărât să nu depună plângere la poliție contra ta. Acțiunile au şi nişte consecințe, Gigi, şi crede-mă că o să ai de înfruntat unele serioase.
— Şi tu i-ai rupt clavicula unui tip. Tu mi-ai spus.
— La un meci de fotbal!
— Asta nu înseamnă că a fost corect.
— Să nu mai aud nici un cuvânt!
Seara, după ce ajunsese şi mama ei acasă, o chemăr i în living şi o puseră să stea jos. Vorbi mai mult tatăl ei,

dăndu-i întruna cu ce dezamăgire le produsese, şi cât de navă fusese fapta ei. Ea tot continua să aştepte ca el să-i • pună că o iubea oricum, chiar dacă făcuse ceva greşit.
— îți interzicem să vorbeşti la telefon două săptămâni, puse în cele din urmă mama ei. Nu te poți uita la

u levizor şi nu poți pleca de acasă neînsoțită de unul din noi.
E atât de nedrept! Nici măcar nu vă place de Chel- ■ca. Credeți că avea o influență proastă. Dar o iubiți pe kelli Willman!
Tatăl îi ignoră izbucnirea.
De asemenea, o să înveți foarte mult, ca să recuperezi orele pierdute cât timp eşti exmatriculată.
Ca şi când nu le-ar fi putut recupera în trei secunde.
— Şi trebuie să-ți ceri scuze de la Chelsea, spuse mama ei.
Gigi sări în sus.
— Ea trebuie să-şi ceară scuze prima! Ea a început. Chestia asta nu se discută.
— Tu i-ai rupt încheietura.
— Dar nu am vrut!
Dar nici unul dintre ei n-o ascultă. Pur şi simplu o luară de la capăt, neînțelegând că Gigi se simțea deja ■ a dracu' şi nu mai avea nevoie să audă cât era de rea.
Părinții ei uitaseră cu totul cum era să fii adolescent,
I ii pe ei nu-i urâse nimeni în felul în care copiii o urau pe Gigi. Părinții ei fuseseră perfecți. Ei bine, Gigi nu era perfectă. Ea nu era ca ei. Era... era ca mătuşa ei.
Cuvintele i se rostogoliră prin cap ca o bilă mare şi uălucitoare. Mătuşa. Nu avea multe rude: bunica Sa-
I u ina şi bunica Galantine, şi unchiul ei Jeremy, dar II rsta era mult mai în vârstă decât tatăl ei şi nu se însu- i IM- niciodată. Mai rămânea o singură persoană. Poate
i Sugar Beth Carey îi era mătuşă doar pe jumătate, dar totuşi...
Sălciile de Mare vorbeau mult despre ea când cre- di-uu că Gigi nu le ascultă, cum toată lumea o pupa
II fund fără rezerve în timpul liceului. Odată îl auzise pe (• din spunând că Sugar Beth fusese şi unul

dintre cei mai deştepți copii din clasa ei, dar Sălciile de Mare

nu'l crezuseră, de vreme ce avea note proaste. Şi totuşi, Colin văzuse rezultatele tuturor la teste, aşa că ar fi tre buit să ştie, chiar dacă nu le-ar fi spus nici uneia caro erau rezultatele.
Sugar Beth ar fi înțeles perfect prin ce trecea Gigi. Dar tatăl lui Gigi îi interzisese să vorbească cu ea. Spu-sese că dacă Gigi o vedea pe undeva, nu avea voie nici măcar s-o salute pentru că ştia cum era Gigi, care nu s-ar fi oprit doar la salut, şi nimeni nu-şi dorea să reînvie vechea poveste.
Dar aici nu era vorba despre vechea poveste. Era vorba de viața lui Gigi. Iar ea trebuia să discute cu cineva care ar fi înțeleso. Chiar dacă ar fi fost pedepsită pentru tot restul vieții ei.
capitolul 8
„Acum îmi aparții – cu trup şi suflet. „
Georgette Heyer, Aceste umbre vechi
Vocea lui Colin îi provocă lui Sugar Beth aceeaşi sen zație ca un firicel de apă rece.
— Ce faci aici?
— Iți fac patul.
— Ei bine, fă-l în altă parte.
— Ai uitat din nou să iei fața aceea fericită, nu-i aşa?
îşi întinse picioarele, mutându-şi greutatea pe vârful unui singur picior, îndoindu-şi celălalt genunchi şi în clinându-se destul de mult deasupra patului pentru a-l face să-i aprecieze calitățile posteriorului. Era singura armă care îi mai rămăsese, şi în cele nouă zile de când lucra pentru el începuse s-o folosească cât de des era posibil. Şi ce dacă şiretlicurile ei sexuale o făceau şi pe ea mai conştientă de prezența lui decât şi-ar fi dorit.' El nu ştia acest lucru. Sau ştia? Asta era chestia cu

jocurile sexuale. Nu erai niciodată perfect sigur cine pr cine vânează.
Amintiri de neuitat
127
Sau cui i-o pune. Era ca dracu' să locuieşti cu fostul '•Ui profesor de engleză, mai ales când bătrânul tău pro- Icsor de engleză nu era bătrân deloc şi avea exact felul AI.I de corp care o atrăgea cel mai mult pe ea, înalt şi •v olt, lat în umeri şi cu şolduri înguste. Apoi mai era ;•! mintea lui. Ii luase mulți ani ca să descopere acea l'.irte anume care îl făcea pe un bărbat atrăgător, dar în • ele din urmă se obişnuise şi se părea că nu mai putea i enunța la asta.
Nu se grăbi deloc să termine de aranjat ultima pernă. Recepția lui era programată pentru următoarea seară, ui camionul companiei de închiriere era aşteptat să •aisească. Deşi sufrageria de la Frenchman's Bride era mare, nu era suficient de mare pentru a-i aşeza la masă |>c cei treizeci de oameni invitați de el, iar ea închiriase mese mai mici pe care să le plaseze pe tot parterul. Agen- ml şi editorul lui veneau cu avionul de la New York, dar el se documentase mult la Ole Miss, şi majoritatea invi- mților urmau să vină cu maşina de la Oxford.
Dar nu toți.
— Câți oameni de aici ai invitat?
El nu-i arătase lista oficială cu invitați, şi ea nu putea .1.1 liniştită în privința recepției până când nu afla că nu ' i fi obligată să servească pe cine ar fi vrut să evite.
Ți-am spus deja. Doi dintre bibliotecarii locali – mi i cunoşti. Şi pe Aaron Leary cu soția.
Aaron era primarul actual al Parrishului. Fusese la Iu cu cu el, dar pentru că el fusese preşedintele clubului Ic şah, şi negru, făceau parte din cercuri diferite. Şi-l imintea ca pe un puşti drăguț şi studios, aşa că proba- I il nu încercase să-i facă probleme. Era înjositor să fii

Uigată să-ți serveşti un coleg de clasă, dar cum el era l'i unar, se putea descurca.
— Şi soția lui?
Charise. O femeie minunată.
încetează să te faci că nu înțelegi.
Am mai purtat o dată discuția asta.
Ea tot aranja colțul plăpumii.
Numele Charise nu-mi spune nimic.
Cred că este din Jackson.

— De ce nu mi-ai spus de la început?
— îmi pare rău. Ți-am dat oare impresia că vreau să-ți uşurez sarcina?
— E doar ciudat că nu ai mai mulți prieteni în Parrisli. Nu, dacă stai să te gândeşti mai bine, nu e ciudat.
El îşi scoase ceasul.
— Recepția de mâine-seară e de afaceri.
— Ştiu. Pentru a le mulțumi oamenilor care te-au aju ta cu Impresiile. Dar nu sunt mult mai mulți oameni de aici din oraş care te-au ajutat la documentare decât cei din Oxford?
— Mătuşa ta e moartă. Hank Withers este în spital, iar doamna Shaible îşi vizitează fiica în Ohio. Am isprăvii cu această conversație pentru moment?
începu să-şi descheie cămaşa fără să se grăbească. Ca responsabilă cu rufele lui de dat la spălat, deja ştia că nu purta maiouri, aşa cum ştia şi că prefera chiloți boxei de firmă în culori intense. Oricum ştia mult prea multe.
— Ai putea cel puțin să aştepți să te dezbraci până când termin de făcut ordine pe aici.
Păruse iritată, dar nu-i plăcea modul în care prezența lui îi încurajase pornirile interioare de femeie uşoară să se retrezească la viață.

— Şi te deranjează?
Spectacolul erotic continuă, un nasture după altul, în timp ce ochii lui erau ațintiți asupra ei.
— Doar pentru că am văzut cartea aia pe care o citeşti.
Cămaşa se deschise.
— Care din ele?
— Viața erotică a unui gentleman victorian. Nu prea gentleman. Hăituitorul perfect i se potriveşte mai bine. Sunt capitole întregi dedicate stăpânilor şi servitoarelor.
El îşi strecură degetul gros sub betelia pantalonilor, cu un aer arogant şi periculos.
— Crezi că ar putea să-mi dea idei, nu-i aşa?
— Ştiu că ți-a dat idei. Ai folosit un marker.
El râse înfundat şi dispăru în dressing. Ei îi plăcea aco lo înăuntru, luxul rafturilor lustruite din lemn de cireş

>i accesoriile din cositor, ordinea şi curățenia din ser- i are, de pe rafturi şi din compartimente, felul în care mirosea a materiale de import şi a bățoşenie.
— M-am documentat, spuse el dinăuntru. Şi de ce-ți I mgi /tasul prin biroul meu?
— Iți strâng mizeria. „Şi caut manuscrisul Impresiilor ‘, M spuse ea în gând. îndreptă un abajur. Capitolul des- pic licitația virginelor este dezgustător.
— Măi, măi, am spionat, nu-i aşa?
Am nevoie de stimulare intelectuală. Slujba asta « mai plictisitoare decât murdăria. El nu închisese uşa dressingului, aşa că ea îşi schimbă poziția şi privi înăun- IUI. Eu nu cred deloc că te documentezi. Cred că pur şi amplu eşti pervers.
Ce cuvânt dur. Unde îmi sunt pantalonii scurți .le sport?
încă mai avea pantalonii pe el, dar cămaşa se duse-
Ea se întrebă cum oare se transformase acel piept llbănog pe care şi-l amintea din liceu în ceva atât de

magnific. El îşi puse mâniile în şolduri, şi ea îşi dădu . ama că aştepta un răspuns.
îşi linse buzele.
Poți să mă bați că nu ştiu.
Chiloții lui de sport erau pe raft, acolo unde îi lăsa- •>, dar încerca să nud facă viața mai uşoară decât era necesar. lezări cureaua pe banca de tec din mijlocul debaralei. îi plăcea să-şi țină lucrurile în ordine, iar ea .eu sentimentul că se străduia din greu să nu-şi strân- i lucrurile după el. Am crezut că ți-ai făcut exercițiile Ic dimineață.
Dacă am chef, exersez şi după-masă.
Şi astăzi ai chef pentru că te-ai blocat din nou, nu i aşa?
N-ai ceva jegos de curățat?
Arunci atâtea pagini de hârtie încât trebuie să mai umpăr un coş de gunoi pentru biroul tău.
Vrei să te întorci cu spatele ca să-mi pot scoate pmtalonii?
Asta e cam singurul avantaj al slujbei mele, aşa că
întorc.
tl
130
Susan Elizabeth Phillips
Unui străin i-ar fi fost greu să spună dacă arcuirea uşoară a colțului gurii lui era expresia unei veselii sau a disprețului, dar îi plăcea să creadă în sinea ei că el o găsea mult mai amuzantă decât şi-ar fi dorit. Se rezemă de tocul uşii.
— Păi, spune-mi de ce eşti blocat. în mod normal, ți-aş recomanda o scenă de sex – îți aminteşti că am o slăbi ciune pentru ele –, dar după ce am citit azi-dimineață în cartea aia, am dubii dacă să te încurajez.
— E o poveste complicată, şi încerc să introduc un per sonaj nou. îmi dă un pic de bătaie de cap, atâta tot.
— Cherchez la femme.

— Exact. Luă cureaua pe care şi-o scosese fără alt mo tiv aparent decât acela de a o nelinişti pe ea. Fannie este esențială pentru carte. E tânără, bine-crescută, dai încorsetată de convențiile societății victoriene.
— O recunosc pe... hei, ăsta e numele meu!
Măcar de data asta păru să-l fi luat prin surprindere.
— Despre ce vorbeşti?
— Despre numele meu adevărat. Frances Elizabeth Carey.
— N-am ştiut.
— Bineînțeles că ai ştiut. Nimeni nu-mi spunea Frâu ces, dar era înscris în toate actele mele şcolare.
— Sunt sigur că am uitat de mult.
— Eu sunt sigură că n-ai uitat.
— Şi eu sunt sigur că tu n-ai uitat.
El îşi trecu cureaua printre degete.
— Du-te înapoi la treabă. Mă enervezi.
— Sper să nu fie vreo blondă superbă cu gusturi impecabile.
— Pantalonii o să cadă, indiferent dacă te uiți sau nu
Dădu drumul curelei, deschise fermoarul şi lăsă pan talonii să cadă.
Exact înainte de a se întoarce, zări o frântură de coap se lungi şi musculoase. Fu străbătută de un fior şi îşi reaminti că avea lucruri mai importante decât trupul Im la care să se gândească.
Se duse în baie şi îşi lipi fața de unul dintre prosoape le lui umede, apoi îl agăță. Trecuseră nouă ziîe, şi încii

nu reuşise să pătrundă în pod. îl întrebase de două ori >li' uşă, făcând ca întrebarea să pară întâmplătoare, astfel mcât să nu devină bănuitor. Prima dată sunase telefonul înainte ca el să poată răspunde. A doua oară, Gor-

■ li MI țâşnise ca o rachetă după o veveriță şi pusese capăt 11 mversației. Dumnezeule, o veveriță! Ura câinele ăsta.
Recepția îi oferi o scuză bună să readucă subiectul în 11 iscuție a treia oară şi reveni în dormitor vorbind doar IIIicient de tare ca el s-o audă din dressing.
— Am sunat-o din nou azi-dimineață pe fata cu aran- i unentele florale. I-am transmis ce-ai spus, că nu doreşti i aranjamentele să fie prea feminine pentru că nu vrei i alimentezi zvonurile alea care persistă cum că ai fi homosexual. E creştină, aşa că a înțeles perfect.
I se păru că îl aude oftând şi zâmbi în sinea ei când
■ I apăru din dressing purtând o pereche de pantaloni curți de sport din caşmir gri şi ducând în mână un uicou bleumarin.
Interesant, spuse el tărăgănat, dar nu-mi amintesc \ li spus vreun cuvânt despre flori.
ba îşi dezlipi privirea de pe pieptul lui.
Dacă ai arăta puțin mai mult interes pentru fotbalul american, sunt sigură că zvonurile alea s-ar stinge de la *lne. în plus, n-ar trebui să mai vorbeşti ca un fătălău.
Iii țâțâi din buze, lucru care o irită, pentru că voia să-l
■ caseze, nu să-l distreze. Ea îşi puse o mână în şold şi îşi luă o expresie plictisită.
Recepția e mâine-seară şi mă gândesc că serviciul li masă Spode al lui Diddie ar mai putea fi în pod. Mă duc în după-amiaza asta să verific, spuse ea cu sufle- mi la gură.
Iii îşi trase tricoul peste cap.
Nu te deranja. Cei cu cateringul aduc şi vesela.
Nu te poți aştepta ca un străin să ştie, dar în Missis-ippi este considerat de prost gust să foloseşti vesela din u țelan de la firma de catering în locul unei moşteniri I • familie absolut minunate.

— Winnie a vândut tot ce s-a putut înainte de-a mâ muta eu aici.
Nu făcu nici o încercare să îndulcească ceea ce şi cel mai insensibil om ar fi ştiut că era o lovitură pentru ea.
— Le-a vândut?
Apăruse din nou. Acea senzație de spaimă că pierdu se totul. Făcu să-i răsară în minte o imagine cu zâmbetul larg al lui Delilah, pentru a-şi putea ține firea.
— Avea acest drept,_sublinie el.
— Da, cred că avea. îşi strânse pumnul la spate şi îşi în gropă unghiile în palmă. Şi totuşi, poate o fi omis câteva platouri pentru servit. Diddie avea ascunzătorile ei.
Dar el deja ieşise.
De obicei, cadența constantă a benzii de alergare îl liniştea, dar astăzi o găsea prea monotonă. Simțea nevoia să iasă din casă. Să facă ceva cu mâinile. Lupta cu atracția sexuală a lui Sugar Beth era suficient de grea ca să mai aibă de luptat şi cu farmecul ei, mai ales când ştia că acesta era unul premeditat. Nu-i plăcea. Aşa cum nu-i plăcea acel grozav simț al umorului îndreptat probabil atât asupra ei, cât şi a lui. Sau inteligența tăioasă pe cari o ținea ascunsă în spatele purtării ei de fată bună. Bi neînțeles că ştia că aceasta exista, dar nu se aşteptaşi niciodată ca şi ea să şi-o descopere.
Şi unde îşi descoperise tăria de caracter, ca să nu mai amintim de acea pricepere neobişnuită, dar fără îndoia lă impresionantă? Pregătea mese acceptabile, mai bum decât îşi pregătea el, şi deşi îi ignora majoritatea instrui țiunilor, acestea erau în general cele pe care el le ticluisi' ca să o pună în dificultate. Reuşea cumva să separe rații > naiul de absurd şi să rezolve treburile. Nu, nu-i plăcea deloc chestia asta.
îşi şterse transpirația din ochi şi mări viteza de alergare a benzii. Astăzi apăruse în altă bluză mulată, una de cu

loarea albastru argintiu ca ochii ei. Iar decolteul în forma de inimă cobora exact atât cât el să poată vedea acel ne norocit de fluture turcoaz zbătându-se între sânii ei. Ar li trebuit să-şi pună în practică amenințarea şi să-i cumperi o uniformă, dar cumva ajunsese să nu se țină de cuvânt

Amintiri de neuitat

133

Vechiul lui resentiment se mai estompase. Nu fusese •»tât de simplu pe cât crezuse să o facă să îngenuncheze In fața lui, dar pe de altă parte nici el nu-şi jucase încă ' ca mai bună carte. îşi imagină acei ochi frumoşi umplându-se de cel puțin câteva lacrimi de regret sincer.

I Vină la urmă va reuşi să întoarcă şi ultima pagină a aces- iui capitol atât de vechi şi de obositor al vieții lui. „Mi-aş dori ca mămica ta să-şi poată vedea odorul acum. Revenită acasă cu coada între picioare."

Mări şi mai mult viteza benzii de alergare şi ținu pasul i u ea, dar asta nu-l ajută. Mâinile lui tânjeau după ațincerea cunoscută a cărămizii şi a pietrei.

Gordon nu era complet nefolositor. începu să latre încă înainte ca soneria de la remiza trăsurilor să sune. ugar Beth puse deoparte cartea pe care o şterpelise din uimitoarea bibliotecă a lui Colin. Continua să o surprindă faptul că Gordon venea cu ea acasă în fiecare •cară în loc să rămână cu îndrăgitul lui Colin. Este ade-

II rat, în general reuşea să o facă să se împiedice în timp • c traversau curtea, dar cu toate acestea venea cu ea, iar icmiza trăsurilor părea un pic mai puțin pustie.

Se ridică fără tragere de inimă de pe canapea. Chiar ȚI atunci când lucrurile mergeau bine, în general veştile I une nu apăreau la zece seara. Gordon continuă să latre in timp ce ea traversa încăperea. Trase perdeaua de la neamul de lângă uşă şi nu văzu decât silueta întunecată i unei fetişcane.

— Linişte, Gordon.

Aprinse lumina de pe verandă. Când deschise uşa,
| lordon ieşi vioi şi făcu câteva ture de recunoaştere în Mirul gleznelor fetei. Avea probabil treisprezece sau paisprezece ani, era subțire, timidă şi frumoasă. Dar era o immusețe stranie, încă într-un stadiu copilăresc, care probabil că o făcea să se simtă nefericită. îşi dăduse pe Jupă urechi părul castaniu drept care îi venea până pe umeri. Hainele ei erau îngrozitoare – o pereche le pantaloni informi cu cel puțin două numere mai m.iri şi un hanorac bărbătesc care îi cădea pe coapse. Avea fața rotundă şi delicată şi o gură puțin prea mare

pentru nişte pomeți atât de fragili. Chiar şi în luminii de pe verandă, Sugar Beth îi putu vedea ochii, de un albastru-deschis, aproape stranii în contrast cu părul închis la culoare.
Cordon coborî de pe verandă pentru a-şi băga nasul prin tufişuri. Fata o privea fix pe Sugar Beth ca şi când aceasta ar fi fost o fantomă. Sugar Beth aşteptă să spună ceva, dar ea nu o făcu şi în cele din urmă o întrebă:
— Pot să te ajut cu ceva?
Fata îşi linse buzele.
— Da, doamnă.
îşi frecă talpa groasă a unui pantof de căputa celui lalt. Vocea ei avea o tentă de răguşeală care o făcea să pară mai matură decât arăta.
Avea ceva neliniştitor în ea, aproape familiar, deşi Sugar Beth n-o văzuse niciodată. Aşteptă, deşi simțea o umbră de teamă.
Gâtul fetei se încordă când înghiți.
— Sunt... îîî... un fel de... nepoată a dumneavoastră.
— Nepoată? Nu înțeleg.
Dar înțelesese.
— Sunt... Gigi Galantine.

Numele ei suna atât de ciudat în combinație cu al lui. Gigi. Fiica lui Ryan.
Nostalgia, intensă şi contradictorie, îi strânse inimii. Copilul lui Ryan. Fiica pe care ar fi putut s-o aibă eu Cum se făcea că reuşise să piardă singurii bărbați bum pe care îi iubise vreodată? Pe Ryan îl pierduse din prostie, dar pe Emmett... Poate ca pedeapsă pentru ce îi făcuse lui Ryan.
Dar fata era şi copilul lui Winnie, iar asta o înghe ță. Nu era de mirare că arăta atât de cunoscută. Ochii albaştri argintii ai lui Griffin Carey îşi croiseră drum peste generații.
Gigi îşi scoase mâinile din buzunarele hanoracului.
— Vreau să spun că ştiu că nu e deloc frumos din par tea mea şi alte lucruri de genul ăsta, să apar aşa, dai m-am gândit că poate nu ați ştiut de mine. Şi ştiu că n-ai trebui să mă aflu aici, dar am vrut numai să vă salut.
Amintiri de neuitat
135
Fusese o zi grea. Colin şi pieptul lui gol. Recepția. Apoi primise un telefon tulburător de la Delilah, care rra îndurerată pentru că Sugar Beth nu putea veni de /iua Familiei. Nu mai voia şi alte încurcături emoționa-le, care erau exact ceea ce îi promitea şi acest copil cu ochii de un albastru-deschis.
— Nu ai ieşit pe afară puțin cam târziu?
— Aşa e, doamnă. Tata m-ar omorî dacă ar afla.
Sugar Beth nu şi-l putea închipui pe Ryan cel calm omorând pe cineva, dar el avea încă optsprezece ani în mintea ei, şi stătea la lac, întins lângă ea pe prosopul roşu aprins de plajă şi îi povestea cum – odată căsătoriți – o să părăsească Parrishul şi o să se ducă să trăiască Iu Atlanta.
— Poate că ar fi mai bine să mergi acasă înainte să se întâmple asta.

Ea îşi privi pantofii, izbind cu călcâiul masiv în duşumeaua cu asperități.
— Speram cumva că poate am putea vorbi. îşi înălță i ipul, cu o urmă de sfidare în priviri. Pentru că sunteți mătuşa mea.
— Nu cred că părinții tăi ar fi prea fericiți în privința asta.
— Nu sunt stăpânii mei.
Sugar Beth văzu linia încăpățânată a bărbiei ei, îşi înăbuşi un oftat şi se retrase ca să o lase să intre. Mai .levreme sau mai târziu, acest lucru va fi scump plătit,
■ i la fel ca întotdeauna ea va fi cea care va achita nota Jc plată.
— Adevărat? Pot să intru?
Aproape că se ciocni de Sugar Beth în nerăbdarea ei
■ le a intra în casă.
Gordon sări înapoi pe verandă şi o urmă.
Doar câteva minute, spuse Sugar Beth în timp ce închidea uşa. Sunt sigură că ai lecții de făcut.
Nu, doamnă. E vineri seară. Şi am fost exmatriculată.
Sugar Beth nu şi-i putea imagina pe Ryan şi Winnie tv.ind o fiică care să facă ceva destul de grav pentru a li exmatriculată. Ryan nu intrase niciodată în vreo

încurcătură, iar Winnie nici măcar nu ar fi întârziat cu vreo^temă.
— îmi închipui că părinții tăi sunt încântați.
— Mă urăsc.
în ciuda atitudinii sfidătoare, lui Sugar Beth i se păru că arăta pierdută.
— Sincer, mă îndoiesc de asta.
— Poate că nu e chiar ură, dar sunt cu adevărat furioşi.
— Nu sunt surprinsă.
— Nu puteți fi de partea lor! Pumnii ei mici se încleşta ră. Pur şi simplu nu puteți.

Sugar Beth o cercetă mai îndeaproape. Fața i se îm bujorase şi se încruntase de încordare. Arăta de parcă Sugar Beth ar fi trădat-o.
Patul ei gol o îmbia, iar Sugar Beth adoptă linia de minimă rezistență.
— Bine. Sunt de partea ta.
Gigi îşi muşcă buza, iar ochii ei argintii se umplură de o speranță neliniştită.
— Adevărat?
— De ce nu?
— Ştiam că aşa va fi.
Nemaipomenit. Şi acum?
— Vrei o cola?
— Da, doamnă. Dacă nu vă deranjează prea mult.
Bunele maniere sudiste pe sub sfidarea aceea furioasă.
Sugar Beth se îndreptă spre bucătărie şi scoase două cutii de coca-cola din frigider. Pe lângă ele mai desfăcu şi un pachet de prăjiturele Devii Dog pe care le aruncă pe una dintre farfuriile de porțelan Wedgwood ale mă tuşii Tallulah. Se gândi şi la nişte pahare, dar decise că ospitalitatea la acea oră târzie avea şi ea limitele ei.
Gigi o urmă în bucătărie şi se ghemui să-l scarpi ne pe Gordon pe burtă. Acesta îşi desfăcu picioarele, cu urechile răsfirate pe linoleum şi cu o expresie de baset fericit.
— Aveți un câine foarte drăguț.
Se ridică atunci când Sugar Beth puse dozele pe masă Gordon sări şi el şi îşi frecă entuziast capul de gleznele

letei, cel mai prietenos animal de pe pământ. Gigi privi in spate către living.
— Şi aveți şi nişte obiecte vechi foarte frumoase.
— Au fost ale mătuşii mele, Tallulah.
— Ştiu. Mama mă aducea uneori pe aici. Nu-i plăceau prea mult copiii.

— Mie-mi spui.
Ii făcu semn spre unul din scaunele din fața ei.
Gigi se mişcă stângace, de parcă nu prea s-ar fi obişnuit cu picioarele acelea lungi care îi crescuseră de curând.
— E greu de crezut că ea a fost protagonista iubirii lui I incoln Ash.
Sugar Beth zâmbi.
— Ai aflat de asta?
— Toată lumea ştie.
Se aşeză la masă şi începu să se joace cu doza de mia. Ceasul Seth Thomas ticăia în camera alăturată. Se aplecă să-l scarpine pe Gordon pe cap.
— Câți ani ai, Gigi?
— Treisprezece.
Sugar Beth îşi aminti cum era la treisprezece ani. in anul acela îi crescuseră sâni adevărați şi îl făcuse pe Ryan Galantine să înțeleagă că în viață mai exista şi alti ova decât sportul şi jocurile electronice Donkey Kong. împinse farfuria cu Devii Dog peste masă. Gigi rupse un colț dintr-o prăjitură, dar nu îl duse la gură.
— Şi cum de ai fost exmatriculată?
— Nu am mai fost exmatriculată până acum, dacă la .ista vă gândiți.
— Nu m-am gândit la nimic. Nici măcar nu te cunosc.
— E oarecum complicat.
Prăjitura se dezintegră într-o grămăjoară de firimituri pe măsură ce povestea începu că curgă, molcomă la în- i iput, apoi prinzând avânt. Trădarea lui Kelli Willman. I'i ietenia lui Gigi cu Chelsea... Cearta... Dulapul... închegi ura ruptă... Gigi avea un mod derutant de a amesteca Migonul adolescenților cu alegerea unor cuvinte de oameni maturi. Când se linişti, părea deopotrivă nefericită

şi sfidătoare. Ştia că greşise, dar nu era pregătită să-şi pri-mească pedeapsa.
Dacă Sugar Beth ar fi împins pe cineva într-un dulap când avea treisprezece ani, Diddie ar fi aruncat un rotocol de fum şi ar fi spus că domnişoarele bine-crescute nu împing pe nimeni în dulapuri, nici chiar pe fetele care merită acest lucru. O doamnă pur şi simplu ar fi plecat, ar fi dat o petrecere divină şi ar fi neglijat să invite partea vinovată.
„îți mulțumesc din suflet, Diddie. Un sfat cu adevă-rat folositor."
Acum era momentul să vadă din ce aluat era croită Gigi Galantine.
— Pun pariu că lui Chelsea îi pare rău că te-a făcut încuiată.
Lui Gigi îi plăcu chestia asta, şi clătină cu vigoare din cap.
— Nu sunt încuiată. Vreau să spun că nu e vina mea că suntem bogați.
Sugar Beth aşteptă. Gigi începu să-şi muşte buza din nou, fără să mai pară atât de satisfăcută de ea.
— Nu aş fi spus că Chelsea e grasă dacă nu ar fi fost deja rea cu mine.
— Dar Chelsea e grasă, corect?
— Mama ei o lasă să mănânce o grămadă de prostii.
Sugar Beth îşi înfrână imboldul de a ascunde Devii Dog-ul sub şervețel.
Gigi mai luă o înghițitură de coca-cola şi rămase cu ochii pe doză când o lăsă jos.
— Mama m-a dus la ea şi m-a obligat să mă scuz, dar Chelsea nici măcar nu s-a uitat la mine. Avea încheie tura în ghips.
Sugar Beth mai puse şi ea puține paie pe foc.
— Cred că oamenii capătă ceea ce merită.
Gigi părea mai puțin sigură.

— Nu cred că se simțea prea bine în ziua aia. Şi ştiți, ea nu are atât de multe avantaje ca mine. De pildă, să ai un tată, să fii bogată şi chestii de genul ăsta. Apăru un alt nor de furtună. Dar mama ei e cel mai bun prieten al ei. Mama ei înțelege cum stau lucrurile.

Spre deosebire de mama lui Gigi care se pare că nu înțelege...
— Şi ce-ai de gând să faci?
Gigi îşi ridică privirea, iar lui Sugar Beth pielea i se lăcu ca de găină. Pentru o clipă, se simți ca şi cum s-ar fi uitat în propriii ei ochi.
— De asta am venit aici. Ca să-mi spuneți ce să fac.
— Scumpo, eu sunt ultima persoană spre care s-ar în-drepta cineva pentru un sfat.
— Dar sunteți singura care ştiți cum este. Adică, noi semănăm, nu-i aşa? Cuvintele izbucniră din nou. Şi dumneavoastră erați cea mai bogată fată din oraş şi pun pariu că toată lumea vă credea încuiată şi egoistă. Toți părinții celorlalți copii lucrau pentru tatăl dumneavoastră, exact aşa cum lucrează pentru al meu şi probabil că pe la spate spuneau lucruri care nu vă plăceau. Dar nimeni nu v-a făcut niciodată vreo problemă aşa cum îmi lac mie. Nu vreau ca oamenii să mă supere. Ştiți, vreau să fiu... puternică.
Deci asta era. Sugar Beth trase puțin de timp luând o înghițitură de cola. Gigi credea că semănau, dar nu era aşa. Acest copil nu o avea pe Diddie care să-i spună i ă era mai bună decât oricine altcineva sau să o lase ■ă creadă că răutatea era acceptabilă. Spre deosebire de sugar Beth, Gigi pornise aşa cum se cuvenea pe drumul pre maturizare fără să fie silită să învețe totul pe propria i i piele.
Nepoata ei. Sugar Beth se obişnuise să creadă că I Vdilah era singura ei familie, dar ea şi copilul ăsta .iveau

o legătură de sânge. Răsuci ideea în minte pe țoa-le părțile.
— Aşadar, vrei să-ți spun cum făceam eu, am înțeles fine? Cum manipulam oamenii ca să facă ce doica m eu?
Gigi aprobă din cap, şi o parte din Sugar Beth simți . i îi vine să aplaude. „Bravo ție, fetițo. Iți cauți partea de putere pe lumea asta. Si chiar dacă n-o cauți pe calea .ea dreaptă... bravo ție." îşi îndoi un picior cu glezna Mib coapsă.
— Eşti sigură că asta vrei?

— Oh, da, răspunse Gigi cu sinceritate. Toate Sălciile de Mare spun că erați cea mai populară fată din şcoală.
Deci Gigi ştia de Sălciile de Mare.
— Erau cele mai bune prietene ale mele, dar nu mă mai văd cu ele. Sugar Beth lăsă să treacă o clipă ca să fie înțeleasă. Le duc dorul.
— Dar aveți o mulțime de alți prieteni. Prieteni importanți făcuți pe vremea când locuiați în California şi la Houston. Ca şi când ați mai avea nevoie de Sălciile de Mare. Vreau să spun că nu mai sunt importante.
Nodul din gât o dădu de gol. Cu fiecare zi care trecea coarda ei emoțională era tot mai fragilă.
— Prietenii adevărați sunt întotdeauna importanți.
Nu era răspunsul pe care Gigi şi-ar fi dorit să-l audă,
şi Sugar Beth simți cum mintea ei vioaie se pregăteşte să lanseze un alt set de argumente. înainte de a avea această şansă, Sugar Beth spuse:
— E târziu şi sunt obosită. Pariez că şi tu eşti.
Gigi părea distrusă. Sugar Beth îşi reaminti că avea deja mai multe necazuri decât putea duce. Dar înțelegea acest copil mult mai mult decât şi-ar fi dorit şi în timp ce se ridica de la masă se auzi spunând:
— Am ceva timp liber duminică. Poate discutăm atunci.
Gigi îşi reveni.

— Pot să scap după-amiază. Părinții mei au un concert.
Sugar Beth îşi aminti afişele pe care le văzuse în oraş.
Seria de concerte Ryan şi Winnie Galantine...
— Nu cred că este o idee bună să te furişezi.
— Tata este destul de sever. E singurul mod în care pot să vă văd.
Sugar Beth înțelegea ca Winnie să-i interzică lui Gigi s-o vadă, dar Ryan? Ce credea oare că o să-i facă Sugar Beth?
— E-n regulă. Se ridică de la masă. Rămâne pe duminică după-amiază.
Fața lui Gigi se deschise într-un zâmbet.
— Mulțumesc!

Sugar Beth n-o putea trimite singură acasă atât de târziu, aşa că îşi luă jacheta.
— O să merg şi eu cu tine.
— Nu trebuie.
— Ba da, o să merg.
Deschise uşa şi o urmă pe Gigi afară. Gordon se re-pezi înaintea lor, alegând, normal, să meargă alături de l îigi şi nu de stăpâna lui de drept. Pe Mockingbird Lane nu erau trotuare, aşa că merseră pe stradă.
— Tatăl meu a fost prietenul dumneavoastră, nu-i aşa?
— Cu mult timp în urmă.
— Iar dumneavoastră şi mama nu vă înțelegeați, e adevărat? Pentru că ea era copil nelegitim şi chestii de telul ăsta.
— E complicat.
— Aşa cred. îşi înălță capul şi privi cerul. Când o să plec din Parrish, n-o să mă mai întorc niciodată.
„Aşa spunem cu toții, scumpo.1'

Luminile străluceau pe ferestrele bătrânei case de > ârămidă French Colonial care s-ar fi potrivit perfect In peisajul Cartierului Francez din New Orleans. Gigi •e opri înainte de a se apropia prea mult.
— Nu e nevoie să mergeți mai departe. Dormitorul meu este deasupra verandei din spate, şi este foarte uşor de trecut peste balustradă. Chiar sunt în siguranță.
— Sunt convinsă. Ar fi trebuit s-o determine să mear- ră la uşă şi să-şi încaseze pedeapsa, numai că Gigi nu era i opilul ei şi nu trebuia să facă ceea ce se cuvenea. O să le urmăresc doar ca să fiu sigură.
— Bine, dar nu vă apropiați prea mult. Avem lumini m grădină. Ideea lui Wm-i-fred.
Sugar Beth sesiză disprețul din vocea lui Gigi şi lan- i o avertizare severă pentru ea însăşi. „Să nu depăşim mşte limite, indiferent cât de tentant ar fi." Alungă din minte imaginea perlelor lui Diddie în jurul gâtului lui Winnie.
— N-o să mă apropii.
Câteva clipe mai târziu, o văzu pe Gigi urcându-se pe stâlpul din fier forjat de pe mica verandă din spate. Avea locuri accesibile de care să se sprijine cu picioarele

şi, după puțin timp, îşi aruncă un picior pe acoperişul îngust. Chiar înainte de a deschide încet fereastra din spate, se întoarse şi îi făcu cu mâna.
Sugar Beth era prea departe în întuneric ca să poată fi văzută, dar îi făcu şi ea cu mâna în acelaşi mod.
„Ti-am adus fiica acasă, Ryan. Teafără şi nevătămată."
Oftă şi privi în jos spre Gordon.
— Hai, amice. E timpul să mergem la culcare. Mâine e o zi importantă.
capitolul 9
Ducele era întotdeauna magnific, dar în această seară se depăşise pe sine însuşi.
Georgette Heyer, Aceste umbre vechi

Colin termină să se radă şi se îndreptă spre dressing. De obicei, Gordon îl însoțea când se îmbrăca, dar în seara asta fusese exilat în remiza trăsurilor. Cel mai bun lucru care avea legătură cu Sugar Beth era câinele ei.
De undeva dinspre bucătărie se auzi zgomot de spart. Din nou cel de la firma de catering. Sau poate Sugar Beth scăpase ceva pe jos. Toată ziua zburase prin casă: răspundea la uşă, rearanja florile, se certa cu cel de la firma de catering. Dedicându-se cu trup şi suflet propriului ei supliciu.
înjură când se lovi cu degetul de la picior de banca din dressing. Nu avea nici un motiv să se simtă vinovat Ceea ce avea se petreacă în seara aceea era de o simplita te brutală, şi cum nu avea de gând să-şi dedice viața răz bunării, acesta era momentul în care se va sfârşi totul, O despărțire corectă. Luă o cămaşă de pe un umeraş din lemn de cedru. După ce seara se va fi încheiat îi va scrie un cec generos drept recompensă pentru concediere şi nu se va mai gândi la ea niciodată. Ceea ce, trebuia să recunoască, nu va fi uşor.
Abia îşi încheiase butonii Bulgari, când auzi o bătaie în uşă.
Amintiri de neuitat
143
— Pleacă!
Ea intră ca o furtună în încăpere, exact aşa cum se •işteptase şi el. Era îmbrăcată decent – pentru ea, cel puțin – cu pantaloni negri şi o bluză neagră cu decolteu ■idânc. Din poziția corespunzătoare, aşa cum era acum, reuşea să surprindă un crâmpei din sutienul ei alb de Jantelă. Ii era dor de pantofii cu tocuri cui înalte în i are îşi făcuse apariția, deşi chiar el o determinase să-i schimbe. Subliniase faptul că avea să stea în picioare toată seara, dar amândoi ştiau care era adevărul. Oaspeții purtau pantofi cu toc cui eleganți, nu personalul de serviciu. Personalul nici nu-şi prinsese părul intr-un ioc,

ci îl lăsase să-i cadă în bucle lungi, nestăpânite, pe conturul îmbujorat al obrazului, pe ceafa zveltă, peste urechile micuțe de care atârna o pereche de inimioare de aur – dar asta îi trecuse cu vederea.

— Sunt gata să mă iau la harță cu cel care livrează mân- i irea, exclamă ea, şi inimioarele de aur se agitară. în i lipa în care a zis că e din California ar fi trebuit să-ți ■pun să cauți altul. Foloseşte tofu la antreuri. Şi nici măcar nu l-a prăjit în mult ulei!

Era într-o stare de spirit perfectă, de fată bună, şi el începuse să o suspecteze că făcea asta când era în gardă, i cea ce părea să se întâmple mai tot timpul. îmbujora- ica din obraji o făcea să arate mai sănătoasă decât atunci i ind sosise la Parrish, dar încheieturile îi erau încă fragile, iar rețeaua deasă de vene albastre de pe dosul mâinii pe care şi-o pusese în şold ar fi putut fi o hartă a tuturor dezamăgirilor pe care viața le oferea reginelor frumusetii care îmbătrâneau.

— Tocmai a spart carafa cea nouă pe care ți-am cum- pârat-o. Şi ştiai că avea de gând să întrebuințeze la masă \ ise de aluminiu de unică folosință pentru antreuri? A lost nevoie să-i amintesc că e vorba de o recepție, nu de ■ > gustare cu peşte la grătar.

Continuă să vocifereze furioasă, iar el ar fi vrut să-i poruncească să înceteze să consume atâta energie penii II o petrecere care nu era a ei. îi spusese încă de la Imn început că urma să-i servească pe musafirii lui, dar

ea nici măcar nu clipise. încercase să clarifice lucrurile dându-i instrucțiuni cum să se îmbrace adecvat. Surprinzător ce uşor era să faci pe ticălosul când îți puneai asta în minte. I-ar fi plăcut ca ea să plece capul mândru măcar o dată şi să-şi recunoască înfrângerea – atunci ar fi putut să o ierte. Dar ea nu avea de gând să

facă aşa ceva. Aşa că ajunseseră în situaţia de faţă. Iar acum el voia pur şi simplu să se termine toată povestea.
— ... şi să nu uiţi diseară să-i scazi din nota de plată costul carafei.
— Aşa o să fac.
Băiatul de la firma de catering probabil că spărsese carafa fiindcă se holba în decolteul ei.
— Ba nu, n-ai s-o faci. Cu excepţia mea, eşti Domnul Mână Spartă. Chiar şi cu escrocul ăla nepriceput de pe Coasta de Vest care se ocupă de mâncare.
— Atâta intoleranţă din partea cuiva care a locuit şi ea în California.
— Ei da, sigur, numai că eu eram beată aproape tot timpul.
El îşi reprimă zâmbetul exact la timp. Nu avea de gând să cedeze acelui farmec seducător. Acel simţ al umorului autocritic era un alt fel de manipulare, modul ei de a se asigura că nimeni altcineva nu-i dă prima lovitură.
— Asta-i tot?
Ea îi studie atent pantalonii închişi la culoare şi că maşa mov cu mâneci lungi.
— Ce rău îmi pare că ţi-am trimis pistoalele de duel la curăţat!
îşi promisese că nu se va mai certa cu ea, şi cu toate acestea, vorbele îi ieşiră din gură:
— Măcar mi-a rămas cravaşa. Am auzit că este exact ce-ţi trebuie ca să disciplinezi un servitor neascultător.
O amuză chestia asta şi, în drum spre uşă, îi aruncă un zâmbet larg:
— Poţi fi şi nostim, pentru un tip împăiat, fără simţul umorului.

Cuvântul împăiat rămase atârnat în aer în urma ei, iidoma mirosului de cearşafuri mototolite după sex. I 'ică ar şti ea...

Până acum e bine, îşi spuse Sugar Beth în sinea ei.
' .isa arăta minunat cu flori peste tot şi lumânări care năluceau. In holul de la intrare, flăcările unei duzini le lumânări albe se reflectau în pianul negru strălucitor. I ânăra pe care Colin o angajase să cânte ridică ochii de pe claviatură şi surâse. Sugar Beth îi întoarse zâmbetul, apoi aruncă o ultimă privire către living. Lumânările . Irepte de culoarea fildeşului erau ascunse între frunze le magnolie pe care le aranjase peste tot pe poliţa de ■ leasupra căminului, iar pe măsuţele pe care le aşezase mei şi în veranda însorită licăreau numeroase sfeşnice
• Im sticlă şlefuită.
„Continuă se te mişti. Nu te gândi."
Nu toate schimbările făcute de Colin la casă erau iele. Fără tapetul încărcat, parterul dădea senzaţia de
• paţiu mai mare, iar bucătăria nouă şi utilată era o îmbunătăţire evidentă faţă de cea veche şi înghesui- ei. îi mai plăcea şi felul în care veranda împiedica partea din spate a casei să fie prea întunecoasă. Dar mi îi era dor de imaginea cu cheile tatălui ei arunca- ii pe o masă, de parfumul lui Diddie care impregna luate încăperile.
„In câteva ore, totul se va sfârşi."
Se îndreptă spre sufragerie ca să se asigure că băia- ml cu mâncarea nu atinsese nimic. Mlădiţele cu bobiţe mşii pe care le înfăşurase printre braţele candelabrului ilâdeau încăperii un aer mai primitor, iar piesa centra- la, un aranjament de trandafiri Sari, portocaliu pal, şi . lini peruvieni de un auriu intens, strălucea pe faţa de masă cafenie din in, exact aşa cum se aşteptase. Mic- .urase deja intensitatea luminii candelabrului din hol, iar acum făcu acelaşi lucru şi în sufragerie. Pereţii vechi parcă o îmbrăţişau. „Ar fi trebuit să fii a mea. Nu te merit – nici măcar nu te-am vrut –, şi cu toate astea ar fi nebuit să fii a mea."

Voia să creadă că îşi dăduse atâta silinţă cu aceastil recepţie ca să-i dovedească lui Colin că nu o dă în baril, dar nu era numai asta. Trebuia să vadă casa asta străin cind din nou. Şi fusese nevoită să-şi găsească mereu ceva de făcut ca să nu-şi plângă de milă în legătură cu rolul pe care avea să-l joace în seara asta.

Pentru o clipă îşi îngădui să pretindă că este încă stil până la Frencbman's Bride, că oaspeţii din seara aceea erau cei pe care i-ar fi invitat ea dacă nu s-ar fi străduit atât de mult să-şi distrugă viaţa: Sălciile de Mare; Ryan, bătrâna doamnă Carmichael cea ţicnită, care murise cu zece ani în urmă, dar care le spunea tuturor că Sugat Beth e la fel de dulce precum i-e numele; Bobby Jarrow şi Woody Newhouse; pastorul Ferrelle şi soţia lui; mătu şa Tallulah, deşi ea nu ar fi fost de acord cu aranjamen tele lui Sugar Beth.

„Unde sunt saleurile bunicii? Binecuvântat să-ţi fie sufletul, Sugar Beth, chiar şi tu ştii că nu poţi să dai o petrecere la Frenchman's Bride fără saleurile Marthei Carey."

Lista de oaspeţi imaginară se evaporă. Ultimul lucru pe care voia să-l vadă în această seară era un chip cunoscut. Paharele scoaseră un clinchet când Renaldo, studentul care urma să servească băuturile, se îndrepta spre barul din salon cu o tavă de cupe de şampanie goale.

— Ernie zice că are nevoie de tine la bucătărie.

— Bine, mulţumesc.

„Nu te mai gândi ce urmează. Fă-ţi numai treaba."

Ernie, nefericitul care se ocupa de mâncare, arăta ca un Porky Pig diabolic, cu faţa lui rozalie, capul chel şi sprâncenele stufoase. Uitase scobitorile pentru tăvile cu antreuri, aşa că Sugar Beth scoase câteva. Tocmai i le dăduse când sună soneria. I se strânse stomacul.

„O, nu, nid nu te gândi. N-o să dai bir cu fugiții tocmai acum." îşi îndreptă umerii şi se duse spre uşa de la intrare.
Colin ajunsese acolo primul. Stătea în hol cu doi băr bați şi o femeie a cărei rochie neagră elegantă se vedea de la distanță că e de la New York. Unul din bărbați

.ivea în jur de cincizeci de ani şi tenul măsliniu, celălalt, un tip elegant, cu siguranță din Ivy League1. Nu puteau li decât agentul lui Colin, soția agentului şi Nick Kirk-patrick, editorul lui. Colin se întâlnise cu ei la prânz la l'.irrish Inn, unde stăteau peste noapte, dar Sugar Beth ii vedea acum pentru prima oară.
Femeia făcu ochii mari văzând scările impozante şi l.irgi şi holul luminat de lumânări.
— Colin, nu mă aşteptam la aşa ceva. E incredibil.
Sugar Beth savură complimentul ca şi când i-ar fi fost adresat ei. Frenchman's Bride nu era pentru nimeni ulii ma haltă spre nicăieri.
Balada liniştitoare care se auzea de la pian, podeaua de marmură ce strălucea în lumina catifelată a candela-Fiului, lumânările care licăreau... Totul era atât de mi-nunat. Casa o învălui cu totul în vraja ei, şi îşi imagină . A simte o adiere din parfumul lui Diddie. Asta o făcu i zâmbească. Se îndreptă spre oaspeți. întinse mâna.
— Bine ați venit la Frenchman's Bride.
Femeia înălță capul şi privi într-o parte. Bărbații .iveau un aer încurcat. Sugar Beth îşi dădu seama ce a lăcut şi degetele i se strânseră intr-un spasm în timp ce-şi i răgea mâna înapoi. Colin făcu un pas înainte şi spuse . II voce calmă:
— Ia haina doamnei Lucato, Sugar Beth.
îi ardea fața de ruşine când făcu un efort şi întinse din nou mâna:
— Sigur că da.

Nu putea să-l privească, nu suporta să ştie că o urmăreşte. în decurs de câteva clipe pusese capăt unei rezistențe de zece zile la remarci sarcastice şi încăpățânare prostească, zece zile în care nu-i permisese nici o secundă să vadă cât de dureros este să fie servitoare în casa . are ar fi trebuit să fie a ei.
Reuşi cumva să ajungă în spălătorie, unde instalase un cuier pentru haine. Fusese cât pe ce să se prezinte * i
Asociere de opt universități din nord-estul Statelor Unite: Brown,
i ..lumbia, Corneli, Dartmouth, Harvard, Princeton, Universitatea Im Pennsylvania şi Yale (n.tr.)

tuturor, ca şi când ar fi fost dreptul ei. îi ardea carnea Voia să fugă, dar era prinsă în capcană. Prinsă în cap cană în casa asta, în oraşul ăsta. Prinsă în capcană cu bărbatul ăsta care nu-i voia decât răul.
Se auzi din nou soneria la uşă, slab dar distinct. Sr gândi la Delilah, îşi făcu curaj şi se duse să deschidă.
De data asta oaspeții lui Colin erau o pereche mai în vârstă. Reuşi să-i primească doar cu o mişcare politicoa să din cap. După aceea, sosirile se succedară mai rapid, până când veni primarul Aaron Leary cu soția.
— Hei, Sugar Beth... Cât de mult timp a trecut, spuse el
— Da, mult.
— Ea este soția mea, Charise.
Femeia zveltă ca un manechin de lângă el nu era din Parrish şi nu înțelegea de ce soțul ei o prezint;! servitoarei.
— Mă bucur să vă cunosc, doamnă Leary.
Nu va mai face greşeala să fie din nou prea familia ră, mai ales când Colin era pe aproape, aşteptând exact acest lucru.

Sosiră mai multe perechi din Oxford, profesori uni versitari, după cum bănui ea. Cu toții îl salutară pe Colin ca şi când ar fi fost unul de-al lor, lucru care însă nu se va întâmpla niciodată, nici într-o mie de ani. Simțea cum îi supraveghează fiecare mişcare. Voia ca lucrurile să iasă oribil pentru ea. Era răzbunarea lui. Ea ştia acest lucru şi se strădui să accepte situația.
îşi făcu apariția Jewel Myers, împreună cu blonda cu păr ondulat care lucra pentru ea la librărie. Sugar Beții îşi aminti cum Ellie o trimitea pe Jewel afară pe verand;! cu o carafă, să-i servească pe ea şi pe prietenii ei.
„Limonada asta nu e roz, Jewel. Du-o înapoi şi spti- ne-i lui Ellie că vrem să fie roz."
Jewel studie pantalonii negri şi bluza albă a lui Sugnr Beth.
— Măi, măi... Lumea devine din zi în zi tot mai interesantă.
Trecuse doar o săptămână de când Sugar Beth spe-rase să se împrietenească cu Jewel. Acum însă îşi dădu seama că acest lucru era imposibil.
Amintiri de neuitat
149
— Vrei să-ți iau şalul?
— Deocamdată îl păstrez.
în cap îi răsunau voci din trecut. „Nu vreau şuncă, Icwel. Spune-i lui Ellie să-mi pregătească unt de arahide ;.i iniere,"
„Da, don'şoară Scarlett."
Jewel chiar îi spusese aşa lui Sugar Beth, iar Sugar beth voia să creadă că se amuzase, dar probabil era doar i > dorință a ei.
in salon, Colin stătea cu capul uşor aplecat spre unul dintre profesori, dar ea ştia că nu e decât o poză. I iccare părticică din el era concentrată asupra ei. Momentul răzbunării.

— Nu cred că Meredith vrea să-şi ţină haina, spuse K wel, şi în ochi îi licări amuzamentul.
Sugar Beth se bucură că are ocazia să scape, şi în timp ■ punea haina pe un umeraş, spuse o mică rugăciune. 11 ite ce e, Doamne, e momentul s-o laşi mai uşor, pri- epi? Am înţeles că_am fost o mizerabilă. Dar am încer- it să mă îndrept. In fine, măcar în parte...Aşa că n-ai putea să mă mai slăbeşti acum?"
Dumnezeu avea totuşi alte lucruri mai bune de făcut decât să asculte rugăciunile unei frumuseţi din sud cu irputaţia pătată, fiindcă data următoare când deschise uşa, de partea cealaltă stăteau Sălciile de Mare.
Nu toate. Numai Leeann şi Merylinn. Dar era de i|uns. Sugar Beth ţintui cu privirea chipurile acelea atât Ic lamiliare, şi totuşi schimbate, şi-şi aduse aminte cum i ol in ocolise adevărul. Ar fi trebuit să ştie că ele vor fi m i. O parte din ea probabil că o simţise.
Leeann şi Merylinn o priviră intens la rândul lor, dar nu surprinse, pentru că exact la asta se aşteptaseră, i Vhii lui Leeann străluceau de o încântare maliţioasă: Hei, Sugar Beth. Am auzit că te-ai întors în oraş.
Ca să vezi, ne aşteptam să te întâlnim oriunde, dar nu numai aici nu, spuse Merylinn.
Pe vremuri cele două îi fuseseră cele mai bune pri- > icne. Dar ea plecase la Ole Miss şi le dăduse uitării, i n ann era acum asistentă medicală şi mai grasă cu pes- n zece kilograme decât în liceu. în ultimul an de şcoală150
Susan Elizabeth Phillips
fusese printre cele mai bune sportive. Era îmbrăcaţi cu o rochie de mătase galben strălucitor, mai potn vită pentru iulie decât pentru începutul lui martie Deux'pieces-ul portocaliu al lui Merylinn, din tricot striat, se potrivea bine cu silueta ei înaltă şi masivă, dar era totuşi prea strident machiată. Tallulah îi spusese că predă matematică la liceu. Era greu să ţio imaginezi pe

Merylinn, tovarăşa preferată de nebunii a lui Sugar Beth, ca profesoară.
Sugar Beth îşi dădu seama că blochează intrarea şi se dădu la o parte. Pentru prima oară îi observă pe bărbaţi Deke Jasper, soţul lui Merylinn, îşi pierduse o parte din părul roşcat, dar era încă arătos şi emana bărbăţie şi putere. întotdeauna fusese influenţabil, şi i se păru că vede o urmă de compasiune în ochii lui. Partenerul lui Leeann era un bărbat scund, dichisit, care se dăduse cu prea multă colonie.
— Hei, Sugar Beth, îţi mai aminteşti de mine? Brad Simmons.
Fusese unul dintre băieţii ăia care nu reuşeau să se integreze în nici un grup. La balul de primăvară din cla sa a opta, o invitase la dans, iar ea aproape că făcuse pe ea de atâta râs, fiindcă el era scund, iar ea era Sugar Beth Carey.
Simţi că la câţiva paşi era Colin care aştepta să vadă dacă se prăbuşeşte. îşi muşcă buza şi dădu să închidă uşa când văzu alte două perechi care veneau pe aleea din faţă. Heidi şi Amy, împreună cu soţii lor. Ar fi trebuit să ştie. Unde era una din Sălcii, sigur mai urmau şi altele.
Chiar în dimineaţa aceea, ea şi Colin îşi zâmbiseră când Gordon intrase tropăind în bucătărie, cu o ureche întoarsă şi cu o cutie goală de biscuiţi în gură. Acum il ura pentru zâmbetul acela.
Heidi Dwyer – acum Pettibone – avea aceiaşi ochi căprui şi păr roşu ondulat şi rebel. în jurul gâtului avea un lanţ de care atârna un ursuleţ de argint, iar pe puloverul de un violet viu era aplicat un mănunchi de zmeie care fluturau în briza de martie.

Sugar Beth îşi închipui un dulap ticsit cu pulovere potrivite pentru orice anotimp şi sărbătoare. în vre-

murile de altădată, Heidi făcea haine pentru păpuşile lor Bărbie.
Soțul lui Heidi, Phil, jucase fotbal cu Ryan. Era la fel >lc slab cum fusese şi în liceu, dar acum era bronzat şi avea înfățişarea vânoasă a unui alergător de cursă lungă. In vara dintre clasa a unsprezecea şi a douăsprezecea, îşi petrecuseră cu toții weekendurile la lac, giugiulindu-se >i bând berea pe care le-o aducea pe furiş unul dintre picolii de la Lakehouse. Pe vremea aceea Phil şi Heidi se întâlneau, dar Phil încercase s-o sărute pe Sugar Beth. l a nu dorise să-i strice prietenia cu Ryan, aşa că nu-i povestise niciodată episodul, dar îi spusese lui Heidi şi

■ tăcuse să plângă.

Amy nu se machia nici acum, iar crucea de aur care r vedea în decolteul rochiei ei roz de femeie serioasă

■ i a varianta mai mare a celei pe care o purtase în liceu, and ea şi Sugar Beth puseseră stăpânire pe bucătăria

lui Ellie ca să facă fursecuri. Bărbatul acela cu păr şaten >i ochelari era probabil soțul ei.
— Bună, Sugar Beth.
Amy era prea religioasă ca să treacă pur şi simplu pe I :ingă ea. Dar faptul că Amy o iertase pe păcătoasă nu însemna că era obligată să ierte şi păcatul, şi omise să i-l prezinte pe soțul ei. Se îndreptă însă direct spre Colin ?i salutul călduros nu lăsă nici o urmă de îndoială în privința loialității ei.
Leeann flutură mâna către cineva din salon. Fusese prietena cea mai veche a lui Sugar Beth. Se cunoscuse- i i la grădiniță unde, după cum povesteau mamele lor,

I eeann încercase să-i ia lui Sugar Beth un telefon de incărie, iar Sugar Beth o pocnise cu el în cap. Când I eeann începuse să plângă, plânsese şi Sugar Beth cu ea, lupă care îi dăduse ceasul ei cel nou cu Miss Piggy doar i s-o facă să se oprească. Dintre toate Sălciile, Leeann

■ simțise cea mai trădată când Sugar Beth le întorsese Isitele pentru Darren Tharp.
Colin, scumpule.

Se lipi toată de profesorul care aproape o lăsase re petentă pentru că nu era suficient de isteață ca să im provizeze răspunsurile la întrebările lui uşoare. Dar faptul că probabil Leeann încă mai credea că Beowull era un luptător din circuitul de wrestling nu părea să-l mai deranjeze acum. In timp ce o îmbrățișa căldu ros nici măcar nu încercă să-şi coboare privirea spre rochia ei.
în cele din urmă Sugar Beth se încumetă să observe ce nu vrusese să vadă. Leeann purta o haină.
De fapt, era o jachetă. Lână maro, matlasată, care era prea groasă ca s-o porți în interior. Ceva pe care te aş teptai ca servitoarea să-l pună pe umeraş. Leeann simți o mare încântare când se dezbrăcă de jachetă şi i-o trânti în brațe lui Sugar Beth.
— Ai grijă de ea. Este preferata mea.
Lui Sugar Beth îi trecură prin cap o sumedenie de insulte, dar nu rosti nici măcar una pentru că-i întorsese spatele celei mai vechi prietene a ei pentru un jucător de baseball de doi bani numit Darren Tharp.
Cu toții o urmăriră cum străbate holul de la intrare Jacheta de pe brațul ei cântărea o tonă.
Sună din nou soneria. Continuă să meargă. Se făcu a nu o auzi. Aproape că reuşise să scape.
— Sugar Beth, vrei te rog să răspunzi tu, îi spuse Colin calm.
Stomacul i se strânse de spaimă. Unde era o Salcie, sigur urmau şi altele.

Drumul înapoi spre uşă dură o veşnicie. Nu mai loc u iau în Parrish şi alte Sălcii. Toate celelalte se mutaseră Dar unii din iubiții lor rămăseseră...
Deschise uşa.
I se păru la fel de familiar ca şi când l-ar fi văzut chiai în dimineața aceea, şi totuşi anii îşi lăsaseră ampreni.i privindu-l în ochi, ştiu că adolescentul pe care şi-l amin tea nu mai era decât o biată umbră a bărbatului în can se transformase. Era chiar şi mai frumos decât şi-ar fi în chipuit că ar putea fi, stăpân pe sine şi distins, cu părul lui blond o nuanță mai închis, dar cu ochii de acelaşi
Amintiri de neuitat
153
iiuriu cald. Haina lui sport albă cu negru, cu țesătura înspicată, se potrivea perfect cu o cămaşă cu dungi foar-n- discrete. Ambele piese erau frumos croite şi foarte •i umpe. Dar în ciuda înfățişării lui extraordinare, nu uniți nici o urmă de pasiune. Nici urmă din fiorul fier- I inte de dorință pe care i-l stârnea Colin Byrne. In loc de i'-ta, simți un amestec de nostalgie şi regret profund.
Haina de lână a lui Leeann îi ardea brațul. Pianista începu să interpreteze o baladă a lui Sting. Familia lui Ryan fusese săracă în comparație cu a ei. Casa lor era mică şi înghesuită, maşinile lor vechi, dar ei nu-i păsase niciodată de asta. Chiar şi atunci când era adolescent r.i îşi dăduse seama de valoarea lui. Măcar pentru asta putea să-şi recunoască meritul. Dar poate că totuşi nu lusese vorba decât despre sex.
— Bună, Sugar Beth.
Sugar Beth încercă să-i pronunțe numele, dar vorbele ii rămăseseră lipite de cerul gurii şi tot ce reuşi să facă Iu o mişcare din cap. Se dădu intr-o parte ca să-i lase să mtre. Fiindcă, bineînțeles, Ryan nu venise singur.
Winnie înlocuise perlele lui Diddie cu un diamant ni montură, iar pe sub părul negru îi străluceau nişte i crcei asortați. Era îmbrăcată cu un costum taior i II

pantaloni drepți vert bou te iile şi o bluză cu bretele cu i .1 iete de culoarea smaraldului. Culoarea n-ar fi prins-o ■ loloc pe Sugar Beth, dar Winnie avea trăsăturile măslinii ale lui Griffin şi arăta splendid.

Nu arătă deloc încântarea răutăcioasă de care dădu- iTă dovadă Leeann şi Merylinn. Când li se întâlniră privirile, ochii ei exprimau numai o demnitate pro- iundă, intensă. Să vadă toată lumea că proscrisa şleam- p.Uă se transformase într-o lebădă foarte frumoasă şi lo.irte bogată.

Kyan îşi puse brațul pe după umerii lui Winnie. 'iigar Beth înțelese aluzia.

Colin veni spre ei. Cum stătea între cei doi bărbați, Winnie arăta micuță şi feminină. Sugar Beth uitase că e nimională. Se sărută prieteneşte, pe obraz, cu Colin.

— Winnie, în seara asta arăți extraordinar. Bine, de fapt întotdeauna arăți aşa.

Zâmbetul lui îi spunea lui Sugar Beth că, indiferent cât de dragi i-ar fi fost Leeann şi celelalte Sălcii de mare, prietenia lui cu Winnie era de fapt mai profundă.

— Mi-a fost teamă că o să întârziem. Ryan a avut o urgență la fabrică.

— Probleme cu utilajele la una dintre linii, spuse Ryan Dar i-am dat de capăt şi funcționează din nou.

— Mă bucur să aud asta.

Colin şi Ryan îşi strânseră mâinile în modul acela re laxat care arată că doi bărbați se simt bine unul în corn pania celuilalt. Puteai face pe ei o analiză a contrastelon Ryan blond şi cu trăsături fine. Colin brunet, meditate şi enigmatic. Sugar Beth se depărtă în grabă.

Când ajunse în spălătorie, tremura. Nimic no va mal face să se ducă acolo. Va pleca şi nu se va mai întoarce niciodată. Geanta ei? Unde o lăsase? Unde...

„Te iubesc, scumpa mea Sugar Beth. Mă iubeşti şi tu, nu-i aşa?”
Delilah... doar pentru o clipă îşi permisese să uite Faptul că îşi păstra mândria neatinsă nu va opri factm i le viitoare pentru îngrijirea fiicei ei vitrege.
Ajunsese încă o dată în viața ei la o cotitură. Emmem ar fi spus că seara asta era o ocazie minunată de a dovedi ce fel de femeie este.
„Incasabilă, dragul meu. Exact ca ferestrele lui tati.”
„încetează să te mai smiorcăi, scumpo, şi fă ceea cc trebuie să faci.”
„Pentru tine e uşor de spus. Eşti mort.”
,,Dar tu nu eşti, iar Delilah depinde de tine.”
înfipse un umeraş în mânecile jachetei lui Leeann Aproape că simți gustul dulce al răzbunării de pe limbii lui Colin. Se aştepta ca ea să fugă – voia ca ea să fugă – şl cu cât stătea închisă aici mai mult, cu atât îi dădea lui mai multă satisfacție.
Se duse spre uşă şi trase aer adânc în piept. Sosise momentul să se pună la încercare. Din nou.
Amintiri de neuitat
155
capitolul 10
„Persoanele aflate sub imperiul emoțiilor puternice au ceva vulgar. „
Georgette Heyer, Corintianul
Colin o urmări pe Sugar Beth cum intra în living, .lucând o tavă cu aperitive şi un teanc de şervețele de
II ic teii. Sălciile de Mare îşi ridicară capetele ca nişte păsări de pradă în căutarea victimei. Se strânseseră îm-preună, lăsându-şi soții să se descurce singuri. Winnie, ii ista proscrisă care devenise conducătoarea lor, strălucea în mijlocul lor ca diamantele pe care le purta.

I uă o înghițitură din paharul cu vin, fără să ignore prefața lui Sugar Beth, dar şi fără să se holbeze la ea cum i.u eau celelalte.
Ilyan stătea sub arcadă, izolat de ceilalți, urmărind-o . u discreție pe Sugar Beth. Colin încerca să-şi recapete i mțul dreptății care îl animase încă de când se reîntorfse în Parrish, dar nu reuşi. Văzând cum fusese obli-f.ită să-i ia haina lui Leeann fusese mai mult decât era necesar ca nevoia de răzbunare să-i fie satisfăcută. Acum
III i-şi dorea decât ca seara să se încheie, astfel încât ŞUII Beth şi tot haosul provocat de ea să poată fi lăsate iu urmă.
Obrajii ei ardeau în timp ce traversă încăperea, dar MI loc să le evite pe Sălcii, cum ar fi procedat orice om n . onabil, se îndreptă direct spre ele. Colin simți cum uiimozitatea lor se furişa spre ea asemenea deşeurilor i ulioactive. Sugar Beth înainta hotărâtă, iar el îşi dori să
II .ivut cel puțin ceva muniție pentru a se apăra: pantofii negri cu toc cui pe care el o obligase să-i lase, una dintre Muzele ei mulate pe corp, fluturele turcoaz.
îi întinse tava lui Leeann.
— Crevete?
Leeann îşi atinse bărbia cu degetul.
Eşti bună să mă laşi o clipă? încerc să-mi închipui f ir fi crezut Diddie dacă ar fi putut s-o vadă acum pe iubita ei Sugar Beth.

în loc să şteargă rânjetul de pe fața lui Leeann cu una dintre replicile ei tăioase, aşa cum ar fi făcut vechea Sugar Beth, blonda înaltă cu tava cu crevete nu rosti un cuvânt. Rămase pur şi simplu nemişcată şi le lăsă să o măsoare cu privirea ca şi când ar fi crescut mucegai pe ea.

Colin detesta acest lucru. De ce nu voia să-şi curnn suferința şi să plece? Avea atât de multă nevoie de acea pictură? Nu putea găsi nici un alt motiv pentru care eru atât de dispusă să renunțe la respectul de sine.
— Creveții sunt proaspeți? întrebă Heidi, cu nasul în vânt.
Ca gazdă, el ar fi trebuit să se simtă ofensat, dar ast.i n-avea nimic de-a face cu el sau cu creveții. îşi dori ca Sugar Beth să lanseze un contraatac, dar ea nu o făcu.
— Sunt sigură că da.
Heidi luă un crevete, iar Leeann, plină de afectate, luă paharul lui Winnie pe jumătate plin.
— Şampania lui Winnie trebuie reîmprospătată. Du-i. şi umple-i paharul.
El fusese cel care ticluise această seară, deci cum le-.n fi putut învinui pentru asemenea manifestări nedisimu late de încântare? Când făcuse acest plan, îl văzuse cu pe un mod perfect de a egala scorul. O răzbunare de gentleman, dacă vrei – direct la obiect, dar fără vărsare de sânge. Acum totuşi, vechea lui amărăciune părea cu o bucată de film vechi şi uzat care a rulat prea mult în mintea lui.
Sugar Beth trecu şervețelele în aceeaşi mână în caro ținea tava şi luă paharul cu picior.
Setea lui de răzbunare se făcu țăndări şi vechea dorință distrugătoare de a spinteca balauri preluă inițiativa. Veni lângă ea.
— Am eu grijă de asta.
Ea trase paharul înainte ca el să-l poată atinge.
— Nu vă deranjați, domnule Byrne. Sunt mai mult do cât fericită să-l umplu.
Porni către bar cu capul sus şi umerii drepți, o reginfl cu o tavă cu creveți în mână.

— Ei bine, ce afectată e. Leeann se încruntă, dezamă- rită că nu obținuse o reacție mai puternică. Tot o nesu- in ită a rămas.
Heidi îşi întinse gâtul ca s-o urmărească pe Sugar beth la bar.
— I-ați văzut fața când Leeann i-a dat paharul lui Winnie? Nu ştiu cum vă simțiți voi, dar asta e cea mai Inimoasă petrecere la care am participat vreodată.
Amy părea nelinişti tă.
— N-ar trebui să-mi placă atât de mult.
— Distrează-te, ripostă Merylinn. Poți să-i ceri iertare mâine lui Isus.
— Pur şi simplu ne-a şters din viața ei, spuse Heidi.
I 'in clipa în care a plecat la colegiu, parcă nici n-am mai li existat.
— Plus ce i-a făcut lui Colin, adăugă Amy.
— A jurat că a fost adevărat, îi spuse Leeann acestuia.
I 'ar nu am crezut-o niciodată.
Colin mai auzise şi înainte acest lucru, şi nu mai voia a l audă.
— Ce-a fost a fost şi gata. Hai să uităm.
Ele îl priviră fix, dar înainte să apuce să sară asupra lui, Sugar Beth se întoarse cu paharul lui Winnie. Win- u ie îl luă fără să o privească, de parcă Sugar Beth ar fi n ist invizibilă. Colin ar fi trebuit să se felicite. Asta era tustiție de salon în cel mai înalt grad.
— L-am terminat de citit pe scriitorul ăla chinez pe i are mi l-ai recomandat, spuse Winnie. Ai avut dreptate Mi-a plăcut enorm cartea.
Colin simți o împunsătură de enervare. Mai mult de-
* li oricare dintre ei, Winnie ştia cum era să fii un paria
• i avea aşteptări mai mari de la ea. Ipocrizia îl paralizi I ruse. Acum avea de gând s-o învinovățească pe Winnie pentru ceea ce el pusese în mişcare?

Sugar Beth dispăru spre bucătărie, iar el îşi permise să i* relaxeze puțin. Poate că o să-şi vină în fire şi o să ple- ■ în mod sigur, vechea Sugar Beth aşa ar fi procedat. I'lin de entuziasm, se aruncă într-o discuție despre serinurul chinez. Avea un ton emfatic, dar nu lăsă ca acest lucru să-l oprească. Şi, la dracu', nu era deloc emfatic,

indiferent ce spunea Sugar Beth. îi plăcea pur şi simplu să-i încurajeze pe oameni să discute despre cărți.
— Dacă nu are un bărbat gol pe copertă, probabil că n-o s-o citesc, spuse Merylinn. Poate o să se facă un film.
Râseră toți, cu excepția lui Winnie. El îi urmări prl virea şi văzu că Sugar Beth revenise de la bucătărie şi de data asta se îndrepta direct spre Ryan.
Lui Ryan îi plăceau petrecerile cu muzică şi mânca re bună, petreceri la care vechii prieteni puteau întâlni destui oameni necunoscuți pentru ca lucrurile să fie in teresante, dar în această seară nu dorise să participe. în acelaşi timp, de-abia mai fusese în stare să se gândească la altceva. în cele din urmă o va vedea din nou.
— Colin o să-i dea peste nas pentru tot ce i-a făcut, staţi numai să vedeți, exultase Leeann ultima dată când se întâlniseră. N-ar fi om dacă n-ar faceo.
Celelalte îşi spuseseră şi ele părerea în timp ce Win nie fusese singura care rămăsese tăcută.
Nu trebuia s-o vadă pe Sugar Beth ca să ştie că se îndrepta spre el. Şi în liceu fusese la fel. Chiar înainte de a da un colț, ştia că ea va fi pe partea cealaltă.
Ț iubesc P Vei.
îşi înăbuşi acea şoaptă răguşită. Nu prea fusese ră Romeo şi Julieta. Mai degrabă Ken şi Bărbie, aşii cum fuseseră tachinați adesea. Se târâse la picioarele ei ca un cățeluş îndrăgostit, iar ea fusese exact ceea ce era şi acum, o femeie prea frumoasă şi prea bogată ea să-şi

facă griji în privința unui lucru mărunt precum onestitatea.
— Bună, spuse ea cu o voce mai răguşită decât îşi amintea el. Am nişte bruschețe aşa şi aşa pentru un bă i bat cu poftă de mâncare, dar de restul ține-te la distanță Au tofu.
El se întoarse încet.
Deşi era îmbrăcată mai simplu decât celelalte femei reuşise să le eclipseze numai prin ținută. Când o privi mai atent, văzu că nu mai avea frumusețea proaspătă din adolescență. Era prea slabă şi avea cearcăne în ju rul ochilor. Poate că arăta puțin uzată. Dar nu de toi

l'ur şi simplu nu mai era ca nouă. în acelaşi timp, nimic nu-i putea ascunde rafinamentul oferit de rasa ei i le excepție.
I i întinse tava pe care o ducea.
— Uită-te la tine, spuse ea cu blândețe. Şeful cel mare.
Nu rostise cuvintele cu sarcasm, ci cu drag, mai ilegrabă ca o mamă mândră decât ca o fostă iubită necredincioasă.
El se simți în mod ciudat descurajat şi se zbârli.
— Nu pot să mă plâng. Chiar mă simt ca acasă în liiroul tatălui tău.
— Sunt convinsă că aşa e.
Din contră, zâmbetul ei deveni şi mai generos, lucru ire nu făcu decât să-l provoace.
— Nu ştii niciodată ce surprize îți rezervă viața, nu-i r.a, Sugar Beth?
— Categoric.
Fu străbătut de un spasm, împreună cu un val de . moție pe care nu-l prea înțelese. Nu-i plăcea afecțiunea din ochii ei. îşi dorea ceva mai periculos, ceva mai 11 învingător. Poate puțină durere pentru că îi întorsese •I latele. Câteva rămăşițe ale pasiunii de altădată care să-i

aline egoul, deşi, ținând cont de stângăcia lui de adolesi*nt, era prea puțin probabil.
„Scoate-o, Ryan. M-am răzgândit. Doare. Scoate-o."
Dar fusese prea târziu. „Oh, Doamne. îmi pare rău."
Ea răsese. „E-n regulă. Hai s-o facem din nou."
Şi o făcuseră. O dată şi încă o dată până când în sfâr- it o făcuseră cum trebuia. O făcuseră în Camaroul ei. IV pături la lac. Lângă cazanul de încălzire din pivnița l'.u inților lui Leeann. Şi tot nu fusese de ajuns. îşi promiseseră că atunci când vor fi căsătoriți, o vor face de cel l'iițin trei ori pe zi. T iubesc P Vei.
— Sugar Beth, vreau să vorbesc cu tine o clipă.
Nu-l auzise pe Colin apropiindu-se, dar când zâm- l'dul lui Sugar Beth păli, simți un val neaşteptat de lorință de a o proteja.
îmi pare rău, şefu'. Nu am timp pentru poveşti. Treme să servesc drăciile astea înainte să se înmoaie.

— Lasă asta.
Dar ea plecase deja.
Pianista o dăduse pe un cântec al lui Faith Hill, Colin aruncă o privire încruntată după ea. Ryan luă o gură de bere şi clătină din cap.
— Ce dracu' ai crezut că o să faci?
Colin oftă.
— In momentul acela mi s-a părut o idee bună.
— N-a fost.
— Spune-mi ceva ce nu ştiu.
Presentimentul lui Colin se intensifică în timp ce o urmărea pe Sugar Beth mergând prin încăpere cu tav;i Ted Willowby nu-şi putea dezlipi ochii de ea, iar puştiul de la bar se purta ca un idiot de câte ori venea ea pentru a umple paharele. Ea îi oferi un şervețel bibliotecarii luişef de la universitate şi aduse o băutură pentru Ch:i rise

Leary. Apoi îşi aşternu masca de indiferență rece şl se îndreptă din nou spre Sălcii ca să le servească.
Scotch-ul pe care îl bea i se rostogoli ca un bolovan în stomac. Ea mai degrabă s-ar frânge decât să se îndoaie un milimetru. Şi-ar fi dorit s-o scoată afară din încăpere şi s-o sărute până când ar fi scos toată încăpățânarea din ea.
— încă mai crede că toată lumea e a ei, spuse Ryan.
Doar că Sugar Beth nu mai era adolescenta nefasta
pe care şi-o aminteau. Se gândi să-i spună şi lui Ryan. dar pentru că şi el de-abia începuse să înțeleagă ace si lucru, păstră tăcerea.
Auzi un icnet uşor şi îşi întoarse capul exact la timp ca s-o vadă pe Merylinn cum varsă paharul cu vin roşu pe pieptul bluzei lui Sugar Beth.
Sugar Beth plecă în grabă în dormitorul lui Colin Nu avea de gând să le lase s-o facă să plângă. Până acum îşi plânsese destul de milă şi vărsase un ocean de lacrimi, iar asta nu îi adusese absolut nimic. Vinul îi udase bluza ca sângele dintr-o rană proaspătă. Se strădui să res pire adânc, dar asta n-o ajută să înlăture nodul din gât N-avea nici un motiv să nu spună lucrurilor pe nume Nodul se datora ruşinii. Era o mare diferență între a şti
Amintiri de neuitat
161
. .1 oamenii încă te urăsc până în adâncul sufletului şi a vedea acest lucru chiar pe fețele lor.
Găsi în baie batiste de hârtie şi-şi suflă nasul. N-o să dea bir cu fugiții. Sălciile de Mare puteau să muşte din ea cât doreau, dar ea refuza să plece. Era ca un sac de box pentru copii. O doborai de câte ori voiai, iar ea se tot ridica, nu-i aşa?
Dar în timp ce îşi trăgea bluza de pe ea şi îşi ştergea pieptul cu un prosop al lui Colin, nu prea se simțea în a are de acest lucru. Vinul îi lăsase o pată roşie pe sutien

a în privința asta nu putea face mare lucru. Adevărul **ra că nu putea face mare lucru în nici o privință. Când ■a: duse în dormitorul lui se simți la fel de fragilă pre- ' IIm castelul din vată de zahăr care îi decorase tortul de la aniversarea de opt ani.

Colin intră pe uşă.

— Ieşi afară, îi spuse ea, intrând în dressingul lui.

El nu îi aminti că aceasta era camera lui. Se aşeză ■ hiar în uşa dressingului, în acelaşi loc în care stătuse şi va cu câteva ore mai devreme în timp ce el se îmbrăca.

— Vreau să te duci chiar acum la remiza trăsurilor, puse cu o blândețe care durea chiar mai mult decât ostilitatea care domnea jos.

— Pe bune? Răscoli printre cămăşile lui.

— Ce e prea mult strică.

— Dar încă nu am sângerat.

Smulse una din cămăşile lui albe de pe umeraş şi îşi băgă mâinile pe mâneci.

— Nu vreau sângele tău, Sugar Beth.

— Ba îl vrei până la ultima picătură. Iar acum dă-te la ■ parte din calea mea.

Vru să-l împingă ca să treacă pe lângă el, dar o apucă lv braț şi o sili să îşi ridice privirea către el.

I n mod normal îi plăcea să-l privească, dar acum ochii v < ia aroganți ca de jad se înmuiaseră de o compasiune pe care ea o ura.

Ia-ți mâinile de pe mine, amice.

bl slăbi strânsoarea, dar nu-i dădu drumul, iar cuvin- v lv lui se rostogoliră peste ea la fel de răcoroase şi de uşoare ca fulgii de zăpadă.

— Trebuie să te arunc afară cu mâna mea?

Ea se împotrivi imboldului de a-şi îngropa fața în gâtul lui. Dacă el voia să devină atât de emotiv în privința ei,

asta era treaba lui, pentru că ea nu avea astfel de probleme.
— Poți să fii sigur, tâmpitule. Se smuci din mâna lui. Aruncă-mă afară pentru că ăsta este singurul mod în care o să plec.
— Asta nu e o luptă.
— Spune-le lor. Sau şi mai bine, spune-ți-o ție.
Furioasă, încercă să-şi încheie nasturii.
— Am făcut o greşeală, spuse el. Iar apoi continuă cu aceeaşi voce de tată grijuliu: Acum du-te acasă. Eşti con cediată. O să trec mâine-dimineață la prima oră şi o să-ți scriu un cec.
Unul gras, ar fi putut să parieze pe orice.
— Tu şi banii tăi amărâți puteți să vă duceți dracului, înălțimea Voastră. Invitatul de onoare nu pleacă în mij locul petrecerii.
— Am plănuit această petrecere înainte de a te angaja.
— Dar n-ai plănuit distracția. Pentru asta ai aşteptai până am apărut eu.
El nu o contrazise. De câte ori îl întrebase pe cine invitase, ocolise adevărul.
— Lasă-mă pe mine. Ii trase mâinile de pe nasturi. I-ai încheiat aiurea.
— Pot s-o fac şi eu.
— Corect. Exact aşa cum faci toate lucrurile. Ea încei că să se retragă, dar el o ținu strâns. Mâinile lui începură să se mişte pe rândul de nasturi, descheindu-i pe cei în cheiați greşit şi încheindu-i cum trebuie. Tu n-ai nevoii de nimeni, nu-i aşa? spuse el. Pentru că eşti cea mai tari din oraş?
— Poți să fii sigur.
— înarmată şi periculoasă. Să afle toată lumea cât di dură eşti.
— Cu mult mai al dracului de dură decât un trişor ca tine, ripostă ea.
Amintiri de neuitat

— Fără îndoială.
— Eşti atât de bleg.
El ridică dintr-o sprânceană.
— îmi place să cred că am o oarecare sensibilitate leminină.
— Pariez că porți chiloți de dantelă.
— Mă îndoiesc că mi s-ar potrivi.
Ajunse în dreptul sânilor, iar dosul degetelor le atin-seră rotunjimile, răspândind senzații uşoare ca nişte lulgi pe pielea ei. Senzația asta o speria mai rău decât uleea de a se întoarce jos. El emana exact acel soi de putere masculină care o distrusese în trecut.
Dar nu şi de data asta. Indiferent ce s-ar întâmpla.
Se îndepărtă şi începu să-şi înnoade poalele cămăşii in jurul taliei.
— In mod sigur n-am văzut nici o femeie pe aici. De când n-ai mai avut o întâlnire? Cu o femeie, vreau să spun.
— Sunt în pauză.
— Toți spun asta exact înainte ca amicul folosit drept paravan să le-o tragă în fund.
— Du-te acasă, Sugar Beth. Le-ai arătat deja cine eşti. Nu mai ai nimic de demonstrat.
— Păi de ce-aş pleca de la o petrecere exact când începe distracția?
— Pentru că exact această petrecere îți sfâşie inima.
— Te înşeli profund, amice. Am îngropat doi părinți şi i' pereche de soți. Chestia asta nu mă deranjează deloc.
îşi croi drum pe lângă el şi se îndreptă spre uşă. De Tita asta el nu încercă să o oprească.
Colin nu se gândise că lucrurile ar putea merge şi mai rău, dar se înşela. Sugar Beth refuza să se recunoas- i a înfrântă. Cu o mască de politețe detaşată pe față,

■ ontinuă să aducă băuturi şi tăvi cu antreuri. Când nu mai rezistă să o urmărească, îi smulse ultima tavă din mâini şi se alese cu un zâmbet siropos şi o umilință care aulea ca un laser.
Când fusese în dressingul lui, cu sutienul ei alb pă- iat, nici măcar dorința pentru ea nu-i putuse ascunde

dezgustul de el însuşi. începu să circule prin încăpere, încercând să se concentreze asupra îndatoririlor lui de gazdă. Toți cei prezenți aici îl ajutaseră într-un fel sau altul la Impresii – bibliotecarii, istoricii. Winnie făcuse comentarii asupra manuscrisului când avusese nevoie de o perspectivă proaspătă asupra lui. Jewel şi Aaron Leary îi mijlociseră accesul la populația afrc-americană a oraşului şi îl făcuseră să înțeleagă modul de a gândi al membrilor ei mai vârstnici. Sălciile de Mare îl ajutaseră să separe realitățile de zvonuri.
Colin o văzu pe Winnie stând lângă una din mesele mici care fuseseră aşezate în solar. Privea în întunericul de dincolo de ferestre. De cealaltă parte a peninsulei care separa bucătăria, Sugar Beth şi băiatul cu mâncarea se ocupau cu definitivarea ultimelor detalii ale farfuriilor. Ryan şi Sălciile de Mare se împrăştiaseră prin solar, împreună cu alți câțiva invitați, dar Winnie se izolase de toți. în comparație cu Sugar Beth părea mică, dar nu atât de lipsită de apărare.
— O recepție impresionantă, spuse atunci când Colin se apropie de ea.
El făcu o încercare inutilă de a se distanța de cruzi-mea pe care o pusese în mişcare.
— Am plănuit-o înainte ca ea să se întoarcă în Parrish.
— Ştiu.
Spre deosebire de multe alte femei, Winnie nu se temea de pauzele din conversații, dar în această seară tăcerea

ei îl făcu să devină crispat şi el fu cel care o rupse în cele din urmă.
— Merylinn n-ar fi trebuit să verse vinul pe ea.
— Ai dreptate. Dar mi-a plăcut, Colin. Aş minți dacă aş pretinde că nu m-am bucurat, până şi de ultimii picătură.
El înțelese şi se simți doar mai mânios pe el însuşi.
Editorul lui venise în solar. Bunăvoința unei edituri nu era ceva de luat în glumă, chiar şi de către unul dintre scriitorii ei foarte importanți, iar Colin ar fi trebuit să meargă şi să stea de vorbă cu el. în loc să facă acesi

lucru, o urmări pe Sugar Beth ducând un castron cu salată la masă.
— S-a întâmplat atât de demult, spuse el. Dacă stai să te gândeşti, eram cu toții nişte puşti. Te-ai gândit vreo-dată să dai totul uitării pur şi simplu?
îşi dădu seama că o zbârcise chiar înainte de a o auzi cum inspiră în linişte.
— Te-a prins şi pe tine, nu-i aşa? Exact aşa cum îi prinde pe toți bărbații care zboară prea aproape de pânza ei.
— Bineînțeles că nu.
Privirea ei trădată îi spuse că nu-l credea. Nici el nu •c credea pe sine. îşi aminti de valul de căldură care îl cuprinsese când îi încheiase nasturii cămăşii pe care Su- ir Beth o luase din dressingul lui.
— Am crezut mereu că tu erai singurul om care va fi imun, spuse ea.
— Cu toții avem o grămadă de mizerii în trecutul nos- tru. Faptul că ea este aici m-a făcut să înțeleg că, la un moment dat, trebuie să trecem peste ele şi să mergem mai departe.
Ea îşi pipăi diamantul de la gât.
— Şi tu crezi că eu nu le-am depăşit?

— Eu vorbesc doar despre mine, spuse el atent.
— Atunci tu ai mai multă putere, dacă eşti gata să treci peste acuzația de agresiune sexuală. Eu nu sunt atât de evoluată.
— Winnie...
— Colin, mi-a făcut viața un coşmar. Ştii cum obişnuiam să vărs înainte de a merge la şcoală, apoi mă înlopam cu mâncare nesănătoasă ca să încerc să mă simt mai bine? Nu scăpa nici o ocazie să mă umilească. In primul an de liceu calculam pe ce holuri să merg ca t nu mă întâlnesc cu ea. Tot ce trebuia să facă era să mă privească şi începeam să mă împiedic în propriile picioare. Dacă una din celelalte fete dădea vreun semn 11 m-ar căuta, o lua imediat la ochi şi îi spunea că numai ' urații îşi petreceau timpul cu Winnie Davis. Era rea, ('olin, iar tipul ăla de răutate nu dispare. Face parte

din caracterul unei persoane. Aşa că, dacă tu crezi ci s-a schimbat, atunci îmi pare rău pentru tine. Acum te rog să mă scuzi, nu am avut încă ocazia să vorbesc cu Charise.
El îşi stăpâni imboldul de a merge după ea. Luni si-va opri pe la magazinul ei şi va linişti apele. Până atunci trebuia să-şi depăşească impulsul de a o apăra pe Sugar Beth. Până atunci, nu va mai fi tentat să-i arate că nici acesteia nu-i fusese uşor, fiind obligată să meargă la şcoală cu fata nelegitimă a tatălui ei şi să aibă pe cineva ca Diddie drept model. Poate că Sugar Beth ripostase în singurul mod pe care-l ştia.
Mai mulți invitați se îndreptară spre solar, atraşi de mirosul mâncării. Sălciile de Mare îl înconjurară pe Neil, şi le auzi fără să vrea întrebându-l dacă ştia nişte cărți bune cu diete alimentare şi dacă o cunoştea personal pe Reese Witherspoon? Sugar Beth se prezentă la el, dai nu se lăsă înşelat nici o clipă de politețea ei.

— Mă scuzați că vă întrerup, domnule Byrne, dar masa este gata. Invitații dumneavoastră se pot servi singuri la bufet.
îşi subliniase supunerea punându-şi un şorț în jurul taliei, iar el îşi dori să-l smulgă de pe ea, să smulgă totul de pe ea şi să o ducă înapoi în dressingul lui.
— Ai trudit destul. Ia-ți o farfurie şi vino cu noi.
Sălciile de Mare auziseră. Capetele lor se rotiră ca ale vulturilor. Winnie înțepeni, iar Ryan se îndreptă spre bar. Dar focul rece care aprinsese privirea lui Sugar Beth îi dădu de ştire să nu se aştepte la mulțumiri în viitorul apropiat.
— Zău că sunteți cel mai drăguț om pentru că aveți atâta grijă de angajați, dar m-am cam îndopat deja cu acele antreuri. Jur că nu mai pot lua nici o înghițitură.
Dumnezeule mare, o dezgropase pe Diddie.
— Mai aveți nevoie de ceva? gânguri ea, cu o privi re care îl provoca să continue acest joc. Aş fi mai mult de cât fericită să vă servesc.

îl expedia ca pe unul dintre foştii ei soți, şi încăpățânarea de irlandez pe care o moştenise de la tatăl său se trezi în el şi îl răscoli.
— Aruncă şorțul ăla nenorocit şi vino să mănânci cu noi.
Invitații din afara oraşului care auziseră fără să vrea păreau nedumeriți, dar Sălciile de Mare înțeleseseră, iar din pliscurile lor ieşiră şuierături de dezaprobare. Până a doua zi, trădarea lui va fi cunoscută peste tot în Parrish. La dracu', chiar mai curând. Le mâncau degetele să-şi scoată celularele ca să fie primele care să anunțe t recerea lui Colin Byrne de partea întunecată.
Sugar Beth avu tupeul să-l bată uşor pe braț.
— Iar ți-ai luat greşit medicamentele, sufletul să-ți fie binecuvântat. O să luăm legătura cu psihiatrul tău mâi-

ne şi o să îndreptăm lucrurile. întinse mâna spre paha- i nl de vin gol al lui Aaron Leary. Dați-mi voie să vi-l iau, domnule primar, ca să aveți amândouă mâinile libere pentru bufet.
Şi plecă, cu mici picături din sângele lui Colin scur-cundu-se de pe colții ei strălucitori.
Neil veni îângă el.
— Dramatismul vieții cotidiene într-un mic oraş din ud. Ar trebui să scrii o carte.
— O idee senzațională.
Neil privi spre sufragerie.
— E exact aşa cum ai descris-o. De ce nu mi-ai spus că 11 să se întoarcă?
— E complicat.
— Până la urmă poate că o să scoatem o trilogie din i vrțile despre Parrish.
Colin înțelese fără nici o problemă expresia plină de speranță de pe fața lui. Ultima haltă fusese cea mai de succes carte din cariera editorială a lui Neil, iar Impresii v a avea o soartă şi mai bună. Neil îşi dorea o a treia carte despre Parrish în locul unui roman despre mai multe ■ enerații de familii irlandeze şi englezeşti.
Neil se împotrivi atunci când Colin încercă să-l con-ducă spre bufetul de pe masa din sufragerie.

— Nu încă. Sălciile de Mare tocmai au intrat acolo, Sunt nişte femei înfricoşătoare.
— Imaginează'ți cum erau când erau conduse de Sugar Beth.
— Nu am nevoie, spuse Neil. Am citit Impresii.
Dar nimeni altcineva nu o mai făcuse, şi Colin se trezi întrebându-se din nou cum vor reacționa oamenii din Parrish la a doua carte despre oraşul lor, când mul te dintre personajele principale erau încă prin preajmă. Aruncă o privire spre sufragerie.

Sălciile de Mare hotărâseră să mănânce la mesele mici din solar. După ce toți invitații săi fură serviți, Colin îşi disimulă lipsa de poftă de mâncare făcând turul celorlalte mese. In cele din urmă se întoarse în solar şi se rezemă de blat cu o farfurie cu mâncare din care n-avea deloc de gând să mănânce, sperând inutil că punctul său de observație mai înalt îi va permite cumva, în mod misterios, să dețină controlul asupra evenimentelor.

— Am uitat să-mi iau un şervețel, gânguri Heidi. Su-gar Beth, adu-mi tu unul.

— Mai vreau o chiflă din aia delicioasă. Fii atentă să fie caldă.

— la farfuria asta murdară. Am terminat.

Cum termina cu o însărcinare, Sălciile de Mare îi găseau imediat alta. Iar ea le lăsa să facă acest lucru. Nu se grăbea, dar nici nu le spunea să o slăbească.

— Adu-mi un şervețel umed. Am ceva lipicios pe mâini.

— Vezi dacă găseşti o râşniță de piper. Sunt sigură că e una pe undeva.

Nici chiar Amy nu rezistă să-şi găsească propriul mod de a li se alătura, şi el o auzi spunând:

— Isus poate spăla păcatele oricui, Sugar Beth, chiar şi pe ale tale. Lasă-te la mila lui.

Colin împinse deoparte farfuria cu intenția de a pune capăt acestor prostii, dar Sugar Beth îi observă mişcarea şi îi aruncă o privire care îi puse la încercare nu numai bărbăția, ci chiar dreptul de a exista pe această lume. Cu un sentiment de resemnare, se lăsă să cadă înapoi pe scaun şi îşi făcu curaj.

capitolul 11

„Nu cred”, spuse lordul Bromford, după ce analiză problema cu seriozitate, „că trebuie să-ți sacrifici principiile pentru a satisface o toană a unei femei”.

Winnie îi dădu lui Ryan să guste din tarta ei cu kiwi chiar înainte să treacă la acțiune. In timp ce Sugar Beth începu să strângă farfuriile goale, Winnie ridică vocea, dar numai puțin:

— Oh, Doamne, mi-am împins din greşeală furculița i u piciorul sub masă. Dă-mi voie să ies, Sugar Beth, ca să o poți scoate.

Se ridică de la masă şi făcu un mic pas în lateral.

Colin pricepu îndată. Winnie alesese ceva mic, neimportant, ceva aproape insignifiant care simboliza totul. Sugar Beth trebuia să îngenuncheze la picioarele lui Winnie pentru a recupera furculița.

Habar nu avea dacă Sugar Beth va face acest lucru, dar nu aşteptă să vadă. Se ridică brusc de pe scaun, dar îşi dădu seama că soțul lui Winnie fusese mai rapid de-cât el.

— Dă-mi voie, spuse Ryan repede.

Colțurile gurii lui Winnie se prăbuşiră şi pentru pri-ma dată în acea seară păru mai vulnerabilă decât Sugar Beth. Sugar Beth îl privi în ochi pe Ryan o fracțiune de secundă înainte de a face un mic pas înapoi. încet, acesta se lăsă la picioarele soției sale într-un genunchi, întinse mâna sub masă şi scoase furculița pe care fără îndoială că Winnie o împinsese acolo cu piciorul.

Colin îşi plimbă privirea de la o femeie la cealaltă, l usese întotdeauna fascinat de arhetipurile literare, ilar dacă cineva l-ar fi întrebat chiar în această clipă, i are dintre aceste femei era curajoasa Cenuşăreasă a care era sora vitregă cea rea, i-ar fi fost greu să dea un răspuns.

Seara îşi urmă cursul. Poate că el se simțea jalnic, dar invitații săi păreau să se distreze şi trecuse de ora unspre zece când în sfârşit începură să plece pe rând.
Mâinile lui Winnie nu erau prea sigure când îşi puse cămăşuța din dantelă neagră. Era una din cele câteva de diferite culori pe care le avea. Ryan intră în dormitor fără sacoul sport. II aruncase în mod sigur pe un scaun la parter. O să mai fie încă acolo când se vor întoarce mâine de la biserică. Nu se aştepta să strângă după el. Pur şi simplu nu observa câte lucruri lăsa împrăştiate prin casă.
— Uită-te la ăsta. Ținea în mână un poster mototolii în care se vedeau un bărbat vânjos cu pieptul gol care se juca cu inelele din sfârcurile unei femei a cărei mână era între picioarele lui pentru a-i lua în palmă scrotul. Când m-am dus să văd ce face am găsit asta atârnată pe dosul uşii ei.
— Ştie cât de tare ne displac posterele ei. De asta tot continuă să le expună.
— Dacă acum este atât de răzvrătită, ce-o să se întâmple când va avea şaisprezece ani?
Winnie nu dădu glas celei mai adânci temeri, aceea că genele vor ieşi cumva învingătoare, iar Gigi va sfârşi ca Sugar Beth: egoistă, răutăcioasă şi activă sexual de la o vârstă prea fragedă.
Ryan aruncă posterul în coşul de gunoi şi se îndreptă spre dressing. Nu făcu nici o remarcă legată de cămăşuța neagră din import, dar pentru ce ar fi făcut-o? Ea avea o vastă colecție de lenjerie de noapte sexy şi o vedea aproape în fiecare seară cu sau fără una din piese. Uneori, ea îşi dorea să le arunce pe toate şi să se ducă la Wal-Mart să-şi cumpere o pijama confortabilă de bumbac.
In timp ce el se pregătea de culcare, ea se băgă sub aşternuturi şi deschise cartea pe care o lăsase pe masă, dar nici măcar nu se prefăcu că citeşte. In schimb, o

frământa amintirea urâtă cu Ryan îngenuncheat la picioarele lui Sugar Beth. Ce greşeală îngrozitoare făcuse, îşi obligase bărbatul să aleagă de partea cui era, iar el alesese partea greşită.
Amintiri de neuitat
171
Era bolnavă de gelozie. Toată seara el o urmărise pe Sugar Beth. O făcuse cu discreție, dar nu puteai trăi atât vie mult timp alături de un bărbat şi să nu ştii ce gândeşte. In noaptea asta Winnie trebuia să facă dragoste cu el până când îşi va pierde mințile şi va uita de Sugar Beth. Dă-mio, iubi... Exact ca o vedetă porno de mâna a treia. Dar numai gândul la acele mişcări circulare, gemete şi la toată neplăcerea o făceau să se simtă extenuată şi ostilă.
Ryan termină în baie şi se strecură gol în pat. Se aşează pe o parte cu fața spre ea. Nu trebuia decât să-l atingă >i era gata. întinse mâna şi o mângâie pe păr, apoi îşi plimbă degetul pe sub breteaua cămăşuței pentru a-i atinge sfârcul.
Dă-mi-o, iubi... Ea îi datora totul, dar îşi puse cartea pe noptieră pentru a găsi pretextul de a se întoarce cu spatele. Apoi spuse cel mai neobişnuit lucru:
— Nu mă simt bine. Cred că în noaptea asta o să dorm iu camera de oaspeți.
Ochii lui căprui-deschis se umplură de îngrijorare.
— Ce ai?
— Mă doare puțin stomacul. Dădu la o parte aşternu- turile şi îşi coborî picioarele peste marginea patului. Nu vreau să te trezesc dacă trebuie să mă dau jos din pat.
El se întinse s-o mângâie în partea de jos a spatelui.
— Nu mă deranjează.
— Aşa o să dormim amândoi mai bine.
Se ridică din pat fără să-l sărute de culcare. Era oripilată de ea însăşi. Mai ales în noaptea asta, când avea

cea mai mare nevoie să fie seducătoare, nu se putea .aluna nici ca să-l sărute. Era sătulă de el. Sătulă de fap-tul că arăta bine, de purtarea lui impecabilă, de solici-tudinea lui fără margini. Era sătulă să se simtă mereu vie mâna a doua. Şi mai mult decât orice, era sătulă să pretindă că îl plăcea atunci când nu-l plăcea. De iubit, îl iubea. îl iubea din toată inima. Asta nu va dispărea nici- i »dată. Dar în clipa asta nu putea suporta să-l vadă.
îşi luă halatul de la piciorul patului.

— Gigi o să facă scandal de dimineață pentru că trebuie să meargă la şcoala de duminică. Te las să te descurci tu cu ea.
El se propti intr-un cot şi o privi nedumerit.
— Bine.
Ea îşi propuse să nu mai scoată vreun cuvânt, să meargă în camera de oaspeți şi să închidă uşa înainte să mai facă vreo boacănă.
— O să cumpăr nişte pijamale.
— Eu nu port pijama.
— Pentru mine.
El îi aruncă zâmbetul lui sexy patentat.
— Mie îmi place ce ai pe tine acum.
— Asta înseamnă numai unul din noi.
Zâmbetul lui păli.
— Eşti obosită.
Dezgustată şi obosită. Iar el ştia de ce. Dar n-o spu-nea. O să ignore fantoma care îi bântuise vreme de pes-te paisprezece ani, aşa cum o s-o facă şi ea, pentru că mariajul lor era fragil ca o coajă de ou şi nici unul din ei nu voia să rişte s-o spargă.
— Obosită. Da. Reuşi să afişeze un zâmbet nesigur. O să vă fac clătite de dimineață.

Ca şi când nişte clătite ar fi reparat ceea ce nu mergea bine între ei.
Ea stinse lumina şi se îndreptă spre uşă.
— Vrei să te frecționez pe spate? întrebă el.
— Nu. Nu vreau deloc.
Şi ieşi din încăpere.
Colin intră în bucătărie şi o văzu pe Sugar Beth urcată pe un scaun, punând la locul ei o tavă în dulapul de deasupra aragazului. Era unu noaptea, băiatul responsabil cu mâncarea plecase, iar ea era în mod clar istovită, dar încă nu încetase să dovedească că putea îndura orice încercare la care ar fi supus-o. Ce fel de bărbat ar încerca să omoare un spirit ca al ei?
— De-abia te mai ții pe picioare. Du-te acasă.
Ea privi spre câinele ei.
— Ce caută Gordon aici?

— M-am dus la remiza trăsurilor să-i dau drumul afară şi m-a urmărit până aici. Ți-a ros unul din papucii de baie.
— Mă urăşte.
— Câinii nu-şi urăsc stăpânii. Ar fi împotriva ordinii universului.
— Asta spui tu.
Se dădu jos de pe scaun şi când îl luă să-l pună la loc, el văzu cearcănele vineții de sub ochii ei.
— Lasă-l dracului. O să am eu grijă mâine de ce a mai rămas de făcut.
Ea se sprijini cu coapsa de taburet şi îl privi de-a dreptul batjocoritor.
— Uită-te la tine. Vinovăția îți iese prin fiecare por. N-o să începi să plângi, nu-i aşa? Pentru că, sincer, e mai mult decât aş putea suporta.
— O să încerc să-mi stăpânesc lacrimile. Acum, du-te la culcare. O să-ți scriu de dimineață un cec.

— E al dracului de sigur că o s-o faci. Şi o să mă plăteşti dublu pentru timpul suplimentar. Dar de fapt dublul lui zero este zero, corect? Doamne, cât eşti de meschin. Poate dacă n-ai cheltui atâția bani pe parfum scump şi discuri cu Barbra Streisand, ai putea să mă plăteşti cât merit.
— Draga mea, nici măcar eu nu am atâția bani.
Asta o făcu să încremenească. El avu satisfacția de i o vedea făcând ochii mari, apoi încruntându-se ca şi când ar fi încercat să înțeleagă insulta ascunsă. Profită de avantaj.
— Ştiu că o să fii dezamăgită, dar în seara asta totul a luat sfârşit. Suntem chit. Am fost răzbunat oficial pen- t ru înşelătoria din adolescența ta.
Ea dădu ochii peste cap, intrând din nou în joc.
— Vrei să-mi spui că un pic de vinovăție este tot ce-ți i rebuie ca să-ți bagi coada între picioare? Şi mai vrei să Iii considerat bărbat.
Citise prea multă literatură erotică victoriană pentru > ă îşi dori să o frângă peste un scaun şi... şi să-i facă ceva destul de urât.

Ea se aşează pe un scaun înalt lângă blatul din bucătărie şi îşi sprijini călcâiul de suportul dintre picioarele scaunului.
— Cred că nu ți-am povestit niciodată chestia asta. îşi sprijini bărbia de dosul mâinii, intr-o parodie de aducere aminte visătoare. In noaptea în care mi-am ticluit minciuna despre tine... am plâns cu lacrimi adevărate.
— Nu mai spune.
îşi făcea rău singură – el simți acest lucru –, dar nu ştia cum să o oprească. Pe deasupra, vremurile în care încerca să salveze femei rănite erau de domeniul trecutului.

— Ştii, în acea zi avusesem un accident cu Camaroul meu – indicatoarele de oprire încă scot la iveală răzvrătita din mine – şi mi-era frică că tata o să-mi ia cheile maşinii. Aşa că nu numai faptul că te uram până-n măduva oaselor m-a făcut să mint.
— Sugar Beth, e târziu şi eşti obosită.
— A fost al dracului de distractiv. în clipa în care i-am spus lui Diddie că ai încercat să mă pipăi, a uitat cu totul de îndoitura de pe partea laterală a maşinii, şi aşa s-a întâmplat şi cu tata. Nici măcar nu mi-au reținut cheltuiala reparației din banii de buzunar. încă mai râd când mă gândesc la asta.
Nu prea părea să râdă. Părea epuizată psihic şi istovită. Se îndreptă către ea.
— Erai o puştoaică şi pe deasupra răsfățată peste măsură. încetează să te mai judeci aşa aspru.
El ar fi trebuit să ştie că greşea arătându-i empatie, pentru că ea se ridică de pe scaun şuierând:
— Nu eşti exact întruchiparea milei creştineşti? Compasiunea şi iertarea dau pe afară din tine. Ei bine, domnule Byrne, nu am nevoie de mila ta. Nu am nevoie...
— Ajunge!
Cu o mişcare rapidă o luă în brațe de pe scaun şi o duse afară din bucătărie. Toată seara nu se pregătise decât pentru asta, iar acum o ducea sus, să o arunce în patul lui şi să facă dragoste cu ea până când nici unul din ei nu va mai fi în firea lui.

— Măi să fie... îşi ridică privirea spre el, cu ochii obosiți şi tărăgănând cuvintele în mod provocator. Aşa mai merge, barosane.
Chestia asta îl îngheță.
— Ce se întâmplă, înălțimea Voastră? V-ați răzgândit? îşi bătea joc de el făcând pe cocheta obosită şi îmbufnară. Poate vă e teamă că nu vi se scoală pentru o fată?

Sexul şi obrăznicia erau singurele arme care îi mai rămăseseră. El înțelesese acest lucru, exact cum înțelesese şi că solicitudinea lui trebuie să fi fost precum curgerea lentă a otravei prin acele vene mândre, iar aces- ta era singurul mod care îi mai rămăsese să se răzbune pe el.
Era un bărbat cinic excitat peste măsură, dar care odinioară fusese un romantic, şi găsi cumva în el puterea de a o lăsa să stea pe picioarele ei. Apoi, pentru că merita ceva pentru această constrângere, o sărută profund şi pe îndelete.
Ea răspunse ca o vampă – cu limba, cu gemete întretăiate de gâfâieli, cu coapse frecate de ale lui, toate jucate, menite să-i dea de înțeles ce poate să facă cu mila lui. Chiar şi aşa, sângele pulsa în vintrele lui, iar trupul lui cerea mai mult. Avea nevoie de toată ■a ăpânirea de sine ca să nu-şi piardă răbdarea cu ea, dar buzele lui rămâneau moi şi persuasive astfel încât ea să aibă timp să-şi consume furia. Treptat, zvârcolirile se potoliră, iar limba ei se retrase. Se ghemui delicată şi caldă în el. El îi sorbi buzele. Erau ca o catifea.
Sugar Beth simți apăsarea uşoară a gurii lui Colin şi îşi dădu seama că era dezarmată, dar era prea obosită ca .1 mai lupte. El era excitat la culme, şi fu uimită să realizeze că şi ea era la fel. Dincolo de epuizarea profundă, corpul ei se trezise la viață.
El degaja o aromă de sănătate şi vigoare, un soi de virilitate de care ea aproape că uitase că există. Buzele ei •o desfăcură, iar el pătrunse cu limba în gura ei. îşi lăsă brațele să alunece în jurul gâtului lui. El o ațâță jucăuş şi 11 mângâie. Ea scoase un oftat când el îi abandonă gura pentru a o lua din nou în brațe.

Dar în loc să se îndrepte spre trepte, el traversă holul cu ea în brațe, iar apoi îi schimbă poziția ca să poată deschide uşa de la intrare.
— S-ar putea foarte bine ca ăsta să fie lucrul cel mai greu pe care l-am făcut vreodată – strânse din dinți –, dar când vom face dragoste – şi crede-mă când îți spun că o să facem – va fi de plăcere şi nu vreun concurs nenorocit să vedem cine rezistă până la sfârşit.
Afară era frig. îşi lipi obrazul de pieptul cămăşii lui. Nici măcar nu respira greu în timp ce o purta prin curte, cu Gordon care le deschidea calea.
— Pe deasupra, continuă el, o să fii odihnită. Şi – o strânse mai tare – binedispusă.
— Ai băut mai mult decât am crezut. Căscă şi închise ochii. Dă-i drumul şi recunoaşte. Ți-e frică de mine.
— Mai degrabă sunt îngrozit.
Ea se strânse şi mai tare la pieptul lui.
— Sunt o pacoste, aşa e.
— Cel mai negru coşmar al meu.
Uşa remizei trăsurilor se înțepenise, şi el trebui să o lase jos ca să o deschidă. După ce intrară, o sărută din nou, dar fu numai o atingere uşoară a buzelor lui, ca şi când n-ar fi avut încredere în el să facă mai mult. Atunci îşi dădu ea seama că nu glumise când spusese că n-o să rămână. Nu voia ca el să plece, dar nu îi venea în minte nici un mod de a-i spune că era singură, pierdută şi avea nevoie ca el să rămână.
— Habar n-ai cât mă costă chestia asta, spuse el în timp ce se îndrepta spre uşă, aşa că nu te aştepta să fiu drăguț când o să vin de dimineață să te văd.
— Cine a spus că eşti invitat?
— Cine a spus că am nevoie de invitație?
De data asta, când plecă, luă şi câinele cu el.
Ea de-abia se târî pe scări în sus. îşi aruncă hainele grămadă, reuşi cumva să se spele pe dinți, dar fu prea

mult să-şi adune energia pentru a-şi analiza sentimentele confuze, aşa că se trânti în pat.
Exact când era pe punctul să se scufunde în somn, îi auzi.
— Sugar... Sugar... Sugar...
Amintiri de neuitat
177
La început crezu că visează, dar când se întoarse pe spate, strigătele lor se auziră mai tare.
— Sugar... Sugar... Sugar păsărico...
Cubby Bowmar şi prietenii lui beți erau afară, în fața . isei, urlând după ea exact ca în liceu.
„O să fii o femeie remarcabilă11, îi spusese Diddie.
Sugar Beth îşi trase perna pe cap şi adormi.
Winnie se trezi şi auzi zgomotul făcut de Ryan sub duş. Nu mult după aceea, îl auzi trezind-o pe Gigi pen- i ru şcoala de duminică, şi protestele ei previzibile.
— Am fost exmatriculată, tată. îți aminteşti?
— Nu şi de la biserică.
— Unde e mama?
— Nu se simte bine.
— Nici eu.
— îmbracă-te.
Winnie moțăia. Simți aroma slabă a cafelei... farfu- nile zăngănind în bucătărie... o uşă trântită... o maşină i are se îndepărta... lumea care mergea mai departe fără c a. Până la urmă găsi energia să se dea jos din pat.
Păşi peste cămăşuța neagră pe care o dezbrăcase asea- il şi alese un tricou vechi al lui Ryan şi o pereche de pantaloni de trening roz pe care le înghesuise în debara pentru a le da la biserică. Merse în baie şi reuşi să se spele pe dinți, dar nu avu puterea să facă un duş. Se privi In oglindă: ochii umflați, fața palidă, părul strivit pe o parte a capului. Viața ei se destrăma asemenea turului pantalonilor de trening, fir după fir.

Tresări când în oglindă îi apăru peste umăr reflexia chipului lui Ryan. Purta pantaloni sport şi un tricou de rugby Old Navy pe care i-l cumpărase Gigi de Crăciun.
— Credeam că ai plecat.
— Mi-am făcut griji pentru tine, aşa că am rugat-o pe Merylinn să o ia pe Gigi la biserică cu ei. Cum te simți?
— Bine.
Singurătatea camerei de oaspeți o îmbia să revină acolo – un loc unde nu ar fi putut să rănească pe nici unul din ei. Voia să se furişeze înapoi acolo şi să se în- i.roape sub aşternuturi.

— Concertul este în după-amiaza asta. Şi recepția. O sa faci față la toate astea?
— O să fie în regulă.
El îşi încrucişă brațele şi se rezemă de tocul uşii. Ea înțelese pentru ce el nu se dusese la biserică. Voia să se revanşeze pentru ce făcuse la petrecere. Pentru Sugar Beth totul fusese întotdeauna atât de uşor: frumusețea ei, farmecul ei, abilitatea ei de a-i hipnotiza pe cei mai cumsecade bărbați, chiar şi pe Colin. Cât despre Ryan... Nu trebuise decât să arunce o privire la Sugar Beth ca să fie doborât de un noian de „ce-ar fi putut să fie".
Furia o îneca pe Winnie. îşi sacrificase esența personalității într-o încercare inutilă de a concura cu fantoma unei fete răzgâiate de optsprezece ani. îi era atât de greață de ea încât nu mai putea suporta.
Ryan îşi privi ceasul.
— Gigi o să lipsească o vreme. Hai să...
— Nu te gândeşti niciodată la altceva decât la sex!
Cuvintele izbucniră din ea ca şi când ar fi fost arun-cate la suprafață de un gheizer preistoric.
El nu ar fi arătat mai şocat nici dacă l-ar fi pălmuit. Gheizerul mai bolborosi, apoi se retrase pe măsură ce ea fu cuprinsă de remuşcări.

— îmi pare rău. Oh, dragule, Ryan, îmi pare atât de rău. N-am vrut să spun asta.
Dar nici o scuză, oricât de potrivită ar fi fost, nu putea repara greşeala. Ochii lui căprui şi calzi deveni-seră ostili.
— Eram pe cale să-ți propun să iei ceva pe tine ca să mergem la brutărie să luăm nişte prăjiturele din alea cu vişine care îți plac.
Nedreptatea atacului ei o îmbolnăvea, dar furia mocnită nu dispărea. Toată viața crezuse că trebuia să se mulțumească doar cu firimiturile sentimentale rămase de la alții şi se săturase de acest lucru. Respiră adânc şi îşi înăbuşi furia din adâncul ei.
— îmi pare rău.
— în ciuda a ceea ce pare să crezi, nu mă gândesc tot timpul numai la sex.

— Ştiu. Doar că... mi-am ieşit din fire. îşi apăsă mijlo-cul cu mâinile, încercând să țină gheizerul sub control. I.asă-mă să mă spăl şi vin cu tine.
— Las-o baltă. Am câteva hârtii de rezolvat. Făcu un pas, apoi se opri. Lumina dimineții fu străbătută de o dungă de umbră care căzu pe fața lui şi pentru o clipă îl lăcu să pară un străin. Dacă eşti furioasă pentru aseară, pentru ce nu vii să spui de-a dreptul în loc să faci toată această dramă?
Gheizerul vui.
— Nu sunt furioasă.
— Sugar Beth merita să nu fie băgată în seamă, dar ce s-a întâmplat a mers mult prea departe. V-ați purtat cu toții ca nişte copii, iar eu nu am vrut să particip în vreun fel la chestia asta.
— Bineînțeles că nu ai vrut.
Gheizerul fierbea în ea, căutând un punct slab pen-tru a-i străpunge pielea.

— Când ai de gând să te desparți de trecut?
— Cum ai făcut tu?
— Să fiu al naibii că aşa am făcut.
— Nu-ți puteai dezlipi ochii de la ea! Toată seara.
1V' fiecare dată când te-am privit, o urmăreai.
— Opreşte-te chiar acum! Făcu un gest de lehamite cu mâna. O să discutăm despre asta când o să fii pregătită vă te porți rațional.
Renunțarea lui străpunse ceea ce mai rămăsese din ■tăpânirea ei de sine, iar gheizerul erupse din nou. De data asta luă totul cu el, inclusiv secretul pe care îl păs-11 ase ascuns atât de mulți ani.
— Nu pot să fac acest lucru!
El începu să se îndepărteze.
— Nu îndrăzni să pleci acum!
El continuă să meargă.
Se repezi după el, o scorpie cu privirea fanatică, ur-lând, isterică, fără nici un control.
— Am rămas însărcinată intenționat.
— Calmează-te.
— Te-am mințit!

El se opri în capul scărilor şi se întoarse spre ea. Pen tru prima dată păru cu adevărat alarmat.
— Winnie, încetează cu asta.
— Am rămas însărcinată intenționat ca să te însori cu mine!
— Ştiu.
Ea îşi duse mâna la gură, îşi înghiți amărăciunea, încercă să respire, dar nu reuşi.
— Ştii? Ştii şi n-ai^spus niciodată nimic?
— Ce rost avea? îşi trecu o mână prin păr. Nu există nici un motiv să discutăm despre asta.
— Te-am prins în capcană!

— Nu mă simt prins în nici o capcană. Țin la Gigi mai mult decât la viața mea. Acum du-te şi fă o baie. O să te simți mai bine.
Ca şi când o baie i-ar putea spăla păcatul.
— Ryan...
Dar el dispăruse deja pe scări în jos.
Se sprijini de perete. Cel mai ascuns secret al ei... Iar el nici n-a vrut să discute despre el.
Amorțită, se întoarse în baie şi se prăbuşi pe margi-nea căzii. Nu premeditase niciodată să-l prindă în cursă. Dar atunci, întro seară, se trezise spunându-i că îşi lua se pilula şi că nu trebuia să-şi facă griji. Pentru că era Winnie Davis, el o crezuse.

Avea responsabilități, aşa că dădu drumul la robi net. în după-amiaza aceea erau concertul şi recepția, Numai de-ar putea fi şi ea ca Sugar Beth – crudă şi egoistă, complet lipsită de conştiință. începu să plângă. Cât de mult timp trebuia să plătească cineva pentru vechile păcate? Din minciuna ei se născuse Gigi, aşa că nu regreta. Atunci pentru ce continua să se deteste pc ea însăşi?
Poate pentru că Ryan n-o făcuse niciodată în locul ei.
Sugar Beth simți miros de cafea. Şi de bacon. îi plă-cea la nebunie baconul. Se răsuci în pat, văzu că estr aproape unsprezece şi se îndreptă spre baie. După douăzeci de minute, cobora scările purtând lenjerie curată, un halat negru de satin Victoria's Secret pe care îl ave»
Amintiri de neuitat
181
>le o veşnicie şi cea mai veche pereche de cizme de cow-boy a ei. îşi spălase părul, dar nu se ostenise să şi-l usuce. Nici nu se deranjase să se machieze. După ziua de ieri,

I 'o lin Byrne nu merita decât un păr curat şi puțină cremă hidratantă.
O dureau muşchii de la munca grea şi o lăudabilă indignare, dar mai mult decât asta se simțea uşurată. Fie
i .1 îşi dădea sau nu seama, Colin o iertase în sfârşit. în iele din urmă se lepădase de povara pe care o purtase itât de mult timp.
El stătea la aragazul din bucătăria mică, cu spatele la ca, dominând spațiul cu prezența lui. Numai privindu-l Işi dori să-i smulgă hainele de pe el şi să-l târască sus.
— Mă pregăteam să te trezesc.
îi părea rău că nu rămăsese mai mult în pat pentru
II lăsa s-o trezească. Era vechea fascinație îngrozitoare – \ se îndrăgostească de bărbatul nepotrivit. Numai că
acum nu mai era atât de proastă. îi luase ceva timp, dar > unoştea în sfârşit diferența dintre dorință şi iubire.
— Doamne, Dumnezeule, chiar porți jeanşi? Dă-mi icpede nişte cafea.
— Sunt făcuți pe comandă, spuse el în timp ce ea scoabe de pe raft una dintre ceştile Wedgwood aîe mătuşii şi M luă singură cafea. Franțuzeşti. Costă mai mult de trei mite de dolari perechea, dar cred că meritä.
Ea studie felul în care materialul se mula pe coapsele lui, sub eticheta Gap.
Francezii ăia ştiu în mod sigur ceva despre blugi, •puse ea impasibilă.
Noaptea trecută i-am auzit pe admiratorii tăi.
Cubby şi băieții?
Sărbătorind absolvirea şcolii de idioți, fără îndoia- llt, Un ou sau două?
Sparse două în tigaie.
Spune-mi că pe aici pe undeva este ascunsă o cutie
ii gogoşi Krispy Kremes.

Ai noroc că pâinea prăjită nu este din grâu integral, li ■indie halatul şi cizmele de cowboy. Fermecător.
Eşti singurul om din Parrish care are curajul să folo-
M'uscă un cuvânt ca ăsta. Unde e câinele meu?

— Afară. Nu prea pare dispus să hoinărească.
— E prea încăpățânat. îşi duse cafeaua la masa din bucătărie şi se aşează. Simt miros de bacon, aşa că unde e baconul meu?
— O să-ți fac o porție proaspătă.
Scoase ouăle pe o farfurie cu o îndemânare surprinzătoare, adăugă lângă ele pâine prăjită pe care deja o unsese cu unt şi le aşeză pe masă în fața ei.
— Cum de mănânci bacon? Probabil că arterele talc sunt în stare de şoc.
— Un moment de slăbiciune.
— Ştiu în mod sigur cum este. Pâinea prăjită era rece, dar el nu făcuse economie de unt, aşa că nu se plânse. Iar ouăle nu erau rele. Luă o înghițitură şi continuă: Sper ca nimeni să nu descopere că-i oferi ajutor şi alinare inamicului.
— Nu mă îndoiesc că o să supraviețuiesc.
— Mi-ai pregătit micul dejun pentru că încă mai eşti măcinat de vinovăție sau eşti doar drăguț ca să ai parte de bunătăți?
— Prin bunătăți presupun că te referi la acele părți delicioase pe care le-ai ascuns sub halatul ăla.
— Da, la ele mă refer.
— Probabil.
— Care din ele? Vinovăție sau bunătăți?
— Am de ales?
— Nu contează. Termină primul ou. Povesteşte-mi des pre soția ta.
— Nu.

— Nu suntem vorbăreți, nu căpătăm bunătăți. Dacft era^dur cu ea, putea fi şi ea la fel. Cum a murit?
înfipse cuțitul în şuncă.
— Dacă ții să afli, a intrat într-un cap de pod. Destul de tragic în orice împrejurări, dar ea a făcute intenționat.
— Auu.
— Chiar aşa.
în spatele acestui personaj imperturbabil se ascund- – o întreagă lume a durerii.
Amintiri de neuitat
183
— Ştii mult mai multe despre vinovăție decât mi-am închipuit, îi spuse ea. Este ciudat cum poți să judeci greşit oamenii.
— Nu am avut nici un motiv să mă simt vinovat. Am tăcut tot ce-am putut ca s-o ajut.
Sugar Beth ştia mult prea multe despre reacțiile la cri- i ici ca să creadă că era atât de impasibil şi ridică mirată
0 sprânceană.
El îşi îndreptă privirea în altă parte.
— Bine, era însărcinată şi m-am chinuit un timp. Dar
1 ațiunea a învins şi în cele din urmă am trecut peste asta. In tot timpul ăsta am învățat câte ceva despre mine.
— Cum ar fi?
— Că însurătoarea nu este pentru mine. Unii oameni M‘ descurcă, dar eu nu sunt unul dintre ei.
— De atunci nu ai mai fost tentat?
— Nici măcar o dată, deşi sunt sigur că pentru tine este greu de imaginat. Până la urmă am ajuns să-mi trăiesc viața exact aşa cum doream şi nu am fost niciodată mai fericit. Dar ajunge cu trecutul meu plictisitor. îşi turnă o altă ceaşcă de cafea şi se întoarse să o privească, "pune-mi dacă a existat ceva în afara evidenței care te-a i u ut

să te măriți cu un bărbat cu patruzeci de ani mai mare decât tine.
— Nu m-ai crede.
Reuşesc să discern din ce în ce mai uşor lucrurile iiunci când îți trec în revistă toate prostiile, aşa că pune mă la încercare.
ba rupse un colț de pâine prăjită, dar nu-l mâncă.
— L-am iubit.
— De ce nu? Valora milioane.
în mod normal ai avea dreptate, dar nu am desco- priit cât de bogat era decât după ce deja mă vrăjise.
— Avea şaptezeci de ani. Cât de tare te mai putea vrăji Ui bătui ăla?
— Ai fi surprins. Era un ticălos chipeş şi părea cu mcisprezece ani mai tânăr, versiunea texană a lui An-iliony Hopkins, dar fără dinții ăia falşi înspăimântători, tiu epu să i se pună un nod în gât. Cel mai fermecător : Arbat pe care l-am cunoscut. Farmec adevărat, care îți

merge până în adâncul sufletului pentru că este născut din bunătate. A fost iubirea vieții mele.
— Impresionant. Tonul lui era caustic, dar zâmbetul era înțelegător. Ea aprecie combinația. El scoase baciv nul. Am dedus din ceva ce ai spus mai devreme că a fost bolnav o vreme.
— Doi ani. Ultimele şase luni a fost în comă.
— Şi a murit acum patru luni?
Ea aprobă din cap şi spuse alungându-şi tristețea:
— Iatâ-ne deci aici. O văduvă îndurerată şi un văduv singuratic care se apără de viețile trăite întro disperau tăcută printr-un mic dejun plin de bune intenții, dar prost preparat. Este suficient ca să facă şi Hallmark-ul să plângă. Apropo, o să-ți fac terci de crupe săptămâna viitoare. Mi s-a făcut poftă.

El tocmai luase farfuria cu bacon, dar o puse din nou jos, fără să mai pară cinic, ci doar serios.
— N-o să mai existe nici o săptămâna viitoare pentm noi, Sugar Beth.
Ea sări de pe scaun.
— Oh, nu, nu se poate. încă n-am găsit pictura şl nu mă poți da afară. Am nevoie de aceşti bani, oricAț de puțini ar fi.
El o privi cu vechea lui superioritate.
— Slujba asta e degradantă. Ți-am oferit-o doar ca st te umilesc.
— Eşti din ce în ce mai aproape de chestia astm încă câteva săptămâni şi sunt sigură că o s-o faci cum trebuie.
El îşi ridică privirea. Ea se aşeză la loc.
— Te rog, Colin, nu fi idiot.
— Exact asta încerc să nu fiu. Nu mai poți rămâne In acest oraş. Ți-am scris un cec care o să te ajute să supi .1 vieţuieşti un timp. întoarce-te în Houston. Acolo poți să-ți găseşti de lucru mai uşor decât aici.
Nu problema întreținerii ei se punea. Nu se descuu > se pare cu achitarea facturilor pentru Delilah.
— Nu plec fără acea pictură.

— Nici măcar nu ştii dacă mai există. Se aplecă spre ea. Şi orice viață de lux ți-ai putea asigura din vânzarea ei, nu merită să renunți la demnitatea ta.
— Ție ți-e uşor să spui. Nu te-ai născut superficial.
— Ei, drăcia dracului, Sugar Beth! Uită-te la tine. Eşti numai piele şi os. Arăți de parcă n-ai mai fi dormit bine vie săptămâni întregi. Mai adaugă la asta şi faptul că . omenii te scuipă pe stradă şi tu nu faci nimic să-i împiedici. O să fie din ce în ce mai rău, şi ştii asta. Nu te amăgi, Winnie are putere în oraşul ăsta.
— Nu mi-e frică de Winnie Davis.

— Sunt sigur că nu. Dar Winnie Galantine este altă mâncare de peşte. E Diddie, Sugar Beth. Să-ți intre bine In capul ăla încăpățânat. Winnie are toată puterea pe . .ire o avea odinioară mama ta.

— Dar nimic din farmecul ei.

— Apoi mai e şi problema cu noi doi. Se încruntă. Aseară mi-am satisfăcut din plin pofta de sânge, dar încă nu ți-am urat drum bun. Acestea fiind spuse, con- >ider că faptul că am fost gata să facem sex este un semn deosebit de rău. Şi am fost chiar mai mult decât gata, dacă pot să spun aşa.

— Ceea ce nu poți. Eu încă mă mai gândesc.

— Mincinoaso. Săreau atâtea scântei din noi încât pereții fumegau.

— Scântei provocate de o conexiune greşită. Noi suntem cei mai nepotriviți oameni din univers.

— Ceea ce este şi mai seducător, nu-i aşa? Ochii lui [vi ardeau. Evit din toate puterile femeile dificile şi nu există nici una mai dificilă ca tine.

— Mă mândresc cu asta.

— Iți priesc bărbații care te venerează, şi cu mine asta IUI se va întâmpla.

Îmi place cum mă linguşeşti.

Atracția sexuală dintre extreme.

Ai dreptate, numai că am o senzație interioară că o »,1 Hi o mare dezamăgire la pat.

El îşi coborî vocea pe un ton care nu prevestea ni-mic bun:

— Şi pentru ce, mă rog?

— Ştii tu.

— Spune-mi şi mie.

— Eşti prea pedant. Corpul meu nu este îngrijit ca al tău. Este de femeie. Miroase tot a mosc. Se umezeşti- Tu

eşti prea meticulos. Pur şi simplu nu cred că o să ţl placă atât de mult.
încerca să-şi dea seama cu exactitate ce credea că face în afară de faptul că se speria de moarte pe ea însăşi.
— Draga mea, dar tu eşti întruchiparea perfectă a diavolului.
Ea îl privi radioasă.
— Ştiu.
— Mănâncă. Trânti farfuria cu bacon în faţa ei. Nu ţi <’ foame? Bine. Hai să mergem sus.
— Dacă merg, trebuie să-mi păstrez slujba.
— Asta n-are nimic de-a face cu păstrarea slujbei, şi i» ştii şi tu. Gordon urlă la uşa din faţă exact când el scl întinse către ea. Potaie nenorocită!
— în sfârşit, te-ai lămurit.
El dădu drumul câinelui în casă, iar acesta se in dreptă spre castronul său cu apă. Ea privi în jos către bacon, dar pofta de mâncare îi dispăruse. Până câini se întorsese în Parrish, suferinţa şi neliniştea îi ţinuseră în frâu destul de bine dorinţa sexuală. Apoi îl întâlnise din nou pe Colin Byrne. Pentru ce trebuia să fie el băi' bătui care să o scoată din uitarea ei lipsită de complii a ţii? Nu vorbise chiar aiurea atunci când spusese că nu şi luase rămas-bun de la ea.
— Spune-mi că nu eşti gata să devii raţională, îi spuse el, uitându-se în jos la ea.
— Prostia este adânc înrădăcinată în ADN-ul meu.
— Slavă Domnului.
Ea ştiu că avea să meargă mai departe cu chestia asta, în acelaşi timp, trebuia să se asigure că el înţelegea că nu era vorba decât de distracţie şi joc.
— Hai să-i dăm drumul, spuse ea, ridicându-se de la masă şi îndreptându-se spre scări. Şi ai face bine să Iii bun de ceva pentru că, dacă nu va fi aşa, o să mă asigui că află tot oraşul despre asta.
Amintiri de neuitat

— Cât despre tine, draga mea, ai face bine să nu fie doar gura de tine, lucru de care încep să mă îndoiesc.
— Nu zău?
Se opri exact pe a treia treaptă de la baza scărilor, îşi desfăcu halatul şi îl lăsă să cadă.
El îi studie sutienul alb, chiloţii tanga negri şi cizmele <le cowboy.
— Sunt năucit.
Ea îşi plimbă degetul mare în jos, pe burtă.
— Şi nici măcar n-ai văzut ce e mai bun.
— Nu te poţi înşela mai mult. Colţul gurii lui se arcui >i din trei paşi mari fu lângă ea. Deşi trebuie să recunosc
i sunt destul de nerăbdător să văd şi restul.
— De acord, dacă pot să-mi păstrez slujba.
Nu vrei să taci?
îşi încolăci un braţ pe după mijlocul ei, o ridică de l-o treaptă şi o strânse puternic. Ea privea în jos spre el, l.tr vârfurile cizmelor ei de cowboy îi loveau gambele, l i aplecă capul, desfăcu buzele, gurile li se întâlniră şi o 'rută cu o meticulozitate care nu părea potrivită cu un 1 ubat atât de elegant.
fără să-şi întrerupă sărutul, o duse înapoi pe cana-pea. Îşi puse mâna pe spatele ei şi îi desfăcu sutienul.
Eşti minunată, îi şopti el în timp ce îi arunca sutienul.
— Ştiu.
Iii râse înfundat şi îi mângâie sânii, apoi o sărută din unu cu aceeaşi minuţiozitate. Oricât de bine ar fi fost,
■ i voia mai mult. Voia să-i simtă gura pe sâni, şi limba, >i dinţii...
Cordon lătră.
Iar ea îşi dori intimitate.
Scapă de el, gemu ea.
E câine. Colin îi muşcă uşor buza. N-o să spună.
O să se uite.

I lolin înjură şi îi aruncă lui Gordon o privire tuforitară. Rămâi pe loc.
*■) apucă de încheietura mâinii şi o trase pe scări în H . către dormitorul ei, cu Gordon după ei. Când Colin

închise uşa cu piciorul, Gordon începu să urle. în ciud.i dorinței, Sugar Beth zâmbi, apoi râse zgomotos de privi rea vag ucigaşă de pe fața lui Colin.
— Să nu te mişti de aici, mârâi el la ea când ieşi în grabă pe uşă.
Cu zâmbetul încă pe buze, se întinse pe marginea pa tului nefăcut şi îşi scoase cizmele. Colin fie găsise nişte biscuiți pentru câini sau otravă de şobolani pentru că se lăsase liniştea atunci când intră înapoi. îşi ridică privi rea spre el.
— Minunat, spuse el, cercetându atent.
Mai avea pe ea doar chiloții tanga şi o pereche de şosete cu o fetiță Powerpuff pe fiecare parte laterală, Le cumpărase pentru Delilah, căreia nu-i plăcuseră pentru că trecea printr-o fază roz.
— îmi cunosc lenjeria.
— Nici nu încape vorbă.
Stătea în mijlocul covorului decolorat cu flori şi înec* pu să se dezbrace. Când rămase doar cu jeanşii pe el, en se ridică şi veni spre el.
— Lasă-mă pe mine.
îşi agăță un deget de fermoar şi începu să se joace cu el.
— Ai nevoie de ajutor? întrebă el cu o voce guturală şi răguşită.
— Nu, mulțumesc.
Pielea lui îi încălzea degetele. îşi plimbă degetul marc peste fermoar. Era groasă, tare şi – o altă surpriză din partea lui – foarte mare. Nasul. Mâinile. Labele picioarelor. Ar fi trebuit să se aştepte.

Dorința ei era la fel de arzătoare ca a lui, dar nu putea suporta ideea ca totul să se termine prea repede... sau să devină prea important.
— N-ar fi trebuit să-mi dai niciodată nesatisfăcător la lucrarea despre Charlotte Bronte.
El dădu drumul la aer cu un şuierat cald pe gâtul ei,
— Poate discutăm mai târziu despre asta.
— Nu cred. Se juca cu cheița fermoarului. Chiar am muncit din greu îa lucrarea aia.

— Şi ai predat-o cu o săptămână mai târziu, sunt sigur.
Ea coborî fermoarul cu un centimetru, apoi se opri îmbufnată.
— Şi totuşi...
— O să modific în satisfăcător, promit.
Ea dădu drumul cheiței. Ignorându-şi moleşeala din membre, făcu un pas înapoi şi îl privi bosumflată.
— Vreau excelent.
Nu era singura din cameră care ştia să se joace.
— Pe ăsta va trebui să-l meriți.
Făcu un semn cu mâna spre picioarele ei.
— Dă-mi una din şosetele alea.
— Numai una?
— Sunt rezonabil.
— Bănuiesc.
îşi puse piciorul pe marginea patului şi se aplecă în- i ct peste coapsă. îşi scoase şoseta Powerpuff ca şi când ir fi fost un ciorap de plasă, apoi i-l îndesă în betelia nanşilor.
— Foarte frumos, intr-adevăr. Acum o să-ți scot i liiloții.
— Atunci vreau un excelent cu plus.
— Doar pentru corp.
Itra drăguț, mai ales că ştiau amândoi că era prea slabi, iar coapsele ei nu se mai apropiaseră de o veşnicie >lc

un StairMaster1. Totuşi, picioarele lungi erau impor- i uite pentru mulți bărbați.
Numai dacă mă săruți mai întâi.
Chiar este plăcerea mea.
Sărutul fu şi mai meticulos decât celelalte, mai in- li ns, de clasă mondială. Se jucă uşor cu degetele prin i Mul lui. Jeanşii lui o frecau pe piele. Simți că atinge i limaxul chiar înainte ca el să-i tragă chiloții cu degetele i o se lase în genunchi.
îşi lăsă capul pe spate, iar el îşi îngropă fața în trupul 11 I i i nhală mirosul în felul în care o fac bărbații cumințI, i in aceeaşi măsură şi cei răi, dar nu era nevoie să-şi
\parat care simulează urcarea scărilor (n.tr.)

facă griji din pricina asta când ea era singura păcătoa să din încăpere. Ii desfăcu coapsele. Ii cuprinse fundul în palmă.
O devoră.
Picioarele ei deveniră neputincioase, dar o susținu cu palma lui uriaşă, ținând-o exact aşa cum dorea el, des chisă şi accesibilă.
Orgasmul o luă prin surprindere. Scoase un strigai înăbuşit.
O susținu până când îi trecură spasmele, apoi o aşeză pe pat ca şi când ar fi fost o păpuşă. Se încurcă în jean.şi, iar stângăcia lui neobişnuită o făcu să schițeze un zâm bet somnoros. Venise pregătit, observă ea, când el trase din buzunar cu o grijă inutilă un prezervativ.
Rămas gol în cele din urmă, o puse pe spate şi îşi plimbă gura de pe sfârcuri pe pântecul ei şi apoi mai jos
Cine ar fi bănuit o generozitate atât de lumească la un bărbat atât de mofturos? îşi îngropă mâinile în părul Iul ca mătasea aspră sub degetele ei. Se jucă cu ea, o aduse din nou pe marginea orgasmului, dar nu o lăsă nici o

clipă să se prăbuşească. Se răsuci pe o parte ca să-l facă la rândul ei fericit.
Explorară îmbătaţi de senzaţii – se atinseră şi se gtis tară, schimbând obscenităţi dulci şi gemete întretăiate, înnebunindu-se tot mai mult unul pe altul. Ea încercă să-şi apropie picioarele ca să-l chinuie şi mai tare, dar n-o lăsă cu nici un chip.
— Nici să nu-ţi treacă prin cap.
O apucă de o gleznă, cea care mai avea încă ciorapul pe ea, şi o ridică în sus pe pat. Apoi îi apucă celălali genunchi, îl dădu deoparte larg şi o pătrunse adânc, fără brutalitate – era prea mare pentru asta –, dai nici cu foarte mare grijă. Exact ca şi când i-ar fi putui citi gândurile.
Ea îşi încolăci picioarele în jurul lui şi trupurile lor se contopiră în acelaşi ritm ca al unor vechi iubiţi. Muşchii spatelui lui palpitau sub mâinile ei. El îşi schimbă po ziţia şoldurilor, îi prinse fundul în palme şi găsi un li K nou în care să-i ofere plăcere.
Amintiri de neuitat
191
Ea se arcui şi ţipă. Privirile li se întâlniră. Timp de „ clipă uluitoare, avură revelaţia reciprocă a unei recu-noaşteri, ceva venit din adâncul sufletului şi foarte im-portant. Dar înainte de a-i găsi un nume, cataclismul îi i opleşi cu totul.
capitolul 12
„O spun răspicat, l-aş ucide pe Vidai! Este de neconceput să siluiască fete cinstite ... „
Georgette Heyer, Fiul diavolului
Sugar Beth se rostogoli pe o parte.
— Am terminat cu tine. Poţi să pleci.
Respiraţia lui încă nu revenise la normal aşa că pro- I uliii îl zorea, dar era mult mai marcată de ceea ce toc-mai se întâmplase decât ar fi avut de gând să-l lase să > adă. Sexul de dragul sexului era ceva permis ca să te •

nnți bine, dar nu era permis dacă simțeai că e impor- i mt şi asta s-ar fi întâmplat probabil dacă nu ar fi ținut mda sus.
Când traversă goală încăperea îl simți pe Colin urmă- H iul-o cu privirea. îşi reaminti amenințarea lui că o va micedia şi îşi spuse că nu trebuia să-i lase nici o posibilitate de a se ține de cuvânt.
Asta a fost numai încălzirea, draga mea, spuse el i itfigănat în stilul lui regesc. în mod categoric, eu n-am li I minat cu tine.
Nici un bărbat n-a reuşit asta vreodată. Dar am tre- buri şi, din păcate, nici una dintre ele nu te priveşte.
Chiar aşa?
Numai privindu-l cum stătea rezemat de pernă, cu pieptul umed de sudoare, cu părul lui negru incredibil li iar mai ciufulit decât de obicei, îi venea să se întoarcă in pat şi să-l lase să-şi pună din nou la lucru farmecul Mipra ei. Dar trebuia să ridice din nou baricadele la
■ ui lor, aşa că luă jeanşii lui şi îi aruncă pe pat.

— Ai fost grozav. Chiar inspirat. Du-te acasă şi refă- te Ne vedem mâine-dimineață.
Torpoarea lui se topi şi ridică un genunchi sub ceai şaful care i se lăsase în jos pe coapse.
— Credeam că am discutat deja acest lucru.
— Nu mă face să mă târguiesc pentru slujba mea făcând şi mai mult sex. O să te facă doar să te simț josnic.
— Dumnezeule, vorbeşti numai tâmpenii.
Aici avea dreptate, dar înainte ca el să-şi poată ex prima şi mai ferm punctul de vedere, ea încercă să se repeadă către baie, numai că fu prinsă cu mult înainte de a ajunge la uşă şi trasă înapoi în pat.
— Nu aşa repede. In ultimele mele documentări am dat peste o perversiune interesantă.
— Ce fel de perversiune?

El îşi strecură mâna între picioarele ei şi modul în care se mişcau degetele lui o făcu să uite că nu-şi ridicaşi' la loc zidurile de apărare.

— Sunt sigur că va fi prea mult pentru tine.

Ea îl muşcă uşor de umăr.

— Poate dacă eşti şi foarte blând?

— Sau poate nu.

Iar acestea fură ultimele cuvinte pe care le rostim pentru foarte multă vreme.

Mult mai târziu, când ieşi din cea de-a doua baie u zilei, în patul ei nu se mai afla decât un baset motocii* nos. Timpul petrecut în cadă o făcuse să-şi limpezească mintea, şi se aşeză pe marginea patului. Gordon veni încet spre ea şi îşi rezemă capul pe coapsa ei. O ureclu* lungă şi moale îi căzu peste genunchi.

îşi lăsă capul în jos şi se strădui să-şi țină lacrimile in frâu. Toată dimineața încercase să nu se gândească Iu Emmett, dar fantomele puteau fi doar ținute la distanți atât de multă vreme. Tocmai tăiase o altă legătură cu el. Asta se întâmplă când cineva drag se stinge lent sub ochii tăi. Nu există despărțiri curate şi nici momenio singulare când durerea te copleşeşte, ci numai un sil nesfârşit de pierderi. îl mângâie pe Gordon pe cap. Iți strânse genunchii în palme.

Se simțise prea bine cu Colin. Dar nu se putea în-vinui pentru ceea ce făcuse, nu după ce trecuse atâta vreme fără să fie atinsă de un bărbat. în acelaşi timp trebuia să se asigure că vechile ei apucături rele nu se întorceau tiptil. Nu va mai permite niciodată ca ferici-rea ei să depindă de un alt bărbat, şi în mod sigur nu de cineva atât de rece cum era Colin Byrne.

Ceasul bătu jos, şi îşi aminti că era duminică. Colin mergea la concert şi îi spusese lui Gigi că o putea vizita in acea după-amiază. Nu se simțea în formă să facă față

unei adolescente copleşite de anxietate, dar nu prea îi venea să-i dea telefon lui Gigi şi să-i spună să nu vină, aşa că îşi suflă nasul, îşi trase jeanşii pe ea, se machie apoi plecă jos să facă curat după micul dejun.
Cecul de despărțire al lui Colin era pe blatul din bu- . itărie. îl luă. Două mii de dolari. Se simțea profund v inovat. Rupse cecul. Se gândi la Delilah. Mai analiză itică o dată posibilitatea de a o aduce pe fiica ei vitregă să trăiască cu ea şi o respinse din nou. Lui Delilah ii plăceau mult expedițiile lor la cumpărături şi mesele impreună la restaurant, dar după câteva ore departe de brookdale devenea agitată şi se ruga să fie dusă acasă.
Fixa un perete cu privirea atunci când ajunse Gigi, purtând alte haine ponosite şi extrem de largi care prohibii că le provocau nişte crize părinților ei. Se aplecă
• vi acorde lui Gordon atenția pe care i-o cerea. Când se udică, părea stânjenită şi nervoasă.
— Trebuia să merg cu ei la concert în după-amiaza ista, dar rn-am certat cu tata.
— Ce convenabil.
— Vreți să... ăăă... să facem nişte prăjiturele sau iltceva?
Roşi, dându-şi seama prea târziu că mătuşa ei dinii un mare oraş era prea sofisticată ca să coacă prăjitu- ide. Sugar Beth se stăpâni să nu ofteze. Nu se descurca
• u propria ei nesiguranță, ce să mai vorbim de cea a th vstui copil.
Nu am făină, răspunse ea.
E-n regulă. E plictisitor să faci prăjituri.
Aşa crezi?

Sugar Beth i-ar fi putut spune că îi plăcea să facă prăjiturele aproape la fel de mult cum îi plăcea să le mănânce, dar nu voia să încurajeze o apropiere şi mai mare.

— Poate îmi arătați cum vă machiați la ochi? E grozav.
Sugar Beth îi cercetă reiații lăbărțați şi tricoul decolorat.
— Nu ți-e teamă că n-o să se potrivească cu hainele astea stilate?
— Nu mă îmbrac întotdeauna aşa.
— Nu?
Gigi îşi studie unghia degetului mare.
— E mai bine aşa.
— Mai bine pentru cine?
Ridică din umeri.
Sugar Beth nu avu puterea să meargă mai adânc. Machiajul ochilor era de ajuns. Şi era mai bine pentru Gigi să învețe trucurile machiajului de la Sugar Beth decât de la înțepată ei mamă sau, Doamne fereşte, de la Mery- linn, deşi Merylinn era destul de talentată la mânuirea creionului de buze. Se pregătea să o ducă pe Gigi sus, dar îşi aminti de cearşafurile răvăşite de sex.
— O să aduc trusa aici. E lumină mai bună.
— Bine. Apoi am un soi de listă.
— Cu ce? întrebă Sugar Beth precaută.
— Cu nişte întrebări pentru dumneavoastră.
Capul începu să-i pulseze. Renunță la ideea machiajului şi se îndreptă țintă spre bucătărie.
— Am nevoie de cafea.
— Şi eu beau cafea.
— Sigur că bei.
— Zău!
Bun. Să-l lăsăm pe Ryan să-şi facă griji în privința dependenței de cofeină. Puse aparatul de făcut cafea, apăsă comutatorul, se întoarse şi o văzu pe Gigi care se aşezase la masă şi scosese din buzunar o bucată dc hârtie, un creion şi era gata să ia notițe.
— în primul rând, credeți că e mai bine să fii deşteap tă sau populară? Eu cred că populară.

— Astea nu se exclud reciproc.
— în Parrish se exclud.

— Nici măcar în Parrish.
— Dumneavoastră eraţi deşteaptă, spuse Gigi, dar aveaţi note de rahat, iar asta vă făcea populară.
— Regret să te dezamăgesc, dar aveam note de rahat pentru că prioritățile mele fuseseră bramburite. Şi aş fi tost populară chiar dacă aş fi avut note bune.
— Cum? Gigi îşi lăsă notițele. Asta nu înțeleg. Cum aţi făcut? Eraţi bogată ca mine. Nu vă urau toţi copiii din cauza asta?
Sugar Beth era sătulă să lase lumea s-o vadă sângerând şi nu voia să vorbească acum despre asta. Sau mai bine niciodată. Dar Gigi merita un răspuns.
— M-am născut cu un sentiment de superioritate fals, ■puse ea încet, şi am reuşit să-i manipulez pe toţi astfel incât să creadă acest lucru. Pe termen scurt a fost grozav, dar probabil că ai observat că pe termen lung nu mi-a adus absolut nimic.
Gigi nu primise răspunsul pe care şi-l dorea.
— Şi cum îi manipulaţi, mai exact?
Sugar Beth privi tânjind spre cafetieră, dar încă nu terminase de făcut cafeaua. Avea nevoie de cofeină chiar în această clipă şi înşfăcă o sticlă de coca-cola din frigider.
— Vrei şi tu una?
— Nu, mulțumesc. Prefer cafeaua.
— Bineînțeles că o preferi.
Desfăcu dopul sticlei. Gigi aştepta, toată numai ochi larg deschişi şi urechi nerăbdătoare. Sugar Beth încercă \ se gândească să spună ceva pe înțelesul unei fete de treisprezece ani, sau chiar pe al ei.
— Scopul nu este să fii populară, Gigi. Scopul este să Iii puternică.

— Eu nu mă simt puternică, spuse ea nefericită.
„Bun venit în club, puştoaico."
— Nimeni nu se simte la treisprezece ani. Dar această \ it stă e grozavă ca să începi să acumulezi putere. Putere m sensul bun.
Fața lui Gigi se aprinse de interes.
— Asta vreau. Vreau să fiu puternică.

— Dar vrei să fii puternică chiar acum, ceea ce nu se va întâmpla.
— Dumneavoastră ați fost puternică când aveați treisprezece ani.
Sugar Beth îşi stăpâni un râs amar.
— Puterea mea a fost o iluzie. Toate şmecheriile de care m-am folosit ca s-o capăt au sfârşit prin a se întoarce împotriva mea pe măsură ce am înaintat în vârstă. Tu îți doreşti o putere care să dureze. Şi n-o capeți pretinzând că eşti mai puțin decât eşti în realitate.
— Nu înțeleg ce vreți să spuneți.
— In cazul tău, asta înseamnă să te prefaci că eşti săra că pierzându-te în haine urâte, să-ți bați joc de învățătu ră şi să umbli cu copii nepotriviți.
Gigi păru indignată.
— Doar pentru că Chelsea nu e bogată...
— Asta n-are nici o legătură cu banii. Are legătură cu mintea şi, din ceea ce mi-ai spus, Chelsea n-a fost bine cuvântată cu prea multă. Tu, pe de altă parte, ai mai multă decât îți trebuie, dar se pare că nu profiți de ea.
— Eu nu umblu cu fraieri ca Gwen Lu şi Jenny Berry, dacă asta vreți să spuneți.
Sugar Beth şi-o aminti pe Winnie încercând să se fac.l invizibilă când trecea pe holurile şcolii.
— Pentru că nu-ți plac sau pentru că ți-e teamă cfl ceilalți copii o să râdă de tine dacă o faci?
Gigi aşteptă prea mult până să răspundă.
— Pentru că nu-mi plac.

— Iți dorești putere adevărată sau nu?
Chiar dacă ea pusese întrebarea, Sugar Beth se între bă cum putea pretinde că avea răspunsul la ea.
— Oh, da, răspunse Gigi oftând gânditoare. O să-nu spuneți să învăț, nu-i aşa? Şi să fiu drăguță cu Gwen şi Jenny.
— Capeți putere dacă îi respecți pe ceilalți oameni şl încerci să înțelegi cum văd ei lumea. Sugar Beth spera cfi e adevărat. Şi devii mai bună. Iar oamenii se simt atraşi de bunătate. Asta nu înseamnă să uiți să lupți pentru tine. Dar n-o faci călcându-i în picioare pe ceilalți oa meni, decât dacă trebuie să-i cald în picioare, caz în cari

o faci pe față, fără afirmații arogante cu privire la faptul că eşti gras.
Gigi se pleoşti în scaunul ei, cu un aer morocănos.
Sugar Beth învârtea doza de coca-cola în palme. Aş-tepta în mod inconştient să audă zgomotul făcut pe ea de inelul ei de nuntă, dar îl scosese luna trecută. Gigi îşi ridică privirea spre ea. Nu peste multă vreme va fi o irumusețe, dar Sugar Beth spera din tot sufletul să nu se întâmple prea curând. Frumusețea la o vârstă prea fragedă stătea în calea dezvoltării caracterului.
Nesigură, trase aer în piept adânc şi încercă să se gândească cum să spună ceea ce avea Gigi nevoie să audă.
— Poate că este timpul să-ți faci un plan pentru viață. Un plan cu adevărat ambițios. Fără să ai rețineri. Chiar dacă asta înseamnă că te-ai hotărât să devii preşedintele Statelor Unite. Probabil că planul tău se va schimba pe măsură ce creşti, dar asta ar putea fi şi mai bine, pentru că în timp ce te pregăteşti intr-un scop, vei învăța lucruri care te vor ajuta să-ți îndeplineşti un alt scop. Asta înseamnă putere adevărată- nu să-ți pierzi

timpul şi să fii răutăcioasă pentru că te îngrijorează ce ar putea spune cineva despre tine pe la spate.
Era şocată de valul de furie care o cuprinsese. De ce nu-i spusese Diddie şi ei aşa ceva când avea treisprezece ani? Dar mama ei nu fusese capabilă să gândească dincolo de hotarele orizontului ei îngust.
Sugar Beth se lăsă pe spate în scaun şi dezgropă lucruri pe care până în acel moment nu-şi dăduse seama că le-a înțeles.
— Oamenii vor încerca mereu să-ți fure puterea. Când vei face bine, o să spună că este numai datorită faptului . i eşti bogată şi că părinții tăi sunt mari granguri. Şi oamenii care țin la tine vor încerca să-ți fure puterea, d.ir o vor face în alt mod. Când dai greş cu ceva, vor încerca să te facă să te simți mai bine spunând că nimeni IUI este bun la toate şi că nu trebuie să te judeci prea ispru. S-ar putea să-ți spună să nu te simți prost că ai bârcit-o la un test de matematică pentru că matemati- ■ i este grea pentru fete. Sau îți vor spune să nu-ți faci
riji pentru nedreptățile din lume pentru că tu nu eşti

decât una sigură. Şi chiar dacă sunt bine intenționați, te vor face să devii mai puțin decât ai fi capabilă. Simți o greutate în piept şi încercă să se uşureze respirând din nou profund. Un mod de a pune mâna pe putere este să înveți când trebuie să ieşi în față şi să recunoşti că ai greşit, şi când trebuie să rămâi fermă pe poziție pentru că aşa este corect să faci.
— Şi cum ştii care este diferența?
Sugar Beth ridică din umeri.
— Descoperirea acestui lucru este însăşi esența vieții.
— Dar dumneavoastră? Ați descoperit?
Numai cineva de treisprezece ani putea întreba aşa

ceva^
— încă nu. Dar mă străduiesc.
Gigi clătină din cap ca şi când ar fi reflectat asupra acestui lucru, apoi îşi puse cotul pe masă.
— Acum, haideți să discutăm despre sex.
Sugar Beth nu avea de gând să se lase târâtă în această discuție, dar schimbarea subiectului fu bine-venită.
— Cafeaua e gata.
Se ridică de la masă.
— Vreau să spun, cum ştii când eşti pregătită pentru sex?
Sugar Beth se gândi la cearşafurile mototolite de sus.
— Dacă nu e o problemă presantă, ceea ce sincer sper că nu este, de ce să nu amânăm această discuție pentru altă dată?
— Bine. Zâmbetul de satisfacție al lui Gigi o făcu pe Sugar Beth să bănuiască că fusese manipulată să fie de acord cu o altă vizită. Acum putem să ne ocupăm de machiaj?
— De ce nu?
în timp ce testau conținutul casetei cu cosmetice, durerea de cap a lui Sugar Beth se mai potoli. Discutară despre cum să nu te mânjeşti de la rimei, dobândirea puterii şi stabilirea țelurilor. Sugar Beth se simți de câte va ori ipocrită, dar nu tot timpul, şi în timp ce îi contura genele lui Gigi, se întrebă dacă acumulase cel puțin

o brumă de înțelepciune pe care s-o transmită următoarei generații.
Gigi spuse că părinții ei trebuiau să se întoarcă cam pe la patru, şi cu puțin înainte de ora trei şi jumătate, se îndreptă fără tragere de inimă spre uşă.
— Nu trebuie să veniți cu mine, spuse ea când Sugar Beth o urmă afară, lăsându-l pe Gordon nefericit înăuntru. Nu mai sunt copil.

— Şi nu te mai cațări pe balustradă dacă nu sunt acolo să fiu sigură că ai ajuns sus.
— Ca şi cum asta ar fi mare lucru.
— Sarcasmul îți ştirbeşte din puterea personală.
— Dumneavoastră sunteți sarcastică.
— Tocmai de asta ştiu.
Gigi chicoti.
Sugar Beth îi zâmbi.
— Ne străduim cu toții să evoluăm, drâguțo. Şi cre- demă când îți spun că eu a trebuit să mă străduiesc mai mult decât majoritatea oamenilor.
— Eu cred că v-ați descurcat bine.
Sugar Beth n-ar fi trebuit să se simtă atât de bine obținând aprobarea unui copil de treisprezece ani, dar se simțea.
Când se apropiară de casa Galantine, se ascunse în lâşia de pădure din partea laterală astfel încât s-o poată vedea pe Gigi cățărându-se pe balustradă. înainte ca aceasta să ajungă sus, începu să se prostească, lăsându-se pe spate şi fluturând din mâini şi din picioare, încercând să-i provoace lui Sugar Beth în mod intenționat un atac de cord şi reuşind să se descurce destul de bine în acest sens. Sugar Beth se străduí să-i strice distracția şi se întoarse cu spatele.
O creangă trosni. în fața ei, în pădure se mişcă ceva, şi Ryan ieşi dintre copaci.
Păru la fel de şocat ca ea s-o vadă acolo şi deloc bucuros. Era îmbrăcat într-un sacou sport bleumarin,
».uriaşă albastru-deschis şi o cravată în culori estompate,
< ’ ținută în care nu-şi putea imagina pe nimeni mergând la plimbare prin pădure, poate cu excepția lui Colin. 200
Susan Elizabeth Phillips
— Sugar Beth? Ce...
Tresări brusc când o văzu pe Gigi făcându-şi acrobați-

ile pe stâlpul balconului. Se năpusti spre casă.
— Coboară imediat de acolo!
Gigi se prinse din nou de stâlp. Chiar şi din cealaltă parte a curții, Sugar Beth văzu că era profund afectată. Brusc, îşi reaminti prea bine cum era să simți pe pielea ta dezaprobarea unui tată. Gigi cobora pe stâlp centimetru cu centimetru, mişcându-se cât de încet îndrăznea, dar nu suficient de încet pentru ca furia tatălui să se domolească, pentru că în clipa în care picioarele ei atinseră pământul, el o apucă de braț şi o zgâlțâi puțin. Sugar Beth se repezi instinctiv spre ei, dar până să ajun-
gă îi dăduse drumul.
— Ce cauți afară? Şi unde ai fost? Eu şi mama ta te-am
căutat peste tot.
— M-am plimbat, spuse Gigi cu încăpățânare. Voi n-ar

fi trebuit să vă întoarceți încă.
— Am plecat mai repede de la recepție, iar ție ți s-a spus să nu ieşi din casă.
— Mă sufocam, strigă ea, cu tot dramatismul unei vedete de telenovele.
Ryan se întoarse din nou spre Sugar Beth cu o expre-sie dură întipărită pe față.
— Nu ştiu ce fel de joc faci, dar nu vreau să te mai apropii vreodată de fata mea.
N-ar fi trebuit să doară atât de tare, dacă n-ar fi venit din partea lui Ryan, cu care se uitase împreună la Scooby-Doo.
— Sugar Beth n-a făcut nimic! exclamă Gigi. M-am în-
tâlnit cu ea în timp ce mă plimbam. A fost o întâmplare.

Nici măcar n-am vorbit. Nici măcar n-o cunosc.
Trecuse multă vreme de când cineva încercase s-o apere, şi Sugar Beth fu impresionată. Zâmbi ironic spre Gigi.
— Mă tem că şmecheria nu ține.
— Nu, nu e nici o şmecherie! E...

— Ryan? Winnie venea în grabă din partea din față a casei. Era gătită la fel ca soțul ei, dar părul îi era răvăşit de vânt şi fața încordată. Ryan, ce...
Se opri brusc. Privirea îi zbură de la fiica ei la Sugar Beth şi apoi la soțul ei.
— Intră imediat înăuntru, se răsti el la Gigi.
Aceasta se încăpățâna în felul nesăbuit în care numai un adolescent de treisprezece ani o poate face.
— N-am făcut nimic rău.
Ryan se făcu roşu la față de furie, iar Sugar Beth făcu repede un pas înainte.
— Gigi...
— Treci înăuntru! urlă el. Du-te în camera ta. Şi rămâi acolo, ai înțeles?
Gigi se aprinse împotriva părinților ei, cu pumnii strânşi şi cu ochii în lacrimi.
— Ştiam că aşa o să se întâmple. îmi furați din putere! lixact aşa cum a spus Sugar Beth că veți face!
Mamă... Sugar Beth se simți stânjenită.
Winnie era pământie, Ryan furios, dar Gigi nu terminase.
— N-am de gând să vă las! Nu las pe nimeni să-mi fure ilin putere.
Pumnul lui Ryan izbi aerul.
— Intră imediat în casă.
Gigi îi aruncă o privire rugătoare lui Sugar Beth, dar iiceasta nu putea face nimic care să nu agraveze şi mai l ire situația.
Gigi plecă târându-şi picioarele către uşa din față.

1 Hipă o clipă, Sugar Beth auzi uşa trântindu-se. Şi ea şi-ar fi dorit să se poată duce în camera ei. Se îmbărbătă împotriva atacului lui Winnie, dar aceasta se concentrase numai asupra lui Ryan, care o privea pe Sugar Beth i şi când ar fi detestat-o.

— E doar un copil, îi spuse el. Cum ai putut face aşa i eva? Ştii că nu vrem să te apropii de ea.

Gigi deja avea mari probleme pentru ca Sugar Beth i.\ mai dea vina pe ea.

E nepoata mea. Am fost curioasă.

Winnie îşi reveni din zăpăceală.

— Să nu te mai apropii niciodată de ea. Mă auzi? Nu-ți permit.

Sugar Beth n-o băgă în seamă pentru a se concentni asupra lui Ryan.

— Şi ce anume ce crezi că o să-i fac?

— Nu ne interesează să aflăm, răspunse el plin dc aroganță.

— No puteți apăra de viață.

— Putem so apărăm de tine.

Sugar Beth nu mai putu suporta siguranța lui de sine şi îşi ieşi din fire.

— Ai întârziat prea mult. I-am spus deja tot ce ştiu, Cum să fumeze o țigară cu marijuana. Cum să fure bani din portofelul lui tati. Cum să şi-o tragă pe bancheta din spate a Camaroului. A fost o lovitură sub centură, şi lui Sugar Beth îi fu ruşine de ea însăşi. Sau cel puțin îi v;i fi, în curând. Duceți-vă dracului, amândoi.

Winnie privi anesteziată cum Sugar Beth se înde părtează de ei, mişcându-şi picioarele lungi cu grația binecunoscută. Panica începu să o roadă. Dacă Sug;it Beth i-ar fura totul? Soțul şi fiica?

— Dacă n-am fi plecat mai devreme de la recepție.., rupse Ryan tăcerea. Aş putea paria că aici este mâna lui Gigi. De săptămâni întregi este curioasă în privința lui Sugar Beth.
Avea de gând să-şi apere vechea iubită. Cu sufletul îndurerat, Winnie se întoarse şi se îndreptă spre casă.
Sus avu loc scena la care se aşteptau cu Gigi, care stătea într-un colț al camerei ei, cu o pernă Laura Ashley pătată cu cerneală strânsă la piept, continuând so acuze pe Winnie pentru toate.
— Aveam nevoie de cineva cu care să pot vorbi cu ade vărat. Sugar Beth mă ascultă. Ea mă înțelege.
— Eu sunt mama ta, Gigi. Te înțeleg. Şi poți vorbi cu mine oricând doreşti.
— Nu, nu pot! Tu vrei să fac totul aşa cum spui tu.
Winnie se trezi întrebându-se cine era acest mic de mon care sălăşluia în trupul scumpei ei fiice.

— Nu e adevărat.
— Cel puțin tata mă mai ascultă câteodată!
Ryan se amestecă şi el:
— Aici nu e vorba de mama ta. Aici e vorba de tine. Iar astăzi ai trădat ceva special. Ne-ai trădat încrederea.
Gigi strânse perna sub bărbie.
— De ce nu te gândeşti la asta? spuse el, prinzând-o pe Winnie de braț. Şi cât de mult timp îți va lua să
0 recâştigi.
O împinse pe Winnie afară din încăpere şi închise uşa după ei. Auziră salteaua cum scârțâie şi hohotele lui Gigi. Era fetița lui tăticu', şi Ryan ezită o clipă.
— Laso, spuse Winnie. Are nevoie de timp de gândire.
Coborâră scările împreună în camera de zi. Lui Win-nie îi era rău de la stomac. Ryan îşi aruncă deoparte • icoul sport şi îşi slăbi cravata.

— Mai devreme sau mai târziu ne vom recăpăta fiica. Dar nu părea convins de asta.
La etaj, din camera lui Gigi începu să răsune puter-nic muzică rap. Winnie înşfăcă paginile ziarului de du-minică pe care el le lăsase peste tot.
— Când m-am transformat în duşman? Habar n-am. M-am trezit într-o dimineață, şi asta era.
— Aici nu e vorba de tine. E vorba de ea.
— Nu pare să fie aşa.
El se desfăcu la guler şi se prăbuşi în fotoliul din piele mşie pe care ea îl cumpărase de la o licitație de case.
— Ar fi trebuit să-mi închipui că va găsi un mijloc de a >■ întâlni cu Sugar Beth. Mi-a dat destule indicii.
— Ce vrei să spui?
Mi-a pus o mulțime de întrebări. I-am interzis să se întâlnească cu ea, dar e atât de al naibii de încăpățânată.
1.1 fel de bine aş fi putut să-i dau semnalul de pornire.
— Mie nu mi-ai spus nimic despre asta.
Când este vorba de Sugar Beth, nu eşti tocmai
1 ițională.
Dar tu eşti?
El se ridică din fotoliu.

— Nu începe din nou cu asta.
— De ce nu? Nu merge să ascunzi mizeria sub covor.
— Depăşeşti absolut orice limită.
— Nu-mi pasă. M-am săturat de asta.
El îşi strânse buzele.
— Ştii de ce m-am săturat eu? M-am săturat să merg în vârful picioarelor în jurul tău, să-mi fie teamă să nu spun ceva greşit şi să-ți rănesc sentimentele delicate.
— Atunci încetează să o faci.
îi palpita un muşchi în maxilar. întinse mâna şi luă telecomanda.

— Ar trebui să te stăpâneşti.
Ea îi lovi mâna în care ținea telecomanda, şi aceasta alunecă pe covor.
— Ar trebui să fii cinstit! Dacă o vrei atât de tare pe Sugar Beth, du-te după ea!
El păru uluit.
— Asta crezi despre mine?
— M-am săturat să mă tot prefac.
— Ți-am fost credincios timp de paisprezece ani.
— Să-ți găsesc o medalie.
— M-am însurat cu tine, ce dracu'! Ştiam că ai rămas însărcinată intenționat, dar nu ți-am aruncat-o nicioda tă în față.
— N-ai făcut-o. Eşti prea decent ca s-o faci. Eu eram mincinoasa.
— Tu ai spus-o, nu eu.
— Pentru că tu n-ai avut niciodată curajul s-o faci.
— Nu întoarce asta împotriva mea. Vina ta este cea
care te face să reacționezi exagerat la orice. Asta e problema ta, Winnie, nu a mea.
Furia ei se transformă în disperare. Se prăbuşi pc marginea canapelei.
— Am văzut cum te uitai la ea aseară.
— Ai văzut ce era în imaginația ta. Eşti paranoică.
O cuprinse o senzație ciudată de linişte. Mâinile îi căzură inerte în poală şi îşi încleştă degetele.

— Sunt geloasă. Sunt atât de geloasă încât nu mai pot vedea normal. Dar nu sunt paranoică. După toți aceşti ani, încă nu ai reuşit să o uiți.
— Asta este o prostie. Ce Dumnezeu, cu tine m-am însurat.
— N-ai fi făcuto dacă nu rămâneam însărcinată.
El ezită o clipă prea lungă.
— Ba bineînțeles că aş fi făcut-o.

Durerea o străpunse adânc.
— Aş fi făcut-o, spuse el, ca şi când dacă ar fi repetat, cuvintele ar fi devenit adevărate.
Ea inspiră adânc şi sacadat.
— Nu mai ştiu cine sunt. Poate nu am ştiut niciodată. Tot ce ştiu este că am obosit încercând să fiu demnă de tine.
— Asta e o prostie.
— Nu cred. Se ridică şi se uită împrejur la obiectele vechi pe care le strânsese. Iubea această încăpere, aceas- lă casă. Ii plăcea să fie înconjurată de obiecte care vor-beau de trecut. O să mă mut un timp în apartamentul de deasupra magazinului.
Vocea ei venea de undeva de departe. Nu plănuise acest lucru, nici măcar nu se gândise la el până în acea clipă. Dar ideea o atrăgea ca un crâng umbros.
Vocea lui atinse un ton scăzut şi periculos, aşa cum ea nu mai auzise niciodată.
— Nu pleci nicăieri.
— Avem nevoie de un răgaz.
— Ai nevoie de consiliere, nu de un răgaz.
— Ştiu că eşti foarte supărat.
— Supărare nu descrie nici pe departe ce simt eu chiar acum. Ce ar trebui să-i spun lui Gigi? Că mama ei s-a aturat şi a părăsit-o?
— Nu ştiu ce o să-i spui.
— Arunci pur şi simplu totul în spatele meu, nu?
— Da, murmură ea. Da, aşa este. Măcar o dată, arunc şi eu totul în spatele tău.
Se ridică de pe canapea şi merse la uşă.

— Nu pleci din casa asta, Winnie! Vorbesc serios. Dacă pleci, no să-ți placă ce va urma.
Ea se prefăcu că nu-l aude.
capitolul 13

„... ea avu timp din belşug să-l studieze pe iubitul sorei ei. „
Georgette Heyer, Fiul diavolului
Colin se duse să deschidă. De partea cealaltă a uşii se afla Ryan, ceea ce n-ar fi fost nimic neobişnuit cu excepția faptului că era luni dimineața la ora zece şi arăta ca dracu'.
— Arăți ca dracu'.
— Mulțumesc.
Colin nu mai vorbise cu Ryan de sâmbătă seara. Pauza fusese una intenționată, pentru că îşi făcuse o idee destul de bună în ce direcție o va lua următoarea lor discuție. Ryan era cel mai bun prieten al lui Colin. Vechea lor relație profesor-elev se înfiripase cu atât de mult timp în urmă încât nici unul din ei nu prea se mai gândea la ea. Jucau amândoi într-un campionat de baschet, alergau din când în când împreună în weekenduri, şi Ryan îl ajuta să antreneze echipa de fotbal european a băieților.
— A ars cumva fabrica? îl întrebă Colin. Nu găsesc nici un alt motiv pentru care ți-ai abandona obiceiul de a munci în draci.
— La fabrică e bine. Trebuie să stăm de vorbă.
Colin ar fi vrut să poată evita exact acest tete-â-tete.
în acea dimineață, Sugar Beth apăruse ca de obicei, ignorând, după cum era de aşteptat, faptul că o conce diase, apoi se făcuse nevăzută în timp ce el se înfundase în biroul lui şi privise fix în ecranul computerului. Nu-şî putea lua gândul de la ea. Ieri, când făcuse dragoste cu ea, fusese mai bine decât orice şi-ar fi putut imagina, ceea ce era destul de surprinzător, având în vedere ceea

ce citise în ultima vreme. Ea avusese un umor obscen, lusese spontană, senzațională şi imprevizibilă. După ce tăcuseră dragoste, nu arătase nici un interes în a se

lansa intr-o analiză a relației lor, ceea ce ar fi trebuit să uşureze lucrurile pentru el. în schimb, simțise un imbold irațional de a o face să-şi dezvăluie secretele. Deşi ştia t ine fusese ea, nu înțelesese întru totul cine devenise, iar misterul îl ispitea. Poate că acesta era motivul pentru care aşa de mulți bărbați fuseseră vrăjiți de ea. Era
0 provocare subtilă şi irezistibilă care îi urmărea până la moarte.
Dar imaginea lui Sugar Beth ca devoratoare cu sân- nc-rece de bărbați nu stătea în picioare.
Ryan privi în jos spre Gordon.
— De unde a apărut câinele ăsta?
— A apărut pur şi simplu într-o zi. Cedă în fața ineviiabilului. Vrei o cafea?
— De ce nu? Ce contează că gaura din stomac o să se Iacă şi mai mare?
— Ar trebui să treci pe cafea organică cu aciditate mică.
— Şi să renunț la toate durerile astea de stomac? Nu, mulțumesc.
Gordon îi urmă în bucătărie, apoi se îndreptă cu mersul lui şleampăt către solar unde se întinse pe covor. Ryan îşi trase un scaun de sub blat doar ca să îl bage la loc şi să înceapă să se plimbe prin încăpere.
— Uite ce e, Colin, meritai să te răzbuni cumva, asta r sigur, dar situația asta cu Sugar Beth a scăpat de sub 11 introl. Acum suferă şi alți oameni şi trebuie să scapi ile ea.
Sunetul slab al apei care curgea deasupra îl făcu pe
1 olin să înțeleagă clar necesitatea de a scăpa de Ryan, işa încât îi umplu cana numai pe jumătate înainte de i i-o da.
Winnie e supărată, nu-i aşa?
— Winnie e mult mai mult decât supărată. Sugar Beth

i întâlnit cu Gigi.
Asta da, veste. Şi totuşi, nimic din ceea ce făcea Sugar l'cth nu-l putea surprinde.

— Ieri, în timp ce eram la concert, Gigi s-a furişat afară din casă şi s-a întâlnit cu ea. Probabil că Sugar Beth a încurajat-o. Nu ştiu cum s-a întâmplat. Gigi nu vorbeşte despre asta.
Colin o înjură în gând pe Sugar Beth. Se străduia cu tot dinadinsul să creeze probleme?
— Presupun că e pur şi simplu firesc să fie curioase una în privința celeilalte.
— Nu pot să cred că a amestecat-o pe Gigi în toate astea.
— Ce crezi că o să-i facă Sugar Beth?
— Ştii de ce este capabilă.
— Şugar Beth nu mai are optsprezece ani.
— Hai să fim realişti, replică Ryan supărat. A trecut prin trei căsătorii – ultima a făcut din ea o vânătoare de avere cu patalama. Acum e lefteră. Şi disperată, altfel le-ar fi spus tuturor să se ducă dracului şi ar fi plecat de urgență sâmbătă seara. Poate că sunt prea protector, dar nu vreau o astfel de femeie prin preajma fiicei mele.
Colin detesta să fie târât în necazurile altora, dar nu vedea nici o cale de a-l evita pe acesta.
— în ceea ce o priveşte pe Sugar Beth, lucrurile nu sunt întotdeauna aşa cum par.
— îi iei apărarea?
— Sunt obiectiv.
Acum chiar era de râs. încă dinaintea zilei de ieri, el îşi pierduse obiectivitatea în ceea ce o privea pe Sugar Beth.
Ochii lui Ryan se îngustară.
— Şi tu ai fost fraierit de ea, nu-i aşa?
— N-am fost fraierit de nimeni.

— Atunci dă-o afară.
— Am dat-o deja.
— Ai dat-o? Ryan păru surprins, apoi uşurat. Prima veste bună pe care am auzit-o în weekendul ăsta. îmi pare rău, amice, te-am subestimat. Crezi că a plecat deja din oraş?
— Cât despre asta...

— Ar fi trebuit să am încredere în tine. Dar... Sunt puțin cam nervos în clipa asta. Privi în cana cu cafea. Adevărul este că... Winnie s-a mutat de acasă.
— Poftim?
— A plecat. S-a mutat în apartamentul de deasupra magazinului.
Colin era uimit. Colin şi Winnie aveau cea mai solidă căsnicie pe care o văzuse vreodată. Dacă ei n-o puteau face să meargă, nimeni nu putea.
— Sunt sigur că e doar ceva temporar. Tu şi Winnie sunteți cuplul perfect.
— Se pare că nu. Winnie parcă e posedată. Ştii cât de rațională este de obicei, dar în ultima vreme... Crede că încă sunt obsedat de Sugar Beth. După toți aceşti ani. Şi a început să spună că nu mai ştie cine este, toate rahaturile astea demne de Oprah. Am senzația că nu-mi mai cunosc soția.
Colin îşi aminti modul în care privirea lui Ryan rătăcise asupra lui Sugar Beth sâmbătă seara. Colin făcuse posibilă şederea ei în Parrish şi le făcuse rău fără să vrea celor doi oameni a căror prietenie o prețuia cel mai mult.
— Am încercat să discut logic cu Winnie, dar nu m-a ascultat. Nici măcar n-a vorbit cu Gigi înainte de a pleca. Mi-a lăsat mie această mică sarcină.
— Cum a primit Gigi vestea? întrebă Colin, fără să-şi dorească cu adevărat să ştie.

— Oh, a primit-o bine. I-am spus că mama ei era stre- sată pentru că avea atât de multă treabă de făcut la magazin şi s-a hotărât să rămână acolo câteva zile ca să pună lucrurile la punct fără să fie deranjată. Gigi a crezut, Jar este un copil inteligent şi n-o să-i ia mult timp ca să descopere ce se întâmplă în realitate.
— Sunt sigur că Winnie o să-şi vină în fire până atunci.
— Asta o să se întâmple mult mai repede dacă Sugar Beth pleacă. N-am crezut niciodată că o să trebuiască să-mi folosesc influența, dar dacă aflu că altcineva a angajat-o...
— Bună, Ryan...

Sugar Beth intră cu dezinvoltură în bucătărie, cu o sticlă cu soluție de desfundat scurgerile în mână. Colin ar fi vrut s-o strângă de gât. Nu putea să fi rămas sus până când pleca Ryan. Oh, nu. In mintea ei întortocheată, ăsta ar fi fost un semn de laşitate şi cum ar fi putut ea să lase să treacă o zi fără să dea bătăi de cap cât mai multor oameni cu putință?
— Duşul tău curge ca lumea acum, Colin. Adaugă-mi la plată cei şaizeci de dolari pe care ți i-ar fi luat un instalator.
Cafeaua sări peste marginea cănii când Ryan o trânti pe blatul din bucătărie.
— Ai spus că ai dat-o afară!
— Aşa am făcut. Din păcate, Sugar Beth încă nu ascultă cu atenție.
— E împotriva stilului meu de viață egoist.
Se îndreptă spre chiuvetă şi se aplecă să pună sticla la locul ei.
Colin îşi feri privirea de fundul ei, îmbrăcat în această dimineață într-o pereche de pantaloni violet-închis foarte strâmți.

— Este exact acel soi de replică care îi determină să se aşeze la coadă pe oamenii care te detestă, Sugar Beth. Dar ştii foarte bine acest lucru.
— Aşa crezi?
Refuză să se angreneze în jocul ei.
— Ryan a trecut pe la mine să-mi spună că Winnie s-a mutat de acasă. Din cauza ta.
Ea se îndreptă şi zâmbi.
— Nu mai spune. Asta aproape că mă face să fiu fericită.
Gura lui Ryan căpătă o expresie de duritate.
— E josnic, chiar şi venind din partea ta.
Colin n-o lăsă să se eschiveze din chestia asta cu vorbe de duh.
— Sugar Beth n-a vorbit serios. Te-a întărâtat intenționat.
— Intr-un fel am vorbit serios, spuse Sugar Beth. Tu şi Winnie m-ați scos complet din sărite ieri, cu Gigi.
— Ai sărit complet peste cal, spuse Ryan.

— După umila mea părere, ar trebui ca amândoi să fiți mai blânzi cu ea.
Colin se amestecă înainte de a se lăsa cu sânge:
— Sunt sigur că Ryan nu este interesat de părerile tale despre creşterea copiilor.
— El pierde. Ştiu al dracului de multe lucruri în plus față de el în privința adolescentelor încăpățânate.
Colin îi aruncă o privire ca s-o potolească.
— Iar îl întărâți.
Ryan îi cercetă pe amândoi pe rând.
— Ce se întâmplă cu voi doi?
— Nimic.
Din nefericire, vorbiră amândoi odată, lucru care îi făcu să pară automat mincinoşi. Sugar Beth îşi reveni prima şi se ocupă de situație în stilul ei.

— Liniştește-te, Ryan. Colin a făcut tot ce a putut ca să scape de mine, dar îl şantajez cu nişte chestii dezgustătoare pe care le-am descoperit despre trecutul lui, care este posibil implice morți rituale de mici animale, aşa că, dacă cumva cadavrul meu este găsit pe undeva prin vreun şanț, spune-le polițiştilor să-şi înceapă interogatoriile cu el. Pe deasupra, ar trebui să-i avertizezi pe toți să aibă grijă de pisicile lor.
Uluitor. Uneori insolența ei îl surprindea chiar şi pe el. Oricum, Ryan îşi pierduse simțul umorului.
— Nici acum nu te interesează câți oameni răneşti ilacă obții ceea ce doreşti.
Sugar Beth şi-ar fi dorit să-l înțepe, dar nu prea avea poftă să-l rănească cu adevărat, şi toată veselia din ochii ei se stinse.
— Nu vreau să fiu mesagerul veştilor proaste, spuse ea încet, aproape cu blândețe, dar căsnicia voastră era ileja în dificultate, altfel apariția mea n-ar fi gonit-o pe soția ta.
— Nu ştii nimic despre căsnicia mea.
— Ştiu că Winnie s-a mutat. II privi compătimitoare. Şi se pare că tu crezi că nu ai altceva de făcut pentru a o aduce înapoi decât să mă elimini din peisaj. Dar mă îndoiesc că o să fie atât de uşor. Acum să mă scuzați amândoi, dar am de făcut nişte cumpărături.

Un minut mai târziu părăsea casa.
Casa îl apăsa pe Colin după plecarea lui Ryan. Cum lăsase un om care prețuia intimitatea lui ca lucrurile s-o ia razna atât de tare? Nimic din ceea ce scrisese în dimineața aceea nu era demn să fie păstrat, aşa că îşi luă haina şi se îndreptă spre uşa din spate.
Se gândise la asta destul timp. Era timpul să acționeze.
Toată lumea din sala de mese o privea, sau cel puțin aşa simțea ea. Mâinile transpirate ale lui Gigi strânseră tava

de plastic în timp ce privea în jurul ei după cineva – oricine! – cu care ar fi putut sta. Ar fi trebuit să stea în bibliotecă în timpul prânzului, dar îşi spusese că astăzi trebuia să-şi afirme puterea, indiferent cât de teamă îi era şi indiferent cât o urau părinții ei. Acum totuşi, hotărî că era prea mică pentru a-şi afirma puterea. Ar fi trebuit să aştepte până în clasa a noua. Sau poate a zecea.

Până acum, se simțise destul de bine în prima zi în care se întorsese la şcoală. Nimeni nu vorbise prea mult de exmatricularea ei, iar Jake Higgins îi spusese că arăta tare. Jake avea coşuri şi cam un metru douăzeci, dar totuşi... Aseară, înainte de a merge la culcare, îşi făcuse unghiile cu ojă neagră şi împrumutase acest tricou negru pe care mama ei nu-l purtase niciodată pentru că spunea că era prea mic. Azi-dimineață îşi pusese o pereche de jeanşi negri strâmți şi prea scurți, dar cu şosete negre nu credea că o să observe cineva şi găsise un colier la baza gâtului pe care înşirase mărgele negre în clasa a şaptea. Nu era cea mai bună ținută Goth1 pe care o văzuse vreodată – avea nevoie de o centură mişto cu capse argintii sau de o fustă neagră cu colanți negru cu alb –, dar o făcea cumva să se simtă puternică şi îndrăzneață.

Win-i-fred îşi petrecuse noaptea la magazin ca să poată începe devreme inventarul, iar tatăl ei fusese intr-o stare de spirit de rahat, aşa că Gigi aşteptase până

1 Subcultură contemporană, apărută în Marea Britanie la începutul anilor 1980 (n.tr.)

ajunsese la şcoală şi se strecurase la toaletă unde îşi dăduse cu nişte fard de pleoape de-a dreptul închis la culoare. Acest lucru făcea ca ochii ei deschişi să arate înfricoşători şi misterioşi, ceea ce era grozav. Părinții ei nu puteau fi mai furioşi pe ea decât erau acum, aşa că

în acea seară avea de gând să-şi taie câteva şuviţe din părul din jurul feţei şi poate să-şi facă şi câteva şuviţe roşii dacă va găsi un marker roşu. Se simţea bine fără vechile ei haine largi.
O fată din clasa a şaptea se ciocni de ea, iar burrito-ul cu fasole aproape că îi căzu de pe tavă. Nu mai putea rămâne acolo. Chelsea stătea la vechea lor masă şi se uita urât la ea. Stătea cu Vicki Lenson, despre care Gigi ştia sigur că făcuse sex oral astfel încât era populară printre băieţi. Numai gândul la sex oral o îmbolnăvea pe Gigi cu totul. Nu va face în vecii vecilor acest lucru, nici măcar dacă va fi măritată.
Kelli Willman şi toate fetele cu care Gigi obişnuia să umble stăteau în apropiere, în faţă. Era un loc liber, dar Gigi nu se simţea destul de puternică pentru a-l ocupa. Gândul că va trebui să-şi mănânce prânzul de una singură făcu ca subsuorile să-i transpire. Numai rataţii total stăteau singuri.
Cineva râse la masa lui Gwen Lu. Toate ciudatele erau acolo. Gwen şi Jenny Berry. Sachi Patel şi Gillian Granger. Ce era mai rău? Să stea singură sau cu ciudatele? Cineva cu adevărat puternic ar fi recunoscut că Gwen Lu şi Gillian Granger erau cele mai interesante fete din clasa a opta şi drăguţe pe deasupra. Dar dacă stătea astăzi cu ele, nu le putea întoarce spatele mâine. Acest lucru ar fi făcut-o la fel de rea cum era Kelli.
Fu cuprinsă de panică. Nu voia ca toţi s-o considere ciudată, dar nici nu putea rămâne acolo. Picioarele ei se puseră în mişcare. Nu ştia exact încotro se îndreaptă până când se trezi lângă masa lui Gwen. Limba i se înţepeni în gură.
— Pot să stau cu voi?
— Da.
Gwen îşi trase puţin tava ca să-i facă loc, dar nu făcu mare caz de asta. Gigi se aşeză şi îşi despacheta burrito-ul.

Gwen şi Sachi discutau despre proiectele lor pentru târgul ştiinţific. In cele din urmă, Gwen o întrebă pe Gigi ce urma să facă şi ea.
— Ceva despre vaci şi motivele pentru care toţi ar tre-bui să fim vegetarieni.
Gigi îşi deschise punga cu chipsuri.
— Gillian se gândeşte să devină vegetariană, spuse Gwen, vorbind un pic cam tare. Mie îmi place prea mult carnea. N-aş putea fi niciodată.
— Cred că ar fi grozav, spuse Jenny. Iubesc animalele. Dar am vorbit cu mama despre asta şi s-a speriat. A spus că am nevoie de proteine.
Lucru care a condus la o mare şi foarte interesantă discuţie despre modul în care părinţii nu doresc niciodată ca tu să faci ceva special. Apoi Gigi spuse că ea credea că toţi trebuie să facă sacrificii pentru planetă şi îşi dădu seama că Gwen începea să se gândească la acest lucru pentru că nu-şi termină hotdogul.
Gigi rămase surprinsă ce plăcut trecuse timpul la masă – nimeni n-o întrebase nimic despre exmatricu-lare – şi îi păru rău când sună soneria. După ce îşi luară tăvile şi le goliră de resturi, Gwen şi Gillian plecară la ora de sport. Gigi avea engleza şi se îndreptă spre dulapul ei să-şi ia caietul. Tocmai îl închisese la loc când le văzu pe Kelli şi Heather Burke venind spre ea. Fu tentată să lase capul în jos, prefăcându-se că nu le vede, aşa cum făcuse tot anul, dar se răzgândi şi se duse la ele.
Kelli păru atât de surprinsă încât se opri din mestecatul gumei, iar obrajii lui Heather se înroşiră oarecum, ca şi când i-ar fi fost frică că s-ar fi putut întâmpla ceva stânjenitor. Gigi îşi strânse şi mai tare cărţile la piept şi vorbi repede înainte de a-şi pierde curajul:
— Kelli, aş vrea să ştii că m-a afectat foarte tare când ai spus toate chestiile alea pe la spatele meu, despre

faptul că sunt o ticăloasă bogată. Eu cred că atunci când oamenii sunt cu adevărat prieteni şi au probleme unul cu altul, ar trebui să fie pur şi simplu sinceri, aşa că bănuiesc că nu am fost atât de bune prietene cum credeam. Şi dacă am fost arogantă, chiar îmi pare rău. Acum nu mă mai simt aşa.

Kelli îşi coborî umerii ca şi când ar fi ştiut cum să vorbească despre oameni numai pe la spatele lor şi nu să le spună ceva în față. Gigi simți un soi de părere de rău pentru Kelli pentru că aceasta nu ştia să-şi afirme puterea.

— Nu e vina mea, spuse în cele din urmă Kelli, cu un ton de-a dreptul imatur. Nimeni nu te plăcea.

Gigi simți că începe să se înfurie din nou, dar îşi dădu seama că renunța la puterea ei dacă îşi pier- dea cumpătul.

— M-am purtat copilăreşte, spuse ea, lucru care o surprinse total pe Kelli pentru că nu era obişnuită cu sinceritatea totală.

Heather vorbi pentru prima oară:

— Mă gândesc că poate şi noi am fost infantile.

Kelli nu spuse nimic, privi doar în jos către podea,
iar Gigi se îndepărtă. Nu ştia dacă ea şi Kelli vor mai fi vreodată prietene, sau chiar dacă ea şi-ar mai fi dorit acest lucru, dar când ajunse la ora de engleză, răspunse la fiecare întrebare.

Lui Sugar Beth nu-i venea să creadă ceea ce auzea.

— O slujbă? îmi oferi o slujbă?

— Sunt disperată, şi măcar tu citeşti. Jewel puse un teanc de cărți pe tejghea, lângă casa de marcat. Mere- dith m-a părăsit fără să mă anunțe. Un telefon de la o veche iubită şi era deja în drum spre Jackson.

La recepția lui Colin fusese evident că Meredith era mai mult decât o angajată, iar nonşalanța lui Jewel n-o păcălise.

— îmi pare rău. Nu e vorba de slujbă; n-aş putea fi mai bucuroasă. Dar o inimă zdrobită nu e ceva de glumă.

Jewel ridică din umerii ei mici şi grațioşi.

— O să trec peste asta. Nu eram potrivite una pentru alta. Amândouă ştiam. Dar eram singure, şi hai să fim sincere, pentru fetele cărora le plac fetele nu prea există posibilitatea alegerii în Parrish.

Sugar Beth se simți obligată să-i spună:

— Cred că înțelegi că angajarea mea s-ar putea să-ți afecteze afacerea?

Jewel zâmbi pentru prima oară de când Sugar Beth intrase în librărie.

— Glumeşti? După cele văzute sâmbătă seara, clienții o să stea la coadă numai ca să intre şi să te chinuie.

Din păcate, probabil că avea dreptate. Cu toate aces-tea, Sugar Beth acceptă slujba.

Pe drumul de întoarcere spre Mockingbird Lane, îşi spuse că asta va simplifica foarte mult lucrurile. Nu era bine pentru ea să stea atât de mult în apropierea lui Colin. Deschise radioul şi fredonă împreună cu Lucinda Williams un cântec despre o femeie doritoare, dar asta nu-i alungă gândurile. Trebuia să înceteze să dramatizeze lucrurile prea tare şi să le privească mai obiectiv. Ceea ce se întâmplase cu o zi în urmă nu fusese decât o porție de ciocolată fierbinte. Trecuse prea mult timp de când nu se mai bucurase de aşa ceva, aşa că pofta crescuse până când nu mai fusese capabilă să se gândească la nimic altceva. Dar acum, după ce cedase şi mâncase din plin, nu mai avea nevoie de alta pentru multă vreme.

Dădu radioul mai tare. In loc să se gândească la ciocolate fierbinți ar trebui să se gândească cum putea ajunge în pod. Jewel voia ca ea să înceapă peste două zile, ceea ce însemna că trebuia să-şi atingă scopul imediat. I se făcu rău de la stomac la acest gând.
Când se întoarse, găsi uşa de la biroul lui Colin închisă, dar nu auzi zgomotul tastaturii. începea să înțeleagă că viața de scriitor ar fi fost mult mai încântătoare dacă scriitorii n-ar fi trebuit de fapt să şi scrie. Cana de cafea a lui Ryan era în chiuvetă. Lui Sugar Beth nu-i plăcuse fața lui îndurerată şi pe bună dreptate sau nu, o învinuise pe Winnie pentru acest lucru. Ce fel de femeie fricoasă îşi părăsea soțul numai pentru că îşi făcuse apariția o veche prietenă?
îi atrase atenția o mişcare de afară. Privi pe ferestrele solarului şi văzu un muncitor săpând în capătul îndepărtat al curții din spate. Din câte ştia ea, nu era nimeni programat să...
Făcu ochii mari. Se repezi k uşă, traversă în goană curtea şi se opri exact lângă el. îşi sprijinise o mână de

mânerul lopeții şi o privea cu superioritatea lui obişnuită. Ea ridică mâna.
— Pentru numele lui Dumnezeu, nu spune nimic până când inima nu începe din nou să-mi bată.
— Poate că ar trebui să-ți bagi capul între genunchi.
— Te tachinam când le-am spus tuturor că ai avut o problemă cu drogurile. Dacă mi-ar fi trecut măcar o clipă prin cap...
— Mă anunți şi pe mine când ai terminat să te tângui, da?
Purta cea mai sordidă pereche de Levi's văzută vreo-dată – deşirată în genunchiul drept, o gaură în fund – şi un tricou la fel de ponosit, mănuşi de lucru uzate, bocanci de lucru murdari, unul din ei având şiretul innodat. Pe

splendidul lui nas mare se întindea o pată de murdărie. Dar nu arătase niciodată mai irezistibil. Ea se încruntă.
— Chiar şi părul ți-e vraişte.
— Sunt sigur că o vizită rapidă la frizerul meu o să-l pună iar în ordine.
Băgă din nou lopata în pământ.
— Vorbesc serios, Colin. Dacă te văd aşa cei din clubul care poartă Armâni, o să fii trecut pe lista neagră.
— Groaznic.
Ea ar fi vrut să-l tragă sub nuci, să-şi pună brațele în jurul gâtului lui şi să facă dragoste până când ar fi rămas amândoi fără cunoştință. Dusă era ideea că i-ar fi fost de ajuns o singură ciocolată fierbinte ca să se declare satisfăcută.
Tricoul lui avea pete întunecate de transpirație, iar muşchii i se încolăceau pe brațe în timp ce mânu- ia lopata. Aruncă o bucată de pământ într-o roabă de lângă el. Săpa un fel de şanț. Sau poate un mormânt puțin adânc...
Ştia că era curioasă, dar continuă să sape până când, intr-un final, binevoi să-i explice:
— M-am hotărât să construiesc un zid din piatră. Unul jos care să marcheze proprietatea. S-a încălzit suficient i a să-l încep.

— Chestia asta are vreo legătură cu lipsa de activitate a computerului tău din ultima vreme?
— Mă gândesc de ceva timp să fac lucrul ăsta, spuse el apărându-se cumva. Arătă spre vest, unde proprietatea se adâncea spre o mică văiugă. Am de gând să construiesc nişte terase acolo în spate. Vreau ca totul să se potrivească cu peisajul. Apoi o să extind zidul pe părțile laterale ale proprietății.
— O să fie foarte mult de muncă.
— Pot să o fac în ritmul meu.

Deşi partea din față a curții de la Frenchman's Bride fusese aranjată desăvârşit, nimeni nu dăduse multă atenție părții din spate. El mai scoase o brazdă de pământ. Un bărbat cu o lopată avea ceva spe cial, iar sudoarea de pe gâtul lui ar fi putut la fel de bine să fie sos de ciocolată. Nu era corect. Creierul şi carnea ar fi trebuit să fie două noțiuni distincte, nu să fie ambalate într-un pachet irezistibil. Trebui să se stăpânească să nu se ducă la el cu o lingură. Dar de unde să înceapă?

— Trebuie să ajung în pod. Când eram în baie am auzit ceva alergând de colo-colo.

— Eu n-am auzit nimic.

— Dacă ai fi fost sus ai fi auzit.

El se opri din lucru şi se propti cu ambele mâini în lopată ca să o studieze.

— Chiar din clipa în care te-ai angajat la mine tot în cerci să ajungi în pod.

— Sunt menajeră. Face parte din îndatoririle mele.

— Nu eşti o menajeră atât de bună.

Era timpul să-şi pregătească scăparea.

— Bine. Dacă vrei ca veveriței să-şi facă cuib deasupra capului tău, mie sigur nu-mi pasă. îşi scutură părul .şi se întoarse să plece. Din nefericire, nu fu suficient de rapidă pentru că el aruncă lopata şi păşi în fața ei.

— Cartea asta nouă mi-a captat atenția mai mult decât aş fi crezut, altfel m-aş fi prins mai repede. Tu crezi că pictura ta este în pod.

I se strânse stomacul.

— Toate poveştile alea pe care le-ai inventat... Veverițe, căutatul tacâmurilor. Erau pretexte.

Ea căuta să găsească o cale de scăpare, dar toate ieşirile erau blocate, aşa că îşi ridică nasul în vânt.

— Spune-le cum îți place.

— De ce n-ai venit să mă rogi pur şi simplu?
Ea încercă să se gândească la un mod politicos de a-i explica faptul că nu avea încredere că el nu va revendica pictura. Era un bărbat deştept. Lasă-l să descopere singur acest lucru.
Numai că nu fu aşa.
Muchia nasului lui se încreți. îşi înălță capul şi aşteptă. Şi exact în momentul acela ea avu una dintre acele revelații orbitoare care îi spunea că făcuse o eroare grosolană. încercă să salveze situația.
— Mi-a trecut prin cap că ai putea... La urma urmei, casa e a ta, şi...
Vocea i se stinse. îşi trecu limba peste buze.
Mai trecură câteva secunde înainte ca el să priceapă în sfârşit, şi atunci indignarea puse stăpânire pe fața lui murdară şi distinsă.
— Te-ai gândit că aş fi pus mâna pe pictura ta?
Raționamentul ei fusese bun. în mod sigur el Înțelesese.
— Casa este a ta. Iar eu nu am suficienți bani să angajez un avocat care să stabilească, de fapt, care erau drepturile mele.
— Ai crezut că ți-aş putea lua pictura.
Nu mai era o întrebare, ci o acuzație rece şi dură.
— Eram duşmani, sublinie ea.
Dar îi jignise onoarea, iar el refuza să accepte. Se aplecă şijnşfăcă lopata.
— îmi pare rău, spuse ea în timp ce el o înfipse în pământ cu suficientă forță ca să rupă şira spinării cuiva, /ău. A fost o greşeală din partea mea.
— Această discuție s-a încheiat.
— O greşeală grosolană. Hai, Colin. Chiar am nevoie de ajutorul tău. Arată-mi cum să intru în pod.
O altă brazdă de pământ zbură în roabă.
— Şi dacă pictura este acolo? Nu ți-e teamă că ți-o fur?

Acum părea bosumflat, iar cu asta ea se putea descurca.

— Vezi tu, asta e problema când ai atât de multe defecte de caracter. Cred că şi ceilalți le au.

Asta mai topi un pic de gheață din demnitatea lui britanică jignită.

— Nu ai atâtea defecte de caracter. Dar eşti idioată.

Pronunță ca un american pentru ca ea să priceapă ideea.

— Asta înseamnă că o să-mi arăți podul?

— Nu e nimic acolo. Winnie a scos totul afară înainte de a mă muta. E posibil să fi pus ceva la păstrare. Nu sunt sigur.

— Poate că nu ştii unde să te uiți. De pildă... e un du-lap ascuns. Văzu că nu se înmuiase de tot, dar detectă şi prima urmă de curiozitate. îşi împinse buza de jos în față, căutând să ia o expresie îmbufnată şi adorabilă, îmi pare rău dacă ți-am jignit onoarea.

EÎ vedea limpede prin ea, dar nu-i spuse. Ea îşi ținea răsuflarea.

— E-n regulă, spuse el fără tragere de inimă. Lasă-mâ să mă spăl şi o să mergem acolo. Dar să nu spui că nu te-am prevenit.

Voia să-i spună să nu se spele, că individul ponosit şi murdar din fața ei era perfect potrivit pentru ea – mai mult decât potrivit –, dar îşi ținu gura.

O jumătate de oră mai târziu, zidarul asudat trecuse de la jeanşi la Dolce & Gabbana. O conduse pe hol către biroul de la etaj.

— Uşa podului a trebuit să fie mutată la renovare. Dar nu am vrut să pierd din spațiul pereților, aşa că arhitec tul a trebuit să fie creativ.

Se îndreptă spre rafturile cu cărți încastrate în perete.

Ea observase deja corpul central care ieşea în afara celorlalte, dar bănuise că fusese construit astfel pentru a acoperi nişte țevi. Totuşi, când Colin împinse în margi

nea unui raft, tot corpul ieşi în afară cu câțiva centimetri, apoi alunecă în lateral. în spatele lui, un şir îngust de scări ducea în pod.

— N-aş fi descoperit niciodată chestia asta.

— Pregăteşte-te să fii dezamăgită.

II urmă pe scări în sus, apoi se opri la capătul lor.

Podul era gol. Ultima dată când fusese aici, relicvele prăfuite ale familiei ei umpleau locul, dar acum paşii lui Colin răsunau pe duşumeaua goală de lemn şi se izbeau de pereții lambrisați, de un verde şters. Nimicurile a trei generații Carey dispăruseră. Dispăruseră cutiile pentru darurile de Crăciun, împreună cu cufărul bunicii ei şi cu crosele de golf ale bunicului. Porțelanurile urâte ale lui Diddie de la nuntă şi husele din plastic cu fermoar care acopereau vechile ei rochii de seară nu mai erau acolo. Un cui încă mai ieşea din vechile lambriuri, dar paleta lui Griffin de când intrase în frăția universității nu mai atârna de el, iar coşul în care se afla colecția de ursuleți Care Bears a lui Sugar Beth nu se vedea nicăieri. Totul dispăruse. Winnie Davis aruncase toate obiectele din trecutul lui Sugar Beth.

Firele de praf pluteau în razele de soare care intrau prin micile ferestre, iar scândurile duşumelei scârțâiră în timp ce Colin se îndrepta către mijlocul podului, lo-cul în care un coş Rubbermaid fusese altădată plin ochi cu vechile ei costume pentru recitalurile de dans.

— Nu e nimic aici.

Stătea cu spatele la ea, ceea ce o obligă să-şi regăsească vocea.

— Da, văd. El se întoarse, iar ea reuşi cumva să-şi recapete stăpânirea de sine. Totuşi vechea casă are câteva secrete.

Podul era plin de colțuri şi nişe de la hornuri şi lucarne. Ea se îndreptă spre un colț exact la stânga coşului

principal, unde ea şi Leeann îşi făcuseră corturi din două scaune rupte şi o pătură veche cu care se acopereau pe stadion.
Diddie îi arătase cu mult timp în urmă cum se deschidea dulapul, dar se şi asigurase că Sugar Beth nu avea să lie tentată s-o facă singură. „Uite, scumpo. Nu e nimic acolo, doar mulți gândaci mari şi păianjeni păroşi."

Sugar Beth îngenunche în fața unei porțiuni de şaizeci de centimetri de lambriuri vechi şi pipăi la baza lor.
— Bunicul meu trăia cu spaima reîntoarcerii prohibiției. Spunea că faptul că ştia ce este aici îl lasă să doarmă noaptea. Pipăi după zăvorul ascuns şi îl deschise. Mai e un zăvor deasupra pervazului de sus.
Materialul scump al pantalonilor lui Colin îi atinse umărul când el se apropie.
— L-am găsit.
Lambriul se deformase de-a lungul anilor şi ea îm-pinse tare din lateral pentru a-l desprinde. Colin păşi în fața ei şi îl îndepărtă.
Dulapul era prea mic pentru a ascunde una dintre pânzele înrămate mari ale lui Ash – ştiuse dintotdeauna acest lucru dar i-ar fi putut lăsa lui Tallulah o lucrare mai mică. Sau ar fi putut fi una mai mare rulată. Visase la această clipă săptămâni întregi, dar acum când sosise, îi era teamă să se uite.
— Uită-te tu.
El privi înăuntru.
— Pare să fie gol, dar e greu de văzut. Se întoarse într-o parte şi se ghemui ca să poată căuta înăuntru. Este ceva aici.
Simți cum i se usucă gura şi-i transpiră palmele.
El scoase o sticlă de băutură, veche şi prăfuită.

— Dumnezeule, e o sticlă de scotch Macallan veche de cincizeci de ani.
Moralul ei era distrus.
— E a ta. Vezi ce mai e acolo.
— Ai, grijă cu chestia aia, exclamă el când ea îi smulse sticla din mână şi o puse pe podea cu o bufnitură înfundată. îşi băgă din nou mâna în dulap. Ăsta sigur nu e scotch.
Ea scoase un strigăt uşor când el trase afară un tub gros cam de nouăzeci de centimetri lungime, învelit în hârtie maro veche şi legat cu sfoară.
El se ridică în picioare.
— Ăsta nu pare să fie...
— Oh, Doamne...
Amintiri de neuitat
223
1-l smulse din mână şi se repezi către una din ferestre.
— Sugar Beth, nu pare destul de greu.
— Ştiam eu că e aici! Ştiam.
Sfoara se rupse cu uşurință, iar hârtia de ambalaj veche se sfărâmă între degetele ei. Dar sub ea se găsea numai un sul gros de hârtie. Nici urmă de pânză. Hârtie.
Se rezemă de cadrul ferestrei.
— Lasă-mă pe mine să mă uit, spuse el cu blândețe.
— Nu e pictura.
El o strânse de umăr, apoi desfăcu sulul. Când în sfârşit vorbi, în vocea lui se simți o uimire şi mai mare decât atunci când dăduse peste sticla cu scotch.
— Astea sunt acțiunile originale ale fabricii de ferestre. Au fost emise în anii 1920. Asta da, descoperire.
Poate pentru el. Merse grăbită înapoi la dulap, se ghemui şi căută înăuntru. Trebuia să fie acolo. Nu mai exista nici un alt loc în care să caute. Pipăi scândurile podelei şi prin colțuri.
Nimic altceva decât pânze de păianjen.

Se retrase şi rămase ghemuită. Hârtia foşni când el puse alături acțiunile. Ingenunche lângă ea, aducând eu el mirosul de colonie şi compasiune. îi dădu după ureche o şuviță de păr şi o mângâie cu degetul mare pe obraz.
— Nu ai nevoie de pictură, Sugar Beth. Eşti perfect capabilă să te întrețiii singură. Poate că nu în cel mai mare lux, dar...
— Trebuie s-o găsesc.
El oftă.
— Atunci, e-n regulă. O să căutăm împreună prin remiza trăsurilor si prin gară. Poate că o să observ ceva > are ți-a scăpat din vedere.
— Poate. îşi dorea să se sprijine de el atât de tare încât se îndepărtă. Mai bine mă întorc la treabă.
— îți dau liber tot restul zilei.
Din nou compasiunea asta de nesuportat. Se ridică In picioare.
— Am prea multe de făcut. Şi n-am nevoie să fiu cocoloşită.

Nu încercase decât să fie amabil, iar ea îl repezise, însă nu reuşi să găsească o altă scuză, şi în timp ce se îndrepta către scară se simți îngrozitor de tristă.
El rămase în biroul lui tot restul după-amiezii. De câte ori trecea prin dreptul uşii, auzea zgomotul în-fundat al tastaturii. Când se apropie seara, puse una dintre caserolele misterioase din congelator în cuptor, reglă timpul de încălzire şi îi lăsă un bilet în care îi spunea că o se vadă a doua zi dimineața. Se simțea prea slăbită ca să rişte să-l vadă apărând mai târziu la remiza trăsurilor, aşa că adăugă un post-scriptum. „Am crampe şi am de gând să mă doftoricesc serios. Nu deranjați!14
Până când plecă de la Frenchman's Bride, încă nu-i spusese că îl părăsea pentru slujba de la Jewel, nu-i mulțumise pentru că fusese atât de drăguț în treaba cu

podul şi nu-i spusese nimic din ceea ce ar fi trebuii să-i spună.
începuseră burniţeze din nou, iar Gordon ţâşni înaintea ei. îi dădu drumul în casă, dar ea nu intră. Se îndreptă spre atelier. Descuie broasca şi intră, încer-când să se convingă că ceea ce se întâmplase în acea zi nu însemna sfârşitul căutării. Colin spusese că o va ajuta. Poate că o privire proaspătă va vedea ceva ce ei îi scăpase.
Trase de firul becului din tavan şi privi împrejur prin atelier – scara cu vopseaua uscată pe ea, vechile cutii de tinichea şi pensulele. Chiar şi prin plasticul murdar cari' acoperea totul, putea vedea stropi groşi de vermillon, pete de un verde vibrant, spirale de un albastru electric şi urme circulare de galben acid. Pe pânza care acoperea podeaua rămăseseră pioneze şi mucuri de ţigări, un ca pac de la o cutie cu vopsea şi alte obiecte care nu puteau fi recunoscute la fel de uşor, ca nişte gândaci fosilizaţi în ambră.
Vopsea era peste tot, dar pictura nu era nicăieri, Iar bărbatul care locuia la Frenchman's Bride nu voia să dispară din gândurile ei. Se luptă să-şi stăpânească disperarea.

Amintiri de neuitat
225
capitolul 14
„Când ai de gând să termini cu nebunia asta?"
Georgette Heyer, Aceste umbre vechi
Apartamentul de deasupra Comorilor de Altădată era înghesuit şi întunecat, plin cu mobile care fie nu se vânduseră, fie nu-şi făcuseră încă loc jos. In zona li-vingului se găsea un perete de cărămidă naturală, două ferestre înalte care dădeau spre strada principală şi o canapea extensibilă. Un colţ al băii de modă veche era ocupat de o cabină de duş din plastic, în vreme ce în spaţiul afectat bucătăriei se găseau un frigider vechi, un

cuptor cu microunde modern şi un aragaz crem gălbui pe măsura apartamentului, din anii 1970. Apartamentul era total diferit de casa lui Winnie şi, deşi nu se simțea tocmai fericită aici, nici total nefericită nu era.
Duse o ceaşcă cu ceai Sleepytime la măsuța franțuzească pentru cafea pe care o luase din vitrină ca să aibă pe ce mânca şi privi în jos către strada întunecoasă şi pustie. Era aproape unsprezece noaptea, şi magazinele se închiseseră de mult. Neonul roşu de la curățătoria Covner clipea în burnița uşoară care începuse să cadă, iar din fereastra librăriei lui Jewel se reflectă lumina farului unei maşini în trecere. Winnie avea treizeci şi doi ele ani şi era pentru prima oară când locuia singură. Nu era singură de multă vreme. Era doar a doua noapte.
„Chestia asta e o prostie!" exclamase Gigi când in-trase ca o vijelie în magazin mai devreme, după şcoală. „Aseară, tata m-a pus pe mine să fac totul. A trebuit să fac curat în bucătărie după ce am mâncat pizza, iar apoi a trebuit să scot afară gunoiul. Nici măcar nu m-a ajutat; s-a dus pur şi simplu în birou şi a închis uşa.
C 'ând vii acasă?"
Winnie fusese luată atât de tare prin surprindere de hainele negre ale lui Gigi şi de machiajul ei, încât nu răspunsese imediat. Copilul ei! Oricât de mult tânjise Winnie s-o vadă scăpată de hainele ei lăbărțate

de la Armata Salvării, la asta nu se aşteptase. Ce va mai urma? Tatuaje şi cercei în limbă?
Luă o înghițitură de ceai. Nici măcar Sălciile de Mare nu ştiau că se mutase, deşi Dora Grimley, femeia pe care Winnie o angajase de curând ca s-o ajute la magazin, devenise bănuitoare.
Lumina semaforului de jos din stradă trecu pe roşu, iar de după colț apăru silueta singuratică a unui bărbat.

Era înalt, cu umerii laţi şi cu gulerul hainei ridicat pentru a se proteja de ploaia măruntă. Era Ryan, iar pulsul ei se acceleră exact aşa cum se întâmplase când nu era decât o puştoaică. Simţi un impuls de dorinţă sexuală pe care nu îl mai trăise de multă vreme şi se ridică de la masă ca să se apropie de fereastră.
Paşii lui deveniră mai lenţi când se apropie de mar-ginea trotuarului. O văzu uitându-se spre el şi îşi înălţă capul pentru a privi în sus către ea. Ea îşi lipi obrazul de geamul murdar şi strânse ceaşca cu ceai cald la piept.
El schiţă un gest de furie ridicând degetul mare. „Deschide uşa, fir-ar al dracului, şi lasă-mă să intru."
Respiraţia ei lăsă un cerc de abur pe fereastră. Altădată, ar fi desenat iniţialele lui în acest cerc. Acum, se retrase exact atât cât să poată clătina dezaprobator din cap.
Furia lui urcă până la ea, furia unui bărbat tratat cu cruzime, având pe cap o soţie nerecunoscătoare şi isterică. Făcu încă o dată acel gest furios cu degetul.
Ea clătină din nou din cap. Acasă, la cuier, atârna o cheie de rezervă. El fie nu o observase niciodată, fie nu-i trecuse prin cap că va avea nevoie de ea. Ploaia îi strălucea în păr. Rămase nemişcat. Apoi se îndepărtă, cu paşi furioşi care devorau asfaltul ud.
Mult timp după ce el dispăruse din vedere, ea conti-nuă să stea la fereastră, strângând la piept ceaşca şi aşteptând să apară lacrimile.
Dar acestea nu apărură.
Sugar Beth dormi până târziu în dimineaţa urmă toare. Cubby şi tovarăşii lui apăruseră din nou noapteii trecută – a doua noapte la rând – şi o ţinuseră trează cu urletele lor.
Amintiri de neuitat
227
„Sugar... Sugar... Sugar..."
Se grăbi să se îmbrace, dar când ajunse la Frenchman's Bride găsi un bilet de la Colin în care îi spunea că avea

treabă la Memphis şi nu se întorcea până seara. In încheiere, scrisese: „Am rezervat o masă pentru diseară la Parrish Inn. Vin să te iau la şapte”.
Cea mai stupidă idee... Voia să se sinucidă. Altfel pentru ce ar fi vrut să facă o neghiobie atât de mare? Una era ca ea să lucreze pentru el – oamenilor le plăcea acest lucru –, dar era cu totul altceva să fie văzuți împreună în lume. Ea va pleca în curând din Parrish, dar el prinsese rădăcini aici. Şi nu conta cât de faimos devenise, era încă un străin. Dacă oamenii îşi dădeau seama că încetase să se mai dedice acțiunii de a o face să se simtă mizerabil, urma să piardă tot respectul lor câştigat atât de greu.
Se ridică în picioare şi aruncă biletul la coşul de gu-noi din bucătărie acolo unde îi era locul, apoi privi în jos spre Gordon care tocmai îşi terminase micul dejun.
— Mă păcălesc singură, nu-i aşa? Relația asta n-o să meargă de nici un fel.
El se opri din întinsul de după-masă pentru a-i arunca privirea aceea a lui „Ți-am-spus-eu”.
Ea apucă un burete şi atacă blatul. Colin va refuza să se ascundă aşa cum ar fi făcut orice om rezonabil. De la înălțimea lui, veşnic călare pe calul înalt al moralei, va considera sordidă ideea de a se vedea cu ea doar pentru sex. Dar cine spune că lucrurile sordide sunt întotdeauna rele? Uneori sordid înseamnă pur şi simplu practic.
Munci cu ardoare toată ziua- aranjându-i alimentele, curățând frigiderul, făcând ordine prin dulapuri. Când se duse în biroul lui pentru a tria corespondența, îşi dori să-i fi spus cu o zi în urmă că îşi găsise de lucru la Jewel.
îşi dorea şi să fi reuşit să găsească un manuscris din Impresii. Când îl întrebase dacă putea s-o citească, îi spusese că nu avea un exemplar recent. Ea spusese că mergea şi unul mai vechi, dar el o tot amânase până când intr-un final ea îi spusese verde în față că a o ataca

pe Diddie după ce aceasta murise nu era o idee corectă după părerea ei. O ignorase şi, cu toate că-şi băgase apoi

nasul peste tot, nu dăduse de manuscris, nici măcar printre dosarele din computerul lui. Zărise pe biroul lui o copie a primelor câteva capitole din noua lui carte. Cerneala roşie care colora paginile îi reaminti de ultimul an de liceu când acelaşi scris de mână critic se înşira pe marginile fiecărei lucrări pe care o făcuse pentru el.
Se întoarse la bucătărie şi începu să pregătească nişte caserole pentru pus la congelat, exact aşa cum făcuseră toate celelalte femei singure şi amorezate din Parrish. în cele din urmă nu mai putu amâna şi formă numărul celularului lui.
— La telefon e Frances Elizabeth, spuse ea când răspunse.
— Nu ştiam că ăsta e numele tău.
— Spune-i asta psihiatrului tău. Se aşează alături de Gordon pe canapeaua din solar. Unde eşti?
— Aproape am ajuns acasă. Cum te simți?
— Bine. De ce?
— Şi crampele tale?
— Ăăh... mi-au trecut.
Dar el sesizase ezitarea şi era mai deştept decât media.
— M-ai mințit! N-ai avut deloc crampe. Nu-ți permit, mă auzi?
Părea încântător de pompos şi categoric ofensat.
— îmi pare rău, spuse ea, am fost obosită aseară şi nu am vrut să-ți rănesc egoul respingându-te. Bărbații pot fi sensibili. Şi nu uita că în trecutul meu am ales de multe ori calea cea uşoară de a scăpa.
— De ce mă nelinişteşte din ce în ce mai mult acest telefon?
Era greu de păcălit.

— De fapt, am o mică veste să-ți dau. Dar e o veste bună, aşa că nu te îngrijora. S-ar putea chiar să vrei să tragi pe dreapta ca să dansezi de fericire. Îi mângâie blana lui Gordon, nevenindu-i prea tare nici ei să danseze de fericire. De mâine-dimineață nu mai lucrez pentru tine.
— Despre ce vorbeşti?

— M-a angajat Jewel. Nu plăteşte mult, dar nici tu nu plăteşti, aşa că din punct de vedere al banilor cam tot aia e. Nu că aş fi uitat de cecul de dezvinovățire de două mii de dolari pe care mi l-ai scris şi pe care, că tot veni vorba, l-am rupt.
Aşteptă explozia. Nu avea să întârzie mult.
— Este absolut inacceptabil!
— De ce? M-ai dat afară, ai uitat?
— Am renegociat.
— Când?
— Ştii foarte bine despre ce vorbesc.
— Să nu-mi spui că tu socoteşti ce am făcut noi duminică în pat drept negocieri în privința postului meu.
— Nu mai fi încăpățânată. Munca la librărie te va face vulnerabilă în fața oricui intră pe uşă. Nu vei avea nici un mijloc de a te apăra împotriva oricăror răutăți pe care vechii duşmani se vor decide să le dezlănțuie împotriva ta. Jewel ar fi trebuit să fie mai rațională.
— Opreşte-te, tăticule, mă sperii.
— N-ai decât să-ți bați joc cât vrei. Cât timp lucrezi la Frenchman's Bride eşti protejată. La librărie, vei fi o țintă fixă.
— Am cunoscut câțiva oameni iraționali la viața mea, dar tu tocmai ai devenit cap de listă. Vrei să scapi de mine, nu-ți mai aminteşti?
Aşa cum era de aşteptat, el o ignoră.

— Pentru ce nu ai discutat acest lucru cu mine?
— N-a fost timp. Mi-a oferit slujba ieri-dimineață.
Tonul tărăgănat, de rău augur al vocii lui care răsună prin telefon îi spuse că făcuse o greşeală strategică.
— Ai ştiut de ieri, şi tocmai acum ți-ai găsit timp să-mi spui?
— M-am luat cu alte lucruri. Apropo, îți mulțumesc că ai fost atât de drăguț în pod. Trebuia să-ți mulțumesc ieri, dar probabil că ai observat că am o problemă când irebuie să-mi exprim recunoştința.
— N-ai nici o problemă în a-ți exprima recunoştința. Şi ți-aş fi foarte recunoscător dacă ai înceta să încerci să mai manipulezi orice discuție care te deranjează cât

de puțin, scoțând în față defectele tale imaginare de caracter.
Era un om periculos iar ea schimbă repede subiectul.
— Nu crezi că e timpul pentru dansul ăla de fericire?
— Unul din noi trebuie să se îngrijească de interesele tale. Suno imediat pe Jewel şi spune-i că te-ai răzgândit.
— Nu.
— Avem o înțelegere. N-am de gând să te las să dai înapoi.
— Ia stai puțin. Singura înțelegere pe care am avut-o a fost că intenționai să mă faci cât se poate de nefericită, iar eu mi-am propus să scot tot ce pot din această situație intolerabilă, aşa cum au făcut întotdeauna curajoasele femei din sud.
— O să discutăm la cină despre asta, o repezi el, cu răbdarea ajunsă în mod evident la limită.
— Cât despre asta...
El întrerupse convorbirea înainte ca ea să mai spună ceva.
Colin era într-o stare de spirit mizerabilă în timp ce se îmbrăca să se ducă s-o ia pe Sugar Beth la cină. In stilul ei tipic nesăbuit, nu făcuse decât să-şi îngreuneze

viața. Acceptând slujba de la librărie, avea să rămână fără nici « apărare împotriva tuturor celor care încă îi purtau pică. îşi puse ceasul. Admiratorii ei urlători apăruseră din nou noaptea trecută. El citea în biroul de la etaj, aşa că nu îi auzise imediat, iar până când coborâse jos dispăruseră răpindu-i satisfacția de a-i alunga el însuşi.
Privi în jurul său prin dormitor. Ea se asigurase că avea rufe curate, aşternuturi proaspete şi o rezervă din cosmeticele lui preferate. începuse să se obişnuiască să aibă cineva grijă de confortul lui, chiar dacă era perfect capabil să facă el însuşi acest lucru. Totuşi, avea tendința de a scăpa din vedere micile amănunte, cum era mărul lucios aşezat pe un şervet de pânză alb lângă patul lui. Un măr. Te înnebunea femeia asta. Se încruntă şi îşi scoase manşetele cămăşii de sub sacou.
în timp ce se îndrepta spre remiza trăsurilor, îşi făcu mustrări că nu-i spusese explicit că fusese reangajată, dar

se îndoia că ar fi avut vreo importanță. Lui Sugar Beth îi plăcea să trateze lucrurile cu neglijență. Se gândise la ea toată ziua – felul în care arătase când făcuseră dragoste, la trăsăturile ei, la asperitățile care i se mai îndulciseră, la acei ochi argintii toropiți şi cu totul fermecători. După aceea se cuibărise în brațele lui şi îl distrase cu replicile ei obraznice. Problema era că nu fusese niciodată un om vesel, dar când era cu ea, cel puțin simțea că era posibil să fie vesel. Era prea târziu, dar îşi dori să se fi gândit să-i fi adus flori, ceva tradițional sudist, plin de savoare. Ceva minunat, complex şi la fel de misterios ca ea.
Se apropie de veranda remizei trăsurilor. Numai gândul că o va vedea din nou îi risipea dispoziția întu-necată în care fusese toată ziua. Şi atunci zări biletul lipit pe uşă.
„Alte crampe."

Sugar Beth ciuguli din cartoful dulce prăjit şi privi pe ferestrele de la Lakehouse. Dincolo de debarcader, apa se întindea întunecată şi misterioasă, aşteptând întoarcerea skijeturilor şi a înotătorilor. în liceu, îşi petreceau timpul la Allister Point, unde beau bere ilegal, spuneau bancuri porcoase şi se giugiuleau. Se întrebă dacă oare Colin se giugiulise vreodată pe o pătură de plajă care mirosea a bere şi a loțiune de plajă. Nu-şi putea imagina acest lucru.
împinse deoparte jumătatea rămasă din friptura ei, o specialitate de la Lakehouse, împreună cu tamales, pâinea de mălai şi castraveciorii murați pane. Nu era multă lume în seara aceea din timpul săptămânii, dar ea alesese totuşi masa din colțul cel mai îndepărtat al salonului, dar chiar şi aşa trebuise să se ferească de Jeffie Stevens.
Nostalgia fusese cea care o atrăsese în acea seară la Lakehouse, împreună cu gustul pentru grătar cu care crescuse. Decorul rustic de vas fluvial arăta în mare cam cum şi-l amintea: obiecte de iluminat din alamă cu abajururi verzi din sticlă, pereții din scândură, decorațiuni migăloase, scaune de lemn cu cotiere şi perne de plastic care să le protejeze de costumele de baie ude care

erau interzise în zona în care se mânca – regulă uitată în mod convenabil din mai până în octombrie, când Lakehouse avea cei mai mulți clienți. In vremurile de altădată, deasupra ferestrelor care dădeau spre apă se găseau draperii de velur verde. Acum draperiile erau roşii cu ciucuri rotunzi aurii, iar podeaua din lemn era proaspăt vopsită cu un strat de gri metalizat. în colțul de lângă un mic ring de dans, aşezat convenabil lângă uşa care dădea spre bar, se găsea un tonomat.

Puse mâna pe coca-cola ei, apoi fu cât pe ce să o sca-pe când Ryan intră exact în acelaşi bar. Asta era noro-cul ei. Venise aici ca să evite să fie văzută în public cu Colin şi acum dăduse peste Ryan. Poate că el n-o va vedea. Dar pe peretele din fața lui se întindea o oglindă mare şi atunci când barmanul îi întinse berea, Ryan îşi ridică privirea.
Ea întoarse capul spre fereastră, prefăcându-se că nu-l observă, dar el veni direct spre ea. Purta un costum gri, cămaşă albă şi o cravată lărgită la gât. Toții ochii din salonul restaurantului se îndreptară către ei. Ea privi în farfurie şi îi vorbi printre buzele strânse.
— Cred că eşti destul de inteligent să nu faci asta. Pleacă.
El trase cu piciorul scaunul din fața ei şi se aşeză, cu sticla cu bere în mână.
— N-am chef să plec.
Adolescentul pe care şi-l amintea nu s-ar fi aşezat niciodată pe scaun fără să fie invitat, dar acel băiat fuse-se mult mai politicos decât acest industriaş cu privirea dură. Şi-l dorea pe vechiul ei prieten.
— Vorbesc serios, Ryan. Toată lumea o să spună că eu te-am ademenit aici, şi sincer, încep să mă plictisesc să fiu făcută responsabilă pentru prăbuşirea întregii omeniri.
Părul lui nu era ciufulit intenționat ca al lui Colin. Părea că îşi trecuse mâna prin el cam de prea multe ori, iar ridurile de pe fața lui păreau mai adânci decât cu patru seri în urmă. Sacoul lui se deschise când îşi întinse picioarele şi îndreptă sticla cu bere spre farfuria ei.
— Ai de gând să-ți mănânci restul sandviciului?

— Da.
Dar el trăsese deja farfuria către el. Când luă jumă-tatea ei neatinsă, trecutul o năpădi atât de repede încât simți

că o ia amețeala. De câte ori nu terminase mân-carea pentru ea când erau în liceu? Ea era mofturoasă la mâncare, mai interesată de distracție şi de flirt decât de mâncare, iar el avea pofta de mâncare gargantuescă a unui adolescent. Brusc, îşi dori să aibă din nou totul: posibilitățile pe care le risipise, încrederea în ea pe care o pierduse, aroganța sublimă care o făcuse să creadă că nimic nu îi va putea provoca vreodată ceva rău. O voia pe mama ei. Pe Sălciile de Mare. Şi mai presus de orice, îşi dorea viața pe care ar fi trăit-o dacă ar fi rămas cu primul ei iubit, chiar dacă nu îl iubise atât de multă vreme.

Băiatul cu cele mai şanse de reuşită îi termină sandviciul şi luă o înghițitură de bere.

— După ce-ai plecat, te-ai mai gândit la Parrish?

— M-am străduit din răsputeri să nu mă gândesc.

— Îți mai aduci aminte cum aveam de gând să plecăm de aici? Să mergem într-un mare oraş şi să ne câştigăm faima?

— Tu aveai de gând să devii faimos. Eu aveam de gând să merg mai mult la cumpărături.

Lui Colin i-ar fi plăcut replica asta, dar Ryan de-abia păru să o audă. Nici măcar atunci când erau copii nu avuseseră acelaşi simț al umorului. Mintea lui fusese întotdeauna mai realistă. Ca a lui Winnie. El dezlipi cu degetul mare marginea etichetei de pe sticla de bere.

— Te-ai gândit vreodată la mine?

O ajunsese oboseala unei zile lungi şi oftă.

— Du-te acasă, Ryan. Sau şi mai bine, plec eu.

Puse jos şervetul şi începu să se ridice în picioare, dar mâna lui țâşni peste masă şi o apucă de încheietură.

— Te-ai gândit? spuse el înverşunat.

Ea nu avea nici un chef de asta, şi în timp ce se aşeza din nou pe scaun îşi smuci mâna.

— M-am gândit la tine tot timpul, ripostă ea. Când Darren Tharp m-a plesnit de mi-au mers fulgii, la tine m-am gândit. Când mă înşela cu toată lumea din jur,

la tine m-am gândit. Iar în noaptea în care m-am împleticit într-o capelă pentru căsătorii din Vegas împreună cu Cy, amândoi atât de beţi încât de-abia ne-am putut rosti jurămintele, şi-atunci tot la tine m-am gândit. In- tr-o dimineaţă – iar asta s-a întâmplat după divorţul meu, închipuie-ţi, pentru că eu, spre deosebire de soţii mei rataţi, nu m-am culcat cu toată lumea. Intr-o dimineaţă m-am trezit într-un motel sordid, cu un bărbat pe care aş fi putut să jur că nu-l mai văzusem vreodată, şi, iubitule, ai face bine să crezi că şi atunci m-am gândit la tine.
Pe faţa lui se amestecară mai multe senzaţii: uluială, milă şi o vagă urmă de satisfacţie după ce aflase că fusese pedepsită pentru ceea ce îi făcuse. Reacţia lui mult prea omenească îi potoli furia, aşa că îi adresă un zâmbet trist.
— înainte să ţi se suie la cap, mai bine ţi-aş spune că am încetat să mă gândesc la tine în ziua în care l-am cunoscut pe Emmett Hooper. Pe acest om l-am iubit din adâncul inimii.
Satisfacţia lui Ryan păli, iar ea ştia ce avea să urmeze. Ridică o mână pentru a-l opri.
— Nu te osteni să-mi plângi de milă. în scurta noastră căsnicie, eu şi Emmett am avut parte de mai multă fericire decât au majoritatea cuplurilor într-o viaţă întreagă. Am fost foarte norocoasă.
El o surprinse devenind foarte băţos.
— Şi Winnie şi cu mine am fost foarte fericiţi.
— Nu făceam comparaţii.
— Toate cuplurile trec prin perioade mai grele din când în când.

Ea şi Emmett nu trecuseră. El murise prea repede.
— Pot să vă servesc cu ceva, domnule Galantine? Ochii chelneriței străluceau de curiozitate în timp ce se apropia de masă. Mai doriți şi altceva, domnişoară?
— Mai vreau o bere, spuse Ryan, iar ei adu-i o bucată de tartă cu ciocolată.
— Adu-mi numai nota de plată, spuse Sugar Beth.
— Adu două tarte, spuse el.
— Sigur.
Amintiri de neuitat
235
— Nu vreau tartă, îi spuse Sugar Beth când chelnerița plecă. Vreau să plec acasă. Şi cum eşti aşa un sfânt, se pare că nu ți-a trecut prin minte că Winnie o să afle totul despre micul nostru tete-â-tete şi cred că n-o să-i cadă bine, aşa că ăsta s-ar putea să nu fie cel mai bun mod de a vă aplana neînțelegerile.
— Nu mă simt vinovat cu nimic.
Răspunsese prea precis, şi Sugar Beth îl privi cu atenție.
— Tu vrei ca Winnie să afle.
— Dă-mi cartofii ăia prăjiți dacă nu ai de gând să-i termini.
— Nu-mi place să fiu folosită.
— îmi eşti datoare.
— Nu şi după ziua de duminică.
El studie cercul pe care sticla lui îl lăsase pe masă.
— Vorbeşti de Gigi.
— La fel de ager ca întotdeauna.
— Nu mă scuz pentru că eram supărat.
— Atunci eşti un idiot. Tu şi Winnie ați reuşit să mă transformați în fructul oprit, şi poți să fii sigur că Gigi a descoperit deja un mod de a mă revedea.
în loc să riposteze nervos, el urmări cu degetul cercul de apă.
— Probabil că ai dreptate.

Chelnerița se întoarse cu berea, două bucăți de tartă şi nota de plată a lui Sugar Beth. După ce aceasta plecă, Sugar Beth amestecă cu paiul ultimele bucățele de gheață din coca-cola ei.

— E o puştoaică grozavă, Ryan. încă de-acum îşi pune întrebările pentru care cei mai mulți dintre noi nu-şi fac timp decât când mai îmbătrânesc.

— Pe mine nu m-a întrebat nimic.

Ea îl privi mirată.

— Avem o relație nemaipomenită, spuse el apărân- duse. întotdeauna am vorbit.

— înainte de a deveni adolescentă.

— Asta e irelevant.

— Vorbeşti de parcă ai avea nouăzeci de ani. îți aminteşti cum era. Eu nu sunt unul din părinții ei, sunt şi vestită, ceea ce face din mine o confidentă irezistibilă.

— Ce fel de întrebări pune?

— Informație confidențială. Trebuie să ai încredere în mine.

El o privi o clipă nesfârşită. Se aştepta ca el să spună că ea era ultima persoană în care să se încreadă, dar nu o spuse.

— Colin are dreptate. Te-ai schimbat.

Ea ridică din umeri. El se jucă din nou cu sticla de bere.

— Te-ai întrebat vreodată ce s-ar fi întâmplat dacă am fi rămas împreună? ^

— N-am fi rămas. înclinația mea pentru autodistrugere era uriaşă. Dacă nu te-aş fi părăsit pentru Darren, te-aş fi părăsit pentru altcineva.

— Bănuiesc că nu te puteai abține.

— Ia stai puțin. Doar nu ai de gând să facem pace atât de uşor, nu-i aşa?

— Tatăl tău a fost un nemernic insensibil. Dacă ți-ar fi oferit puțină afecțiune, poate că nu ai adoptat politica pământului pârjolit cu bărbații.
— Fetele şi tăticii lor.
El tresări.
— Ryan, cu Gigi n-o să se întâmple aşa ceva. Ştie că o iubeşti. O să-şi revină. Las-o doar să facă doar câteva greşeli.
El schimbă direcția discuției înainte ca ea să-şi dea seama.
— Sugar Beth, nu-ți pune mintea cu Colin. Şi el sângerează la fel ca noi toți ceilalți şi încă mai suferă mult în urma sinuciderii soției lui. __
— Fă-ți griji pentru tine. împinse tarta peste masă. Şi nu mă mai folosi pe post de marionetă în problemele tale cu Winnie.
— Asta crezi tu că fac?
— Da.
El se lăsă pe spătarul scaunului şi o privi drept în față.
— Şi dacă ți-aş spune că încă mă gândesc la tine?
— Te-aş crede, dar nu aş da prea multă importanță acestui fapt. între noi nu mai există absolut nimic.
— Eşti încă o femeie frumoasă.

— Iar tu eşti un bărbat minunat. Ken şi Bărbie la ma-turitate. Arătăm cu adevărat bine împreună, dar nu prea mai avem multe să ne spunem.
Asta îl făcu să zâmbească, iar ea simți o senzație de uşurare între ei. înainte ca aceasta să dispară, îşi luă poşeta şi împinse peste masă nota ei de plată.
— Mulțumesc pentru cină. Şi îți urez succes pentru când o să-i explici lui Winnie.
Lui Ryan casa i se păru pustie când intră. Fără o soție care să-l aştepte cu un pabar cu vin şi un zâmbet. Fără muzică rock care să răsune din dormitorul de la etaj. îşi

aruncă sacoul pe spătarul unui scaun de bucătărie, peste un pulover pe care îl lăsase acolo cu o zi înainte. Revista lui Sports Illustrated zăcea deschisă pe masă. Pe blatul din bucătărie era un strat de fluturaşi de reclamă amestecați cu facturi şi cu rapoarte ale brokerului care se ocupa de acțiunile lui, pe care nu avusese timp să le trieze. Se considerase întotdeauna un om ordonat, dar când se îmbrăcase de dimineață nu-şi găsise nici cureaua neagră bună şi nici unghiera. încercă să-şi închipuie reacția lui Winnie când va afla că fusese cu Sugar Beth. Poate că asta o va zgudui în cele din urmă suficient încât să o aducă înapoi acasă.

Uşa din față se trânti.

— Tată!

Gigi avea un ton disperat. Aruncă ziarul. în seara aceea luase cina cu mama ei la Inn, şi în timp ce se repezea în hol, îi fulgerară prin minte imagini ale dezastrului.

Ea stătea exact în fața uşii de la intrare cu ochi pro-fund nefericiți şi cu pieptul tremurând. Părea atât de tânără şi de pierdută. O strânse în brațe.

— Scumpo? Ce s-a întâmplat?

— Tată? Tremura lipită strâns de el. Tată, mama ne-a părăsit.

Winnie strânse volanul. Nu fusese în stare să conti-nue să-i ascundă adevărul lui Gigi. Poate că ea şi Ryan ar fi trebuit să-i spună împreună, dar asta ar fi făcut

ca lucrurile să pară prea serioase, iar ea nu voia s-o sperie. Pe deasupra, se îndoia că Ryan ar fi fost de acord să vorbească cu Gigi împreună cu ea. Era prea supărat.

Când vorbise cu el la telefon în urmă cu câteva ore, fusese ostil şi sarcastic, făcând pe soțul îndurerat de prea mult timp, cu o soție nebună pe cap. Şi poate că avea dreptate. Ce femeie în toate mințile îşi părăseşte soțul pentru că el n-o iubeşte destul? Cu toate astea,

nu-i pâre a_ rău că nu-l lăsase să urce cu o seară înainte.
In mod ironic, ea şi Gigi se simțiseră bine la cină după ce Winnie trecuse peste şocul provocat de părul fiicei ei. Nu numai că îşi făcuse şuvițe roşii, dar îşi tăiase şi câteva smocuri în jurul feței, luând mai mult dintr-o parte. Cu toate astea, ea părea fericită, aşa că Winnie reuşise să-i facă un compliment. Şi nu scosese o vorbă în privința machiajului ochilor lui Gigi sau a hainelor negre prea mulate. După o stânjeneală de început, Gigi începuse să sporovăiască despre modul în care fetele îşi pierd puterea, subiect care-şi scosese la iveală capul urât pentru prima dată după întâlnirea ei clandestină cu Sugar Beth.
— ... ca atunci când o fată face ceva haios în clasă doar ca să facă să râdă vreun băiat prost pe care îl place. Sau când fetele îi lasă pe profesori să le ignore, chiar şi pe profesoare. Doamna Kirkpatrick îi pune pe băieți să răspundă de mult mai multe ori decât pe fete, pentru că băieții sar mereu de la locul lor, iar ea vrea să-i țină liniştiți. Astăzi am ridicat mâna de vreo şase mii de ori, dar tot nu m-a pus să răspund. In cele din urmă am sărit şi eu de pe scaunul meu şi am început să-mi flutur mâinile până când a înțeles.
— îmi amintesc că nici eu nu eram luată în seamă la vremea mea.
— Pentru că erai liniştită.
Winnie încuviințase din cap.
— Totuşi, Colin nu proceda aşa. Era cel mai prost profesor în anumite privințe, iar în altele cel mai bun. Îşi luă un accent britanic jucat: „Jasper, ține-ți fundul pe blestematul ăla de scaun până când îți spun eu să răs punzi. Winnie, răspunde!" Eram înspăimântată de el.

Gigi chicotise, şi pentru câteva clipe, totul fusese ca pe vremuri. După care sosise prăjitura cu căpşuni a lui Gigi, şi Winnie îşi dăduse seama că nu mai putea amâna să-i spună.

— Vreau să-ți spun ceva înainte să auzi de la altcineva şi să-ți faci o impresie greşită. Se străduise să zâmbească puțin, ca şi când lucrul pe care era gata să i-l spună nu era mai neplăcut decât o vizită la dentist. Am hotărât că am nevoie de puțin timp pentru mine. Nu e mare scofală, şi în mod sigur nimic pentru care să te îngrijorezi. Dar o să mai rămân ceva timp la magazin.

La început, Gigi nu înțelesese.

— Chestia asta e aiurea! Nu e drept. Stai la magazin chiar mai mult decât înainte să o angajezi pe Donna.

Winnie încercase din nou, exprimându-se cu grijă:

— Nu e vorba numai despre muncă. Sunt unele lucruri pe care trebuie să le pun în ordine. Eu şi tata ne-am căsătorit când eram foarte tineri, dar oamenii se mai schimbă puțin când se maturizează. Vreau să mai reflectez asupra unor lucruri. Poate câteva săptămâni. O lună. Nu e nimic serios – nu vreau să crezi asta –, dar şi tu te faci mare şi nu era drept să nu fii la curent.

Expresia fiicei ei trecuse de la enervare la conştientizarea faptului şi apoi la oroare. în câteva secunde, Gigi făcuse trecerea către nenorocirea cea mai mare.

— Tu şi tata o să divorțați!

— Nu! Nu, iubita mea, nu e vorba deloc de asta. Win-nie spera ca propriile ei dubii insidioase să nu se vadă. Eu şi tata nu divorțăm. Pur şi simplu am nevoie de ceva timp ca să rezolv nişte lucruri.

Adolescenta ursuză fusese înlocuită de o fetiță vulnerabilă, iar Gigi începuse să plângă.

— O să divorțați.

Winnie îşi dăduse atunci seama că nu ar fi trebuit să aleagă restaurantul acela pentru a-i da vestea, dar se

gândise că faptele vor căpăta mai puțină importanță într-un loc public. Se înşelase încă o dată.
— Eu sunt de vină, nu-i aşa? Lui Gigi începuse să-i curgă nasul. Pentru că am fost atât de rea.
— Nu, scumpo. Nu. Asta n-are nimic de-a face cu tine.

Dar nici nu adăugase că purtarea lui Gigi nu-i aju-tase. în schimb, Winnie o zorise spre toaleta femeilor, unde o îmbrățişase, îi ştersese machiajul care cursese şi îşi dăduse toată silința pentru a se convinge amândouă că situația aceea era doar temporară.
încă tremura când urcă scările apartamentului întunecos care devenise reşedința celei mai bogate femei din Parrish, Mississippi. După ce-şi trase pe ea un tricou şi noii ei pantaloni de pijama cu pătrățele albastre şi albe, se aşeză să rezolve nişte hârtii, dar nu reuşi să se concentreze. Luă Southern Living şi răsfoi paginile cu rețete, doar pentru a-şi da seama că habar n-avea pentru cine le-ar fi putut pregăti. Telefonul sună. Ştia că trebuia să fie Ryan. Până acum, Gigi îi relatase conversația lor, iar el probabil era furios. Dacă n-ar fi răspuns, aşa cum îşi dorea, n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile.
— Alo.
— Winnie, suntem toate pe alee. Nu era Ryan, era Merylinn. Vino imediat jos şi deschide uşa.
Sperase că vor mai trece câteva zile până când Sălciile de Mare să afle că se mutase.
— Vin într-o clipă.
în timp ce cobora scările, analiză şansele de a le convinge că stătea aici numai ca să înceapă mai devreme inventarul. Nu mergea deloc.
Erau îmbrăcate ca pentru o petrecere la care veneai cu ce aveai pe tine. Leeann cu nişte pantaloni trei sferturi

decolorați şi o cămaşă de lucru bărbătească, Merylinn în pantaloni de trening J-Lo galbeni şi o geacă de tanchist cu fermoar, iar Heidi în jeanşi. Amy probabil că se dusese la biserică în acea seară, pentru că purta un taior roz cu o scoică albă. Dădură năvală sus, aducând cu ele un miros puternic de parfum şi indiscreție.
— Avem provizii. Merylinn scoase din geanta ei în-floratã o sticlă de vodcă şi un shaker argintiu pentru cocteiluri. Să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru infecția de vezică urinară a lui Amy. Ştii întotdeauna unde o să găseşti suc de merişoare.
— Mă împac mai bine cu astea.

Amy scoase dintr-o geantă sucul Ocean Spray şi câteva cutii de coca-cola, pentru că ea nu bea alcool.
— Dacă ai face pipi imediat după ce faci sex cu Clint, n-ar mai trebui să iei atâtea.
Heidi se îndreptă spre bucătărie şi începu să caute pahare prin dulapuri.
— Fac pipi, ripostă Amy. Dar nu ajută.
Heidi îndreptă un pahar voluminos spre ea.
— Imediat după? Sau mai pierzi vremea aşteptând să mai capeți ceva.
— Depinde.
— Eu fac pipi, spuse Merylinn, şi totuşi o mai pățesc şi eu câteodată.
Să încerci să le opreşti pe Sălcii atunci când se por-neau era ca şi cum ai fi încercat să împiedici o plantă cățărătoare să crească. Winnie se cufundă în canapeaua lăsată şi le lăsă să-şi vadă de treabă. Leeann scoase din-tr-o geantă cu inscripția Radio Shack o cutie de cereale învelite în ciocolată.
— Asta a fost singura ciocolată pe care am găsit-o în casă. Copiii au dat iama prin ciocolatele mele Hershey's.

Ultima dată când fusese vorba de o urgență a Sălcii-lor de mare care avusese nevoie de vodcă, suc de merişoare şi ciocolată, aceasta se terminase prin divorțul lui Leeann. Winnie se aşează picior peste picior.

— Ce-i cu toată chestia asta? Despre ce e vorba?

— Despre Sue Covner, printre altele.

Leeann goli cerealele cu ciocolată într-un castron pe care i-l dăduse Heidi. Sue era o băgăreață notorie şi soția proprietarului curățătoriei Covner, de vizavi de Comorile de Altădată.

Merylinn se îndreptă spre bucătărie.

— Să nu mai scoată nimeni nici o vorbă până când nu termin de pregătit băuturile.

Sălciile de Mare erau obişnuite să lucreze în echipă şi nu le luă mult timp până se aşezară în jurul canapelei, cu paharele în mână, cu măsuța franțuzească adusă aproape pentru a pune pe ea cerealele cu ciocolată şi nişte bombonele Skittles pe care Heidi le scosese la iveală de pe fundul poşetei ei.

— Puteți să râdeți de mine dacă vreți, spuse Amy, dar asta e o chestie serioasă şi o să începem cu o rugăciune. Le apucă de mână pe Winnie şi Leeann. Dumnezeule, Winnie şi Ryan sunt la ceas de cumpănă. Ne rugăm Ție să le dai suflete iertătoare, astfel încât să-şi rezolve problemele, oricare ar fi acestea. Aminteşte-le cât de mult se iubesc. Şi nu lăsa pe nimeni, absolut pe nimeni, să desfacă ceea ce tu ai unit. Ne rugăm în numele Tău. Amin.

— Amin, repetară toate.

Winnie luă o înghițitură de vodcă cu suc – foarte multă vodcă, foarte puțin suc – şi o privi pe Merylinn care se aşeza pe scaunul ei.

— Toată lumea e-n regulă, hai să trecem la treabă. Fruntea ei se încreți. Se întinse şi o atinse pe Winnie pe

genunchi. Iubito, Sue Covner m-a sunat în această după-amiază. Mi-a spus că luminile de deasupra magazinului tău au fost aprinse în ultimele două seri şi ea crede că dormi aici. Cercetă atent pijamaua lui Winnie. I-am spus că în mod sigur se înşela, dar se pare că a avut dreptate.

— Sue Covner ar trebui să-şi vadă de treaba ei, replică Winnie.

— Este prea ocupată să vadă de ale altora.

Leeann luă o mână plină cu cereale şi îşi îndoi piciorul sub ea pe canapea.

— Deke l-a sunat astăzi pe Ryan la muncă, continuă Merylinn. Spunea că Ryan părea complet deprimat.

— Asta e bine, replică Winnie, spre surprinderea atât a ei, cât şi a celorlalte.

Heidi îşi prinse paharul în palme şi privi către celelalte.

— Ştiți cu toate ce intuiție am. Am spus că mă gândesc că poate au probleme.

De-a lungul anilor, se dovedise că pe intuiția lui Heidi te puteai bizui mai puțin decât pe buletinele me-teo locale, iar Winnie şi-ar fi dorit să găsească o altă ocazie în care să-i dovedească eficiența.

— Trecem printr-o perioadă mai grea, spuse Winnie precaută. Nu e nimic serios, nu vreau să vorbesc despre asta, iar acum nu facem decât să risipim vodca asta.

Merylinn le privi pe celelalte, iar Winnie simți cum o cuprinde un val de stânjeneală în timp ce urmărea un soi de comunicare tăcută între ele. Amy luă paharul lui Leeann şi îi fură o înghițitură. Leeann se întoarse spre Winnie.

— Scumpo, credem că este mai mult decât o perioadă mai grea. De asta suntem aici.

— Ce te face să crezi asta? întrebă încet Winnie.

— Sue m-a sunat de două ori, a doua oară cam

acum oră.
Merylinn flutură o mână neajutorată în aer.
— Oh, ce dracu', îmi vine să plâng.
Amy o mângâie pe braț pe Merylinn, dar fără să-şi desprindă privirea de la Winnie.
— Fiica lui Sue a sunat-o de la Lakehouse. îşi pipăi crucea cu degetele, semănând cu Sfânta Fecioară. Ryan era acolo. La Lakehouse. Trase aer în piept îndelung şi uşor. Şi lua cina cu Sugar Beth.
începură toate să vorbească în acelaşi timp.
— Sunt atât de furioasă pe el că aş putea să scuip...
— A trebuit să venim aici mai întâi să te prevenim...
— Ştii că Ryan nu s-ar uita niciodată la altă femeie.
Dacă n-ar fi fost vorba de Sugar Beth, nimeni nici măcar n-ar fi dat atenție.
— Pur şi simplu o urăsc. Nu mă pot abține. De data asta n-o să scape.
Primul gând al lui Winnie fu să se învinovățească pe ea însăşi. Dacă n-ar fi plecat de acasă, acest lucru nu s-ar fi întâmplat. Dacă l-ar fi lăsat pe Ryan să urce seara trecută... Dacă ar fi fost mai conciliantă la telefon... Simți o arsură în stomac. Cel puțin acum ştia cum stăteau.
— E destul de tare ca s-o respingă dacă vrea.
— Şi dacă nu vrea? izbucni Leeann. Atunci ce facem?
Nu ce faci. Ce facem noi. Din pricina vodcii sau a
fricii, sufletul lui Winnie se umplu de iubire pentru aceste femei.
începură să analizeze problema pe toate fețele. Ce anume făcuse Ryan? De când aveau probleme? Cine se credea Sugar Beth? Winnie îşi termină băutura,

le spuse cât de mult le iubea şi refuză să răspundă la vreo întrebare.

— Suntem cele mai bune prietene ale tale, protestă Merylinn, umplându-şi din nou paharul. Dacă nu poți vorbi cu noi, cu cine o să vorbeşti?
— Evident nu cu ticălosul cu care m-am măritat.
Surpriza de a auzi cum băiatul de aur din Parrish, Mississippi, este numit ticălos o făcu pe Heidi să pufnească, lucru care îi trimise puțină vodcă pe nas şi toate începură să chicotească, inclusiv Winnie. în cele din urmă se potoliră. Heidi înghiți un fulg de cereale care îi ajunsese cumva în pahar. Amy termină băutura din paharul lui Leeann. Merylin umplu din nou shakerul de cocteiluri. Leeann îşi curăța oja de pe unghii. Prietenia lor o învălui pe Winnie ca o pătură caldă.
Leeann îşi reveni prima, cu toată veselia din ochi dispărută.
— Ryan este un bărbat foarte deosebit, şi adevărul este că... dacă nu eşti atentă, Sugar Beth o să ți-l fure de sub nas.
— Leeann are dreptate, spuse Merylinn. Ryan e deosebit. N-o poți lăsa să ți-l ia. Trebuie să lupți pentru el.
— Şi eu sunt deosebită, se trezi spunând Winnie. Şi cred că a venit momentul ca Ryan Galantine să lupte pentru mine.
Toate o priviră fix, dar Winnie îşi afirma puterea şi nu clipi.
— De fapt, cred că momentul a sosit de mult.
capitolul 15
„Nu mă poți ține la distanță o veşnicie, frumusețea mea mică. Te doresc. Nu vrei să vii la mine!"
Georgette Heyer, Fiul diavolului
Sugar Beth intră în fosta remiză a trăsurilor, aprinse lumina şi scoase un țipăt.
— Bine ai venit acasă, draga mea.

Colin stătea răsturnat în cel mai întunecos colț al încăperii, cu o mână pe brațul fotoliului şi cu un pahar de cristal plin cu scotch în cealaltă. Cămaşa elegantă era descheiată la guler, iar Gordon zăcea la picioarele lui, cu o ureche atârnată peste vârful lustruit al unui pantof Gucci.

— Să nu mă mai sperii aşa niciodată!

— Te-am avertizat să încui uşa!

Lăsă geanta să cadă pe un scaun şi îşi scoase jacheta pe care şi-o pusese peste un pulover şi o fustă scurtă de blugi.

— Puteai măcar să aprinzi o lumină.

— Voiam să meditez în tihnă.

— Ei bine, las-o baltă!

îşi încrucişă picioarele, deranjându-l pe Gordon din poziția lui confortabilă.

— Ei hai, probabil că eşti obişnuită să găseşti bărbați furioşi la uşa ta. Aveam o întâlnire.

— Da. Tu aveai întâlnire. Pe mine nu m-a întrebat nimeni.

— Cred că ți-am lăsat un bilet şi pe deasupra am şi vorbit despre asta la telefon.

— A fost un monolog.

— N-am de gând să mă ascund. îşi lăsă jos paharul cu o bufnitură şi se ridică. Despre asta e vorba, nu-i aşa?

— Tu eşti cel care e nevoit să trăiască în oraşul ăsta, amice.

Se ridică în picioare dominând-o cu înălțimea lui.

— Asta e ideea ta bizară de a mă proteja.

— Oricât de mult ar adula cetățenii onorabili din Parrish persoana ta celebră, rămâi tot un străin, iar covorul roşu de bun venit îți poate fi tras de sub picioare oricând.

— Asta e problema mea. Nu accept aşa ceva, Sugar Beth. Nimic din toate astea.

— Vorbeşti ca unul dintre strămoşii tăi victorieni.
— Nu am nevoie să mă protejeze nimeni, spuse el apropiindu-se de ea cu paşi lenți, amenințători. Şi mai ales nu am nevoie de protecția unei femei al cărui țel

în viață pare să înceapă şi să se termine cu vânzarea unei picturi pe care nu reuşeşte să o găsească.
— Măi, măi, nu suntem deloc binevoitori în seara asta.A
— îți vine să crezi sau nu, poți duce o viață decentă şi fără diamante şi blănuri.
— Mulțumesc, domnule Gucci.
Se depărtă de el.
El îşi puse o mână pe spătarul fotoliului.
— Mă bucur de luxul pe care-l pot cumpăra cu banii mei, dar nu am nevoie de el, şi sunt al dracului de sigur că nu mi-aş vinde sufletul pentru asta.
— Dovedeşti încă o dată că tu eşti mai bun.
— Sugar Beth...
Nota joasă din vocea lui dădea de înțeles că trecuse timpul pentru altă vorbă de duh.
— Nu sunt complet tâmpită, spuse ea. Nu am avut niciodată intenția să mă întrețin din acea pictură. Vreau să mă întorc la Houston şi să obțin licența de agent imobiliar. Fusese o idee aşa de bună – încă mai era dar trebuia să se străduiască din răsputeri ca să imprime glasului ei un pic de entuziasm. Acolo am o mulțime de cunoştințe, şi vreau să vând case elegante. Dar chestia asta e greu de realizat fără o maşină care să impresioneze şi o garderobă decentă.
— Tu? Să vinzi case?
— Ce e rău în asta?
— Absolut nimic. Este o carieră perfect onorabilă. Dar nu te văd făcând aşa ceva.
— O să fiu extraordinară la vânzări.

— Până când te va enerva vreun client prea pretenţios.
— Pot fi şi plină de tact.
El îşi încrucişă braţele pe piept.
— O, da, eşti maestră la asta, înţeleg.
— Mulţumesc pentru votul de încredere.
— Nu fac decât să subliniez ceea ce tu pari hotărâtă să ignori, dar de fapt cred că am discutat deja despre dificultatea ta de a rămâne ancorată în realitate. Uită-te numai la ideea ta stupidă de a lucra la librărie.
— Nu mai vreau să vorbesc deloc cu tine despre asta.

— Atunci să revenim la planul tău de a vinde mici pro- prietăţi. Se înflăcăra din nou, şi ea îi aruncă o privire stânjenită în timp ce el se depărtă de scaun. Ai nevoie de o modalitate realistă de a te întreţine, nu de un scenariu bazat pe găsirea unei picturi care probabil că a fost distrusă.
— Ştiu! O să mă duc la o şcoală de mecanici auto.
— Ajunge!
Fără nici un alt avertisment în afară de o strâmbătură din nasul acela aristocratic, o ţintui de perete. Avea un aer sălbatic când o trase în braţele lui, mormăind:
— Să mă ferească Dumnezeu, n-am vrut niciodată să fiu violent cu o femeie, dar în ce ne priveşte, fie o să facem dragoste, fie o să te bat.
Vorbele lui o făcură să zâmbească în cele din urmă.
— Aleg varianta numărul unu.
El bombăni o înjurătură, apoi îi zdrobi buzele cu un sărut. în acelaşi timp îşi strecură mâna pe sub fusta ei de blugi... iar ea nu făcu nimic ca să-l oprească.
în câteva clipe, ciorapii şi chiloţii ei dispărură. O apucă de dosul coapselor, o ridică şi o lipi de el. O vază de porţelan se zdrobi de podea lângă capul lui Gordon, făcându-l s-o ia la goană spre bucătărie. îşi încolăci pi-

cioarele pe şoldurile lui Colin, care se chinuia să se dezbrace. O pătrunse fără delicatețe.
Ea era pregătită.
El o pătrunse şi mai adânc, apoi gemu şi începu să iasă:
— N-am prezervativ.
Ea se lipi mai tare de el şi nu-l lăsă.
— Am avut eu grijă.
— Slavă Domnului!
O lipi din nou de perete şi o apucă bine de fund. Ea îşi lipi gura de a lui şi se lăsă în voia buzelor lui fier-binți, umede... a sunetelor şi aromelor... a avidității lui...a nelinişti lui.
Se îndrăgostea de el.
Sentimentul fusese prezent de zile întregi, dar ea reIuzase să-l bage în seamă, iar acum nu mai putea, acum

când genele lui ca nişte spini întunecați şi tari îi atingeau pometii şi îl simțea atât de bine în ea.
După ce totul se termină, îl lăsă s-o ducă sus unde îşi scoaseră şi restul de haine şi făcură dragoste din nou, de data aceasta fără grabă şi cu o tandrețe care aproape că o deconcerta. Pierdea lupta prin care încerca să păstreze barierele între ei.
Când în cele din urmă se săturară, făcură baie împreună. Ea îşi strânse părul în vârful capului. El şedea în spatele ei, cu genunchii lui mari îndoiți, cu un cot sprijinit de marginea căzii.
— Ce-ai vrut să spui în legătură cu prezervativul? Mâna lui plină de săpun îi mângâia rotunjimea sânului. Când ai spus că ai avut tu grijă?
Strălucirea trandafirie a vechilor lumânări roşii de Crăciun ale mătuşii Tallulah făceau ca vechea baie să pară un loc din poveşti. Ce bine ar fi fost să fie adevărat. Nu voia să-i răspundă la întrebare, dar avea dreptul să ştie.

— Când aveam douăzeci şi doi de ani am avut o sarcină ectopică, plus alte câteva probleme. Vei fi bucuros să afli că sunt incapabilă să fiu mămică.
El îşi apăsă buzele de ceafa ei.
— Nu poți să-ți iei povara de pe umeri, nu?
Tulburase ape întunecate, şi ea nu reuşi să dea un răspuns.
Ii mângâie şi celălalt sân, lăsându-i răgaz să-şi revină. Apoi îi dădu o şuviță de păr ud după ureche.
— De cât timp eşti aşa?
Ea desenă o spirală pe genunchiul lui plin de spumă
— Emmett s-a îmbolnăvit cu doi ani şi jumătate în urmă.
— N-ai făcut sex de aproape trei ani?
— Cu nimeni altcineva.
El chicoti uşor amuzat. Una dintre lumânări sfârâia. Jucându-se cu lobul urechii ei, îşi mişcă un picior, într-o poziție care era doar vag mai confortabilă. Ea îşi odihnea capul pe umărul lui. Faptul că se îndrăgostea nu era chiar un eveniment extraordinar, fiindcă mai făcuse asta de nenumărate ori. Era vechea ei slăbiciune, dar

crezuse că a trecut de punctul în care nu se simțea vie decât atunci când îşi închipuia că iubeşte. Se pare că se înşelase. Măcar acum era mai înțeleaptă şi ştia exact ce are de făcut în legătură cu acest lucru.
— Ne trebuie muzică, spuse el. Cred că Bach.
începu însă să cânte „Nu-i aşa că-i drăgălaşă?" cu o surprinzătoare voce de bariton, foarte plăcută, făcând-o să zâmbească în ciuda stării ei de spirit. Când termină, îi prinse umărul dezmierdându-i-1.
— Promite-mi că-i vei spune lui Jewel că te-ai răzgândit, iubito. Promite-mi că o să stai la Frecnhman's Bride.

De-a lungul anilor bărbaţii îi spuseseră în diferite feluri – dulceaţă, bombonico, târfă –, dar niciodată iubito.
— Zilele mele la Frenchman's Bride s-au sfârşit, înălţimea Voastră.
— Şi de ce, rogu-te a-mi spune?
Fu forţată să surâdă împotriva voinţei ei:
— Chestia asta cu femeia întreţinută, şi lucruri de genul ăsta.
— Nu prea s-ar spune că eşti o femeie întreţinută. Lucrezi pentru mine.
— Şi culcatul cu şeful, şi aşa mai departe.
— Nu te laşi, eşti încăpăţânată. Din fericire, sunt intr-o dispoziţie excepţională.
— Aşa şi trebuie, după ce ţi-am făcut în seara asta.
Reuşi astfel să-i distragă atenţia pentru vreo două minute. Totuşi, nu suficient de mult, căci reveni de îndată la subiectul inevitabil:
— O să abordăm chimia asta absolut extraordinară dintre noi într-un mod logic.
— De acord, dar o să-mi pun avocatul să redacteze un acord prenupţial beton ca să fiu sigură că voi obţine I renchman's Bride după divorţ.
în loc să-l sperie de moarte, îl amuzase:
— Nu scapi de mine aşa de uşor.
— Ar trebui să tremure cămaşa pe tine. Cu excepţia unei perioade scurte, slavă Domnului, din vremurilecele250 Susan Elizabeth Phillips
— Acum totuşi eşti o femeie mult mai înţeleaptă, mai matură.
— Nu chiar atât de înţeleaptă, amice, şi în plus am făcut o mare pasiune pentru tine.
— Nu te mai juca cu mine. Nu mă sperii aşa de uşor. Trebuie să recunosc că ce s-a petrecut este destul de sur-prinzător. Se pare că suntem unul din acele accidente neaşteptate şi bizare ale naturii...

Lui îi era uşor să vorbească despre accidente ale naturii. Nu avea impulsul acela maniacal de a se îndrăgosti de tot ce avea pantaloni.
— ... şi cred că am găsit o soluție destul de bună pen tru dilema noastră.
— Nu trebuie să dau vreo teză, nu?
— Numai în cazul în care ai intenția să o faci să fie foarte erotică. Cu degetul mare descoperi un muşchi încordat pe ceafa ei, şi-l masă cu blândețe. Cel mai muli avem nevoie de timp, o şansă să lăsăm ceea ce se petrece între noi să-şi urmeze cursul firesc.
— Colin, ai uitat că ție nu-ți plac decât femeile nu prea independente şi nici prea pretențioase?
— Pe tine te plac destul de mult.
— Liniştește-te, o, inimă a mea!
Intui zâmbetul lui.
— Chiar eşti o femeie extraordinară.
— Şi nici măcar n-ai văzut tot. Instinctul ei de consei vare nu funcționa aşa cum ar fi trebuit, şi era momentul să ia măsuri mai aspre. Cu piciorul căuta dopul de la cadă. Sper că n-ai uitat că de când am venit nu ți-am făcut decât probleme. Şi, iartă-mă dacă-ți rănesc senii mentele, dar mi-a pierit pofta să mă încurc cu bărbatul nepotrivit. De fapt, cu orice bărbat.
— Prostii. Eu sunt exact bărbatul potrivit. Cu nimeni n-ai putea fi mai în siguranță decât cu mine.
Trupul gol şi musculos strâns lipit de al ei nu o făcu t deloc să se simtă în siguranță.
— Şi cum vezi tu exact situația?
— Ne înțelegem perfect unul pe celălalt. Eu sunt s;u castic şi nesuferit. Tu eşti încăpățânată şi inteligentă.
— Domnul să ne binecuvânteze!

Găsi inelul de la dop şi încercă să-l tragă.

— Chiar aşa. Nici unul din noi nu nutreşte vreun fel de fantezie în legătură cu celălalt, aşa că nu e un pericol prea mare ca să intrăm în vreo încurcătură, nu?
Dopul ieşi.
— Am fost măritată de trei ori. Sunt specialistă la in-trat în încurcături.
— Este doar problema ta. Tu vrei să te măriți. Cu mine, de la bun început nu va exista nici o presiune asupra ta.
Simți o durere înlăuntrul ei – nu faptul că nu voia să se însoare cu ea; ea nu va mai apuca pe drumul acela niciodată –, dar ideea că era incapabilă de relații necomplicate, pline de afecțiune, care erau atât de fireşti pentru alte femei. Era momentul să joace pe față, dar nu putea să facă asta când trupul lui era strâns lipit de al ei, aşa că se ridică din cadă înainte să spună ceva.
— Faptul că am făcut dragoste cu tine este primul lu-cru care m-a făcut să mă simt cu adevărat bine după mult timp, numai că oricât am încercat să găsesc o scuză, pentru mine a fost un pas înapoi.
Mâna care aluneca pe piciorul ei se opri brusc pe gambă; spuse pe un ton arogant:
— Nu sunt unul din tipii pe care-i agăți tu într-un bar.
Ea ieşi din apă şi se înfăşură într-un prosop.
— Poate-ți vine greu să crezi, dar ştiu să am grijă de mine, şi soluția nu e să am o aventură cu tine.
— Cam târziu să hotărăşti asta.
— In plus, în ce te priveşte, tentația era prea mare ca să-i rezist.
El păru mai degrabă furios decât conciliator.
— Cel mai rău e – abia acum încep să-mi dau seama – că am stricat o prietenie frumoasă.
— Prostii! N-am stricat nimic.
Apa se scurse de pe trupul lui puternic când se ridică, ur licărirea lumânărilor pe muşchii vânoşi o făcu să-şi dorească să se scufunde din nou în cadă cu el.

— Este posibil să fim şi prieteni, şi iubiți. De fapt, e preferabil.

— Nu în lumea lui Sugar Beth.
Ea se depărtă şi mai mult când el ieşi din cadă.
— în ce mă priveşte, de regulă e totul sau nimic, înăl-țimea Voastră, şi faptul că stau aici, fără chiloți la patru luni de la moartea soțului meu înseamnă că m-am cam întors la vechile mele năravuri. Vocea-i deveni ezitantă: Ceea ce e cu mult mai deprimant decât ai putea crede chiar şi tu.
— A fost în comă cu mult înainte de a muri. Şi din ce mi-ai spus despre genul de om care a fost, nu pot să cred că s-ar fi aşteptat să jeleşti toată viața.
— Nu înțelegi esențialul. Povestea asta nu e un lucru bun pentru mine.
— Cu o jumătate de oră în urmă era al dracului de bună.
El refuza să înțeleagă, ceea ce însemna că sosise momentul să-l atace cu tot arsenalul.
— Am tendința să nu separ sexul de iluzia că mă îndrăgostesc.
Neîncrederea bruscă din ochii lui îi spuse că, în sfârşit, îi captase atenția.
— Sugar Beth, doar nu crezi sincer că...
— Că mă îndrăgostesc de tine? De ce nu? Nu uita că am experiență. Şi dacă asta nu e destul ca să te facă s-o iei la fugă, cu siguranță mă va face pe mine să o şterg ca din puşcă. Trase un pic de aer în piept ca să-şi poată termina spusele: Şi tocmai de aia îți dau papucii.
îngrijorarea lui se risipi, iar indignarea îi luă locul.
— Pe dracu'! Sugar Beth, eu nu sunt una dintre jucări ile tale masculine. Nu mă poți arunca doar fiindcă ai tu una din toanele tale.
— Tu ai auzit ceva din ce-am spus?

— Cuvânt cu cuvânt. Şi totul este o aberaţie. Eşti muli prea obişnuită ca bărbaţii să-ţi cadă la picioare la ordin. Ei bine, bărbatul ăsta n-o face.
— Sunt convinsă că o să începi să pricepi rapid.
El îşi înfăşură prosopul vechi şi ros în jurul coapseloi stricând o privelişte magnifică.
— Nu-i nevoie de toată dramoleta asta.
Amintiri de neuitat
253
— O să fiu mai explicită. Am fost implicată în suficient de multe relaţii dureroase cât să-mi ajungă pentru toată viaţa, şi n-am de gând să mai fac asta. Niciodată.
— De acord. Numai de plăcere.
— Cred că eşti ori surd, ori cel mai prost bărbat.de pe pământ.
— Nu mai fi aşa de încăpăţânată.
Ea strânse prosopul mai tare şi o luă spre dormi-torul ei.
— Dacă ai de gând să fii idiot, n-ai decât, dar îţi bagi singur capul în laţ. Aventura asta a luat sfârşit.
Vocea lui pluti peste umărul ei, joasă, hotărâtă:
— Asta crezi tu, draga mea.
capitolul 16
V-aţi jucat cu sentimentele mele într-un mod iresponsabil, doamnă. Ar trebui să râd de mine însumi pentru că m-am lăsat aşa prostit. De fapt, ar fi trebuit să ştiu la ce să mă aştept de la un membru al familiei dumneavoastră.
Georgette Heyer, Fiul diavolului
Ryan aşteptă până când asistenta lui Winnie plecă la masă, înainte să se apropie de Comorile de Altădată. Clopoţelul de deasupra uşii scoase un clinchet când intră. Winnie era singură; stătea lângă tejghea aranjând nişte păpuşi vechi într-o trăsurică de răchită. Ridică privirea, cu un zâmbet de bun venit întipărit pe chip, până când văzu cine este, şi zâmbetul dispăru. Asta îl

înfurie atât de tare că întoarse anunțul de pe uşă ca să arate că e închis; răsuci cheia încuind şi-i aruncă o privire dură ce se voia de-a dreptul fioroasă.
Fu răsplătit cu un prim semn de precauție din partea ei, un pas mic, aproape imperceptibil înapoi. Bun. Se săturase să fie singurul cu nervii întinşi la limită.
— Aştept o livrare, spuse ea.
— Ghinion.

— Nu e momentul potrivit, Ryan. Dacă vrei să discutăm, o facem mai târziu.
— Vreau să discutăm, sigur că da. Şi nu vreau să o facem mai târziu.
Proasta dispoziție i se trăgea de la prea multă cafeină şi insuficient somn. Acum ar fi trebuit să fie la birou, mâncând un sendviş cu şuncă de la bufet în timp ce citea un teanc de rapoarte peste care nu avusese timp să se uite şi un document privind profitul şi pierderile, pe care avusese de gând să-l termine cu trei zile în urmă. Dar îi dispăruse brusc toată concentrarea.
Trecuseră aproape patruzeci şi opt de ore de când o văzuse pe Sugar Beth la Lakehouse, iar Winnie nu scosese o vorbă despre asta, deşi vorbiseră de două ori la telefon. Ştia sigur că auzise vestea. Telefonase Deke ca să-i spună că Sălciile se adunaseră pentru discuții de urgență marți seara. Prea târziu, dar şi-ar fi dorit să treacă pe la Gemima ca să mai pună gaz pe foc, dar nici măcar nu se oprise, uitând că Sugar Beth începuse să lucreze acolo. Adevărul era că nu prea se gândise la Sugar Beth de marți încoace. Fusese prea chinuit de resentimentele față de Winnie.
Parcă avea părul mai lung decât îşi amintea el, ceea ce era o tâmpenie, fiindcă plecase de acasă doar de patru zile. O agrafă minusculă cu pietre prețioase, mai mică decât unghia de la degetul lui mare îi ținea bretonul

într-o parte, să nu-i cadă pe față. Nu părea mult mai mare decât Gigi, dar avea un aer cu mult mai puțin nevinovat.
Nu dăduse mare atenție hainelor ei niciodată. Garde roba ei era plină de gust, conservatoare şi, la prima vc dere, rochia petrecută de culoarea fildeşului părea la fel. Sigur o mai văzuse purtând-o şi altă dată, de ce oare nu remarcase niciodată felul nu prea subtil în care se mula pe trupul ei? Se plângea mereu că picioarele ei sunt prea scurte, dar şi fără perechea aia de pantofi decupați cu toc înalt, ridicol de sexy, erau suficient de lungi pentru gustul lui. Exact atât de lungi cât să se încolăcească pe coapsele lui.

Amintiri de neuitat
255
II năpădi un şuvoi de dorință, nu dorința familiară pe care o simte un soț pentru nevasta lui, ci ceva mai sordid care-i evoca moteluri mizerabile şi jurăminte de căsătorie încălcate. Te gândeşti tot timpul doar la sex! Fu-sese furios când îi aruncase asta în față, dar acum i-ar fi foarte greu să se apere.
— Ryan, chiar nu am timp de discuții.
— Iar mie chiar nu-mi pasă.
Ea deveni mai circumspectă.
— E ceva anume...
— Ce zici de faptul că soția mea a plecat de acasă, că fiică-mea ba se ține ca scaiul de mine, ba refuză să iasă din camera ei, că eu nu am fost bun de nimic la serviciu toată săptămâna? Cum ți se pare toată povestea asta?
— îmi pare rău.
Parcă şi-ar fi exprimat părerea de rău față de un străin... Simțea cum îl arde în capul pieptului. Fusese atât de sigur că auzind că luase masa cu Sugar Beth va fi suficient de zguduită ca să-şi dea seama că nu poate continua în felul acesta, că era timpul să înceapă să

lupte pentru căsnicia ei în loc să fugă. Să lupte pentru soțul ei. îşi dorise s-o sperie cel puțin, ca să o facă să se întoarcă la masa negocierilor. Nu-i trecuse prin cap că ar fi posibil să nu-i pese destul încât să se obosească să facă acest pas.
Era copleşit de un amalgam de emoții neplăcute – furie, teamă, vinovăție şi ceva primitiv care avea cumva de-a face cu noțiunea demodată de posesie. Se concen-tra asupra furiei, singurul sentiment pe care-l putea justifica cel mai bine.
— Nu-ți pare rău de nimic. Dacă ți-ar părea rău, ai îndrepta lucrurile.
Ea avu îndrăzneala să râdă. Un sunet trist, spart.
— O, da, domnule, chiar asta o să fac, de îndată, domnule.
— Dumnezeule, urăsc clipele când eşti sarcastică.
— Doar pentru că nu eşti obişnuit cu asta.
— Ce te aştepți să fac?
— Să fii sincer.
Simțea că-şi pierde cumpătul. Strânse din dinți.

— Ce dracu' vrea să însemne asta? Spune ce vrei de la mine.
Ea lăsă privirea în jos, şi preț de-o clipă crezu că se simte stânjenită. Dar când ridică privirea, nu părea deloc stânjenită. Avea un aer dur şi hotărât.
— Vreau sufletul tău, Ryan.
Demnitatea ei liniştită emana inteligență, decență, calități care-l făceau pe el să se simtă vinovat, şi el nu merita asta, aşa că ripostă dur:
— Grozav mod de a-l obține.
Ea nu nici măcar nu clipi, dar făcu un pas spre el. Arăta tânără, inocentă şi foarte frumoasă.
— Vreau sufletul tău şi vreau iertarea ta.
Vorbele ei ar fi trebuit să-l liniştească, dar nu făcură decât să-l înfurie şi mai tare:

— E o tâmpenie.
Ea scoase un oftat resemnat, ca şi când el ar fi fost cel absurd.
— Du-te înapoi la serviciu. Eşti încă prea furios ca să stăm de vorbă.
De zile întregi îl rodea sentimentul că el este cel victimizat. Nu. De mai mult timp. îşi făcuse planuri pentru viaţa lui, şi în nici unul dintre ele nu era soţ şi tată la douăzeci de ani. Ea îi furase visurile. îi furase viitorul, dar el învăţase să-şi înăbuşe resentimentele. Nu de la început – ar fi fost prea greu –, dar pas cu pas, încet şi în timp, aşa încât nu reuşise să ajungă la fundul sacului.
— Dacă vrei iertarea mea, se auzi spunând, va trebui să aştepţi al dracului de mult s-o primeşti.
Ea îşi înălţă capul. El îşi propuse să lase baltă discu ţia, dar nu dormise bine, şi ştia că fusese prea sigur de multe lucruri, că fusese sigur de ea, şi că ea avea drep tate – el îi ascunsese ceva –, dar nu se mai sinchisea di corectitudine.
— Mi se pare abominabil ce mi-ai făcut. întotdeauna mi s-a părut îngrozitor, înţelegi?
Chipul ei deveni palid, la fel cum se întâmplase cu Gigi în urmă cu două seri, ochii i se măriră, la fel ca la Gigi, şi avea un aer la fel de şocat. Ghinionul ei. îşi

înăbuşise resentimentele timp de paisprezece ani, şi pentru ce? Ca ea să fugă şi să dea totul peste cap?
— Ryan...
— Taci! Vorbele lui fură ca o lovitură de bici, o zdrobiră cu tot ceea ce adunase în el. Ai zis că vrei să fiu sincer. Uite sinceritate! Mi-ai furat nenorocita de viaţă. Braţul îi zvâcni în aer, lovind în trecere cu dosul palmei nişte obiecte din sticlă. Piesele zburară, se făcură bucăţi, exact ca mariajul lui, dar asta nu-l opri. Ea icni scurt. El

continuă, spuse ceea ce abia dacă îşi permisese să gândească: Mi-ai spulberat orice alternativă când te-ai hotărât să rămâi gravidă. Nu ți-a păsat ce voiam eu. Nu-ți păsa decât de ceea ce voiai tu. Mi se pare monstruos ce mi-ai făcut, fir-ar al dracului! Şi la naiba, nu, n-o să te iert. N-o să te iert niciodată.

O tăcere terifiantă se lăsă între ei. Chipul ei era livid, îi tremurau buzele. El nu mai avea aer, simțea că se sufocă. Peste tot era sticlărie spartă, pahare de vin şi de apă, carafe făcute zob. Cioburile luceau pe podea, bucăți de gheață dure, rămăşițele scânteietoare ale unei vieți pline de himere care a fost sfărâmată.

Aşteptă s-o vadă cum îşi pierde calmul, voia ca ea să-şi piardă calmul, aşa cum şi el şi-l pierduse. Ea însă îi susținu privirea, şi cu voce tremurândă, auzi vorbele pline de tristețea adunată o viață, fără răgaz, dar de o duritate la care nu se aşteptase niciodată.

— Foarte bine, şopti ea. Foarte bine, atunci.

Realitatea celor spuse de el îl lovi ca un trăsnet. Nu asta voia. Nu voia ca viața lui să fie spulberată. îşi voia înapoi căsnicia, soția, femeia care odinioară se uita la el ca la un zeu. Tot ce spusese era adevărat, dar unde era uşurarea pe care ar fi trebuit s-o simtă acum când, în sfârşit, îşi luase povara de pe umeri? Unde era vechea lui amărăciune? O voia înapoi. Avea nevoie să se frământe în legătură cu onestitatea furiei lui ca să poată justifica sticlăria spartă, căsnicia spulberată.

Numai că aşteptase paisprezece ani – prea mult – ca s;t-i spună ce simte, iar amărăciunea nu-i mai lăsa nici un gust.

Pieptul ei sălta şi cobora sub materialul moale al rochiei. Ii oferise tot ce-şi dorise, tot ce visase, iar el, în loc să aprecieze, tocmai îi aruncase totul înapoi.

— îmi pare atât de rău, şopti ea. Avea o expresie de compasiune şi înțelegere – şp durere, dar nu agonia profundă pe care o resimțea el. îmi pare îngrozitor de rău.
Ştia că distrusese totul şi habar nu avea cum să îndrepte lucrurile. Resentimentul lui secret fusese piatra de temelie a căsniciei lor, era responsabil pentru ardoarea ei de a-l mulțumi şi pentru detaşarea lui subtilă, punitivă. Acum însă, când resentimentul se consumase ca o flacără, voia să-i spună că o iubeşte. Numai că ea nu ar fi crezut nici o clipă vorbele lui după tot ceea ce-i aruncase în față.
îl usturau ochii. Trebuia să iasă de aici. Se îndreptă spre uşă şi încercă să dibuiască încuietoarea.
Ea nu scoase o vorbă ca să-l oprească.
Când Sugar Beth ieşi din încăperea din spate a librăriei, văzu un puşti uitându-se la aranjamentul ingenios cu exemplarele din Nightingale Woods pe care le agățase cu câteva ore în urmă, parte a promoției pentru cea mai nouă carte din seria Iepuraşul Daphne. Băiețelul avea vreo cinci ani, era îmbrăcat cu jeanşi şi un tricou cu dungi, şi avea trăsăturile uşor aplatizate care semnalau sindromul Down.
De azi-dimineață, era primul copil care se aventurase în sectorul pentru copii, slab luminat şi prost amplasat.
— Ştiu că ar trebui să-i acord aceeaşi atenție ca restului librăriei, spusese Jewel când Sugar Beth o întrebase despre asta în timp ce deschideau magazinul în dimineața aceea. Dar nu am nici o tragere de inimă să vând cărți pentru copii. în afară de asta, nu au fost profitabile pentru mine.
— Nici nu e de mirare. Nu poți să spui că e cel mai atrăgător colț al librăriei.
Jewel luă un ton arogant:
— Perfect. Dacă crezi că eşti aşa de deşteaptă, eşti noua directoare a departamentului de cărți pentru copii.
— Nu există nici un departament de cărți pentru copii.

— Şi vezi să nu te împiedice să-ți faci celelalte treburi.
Sugar Beth îşi plecă privirea, zâmbindu-i ironic şefei ei mignone.
— Doar a treia zi de muncă şi deja am ajuns în funcție de conducere. Ştiam eu că o să fiu vedetă.
Jewel pufni şi se îndepărtă.
Sugar Beth trebui să-şi înfrângă imboldul de a ridica receptorul să-l sune pe Colin să-i spună vestea. Nu mai putea să facă o chestie de genul acesta. Totuşi, faptul că ea îi dăduse papucii nu-l împiedicase să-i telefoneze. De regulă se folosea de Cordon drept scuză – insistase să împartă custodia câinelui. Uneori telefona cu câte o întrebare. Nu uitase să-i reînnoiască abonamentul la Atlantic Monthly? îi dusese haina sport de tweed la curățat, fiindcă n-o găsea? îi era un dor nebun de el, şi câteodată şi-ar fi dorit ca el să insiste să se întâlnească la cină, dar el părea că aşteaptă liniştit o ocazie potrivită, un lup hămesit pândind un moment de slăbiciune ca să se repeadă asupra prăzii. Poate că strategia lui dădea roade pentru că de dimineață trebuise să-şi reprime pornirea de a da fuga să-i pregătească micul dejun înainte de a pleca spre librărie.
Nu putea să înceapă din nou să se frământe în legă-tură cu asta, aşa că-şi îndreptă atenția spre micul client. Era singură în librărie, iar Jewel s-ar aştepta ca ea să-i dea ajutor părintelui care-l însoțise pe băiețel, dar nu făcu acest lucru. Urmări însă privirea puştiului îndreptată spre aranjamentul cochet.
— îți plac cărțile cu Iepuraşul Daphne?
Băiețelul îi zâmbi larg.
— Place Benny! Arătă spre silueta de carton a unui bursuc cu aer maliții os ce purta ochelari şi eşarfă de aviator. Benny e prietenul meu. Citeşte carte!

Ea zâmbi larg. Cum să reziste unui asemenea farmec? Băieţelul luă una dintre cărţile mai vechi din serie, din aranjamentul pe care ea abia îl terminase de făcut. Ea i-o luă din mână.

— Cum te cheamă?

— Charlie.

— Bine, hai Charlie.

Se aşeză pe podea cu picioarele încrucişate, şi atunci, pe loc, hotărî că aveau nevoie să mai pună câteva scăunele sau măcar nişte perne. Bătu cu palma pe podea lângă ea, şi Charlie se aşeză.

— Daphne face tumbe, de Molly Somerville. Probabil că era influenţa lui Colin, dar oare copiii n-ar trebui educaţi de la început să recunoască autori şi titluri? „Iepuroaica Daphne îşi admira oja mov strălucitoare când Bursucul Benny trecu în viteză pe lângă ea, călare pe bicicleta lui cea roşie şi o răsturnă...1*

— îmi place partea asta. Charlie se sui în poala ei şi, la pagina a treia, îşi înfăşurase pe degete o buclă din părul ei.

— „... Benny pedala din ce în ce mai repede. în faţa lui pe drum zări o băltoacă uriaşă."

Auzi clinchetul clopoţelului de la intrare şi-şi dori cu ardoare să se fi întors Jewel ca să se poată ocupa de ceilalţi clienţi, căci Sugar Beth nu avea de gând să plece de acolo. Charlie întinse mâna şi dădu pagina.

— Asta e o bucată foarte bună.

— "Benny râse, prefăcându-se că balta este oceanul. Oceanul! Pleosssc!**

— Pleosc! repetă el.

în cele din urmă ajunseră la sfârşitul cărţii şi puştiul ridică privirea cu încă un surâs care-ţi topea inima.

— Tu, foarte bine citit.

— Iar tu, foarte bun ascultător.

Sugar Beth simți o mişcare undeva în dreapta ei şi când se uită, o văzu pe Leeann stând şi_privindu-i, din celălalt capăt al sectorului de biografii. îî puse cu blândețe pe Charlie jos şi se ridică. Leeann purta pantaloni şi pantofi cu talpă de crep, deci probabil că fie era în drum spre spital, fie ieşise din schimb.

— Mami! Charlie alergă spre ea. îmi plac Benny şi Daphne.

— Ştiu că-ți plac, puiule.

Deşi Leeann vorbea cu fiul ei, rămăsese cu privirea ațintită la Sugar Beth.

— Vreau carte. Te rog, mami.

— Ai deja cartea aceea.

— No am pe aceea. Se duse în fugă spre aranjamentul de cărți, o apucă pe cea mai nouă din serie şi io aduse. Ce scrie aici?

— Veverița Victoria şi frățiorul ei cel enervant.

— Pe asta no am.

— Cât costă? întrebă Leeann.

Sugar Beth era aşa de tulburată, că dură ceva până găsi prețul. Leeann îl mângâie pe Charlie pe cap.

— Dacă primeşti o carte nouă, no să mai poți să cumperi o jucărie data viitoare când vom merge la Wal-Mart.

— Nu-i nimic.

— Foarte bine. Duo la casă. Vin şi eu imediat.

Plecă în fugă, şi adidaşii bufneau pe covor.

Se aşternu o tăcere stânjenitoare. Leeann se juca nervos cu încuietoarea genții.

— Charlie este cel mai mic copil al meu. înainte să se nască am făcut o amniocenteză, aşa că am ştiut de la bun început că are sindromul Down.

— Cred că a fost foarte greu.

— Am avut nişte probleme. Cu banii am stat întotdeauna mai rău. Fostul meu soţ, Andy Perkins – nu l-ai cunoscut. A crescut în Tupelo. în fine, Andy mi-a dat un ultimatum. Ori fac avort, ori mă părăseşte.
— Iar tu i-ai răspuns „drum bun, cale bătută1*, nu?
Leeann zâmbi anemic.
— Da, dar m-am gândit mult şi bine. Şi nu a fost uşor.
— Sunt convinsă că n-a fost. Charlie e adorabil. Şi isteţ. A ştiut când să dea paginile.
— A fost un târg bun. Nu ştiai că e al meu, nu? zise trecându-şi degetul mare peste marginea unui raft.
— Nu.
— Mulţumesc că i-ai citit.
— Cu plăcere.
Mută geanta în cealaltă mână.
— Trebuie să plec.
— Trec pe la casă şi-ţi fac bonul.
— Se ocupă Jewel.
Cum tot nu se mişca, Sugar Beth nu mai rezistă.
— Dă-i drumul, Leeann! Orice-ai avea pe suflet, spune, te rog!

— Tot ce vreau să spun este că ai rănit o mulţime de oameni, şi încă-i mai răneşti. Lasă-l în pace pe Ryan!
Sugar Beth se gândi să se apere, dar Leeann plecase deja. Puse Daphne face tumbe înapoi unde-i era locul şi îşi ridică privirile spre aranjamentul mobil. Suflă uşurel spre animalele de carton, dorindu-şi să poată trăi în Pădurea Privighetorilor. Doar pentru o vreme.
Restul după-amiezii trecu atât de repede încât Sugar Beth nu avu răgaz să se ocupe din nou de reorganizarea departamentului pentru copii. Decise să facă asta după ce închideau. Din păcate, acest lucru însemna să-i telefoneze lui Colin.

— Vrei te rog să-l ții pe Gordon până pe la opt sau nouă? Lucrez până târziu.
— Şi ce faci? Librăria se închide la şase.
Ştia că încearcă s-o țină la telefon, dar nu rezistă să nu-i împărtăşească noutățile:
— Am o funcție de conducere acum. Jewel m-a pus să răspund de departamentul pentru copii.
— Adică n-a vrut să se ocupe chiar ea de asta?
— Poți să spui şi aşa.
— Ştii ceva despre literatura pentru copii?
— O grămadă.
— Chiar aşa?
— Noroc că prind repede.
— Veşti bune, amice. Colin întoarse capul de la receptor şi vocea i se auzi mai slab. Mami vine târziu acasă în seara asta. O să fim doar noi, băieții, aşa că putem să ne îmbătăm şi se ne uităm la filme porno.
Ea pufni:
— Noi, băieții.
— Nume predicativ.
r Eşti aşa un fraier.
în timp ce închidea telefonul se dojeni că se dondănise cu el. Comportament tipic de persoană dependentă.
Peste stradă, exact în colțul opus, o urmări pe Winnie închizând de seară. în ultimele zile, Sugar Beth o zărise uneori intrând şi ieşind din magazin. O dată o văzuse cum schimbă aranjamentul din vitrină. Trebuia să recunoască, Winnie avea ochi pentru decorațiuni.

Gigi trecuse pe la magazin cu o zi înainte ca s-o vadă pe Sugar Beth, dar fusese tăcută şi necomunicativă, chiar şi atunci când Sugar Beth o întrebase despre noua ei preferință pentru moda Goth. Sugar Beth bănuia că despărțirea părinților ei era o povară prea grea. Tot ieri, pe la ora prânzului, îl văzuse pe Ryan intrând în

Comorile de Altădată. De dragul lui Gigi sperase că-şi rezolvaseră problemele, dar acum, privind cum se aprind luminile în apartamentul de deasupra magazinului, presupunea că nu va fi aşa de simplu.
Telefonul de la Sugar Beth îl făcuse pe Colin să-şi piardă concentrarea. Cântă la pian o vreme şi, în timp ce degetele îi alergau pe clape, inventă un joc doar pen-tru el, în care tot misterul ce-o înconjura dispăruse. îi văzuse fiecare părticică secretă, nu? O atinsese şi gus-tase. Cunoştea fiecare sunet pe care-l scotea, cunoştea atingerea ei. îi plăcea să fie deasupra, dar orgasmele ei erau mai puternice când era sub el. îi plăcea să-l lase să-i întoarcă capul într-o parte şi să i-l țină nemişcat în timp ce-i acoperea gâtul cu sărutările lui tulburătoare. Sfârcurile ei erau la fel de sensibile ca petalele unei flori, şi o excita când îi imobiliza încheieturile mâinilor.
Dar pentru fiecare mister descoperit, alte o mie aşteptau să fie dezlegate. Şi erau atâtea lucruri pe care nu îe făcuseră. Nu se culcase cu ea niciodată în patul lui sau sub duş. Voia s-o aibă pe masă, cu picioarele desfăcute, cu tălpile proptite de marginea ei. O voia cu fundul în sus peste brațul unui fotoliu. O, da, în mod clar voia chestia asta.
Se desprinse de la pian. Avea nevoie de ceva mai tangibil decât Chopin ca să-şi ocupe mintea în seara asta. Avea nevoie să facă dragoste cu ea din nou.
Se făcuse întuneric în salon. Aprinse candelabrul, apoi îl stinse. Fusese luat prin surprindere duminică atunci când vorbise despre faptul că se îndrăgosteşte de el, dar acum, după ce avusese un pic de timp să re-flecteze la asta, ideea nu i se mai părea aşa de îngrozi-toare. Era pur şi simplu tipic pentru Sugar Beth să fie,

ca de obicei, exagerat de melodramatică. Se simțea frustrat de inutilitatea încercării ei de a pune capăt

relației lor. Nu era insensibil la durerea ei. își pierduse soțul cu numai patru luni în urmă. Dar Emmett Hooper fusese în comă șase luni înainte de a muri și, înainte de asta, multe luni fusese bolnav, așa încât nu se putea spune că este infidelă memoriei lui. înțelegea că-i este teamă – nici el nu era calm –, dar, dacă ar judeca situația logic, și-ar da seama că este o chestiune pe care trebuie s-o rezolve.
Nu-i plăcea că, fără ea, casa părea așa de pustie. Scrisul nu mergea deloc bine. Altădată ar fi putut vorbi cu Winnie despre asta, dar în momentul de față avea și ea multe pe cap. Și în plus, avea tendința să dea dovadă de prea mult tact. Pe de altă parte, Sugar Beth avea o capacitate uluitoare de a merge direct la esență, așa că i-ar prezenta părerea ei sinceră.
în dimineața aceea, o sunase pe Jewel, chipurile să comande o carte nouă, dar în realitate ca să se intereseze de noua ei angajată.
„Sugar Beth e o mină de aur, Colin. îi place la ne-bunie să vândă cărți. N-o să-ți vină să crezi cât de citită este", îi spusese Jewel.
Ba chiar credea, zău. Remarcase deja ce diversitate de cărți șterpelise de pe rafturile lui. „Așadar, se descurcă, nu-i așa?"
„Mai bine decât aș fi putut vreodată să sper. în ulti-mele două zile, toată lumea din oraș a găsit un motiv să treacă pe la librărie. Și cum nimeni nu voia să pară că-și bagă nasul unde nu-i fierbe oala, toți cumpără câte ceva. Poate să le vândă din prima băieților aproape orice, chiar și celor care jur că nu știu nici să silabisească."
„Mă bucur să aud asta", mormăise el.
Se duse la bucătărie să se ocupe de cină. Sugar Beth îi lăsase congelatorul burdușit; luă o caserolă. Bineînțe-les că ea va fi probabil atât de prinsă cu reorganizarea departamentului pentru copii, că va uita să mănânce. Sau, dacă-și va aminti, va mânca o ciocolată, și asta va

fi cina ei. Obiceiurile ei alimentare erau abominabile. Nu avea pic de considerație pentru sănătatea ei, şi deşi

nu era cea mai pricepută bucătăreasă din oraş, nu era nici pe departe cea mai proastă, dar trebuia să aibă mai multă grijă de ea.
Azvârli caserola în cuptorul cu microunde şi trânti uşa, fără să-şi dea seama că se poartă exact ca un bărbat pus pe spintecat balauri şi salvat prințese. Nu zău, să-i dea papucii. Chiar credea că o să fie aşa de uşor?
Sună telefonul, şi el apucă receptorul cu o smucitură, sperând că sună ea din nou, şi o să-i poată spune părerea lui despre femeile slabe de înger.
Dar nu era Sugar Beth...
Cineva bătea cu putere în uşă. Magazinul se închisese de două ore, şi Sugar Beth se încruntă în timp ce termina de aranjat ultimele rafturi cu cărți. Schimbase locul unora dintre ele, făcând astfel sectorul pentru copii mai accesibil.
Din păcate, fusese nevoită să mai fure un pic din spațiul sectorului de poezie, atât de îndrăgit de Jewel, iar asta însemna să găsească o minciună dimineață.
Se şterse pe mâini şi se îndreptă spre partea din față. Rochia ei scurtă tricotată, din lână de culoarea coralului, avea o pată de murdărie. Spera că va putea s-o scoa-tă, fiindcă lucrul în librărie îi cam epuizase garderoba şi aşa destul de subțire.
— Imediat! strigă în timp ce bubuielile în uşă continuau.
Trecu prin sectorul de biografii şi, de partea cealaltă a geamului, văzu un bărbat. înalt, cu umeri lați, îmbră-cat cu un costum Versace şi o expresie de neastâmpăr pe față. Inima începu să-i bată ca unei adolescente. Se chinui să descuie, apoi deschise uşa.

— înălțimea Voastră?
Trecu valvârtej pe lângă ea şi intră în librărie, lăsând în urmă o dâră slabă de pucioasă.
— Cine e Delilah?
Ea trase aer în piept:
— Pisica mea.
— Fascinant. Pisica ta vrea să ştie de ce nu i-ai telefonat de două zile.

Lui Sugar Beth îi venea să-şi tragă palme. Lăsase numărul lui Colin pentru cazul în care celularul ei s-ar fi stricat, şi uitase să-l schimbe. Numărul fusese doar pentru situații de urgență, dar Delilah putea fi şireată, şi probabil că reuşise să-l obțină de la cineva din birou.
— Ai speriat-o cumva? Colin, jur că dacă ai zis ceva care s-o supere...
El trânti pe tejghea o caserolă acoperită cu folie.
— De ce s-o supăr pe ea, când îmi păstrez energia ca să te supăr pe tine?
— Ce treabă ai tu cu asta?
— A zis că eşti mami a ei.
— Mămica. Trăieşti în patria steagului cu steluțe albe, băiețaş. Aici se vorbeşte corect americăneşte.
Dar nu reuşi să-i abată atenția. El se sprijini cu coapsele de tejghea, îşi încrucişă brațele pe piept, lovi uşor podeaua cu tocul pantofului sport splendid lustruit.
— După voce, nu părea că-i fetiță. Vocea părea a unei femei mai vârstnice.
— Delilah este fiica mea vitregă. Şi acum, lasă-mă că am treabă, aşa că, pa-pa.
— Mi-a spus că are patruzeci şi unu de ani.
— Cifrele o zăpăcesc. Nu are atât.
Privirea lui era cu mult mai fermă decât bătăile ini-mii ei.

— Ea este motivul pentru telefoanele acelea şuşotite pe care le tot auzeam, nu?
— Nu fi absurd. Vorbeam cu iubitul meu.
— Mi-a zis că locuieşte într-un loc numit Brookdale. După ce am închis, am căutat puțin pe internet. Talentul tău de a te ascunde continuă să mă uimească.
— Hei, nu m-am ascuns de săptămâni întregi. Şi chestia asta te orbeşte.
El ridică din sprâncene, cu un aer imperativ. Ea luă brusc caserola pe care o adusese şi desfăcu un colț din folia de aluminiu. Lasagna ei preferată. Deasupra el înfipsese o furculiță. Nu mâncase mai nimic toată ziua, iar mirosul ar fi trebuit s-o facă să-i lase gura apă, numai că-i pierise pofta de mâncare.

— Nu e cine ştie ce. Delilah este fiica lui Emmett. S-a născut cu nişte dizabilități mentale. Dacă vrei să ştii, are cincizeci şi unu de ani, nu patruzeci şi unu, şi este la Brookdale de mult timp. E fericită acolo. Nu mă are decât pe mine. Asta-i tot.
— Brookdale este o instituție particulară scumpă.
Se duse cu caserola pe care n-o voia într-un colț pen-tru citit, cu o masă şi două scaune. Se aşează şi spuse, cu furculița îndreptată spre el:
— In mod normal nu permitem accesul aici cu mâncare sau băutură, dar facem o excepție pentru tine.
Se apropie de ea.
— în sfârşit, lucrurile încep să se lege.
— Bine, o să mănânc. Dar numai pentru că sunt lihnită.
Se strădui să bage furculița în lasagna.
— Ştiu că l-ai iubit pe bărbatul tău, dar ce fel de tată nu i-ar asigura viitorul fiicei sale neajutorate?
Nu l-ar fi trădat niciodată pe Emmett dezvăluindu-şi propria frustrare legată de lipsa lui de prevedere.

— Problemele lui financiare erau complicate. Se forță să mai ia o îmbucătură. Pot să mă laud că fac nişte lasagna bună.
— Aşa se explică de ce erai atât de obsedată să găseşti pictura aceea. Asta-i piesa care lipsea. Nu te-a interesat nici o clipă să-ți cumperi diamante. Ar fi trebuit să-mi dau seama.
— Nu zău! Cred că este cea mai bună lasagna pe care am făcut-o vreodată.
El apucă strâns un raft de cărți.
— Ai nevoie de bani ca s-o poți ține la Brookdale. Nu eşti fata cea rea în povestea asta, nu? Nu eşti ticăloasa blondă cu chip de zeiță căreia nu-i pasă decât de ea. Eşti biata eroină altruistă dornică să sacrifice totul ca să-i ajute pe cei mai puțin norocoşi.
— Pe bune, nu vrei un pic din asta?
— De ce nu mi-ai spus?
Nu mai putea să ocolească subiectul. înfipse furculița în caserolă, cu o mişcare furioasă.
— Nu aveam nici un motiv s-o fac.

— Faptul că suntem iubiți nu se pune la socoteală?
Se ridică brusc de pe scaun.
— Timpul trecut. Şi fac ce trebuie ca să-mi pot purta de grijă.
— Ridicând un zid care e atât de gros că nu vede nimeni prin el? Asta e ideea ta despre a-ți purta singură de grijă?
— Hei, nu eu sunt aia care-şi petrece tot timpul liber ridicând un zid de piatră în curtea din spate de la Frenchman's Bride. Vrei să vorbim despre simbolismul tău elementar...
— Uneori, un zid e doar un zid, Sugar Beth. Dar în cazul tău, ridicarea de bariere e o ocupație permanentă. Tu nu trăieşti viața. Tu joci un rol.

— Am treabă.
Se îndreptă spre tejghea, numai ca să-l facă şi pe el s-o urmeze.
— Ai creat acest personaj – femeia asta care e aşa de dură încât e mândră să anunțe lumii întregi defectele ei de caracter, doar că – şi reține te rog, fiindcă în asta rezidă adevăratul tău geniu – acele cusururi pe care le fluturi ca să le vadă toată lumea nu au nimic în comun cu cine eşti tu de fapt. Aplauze, aplauze.
Ea îşi concentră atenția asupra unui aranjament de semne de carte pe care le aşează mai bine.
— Nu-i adevărat.
— Atunci de ce nu mi-ai spus adevăratul motiv pentru care trebuia să găseşti pictura? De ce m-ai dat deoparte?
— De ce ți-aş fi spus? Ce avantaj aş fi putut avea din asta? Ar fi trebuit să-mi pun sufletul pe tavă doar pentru că încă un bărbat a intrat în viața mea? încă un bărbat care să mă facă să nu mă simt bine? Mulțumesc, dar nu vreau. Şi acum, cară-te!
O privea într-un fel care o făcea să se simtă ca şi când ar fi picat la încă unul din examenele lui. Ea însă îşi trăia viața aşa cum se pricepea mai bine, şi dacă lui nu-i convenea, ghinion.
El se apropie de ea şi, privindu-i chipul, tandrețea luă locul obişnuitei lui expresii arogante.

— Eşti... cea mai extraordinară femeie, spuse el cu blândețe.
Sugar Beth se simțea din nou sărmana regină a frumuseții care se întoarce acasă, şi ar fi vrut să se contopească cu el. Dar îşi păstră spinarea dreaptă şi brațele pe lângă corp.
— Am treabă.

O lăsă să plece cu un oftat şi se duse la uşă. Cu mâna pe clanță, se întoarse şi o privi hotărât.
— Nu s-a terminat încă, draga mea. Orice ai crede tu.
Aşteptă până când el dispăru din vedere, apoi dădu fuga la uşă şi încuie. Simțea o greutate în piept, dar refuza în mod categoric să înceapă să plângă pentru încă un bărbat. Inşfăcă grăbită caserola şi începu să străbată magazinul cu pas măsurat, luând din când în când câte o înghițitură. îi era dor de Delilah, îi era dor de Gordon, îi era dor de bărbatul pe care era hotărâtă să nu-l primească în inima ei. Când în cele din urmă se întoarse la treabă, plăcerea se dusese, şi la ora zece începu să stingă luminile. Când ajunse în partea din față a librăriei îi atrase atenția ceva pe partea cealaltă a străzii. La început crezu că e o iluzie, că luminile străzii se reflectă cumva bizar, dar apoi se uită mai bine şi icni uşor.
O dâră de fum se prelingea de la fereastra etajului magazinului Comorile de Altădată.

capitolul 17

„Nu-i de mirare că am crescut ca nişte câini care mârâie. ”
Georgette Heyer, Aceste umbre vechi

Sugar Beth urmări cum fumul se ridică încet de la fereastră. Luminile erau aprinse. Winnie era acolo sus.
Se repezi la telefon şi sună la 911. După ce-i dădu centralistei toate informațiile, închise telefonul, se gândi un moment, apoi apucă în grabă capsatorul de pe tejghea, descuie uşa şi traversă strada în goană.

încă mai ieşea fum.
— Winniel urlă spre fereastra de sus. Winnie, mă auzi?
Nu răspunse nimeni. Se uită atent prin geamul de la

intrare, dar la parter nu se vedea fum. Smuci clanța, dar cum nu ceda, făcu un pas înapoi şi azvârli capsatorul în uşă. Geamul din sticlă securizată se sfărâmă în mii de pietricele rotunde.
Când intră, o izbi un miros slab de fum.
— Winnie! Se îndreptă spre partea din spate a magazinului. Winnie, eşti sus? Mirosul de fum deveni mai puternic. Observă o scară îngustă de lemn care ducea la etaj. Ştia că e o capcană mortală. Winnie!
Auzi o bufnitură, apoi o înjurătură necaracteristică pentru Winnie.
— Cheamă pompierii!
— I-am chemat. Coboară!
r Nu!
îşi încordă auzul să audă zgomotul sirenelor, dar nu trecuse destul timp. Ezitând, apucă balustrada şi o luă în sus pe scări.
Trei camere dădeau în holul sordid de la ultimul etaj, iar din cea din centru ieşea un nor de fum.
— Winnie!
— Aici!
încăperea de modă veche era lungă, cu tavan înalt, o combinație de living şi chicinetă. Dinspre partea unde era aragazul fumul se ridica în valuri. Winnie dădea cu un prosop de baie intr-un dulap de alături. Deşi Sugar Beth nu văzu vâlvătăi, situația nu era nici pe departe sub control, iar Winnie ar fi trebuit să iasă de acolo.
— Prăjeam nişte pui şi... îşi aruncă privirea peste umăr şi începu să tuşească. Ce cauți tu aici?
— Vrei să plec?
— Nu-mi pasă ce faci.
— Ar trebui să te las să arzi.
— Atunci, pleacă.
— Nu mă ispiti.

Winnie icni când un teanc de şervețele de hârtie de pe blat fură cuprinse de flăcări. în timp ce Winnie agita prosopul spre ele, Sugar Beth înşfăcă o carpetă

de pe podea şi începu să lovească într-o limbă de flăcări care se prelingea pe un calendar de pe perete. Auzi sunetul unei sirene. O usturau ochii şi era din ce în ce mai greu de respirat.

— E o prostie. Vin pompierii. Hai să plecăm cât încă mai putem.

— Nu înainte să ajungă ei aici. Nu pot să las focul să se întindă şi la parter.

în magazin erau antichități unicat, şi Sugar Beth aproape că putea să înțeleagă. Aproape. Trânti uşa de la dulapul din chicinetă.

— Spune: „Te rog frumos Sugar Beth. Rămâi şi ajută o idioată ca mine".

— Prosopul!

Sugar Beth se răsuci la timpsă vadă un prosop de vase căzând pe podea în flăcări. înăbuşi vâlvătaia cu carpeta ^şi tuşi

— îmi dai înapoi perlele lui Diddie, sau pe Dumnezeul meu, jur că te încui aici.

— Du-te dracului!

Fumul era din ce în ce mai gros, sirenele se auzeau din ce în ce mai aproape, iar Sugar Beth decise că Win-nie mersese prea departe. Azvârli carpeta pe jos, făcu rapid un pas înainte şi o prinse cu brațul de gât.

— Ce faci?

— Pun capăt negocierilor.

— Termină!

— Taci! Pompierii aproape au ajuns.

Sugar Beth o trase spre uşă.

— Nu merg nicăieri.

Deşi Sugar Beth era mai înaltă, probabil că Winnie se ducea la sala de sport fiindcă era puternică precum un bivol, şi încercă să scape. Sugar Beth folosi un truc de milioane pe care-l învățase de la Cy Zagurski, şi o târî în hol.

— Au! Mă doare. îmi suceşti brațul.

Sugar Beth începu s-o tragă pe scări în jos.

— Poartă-te frumos şi nu ți-l rup.

— Las-o baltă.

— Nu-ți răci gura de pomană.

Aproape ajunseseră în capul scărilor când făcu gre-şeala să slăbească strânsoarea. Imediat Winnie încercă s-o ia la goană în sus pe scări, dar inhalase suficient fum ca să-i înmoaie reflexele, iar Sugar Beth o prinse din nou şi o ținu zdravăn.

— Nu fi tâmpită!

— Dă-mi drumul!

Nu ştia cât ar mai fi putut s-o țină dacă prima maşină de pompieri nu ar fi oprit chiar atunci în fața magazinului. O văzu şi Winnie şi în cele din urmă încetă să se mai zbată. Prin uşa spartă Sugar Beth văzu oameni care coborau din maşinile lor şi îşi dădu seama că începuse să se strângă o mică mulțime.

Mai realiză şi că tocmai i se oferise o şansă de aur. E drept că era genul de ocazie căreia o persoană mai onorabilă i-ar fi rezistat. Colin, de exemplu, nici nu s-ar fi gândit la aşa ceva. Nici Ryan, şi cu siguranță că nici Winnie. Dar incendiul nu părea prea grav, şi nici unul dintre înțepații ăia nu avea darul special al lui Sugar Beth de a savura clipa.

Pompierii coborâră rapid din autospeciala lor şi se îndreptară în grabă spre uşa spartă, dar, înainte ca ei să ajungă, Sugar Beth întinse piciorul şi-i puse piedică lui Winnie. Cum era din fire o persoană plină de con-

siderație, se asigură că o prinde înainte să cadă peste geamul spart.

— Am prins-o! strigă spre cei doi pompieri care tocmai intraseră în magazin. Nu credeam că am să pot s-o car până jos – cântăreşte o tonă dar bunul Dumnezeu ne-a vegheat pe amândouă.

— Ce crezi că...

îi puse o mână peste gură lui Winnie:

— Nu te strădui să vorbeşti, drăguțo. O să tuşeşti iar.

Le făcu cu mâna pompierilor spre scări.

— Nu are nimic. O duc eu afară.

Unul dintre pompieri se pregătea să vină în ajutorul ei, aşa că-şi luă mâna de pe gura lui Winnie, care începu să bolborosească furioasă din nou.

— Uite, respiră bine. Dar sus e un dezastru.

Pompierul li se alătură celorlalți şi în timp ce toți se năpusteau înăuntru, Sugar Beth o târî pe Winnie afară pe trotuar, o sarcină nu prea uşoară căci aceasta se zbătea ca nebuna.

— O să fie bine, scumpo, spuse Sugar Beth suficient de tare ca să fie auzită de micul grup de curioşi care priveau. Mai degrabă aş fi murit decât să te las să arzi acolo sus. Şi să ştii că nu sunt deloc eroină, aşa că să nu îndrăzneşti să-mi mulțumeşti din nou.

Paramedicii de pe ambulanță veniră în fugă şi o luară pe Winnie, ceea ce era un lucru bun pentru că începuse să muşte. Sugar Beth se dădu repede înapoi. Dulane Cowie, care arăta mult mai bine în uniformă de polițist decât arăta când se scobea în nas în clasa a patra, veni în grabă spre ea.

— Sugar Beth, tu singură ai cărat-o afară pe Winnie?

— E uimitor ce poți face când la mijloc este vorba de viața cuiva, spuse ea cu modestie.

Winnie începuse să se certe cu paramedicii, şi o femeie în care Sugar Beth recunoscu versiunea mai vârstnică şi mai dolofană a lui Laverne Renke îi făcu cu mâna din spatele poliţiştilor.

— Hei, Sugar Beth, ce s-a întâmplat acolo?

— Bună, Laverne. Am văzut fum când plecam de la librărie şi am dat fuga să văd dacă pot fi de ajutor. Winnie a fost grozav de curajoasă încercând să lupte singură cu focul. Sunt bucuroasă că am fost prin preajmă şi am putut să ajut.

— Poţi s-o mai spui o dată! replică Laverne. Părea că e inconştientă când ai târât-o afară.

Winnie auzise şi îşi iţi capul peste paramedici ca să-i arunce o privire furioasă lui Sugar Beth.

— Probabil că a inhalat puţin cam mult fum, spuse Sugar Beth repede.

Dulane privi spre etajul al doilea.

— A avut noroc că erai tu aici.

— Oricine ar fi făcut acelaşi lucru.

Paramedicii încă se ocupau de Winnie, iar fumul începuse să se risipească de la fereastra etajului. Sugar Beth rămase să privească împreună cu mulţimea.

Nu mult după aceea, ieşi un pompier şi se îndreptă spre Winnie. Sugar Beth decise că era un moment foarte bun să se facă nevăzută, dar exact când o luase spre maşina ei, un BMW auriu se opri frânând brusc cu un scrâşnet de roţi în spatele maşinilor de pompieri, şi Ryan coborî în picioarele goale, îmbrăcat în jeanşi şi un tricou gri.

Alergă la Winnie şi o trase la pieptul lui. Cum nu erau decât la câţiva paşi depărtare, Sugar Beth auzi fie-care cuvânt:

— Eşti bine? întrebă el.

— Da... prăjeam... nişte pui... Charise era bolnavă şi... Telefonul mi-a distras atenția. Uleiul s-a încins prea tare. A fost o prostie.
— îmi pare foarte rău.
Emoția din vocea lui o făcu pe Sugar Beth să bănuiască faptul că s-ar putea să fie vorba despre ceva mai mult decât incendiul. Văzuse mulți bărbați îndrăgostiți, iar Ryan se potrivea perfect în peisaj.
Pierdu şirul conversației preț de câteva minute, timp în care îl convinse pe un paramedic că nu pățise nimic. Când, în sfârşit, reuşi să scape de el, îl văzu pe Ryan cum dă deoparte o şuviță de păr de pe obrazul murdar al lui Winnie şi-i scrutează chipul:

— Ce-am spus ieri... Nu am vorbit serios nici o clipă.
Winnie dădu din cap aprobator, cu un gest nesigur.
Un alt pompier tânăr, pe care Sugar Beth nu-l cunoştea, se apropie de ei.
— Fumul a făcut multe pagube, doamnă Galantine, dar putea fi şi mai rău. Se răsuci spre Ryan şi cu degetul mare o arătă pe Sugar Beth. E un lucru bun că doamna de colo a fost în apropiere. Ea a cărat-o pe doamna Galantine pe scări. Soția dumneavoastră ar fi putut fi grav rănită.
Winnie uitase pe moment de Sugar Beth, dar laudele pompierului îi readuseră totul în memorie, şi se încruntă. Ryan se întoarse brusc.
— Sugar Beth?
Winnie deschise gura, gata să explodeze, doar ca să-l facă pe Ryan s-o strângă din nou la piept.

— Dumnezeule... Sigur n-ai pățit nimic? Părea că respiră cu greutate. Trebuie să vii acasă. S-a terminat, Winnie. Nu ai altă soluție.

Nu exulta şi nu era nici măcar un pic arogant, dar Sugar Beth văzu că Winnie dă înapoi. Cu un aer profund nefericit, făcu un mic pas înapoi şi cu degetele înnegrite de fum îşi dădu o şuviță de păr după ureche.

— Nu încă. Nu înainte să fim siguri amândoi.

— Eu sunt sigur, spuse Ryan cu vocea gâtuită de emoție. N-am fost niciodată mai sigur de ceva.

— Mă bucur pentru tine. Winnie întinse mâna şi-i mângâie tandră obrazul. încă puțin.

Chiar şi de acolo de unde era, Sugar Beth simțea dragostea lui Winnie pentru el, numai că Ryan nu părea la fel de înțelegător. In loc să se liniştească şi s-o lase o vreme în pace, aşa cum voia ea – cum ar fi făcut orice om care avea minte cât de cât – el continuă să o preseze:

— Trebuie să vii acasă. Nu ai unde să te duci.

Winnie deveni foarte protocolară, iar Sugar Beth se trezi reflectând că bărbații puteau fi proşti ca noaptea.

— O să stau la hotel, spuse ea.

— La hotel se ține conferința Camerei de Comerț acum, ai uitat? Totul a fost rezervat cu săptămâni în urmă.

— Uitasem. Winnie avea un aer încurcat. O să... o să găsesc eu ceva...

— Găseşti mai târziu. Acum, vreau să vii acasă cu mine.

— Ryan, te rog...

— E singurul lucru de bun-simț.

— Dacă vin acasă acum, n-o să reparăm lucrurile niciodată! strigă ea.

— Nu sunt stricate, insistă el. Nu mai sunt.

— Suntem încă afectați. Şi trebuie s-o îndreptăm, spuse ea mai calmă.

Dar el nu voia să renunțe.

— Atunci, numai în seara asta.

Winnie avea aerul unui animal prins în capcană, şi acelaşi impuls care o făcuse pe Sugar Beth să-i pună

piedică, o împinse acum să facă cu totul altceva, ceva nici pe departe la fel de amuzant.

îşi impuse se plece, dar în loc să se depărteze, se trezi vorbind:
— Ai putea... „Tacă-ți gura, proasto.11 Ai putea... ştii... începu să tuşească şi îşi duse mâna la piept. E de la fum.
„Nu mai scoate o vorbă. Nici o vorbă în plus. Pur şi simplu pleacă de aici."
Chipurile lor nerăbdătoare o făcură să se simtă ca un copil care tocmai a întrerupt treburile serioase ale adulților. îşi apăsă gâtul cu mâna.
— Aăă... ai putea... să stai cu mine, Winnie. Doar în seara asta. mâine, poate, dacă trebuie, dar... Nu mai mult de... în fine... la dracu'!
— Cu tine! Ryan râse. Asta chiar e bună. Las-o baltă. Winnie nu va sta cu tine.
Cu cât erau mai mari, cu atât erau mai proşti.
— Foarte bine, spuse Winnie încet, cu o expresie distantă pe chip. Da, o să stau cu tine, mulțumesc.
Ryan arăta de parcă l-ar fi lovit cineva în moalele capului cu o măciucă.
— Ai înnebunit? Vorbim de Sugar Beth!
— Ştiu foarte bine despre cine vorbim. Totuşi, mi-a salvat viața, adăugă cu o expresie impasibilă.
Sugar Beth îşi dădu toată osteneala să ia un aer umil.
— A fost o nimica toată.
— Eu sunt cea mai în măsură să judec, crede-mă, spuse Winnie printre dinți.
Ryan se holba la ele ca şi când amândouă şi-ar fi pierdut mințile.
— Nu mai înțeleg nimic.
— Poți să vii de îndată ce termini aici, îi spuse Sugar Beth lui Winnie. Mă duc acasă să ascund cuțitele.

O oră mai târziu, după ce fusese să se asigure că Gigi doarme în continuare şi după ce dăduse pe gât o tărie, Ryan îl sună pe Colin ca să-i povestească ce se întâmplase.

— Eşti sigur că amândouă sunt bine? întrebă Colin pentru a treia oară.

— în ce priveşte incendiul, da. Dar cine ştie ce-o fi cu seara asta. Du-te tu şi vezi ce fac, te rog. Eu sunt aşa de

supărat pe Winnie în acest moment, că nu ştiu ce-aş face dacă m-aş duce...

— Las-o baltă. Aş face orice altceva pentru tine, dar câtă vreme ştiu că sunt bine, nu mă apropii de casa aia. Va trebui să lămurească singure situația dintre ele.

— Sugar Beth nu vrea să lămurească nimic. A fost pur şi simplu răzbunare din partea ei. Planul ei e s-o împiedice pe Winnie să vină acasă.

Colin se îndoia sincer de acest lucru. Dar în acelaşi timp, cine ştia ce-i trece ei prin cap,

— Zici că Sugar Beth i-a salvat viața lui Winnie?

— Aşa zice lumea. Dumnezeu mi-e martor că sunt recunoscător, dar.... De ce a trebuit să fie ea? Totul e dat peste cap. Cu puțin înainte eram stăpân pe viața mea, iar acum sunt eu sclavul ei.

— O să vezi lucrurile altfel dimineață, fără doar şi poate.

— Mi-ar plăcea să cred asta.

După ce închise, Colin trebui să-şi tot spună că Sugar Beth nu era rănită ca să nu dea fuga la remiza de trăsuri. Prezența lui ar fi făcut-o pe Sugar Beth să se simtă ca şi cum ar fi avut două bătălii de dus, nu una. Privind pe fereastră, văzu Mercedesul lui Winnie parcat lângă casă. Se întoarse, dar în fața ochilor nu văzu decât priveliştea patului nefăcut. O voia pe Sugar Beth acolo – goală, cu picioarele desfăcute printre aşternuturile mototolite, cu brațele întinse spre el.

Acum, că ştia despre Delilah, tot ceea ce îi era nelămurit în legătură cu ea devenise clar. Era o femeie cu principii solide şi un caracter extraordinar, genul de femeie care în vremurile de demult îi făcea pe bărbaţii obişnuiţi să escaladeze zidurile castelelor sau pe un prinţ să umble după ea cu un condur de sticlă în buzunar.

Cine şi-ar fi închipuit că un bărbat realist şi încăpăţânat ca el s-ar fi putut lăsa prins în mrejele lui Sugar Beth Carey? Dar chiar asta i se întâmplase, şi acum trebuia să-şi dea seama ce intenţiona să facă în această privinţă.

*

Sugar Beth era destul de sigură că Winnie nu se va duce acasă să-şi adune nişte lucruri într-o valiză, aşa că îi puse în dormitorul mic o periuţă de dinţi şi nişte haine. Nu se simţea în stare în seara asta să dea ochi cu duşmanul ei de-o viaţă, aşa că după o baie rapidă, se duse la culcare.

Din păcate, nu putea s-o evite a doua zi dimineaţă. Puţin după ora opt, o auzi pe Winnie coborând scările. Sugar Beth închise robinetul de la bucătărie şi i se adresă, fără să se întoarcă:

— Am Fruity Pebbless sau Doritos1. Alege ce vrei.

— O să-mi iau ceva în drum spre magazin.

— Bună alegere. Sugar Beth îi aruncă o privire peste umăr, apoi pufni. Ştiuse că vechiul tricou Matrix al lui Cy şi pantalonii ei gri de trening jerpeliţi nu vor sta bine pe Winnie, dar nu se gândise nici o clipă că-i vor fi aşa de mari. Drăguţă ţinută.

Ca de obicei, Winnie era cea mai amabilă, aşa că nu muşcă momeala:

— E în regulă, replică ea fără să clipească. Gordon se târî de sub masă ca să vadă cine e noul musafir al casei,

îşi rânji colții la ea, apoi se îndreptă spre living. Mulțumesc că m-ai lăsat să dorm aici aseară.
— Măcar atâta lucru puteam să fac. După ce ți-am salvat viața, şi aşa mai departe.
Remarca o făcu pe Winnie să se pornească:
— Ai fi putut să mă răneşti când mi-ai pus piedică.
— Cine nu riscă nu câştigă.
— Riscul era al meu.
— Şi exact de asta n-am putut rezista tentației.
— Trebuie să fii mereu în centrul atenției, nu?
— Să zicem că nu ratez nici o şansă dacă o am.
— Şi nici pe ale celorlalți, dacă tot o faci.
— Ți-a zis cineva că nu ai deloc simțul umorului?
— Nu totul e o glumă.
— Pentru tine e ceva o glumă? Sau eşti acră ca o poamă tot timpul?
1 Fruity Pebbles sunt cereale cu arome de fructe; Doritos sunt chip- suri tortilla. (n.tr.)

— Lămâie. Expresia e acră ca lămâia.
— Tu ştii mai bine. Gordon începu să latre în living. Taci!
Sugar Beth realiză însă că latră fiindcă bătea cineva cu putere în uşa de la intrare. Cu un şuierat de exasperare, se repezi să deschidă şi o văzu pe Gigi îmbrăcată cu un pulover şi cu jeanşi care chiar îi veneau bine. Cu tot părul ei ciufulit, arăta foarte drăguță.
— Fetelor, voi țipați?
— Bună, puştoaico.
Winnie ieşi în viteză din bucătărie. Adolescenta se repezi spre ea şi o îmbrățişă cu putere. Winnie închise ochii o secundă şi o ținu strâns. Când în cele din urnă îi dădu drumul, Gigi, care părea stânjenită, îngenunche să-l salute pe Gordon.
— Salut, băiete! Ți-a fost dor de mine?

Gordon se rostogoli pe spate şi o lăsă să-l scarpine pe burtă. In timp ce-l scărpina, câinele îi aruncă o privire duşmănoasă lui Winnie. Gigi privi cu atenție îmbrăcămintea mamei ei şi strâmbă din nas.
— Oribil.
— Nu-s ale mele. Te-ai trezit îngrozitor de devreme pentru o zi de sâmbătă.
— Probabil că am avut o premoniție că s-a întâmplat ceva rău. II mai scărpină o dată pe Gordon, apoi se ridică. Tați mi-a spus ce s-a întâmplat. A zis că am voie să vin aici.
— Vrei nişte friganele cu scorțişoară? întrebă Sugar Beth, revenind în bucătărie.
— Sigur.
Lui Winnie îi sări țandăra imediat:
— Mie mi-ai oferit Doritos.
— La naiba, probabil că am uitat de friganele.
în privirea lui Gigi licări speranța.
— Sunteți prietene acum, fetelor?
Sugar Beth îşi făcu de lucru cu ouăle, lăsând-o pe Winnie să răspundă la asta.
— Nu prietene. Nu.
Fruntea lui Gigi se încreți.

— încă vă urâți una pe cealaltă, nu-i aşa?
— Eu nu urăsc pe nimeni, răspunse Maica Tereza turnându'Şi o ceaşcă de cafea.
Sugar Beth sparse un ou ca să nu se audă cum pufneşte iar.
— Dacă aş avea vreodată o soră, nu aş urî-o.
Gigi se aşezase pe podea, lângă uşă, pentru ca Cor-don să se poată ghemui lângă ea.
— Nu suntem surori bune, replică Winnie aşezându-se la masă.

— Vitrege. Am avut acelaşi tată.
— Dar nu am fost crescute împreună.
— Dacă aş afla că am o soră vitregă, chiar şi dacă nu am fi fost crescute împreună, aş fi fericită. Nu-mi place deloc să fiu singurul copil la părinți.
— După cum ne-ai mai spus de cel puțin o sută de ori.
Gigi îi aruncă o privire plină de reproş mamei ei.
— Nu înțeleg de ce trebuie s-o urăşti atât de mult.
— Gigi, chestia asta nu te priveşte pe tine.
Armistițiul temporar dintre mamă şi adolescentă luă sfârşit, iar peste bucătărie se aşternu tăcerea, întreruptă doar de mormăitul încetişor şi satisfăcut al unui baset pe care cineva îl scărpina între urechi. Sugar Beth bătea ouăle cu telul în bolul înflorat din lut al lui Tallulah. Gigi intenționa să o distribuie pe mama ei în rolul personajului rău, iar pe Sugar Beth în cel al părții vătămate, ceea ce ar fi însemnat să spună tot adevărul. Se consolă însă amintindu-şi că Sugar Beth îi este datoare lui Winnie după farsa pe care i-o jucase seara trecută. In regulă. îi era mai mult decât datoare lui Winnie.
— Adevărul e, drăguțo că i-am cam făcut viața un iad mamei tale.
Gigi se opri din scărpinat urechile lui Gordon şi ridi că privirea spre Sugar Beth.
— Ce i-ai făcut?
— Tot ce mi-a trecut prin cap. Sugar Beth se concen tră pe scobitul pâinii ca să nu fie obligată să se uite la nici una din ele. Mama ta era timidă, iar eu am folosit

chestia asta în avantajul meu, ca s-o fac să pară rea în fața celorlalți puşti. Ori de câte ori cineva voia să se împrietenească cu ea, găseam o cale să le stric prietenia. Râdeam de ea pe la spate. Am găsit chiar şi un jurnal pe care-l ținea şi l-am citit tuturor cu voce tare.

— Nu te cred, răspunse Gigi, prea loială ca să-şi piardă credința în noua ei mătuşă aşa de repede. Nici măcar Kelli Willman n-ar face aşa ceva.

— Ba să crezi.

Sugar Beth aruncă o bucată de unt în tigaie. Uitase să dea drumul la aragaz, aşa că grămăjoara tare rămase acolo. Luă un prosop să se şteargă pe mâini, apoi se întoarse cu fața spre amândouă. Vdnnie ținea cana de cafea cu amândouă mâinile, cu o expresie impenetrabilă.

— In ultimul an de liceu, ei i-am făcut cel mai urât lucru pe care l-am făcut vreodată cuiva. Sugar Beth o privi pe Gigi pentru că nu voia să se uite la Winnie. Mama ta juca într-un spectacol la şcoală...

Winnie se ridică de pe scaun.

— Nu are rost să dezgropăm asta.

— Eu sunt cea umilită, nu tu, replică Sugar Beth.

Spre lauda ei, Winnie se aşează din nou. Poate că îşi dăduse şi ea seama, la fel ca Sugar Beth, că venise timpul să scoată la lumină toate vechile fantome.

— Avea vopsea pe tot corpul, spuse Sugar Beth, aşa că ştiam că trebuia să se ducă la vestiar să se curețe după ce se termina. Am aşteptat până a intrat la duş, apoi m-am furişat înăuntru şi i-am ascuns toate hainele. Am ascuns prosoapele, tot ceea ce ar fi putut folosi ca să se acopere.

Se aştepta oarecum ca Winnie să protesteze din nou, uar ea ținea pur şi simplu cana în mâini, privind fix înainte.

— Chestia asta n-a fost la fel de rea ca atunci când i-ai citit jurnalul de față cu toți ceilalți, zise Gigi.

— N-am terminat.

Gigi trase capul lui Gordon în poala ei. Winnie şedea pe scaun cu un chip împietrit.

— Eram cu nişte băieţi şi i-am provocat să mergem în vestiar. Mi s-a părut o glumă bună. Nu ştiau că mama

ta este acolo, aşa că au venit cu mine, spuse Sugar Beth jucându-se absent cu prosopul. Tatăl tău era unul dintre băieţi.
Gigi înghiţi greu, şi acest lucru se văzu din mişcarea muşchilor gâtului.
— A văzut-o şi el?
Sugar Beth încuviinţă din cap.
— Da. Iar ea era îndrăgostită lulea de el. Altfel, n-ar fi fost atât de rău. Dar îl plăcea aşa de mult, şi a fost umilită.
— De ce ai făcut ceva atât de îngrozitor?
Sugar Beth o ţintui cu privirea pe Winnie.
— Poate că vrei să explici tu partea asta.
— Cum aş putea să explic când nici eu nu am înţeles? replică Winnie tăios.
— Ba sigur că ai înţeles.
— A fost un gest gratuit, ripostă Winnie. Tu aveai totul. Erai fiica legitimă. Aveai o familie adevărată.
— Şi erai şi foarte populară, spuse Gigi. Aşa că, ce motiv aveai să fii geloasă?
Winnie ştia, dar nu avea de gând să spună.
— Tata o iubea pe mama ta, dar pe mine nu mă iubea, spuse Sugar Beth. Adevărul este că de-abia mă tolera. Mă hlizeam mereu, luam note proaste şi aveam prea multe pretenţii de la el.
— Nu te cred, zise Gigi. Taţii îşi iubesc copiii, chiar când fac prostii.
— Nu toţi taţii sunt ca al tău. Al meu nu m-a lovit sau chestii din astea. Numai că nu-i plăcea să fie în preajma mea. Dar îi plăcea să stea cu mama ta, şi asta m-a făcut s-o urăsc. Sugar Beth se întoarse la aragaz şi

aprinse focul, conştientă că trecutul durea încă foarte tare. De fiecare dată când îi vedeam împreună, părea atât de fericit cu ea, cum nu părea niciodată cu mine. Nu puteam să-l pedepsesc pe el pentru asta, aşa că am pedepsit-o pe ea,

Gigi înghiți cu greutate, încercând să se țină tare:

— Adolescenții mai fac lucruri prosteşti. Nu înțeleg de ce ar trebui să fie asta aşa o problemă încă.

— Ai dreptate. N-ar trebui, spuse Sugar Beth.

Winnie continua să nu fie de nici un ajutor; mai luă o gură de cafea, şi nu spuse nimic. Sugar Beth se concentra asupra friganelelor. în cele din urmă, Gigi îl lăsă pe Gordon şi se ridică în picioare, uşor încruntată.

— în liceu, i l-ai furat pe tata mamei mele?

— Ei, chestia asta n-am făcut-o.

— A fost iubitul tău mult timp, nu-i aşa?

— Până când am plecat la facultate. Atunci i-am dat papucii pentru un alt tip. Un tip care nu era nici pe jumătate la fel de drăguț ca tatăl tău. Dar trebuie să recunoşti că până la urmă s-a dovedit un lucru bun pentru că dacă nu l-aş fi înşelat, tatăl şi mama ta nu ar fi ajuns să se cunoască, şi nu te-ai fi născut tu.

— Au fost obligați să se căsătorească. Mama a rămas însărcinată.

Sugar Beth îi aruncă o privire lui Winnie, dar aceasta avea expresia aceea absentă pe care o avea uneori şi la şcoală.

— Eu n-aş fi atât de proastă să rămân însărcinată dacă n-aş fi măritată, spuse Gigi.

— Asta fiindcă n-o să te culci cu nimeni până la trei-zeci de ani, i-o întoarse Sugar Beth.

în colțul gurii lui Winnie apăru ceva ce ar fi putut fi un zâmbet, dar Gigi nu înțelese motivul.

— Şi...ăăă... ai de gând să i-l iei din nou?

— Nu! Winnie izbi aşa de puternic cu mâna în masă, că i se clătină cana. Nu, Gigi. N-o să facă asta.
Gigi se duse lângă mama ei, relaxându-se aproape imperceptibil.
Sugar Beth puse pâinea în tigaie.
— Scumpo, n-aş putea să-l iau pe tatăl tău de lângă mama ta chiar dacă aş încerca. O iubeşte. Nu mă iubeş-te pe mine.
încă tulburată, Gigi se uită la mama ei.
— Nu înțeleg cum ai putut s-o laşi să-ți facă atâtea chestii urâte. De ce nu te-ai apărat?
— Eram o bleagă, răspunse Winnie arătând surprinzător de grozav în hainele alea mult prea mari.
Gigi aprobă printr-o mişcare din cap, cu înțelepciu-nea vârstei.

— Nu ți-ai afirmat puterea.
— Nici nu ştiam că am. Ar fi trebuit s-o vezi, Gi. Era atât de frumoasă, atât de încrezătoare. Părul ei era per-fect, hainele perfecte, machiajul întotdeauna potrivit. Şi avea un râs extraordinar care-i făcea pe toți să vrea să râdă cu ea. Când Sugar Beth era prin preajmă, nu era niciodată nimic plictisitor. Când intra într-o încăpere, nu te mai puteai uita la altcineva.
— Cam tot aşa e şi acum, spuse Gigi. Oamenii îi dau atenție.
— Alo, sunt aici, în caz că ați uitat, spuse Sugar Beth. Şi în afară de oamenii din Parrish, nici nu mă observă cineva.
— Mă îndoiesc serios de asta, spuse Winnie. Doar că eşti aşa de obişnuită cu acest lucru, că nici nu-ți mai dai seama.
Gigi luă aerul ei încăpățânat.

— Cred că ar trebui să-ți ceri scuze, Sugar Beth. Iar tu, mamă, cred că ar trebui s-o ierți fiindcă acum nu mai e aşa.
— Nu e chiar aşa de uşor, replică Sugar Beth pentru ca Winnie să nu fie nevoită să fie personajul negativ, îmi pare rău pentru tot, dar au fost prea mulți ani de animozitate.
Expresia lui Winnie trăda o urmă de zâmbet.
— Griffin Carey chiar mă iubea pe mine mai mult.
— Mami! Asta e răutate.
— Păi, aşa era, răspunse Winnie. Doar că eu tot eram geloasă pe Sugar Beth fiindcă o avea pe Diddie.
— Tu o aveai pe bunica Sabrina.
— Nu se putea face comparație, crede-mă. Diddie era ca o stea de cinema. Era frumoasă şi strălucitoare, şi avea un râs formidabil. Ea şi Sugar Beth erau mai degrabă ca două prietene decât mamă şi fiică. Dacă Su-gar Beth nu era cu tatăl tău sau cu Sălciile de Mare, fetele din gaşcă, era cu Diddie. Toată lumea ştia să nu programeze vreo întâlnire sâmbăta dimineața fiindcă ele se uitau întotdeauna împreună la Josie and the Pussycats1,
1 Serial de animație din anii 1970 (n.tr.)

Când erau în public îşi şuşoteau secrete una alteia, iar dacă treceai prin față pe la Frenchman's Bride le vedeai şezând pe verandă, bând ceai cu gheață şi bârfind. Tot ceea ce făceam eu şi bunica Sabrina era să ne călcăm pe nervi una pe cealaltă.
— Acum bunica e mai drăguță.
— S-a mai înmuiat cu vârsta. Când eram puştoaică, în viața ei nu încăpea decât o singură persoană, şi aceea era tata.
Sugar Beth tresări când auzi vorbindu-se despre Griffin în felul acela. în acelaşi timp însă, recunoscu că Winnie avea tot dreptul.

— Şi atunci, ce aveți de gând să faceți? întrebă Gigi. O să continuați să vă urâți? Sau credeți că puteți fi prietene, acum că v-ați lămurit problemele?
— Puțin probabil, spuse Sugar Beth. Sau cel puțin nu până când cineva nu va înapoia perlele altcuiva.
Gigi se uită la mama ei pentru o explicație.
— Eu am perlele lui Diddie, spuse Winnie. Ar trebui să fie ale lui Sugar Beth, dar nu sunt, iar eu nu i le dau înapoi.
— E răutate din partea ta.
— E la fel de rău ca tot ce s-a întâmplat în vestiar?
— Nu, nu la fel de rău. Gigi îşi îndreptă atenția spre Sugar Beth, un ministru de externe în miniatură care încearcă să negocieze un tratat între națiuni aflate în conflict. Cred că mama ar trebui să păstreze perlele, drept recompensă pentru ce i-ai făcut, chiar dacă pe ea arată banal.
— Nu arată banal pe mine, spuse Winnie, şi tocmai de aceea le port tot timpul.
— Ar trebui să te bucuri că le păstrează mama. Şi pe tine ar arăta banal.
— Nu asta e problema, replică Sugar Beth. Problema e... în fine, nu are importanță. Ştiu unde vor duce toate astea, Gigi, aşa că nu te mai obosi. Eu şi mama ta n-o să ne purtăm niciodată ca nişte surori, oricât de mult te-ai strădui tu. Tot ce putem spera e să fim politicoase.
— Probabil. Dar, Sugar Beth, te-ai gândit vreodată...
Gigi atinse umărul mamei ei. Eu şi mama suntem

singurele două persoane din lume care au acelaşi sânge ca şi tine.
Sugar Beth simți un nod în gât, vechea senzație, pe care încercă din răsputeri s-o alunge.
— Asta-i treaba, puştoaico.
— Pot să-l iau pe Gordon să-l vadă pe tata? întrebă brusc Gigi.

— Chiar dacă ne laşi singure, n-o să meargă, răspunse Sugar Beth.
— Nu vreau decât ca Gordon să-l cunoască pe tata.
— Şi cum rămâne cu friganelele?
— Le iau cu mine.
înşfăcă una de pe farfurie, îl strigă pe Gordon şi, câteva clipe mai târziu, ieşeau amândoi pe uşă.
Winnie se ridică şi se duse la cafetieră.
— Ştiam că eşti geloasă pe mine. Cred că nu mi-am dat seama niciodată cât de geloasă erai.
— Nu e cazul să ai un aer atât de fericit în legătură cu asta.
— Viața nu-ți oferă prea multe momente perfecte. 11 savurez pe ăsta. Zâmbi, luă o friganea şi o puse în farfuria ei, apoi o privi critic. Trebuiau să aibă scorțişoară pe ele.
— Am uitat, am fost prea ocupată să mă umilesc în fața fiicei tale.
Winnie puse un strop de sirop peste friganea, apoi luă un cuțit şi o furculiță. începu să mănânce stând încă în picioare la masă, şi nu mai părea atât de plină de ea. în cele din urmă spuse:
— Aş vrea să mai rămân câteva nopți dacă n-ai nimic împotrivă.
— Va trebui să discuți cu el, mai devreme sau mai târziu.
— Mai târziu. Mai luă o muşcătură. Ce se întâmplă între tine şi Colin?
— Mă joc cu el.
Winnie puse jos farfuria şi râse:
— Eşti nebună după el.
— Asta crezi tu.

Winnie se duse în living şi îşi luă poşeta.
— O să fie foarte distractiv să văd cum ți se dau papucii.

— Zău? Mai vedem.
Winnie chicoti, iar uşa se închise cu o bufnitură.
Sugar Beth se întinse după siropul de arțar. „Şi nu-i aşa că e drăguț că am lăsat în urmă vechea noastră animozitate?11
capitolul 18
„A fost întotdeauna o sălbăticiunespuse plângând Doamna.
Georgette Heyer, Aceste umbre vechi
Toată ziua Sugar Beth urmări atentă cine intră şi iese de la Comorile de Altădată. In ciuda afişului cu „în- chis" lipit pe uşa din față bătută în scânduri, locul era un adevărat stup, plin de activitate. Ryan şi Gigi apărură pe la nouă şi jumătate. Mai târziu începură să vină Sălciile. Puțin înainte de amiază, sosi o camionetă; îmbrăcat cu jeanşi şi o cămaşă de lucru, Ryan rămase o vreme pe trotuar, vorbind cu muncitorii, înainte să-i conducă înăuntru. Ceva mai încolo, Gigi ieşi, apoi se întoarse cu o pizza. Familia lui Winnie făcuse front comun. Poate că în cele din urmă totul era bine pe Tărâmul Galantine.
Ceea ce însemna că Winnie nu avea să se mai întoar-că la remiza trăsurilor diseară. Nu că Sugar Beth aştepta asta cu nerăbdare. Totuşi, ceva din confruntarea lor de dimineață nu-i displăcuse întru totul.
Gândurile îi fură întrerupte de o doamnă subțirică, cu față pătrată, care se apropie de casa de marcat:
— Iți mai aminteşti de mine, nu-i aşa, Sugar Beth? Pansye Tims, sora mai mare a lui Corinne.
— Da, Pansye, sigur că da. Ce mai faci?
— Mă refac după o infecție la sinusuri. Se apropie şi mai mult. Toată lumea din oraş vorbeşte despre seara i recută. Nici nu vreau să mă gândesc ce i s-ar fi întâmplat

lui Winnie dacă nu ai fi fost tu acolo s-o scoți afară. Este o persoană atât de specială. Parrish nu ar mai fi la fel fără ea. Voiam doar să ştii că suntem foarte recunoscători cu toții.
Sugar Beth se foi stingherită. Pansye era cel puțin a
0 suta persoană care trecea pe la librărie ca să-i mulțu-mească. De ce nu dezvăluise Winnie adevărul?
— De fapt, Pansye, povestea a fost puțin exagerată. In realitate nu am cărat-o pe Winnie afară. Am...
— O, opreşte-te! Eşti o eroină.
După care lângă casa de marcat se ivi şi Jewel, ca un spiriduş malefic.
— Aşa e, Sugar Beth. Umblă chiar vorba că o să primeşti Diploma de Bun Cetățean din partea primarului.
Ii aruncă o privire furioasă şefei ei, care ştia adevărul. Când venise la serviciu dimineață, Sugar Beth îi povestise exact ce se întâmplase. Dar Jewel nu prea râsese. După plecarea lui Pansye, Sugar Beth avu o discuție lămuritoare cu Jewel în raionul de autoservire.
— Toată povestea asta ar fi trebuit să fie o glumă. N-am făcut-o decât ca să mă distrez şi s-o enervez pe Winnie. Intenționat nu le spune oamenilor adevărul, fiindcă ştie că mă aştept s-o facă.
Jewel chicoti:
— Zău, Sugar Beth când te-am angajat, am făcut cea mai bună mişcare din viața mea, şi nu doar pentru valoarea ta de a amuza oamenii. Datorită ție afacerile librăriei au crescut mai mult decât am visat vreodată.
— Totul bazat pe înşelătorie.
— Orice funcționează e bine. Atenția lui Jewel fu distrasă de sectorul de poezie care se micşorase. Zâmbetul îi pieri, şi se încruntă furioasă. Unde sunt toate volumele lui Langston Hughes1? Este...
— Mort, ripostă Sugar Beth. Am avut nevoie de spațiu pentru departamentul pentru copii.

1 Poet, romancier şi dramaturg american de culoare (n.tr.)

— Ei bine, Nikki Giovanni1 nu a murit. Arătă cu degetul spre raft. Şi dacă vine în librărie, nu ştiu cum am să dau ochii cu ea.
— Mă îndoiesc că Parrish, Mississippi, se află în fruntea listei cu destinații de vis pentru Nikki. Şi nu avem de ce să expunem câte trei exemplare din tot ce a scris.
— Zise fata albă.
Jewel nu se opri din bombănit până după-amiază târziu, când îşi dădu seama că Sugar Beth vânduse toate volumele noi din Iepuraşul Daphne, plus alte şase titluri.
— Bine, spuse nemulțumită.Te las în pace. Dar numai dacă-ți trece prin cap să te atingi de Gwendolyn Brooks2, tu o să fii moartă.
Se apropia ora închiderii, iar Sugar Beth îşi dădu seama că încă mai aştepta telefonul lui Colin. Cu siguranță auzise despre incendiu până acum. Nu era nici un pic îngrijorat? Se pare că nu.
— Cina la Lakehouse în seara asta, spuse Jewel. Fac cinste.
— Bine. Dar, ca să nu existe momente stânjenitoare, să ştii că nu te iau de mână la prima noastră întâlnire.
— Nu te flata singură. De data asta, caut o soră.
— Ai putea măcar să-mi dai o şansă.
— Uneori, nu e să fie.
După ce ajunseră la Lakehouse şi comandară, conversația lor deveni mai serioasă. Vorbiră despre cărți pe care le iubeau, despre visuri vechi şi perspective noi. Sugar Beth ignoră curiozitatea indiscretă a lui Jewel în legătură cu Colin, dar îi povesti câte ceva despre ce se întâmplase în dimineața aceea cu Winnie.

Când termină, Jewel o privi înțelegătoare.
— Eşti supărată fiindcă nu stă la tine mai mult.
— Nu chiar.
— Ba chiar aşa.
Era adevărat. Sugar Beth îşi dădu seama de asta mai târziu când se ducea acasă şi apoi când parcase maşina
1 Poetă, scriitoare şi comentatoare americană de culoare (n.tr.)
1 Poetă, prima femeie afro-americană care a câştigat premiul Pulitzer (n.tr.)

pe aleea pustie. Intr-un fel, sperase că întâlnirea cu Win- nie ar putea fi baza pentru un nou soi de... orice-o fi.
Gordon n-o trânti încercând să iasă afară, ceea ce însemna că îl adusese Colin înapoi de curând. Rezistă tentației de a fabrica o scuză ca să se ducă să bată la uşa lui şi să pună de-o ceartă. îi plăcea la nebunie să se certe cu el. Libertatea pe care o simțea. Fără grijă că ar fi putut fi pălmuită sau aruncată la podea. Fără teama că poate provoca un atac de cord fatal. Când erau împreună, se simțea din nou vie. Dar ăsta era vechiul ei comportament, nu? Să se simtă vie numai când îşi putea vedea reflexia în ochii unui bărbat? Gata cu asta. Acum era mai înțeleaptă, deşi înțelepciunea nu-i alungase singurătatea.
Tot ceea ce era greşit în viața ei o apăsa. Se săturase să țină capul sus când de fapt voia să se ascundă sub plapumă, era sătulă să tot pretindă că nu-i pasă ce cred alții, sătulă de nevoia care o făcea să se îndrăgostească întruna. Şi nu cunoştea decât o singură cale prin care să amorțească durerea. Să se îmbete.
Se îndreptă spre bucătărie, cu speranța că ciocolata va acționa în acelaşi fel.

Ryan înjură în sinea lui când văzu doar Volvoul lui Sugar Betb pe aleea din fața remizei pentru trăsuri. Winnie nu era acolo. Şi el îi adusese lalele albe. E drept, ora zece era cam târziu să i le ofere, dar venise şi Gigi în excursia cu clubul spaniol la Casa Pepe, iar el se trezise că trebuie să trebuise să-şi pună maşina la dispoziția grupului.
Cu privirea fixată pe bara de protecție a Volvoului, încercă să-şi mai aline durerea din spatele înțepenit, dar în zadar. Se gândise că poate Winnie îl iertase pentru scena aceea oribilă de miercuri de la magazin, dar îşi făcuse iluzii. Doar pentru că nu fusese ostilă făţiş mai devreme, când o ajutase să curețe mizeria de după incendiu la magazin, nu însemna că uitase sau iertase. De fiecare dată când încercase s-o prindă singură, îl evitase şi îl refuzase când o invitase să vină acasă.

Fusese toată un zâmbet când vorbise cu oricine altcineva, răsese când Gigi probase pălării vechi, flecărise cu muncitorii care făceau curățenie le etaj, glumise cu Sălciile. Lui îi zâmbise numai o dată, iar el simțise cum i se usucă gura de emoție. Până astăzi nu dăduse mare atenție zâmbetelor lui Winnie. Acum ştia că începeau lent, apoi treptat îi invadau tot chipul.
Nu-i mulțumise pentru ajutorul dat, şi nu-i acordase atenție nici măcar o dată. Vechea Winnie i-ar fi spus să nu se deranjeze să ajute la curățenie. Bineînțeles că el ar fi insistat, iar ea l-ar fi copleşit cu atenție, ar fi lăsat totul ca să-i aducă o cafea, l-ar fi întrebat dacă nu vrea să mănânce ceva, şi în general l-ar fi enervat din cale-afară. Dar noua Winnie nu era nici pe departe la fel de dulce. Era însă încăpățânată, încrezătoare şi atât de seducătoare că nu se putea gândi la nimic altceva decât să facă dragoste cu ea din nou.

îşi dădu seama că în acea zi era prima oară când petrecuse mai mult de câteva minute îa magazin. Deşi ştia cât de mult iubeşte ea antichităţile, în sinea lui vedea magazinul ca pe un divertisment pentru o femeie bogată. Totuşi azi, văzând-o cum umblă cu obiectele şi cum îi povesteşte lui Gigi despre ele, îşi dăduse seama cât era de bună la ce făcea şi se simţise ruşinat.
Puse lalelele pe banchetă şi coborî din maşină. Nu-şi putea închipui ceva mai bizar decât s-o întrebe pe Sugar Beth dacă ştie unde este Winnie, dar refuza să le telefoneze Sălciilor. Se întrebă din nou ce se întâmplase în dimineaţa aceea între Winnie şi Sugar Beth. Gigi ştia, dar când încercase să scoată câteva amănunte de la ea, tăcuse mâlc.
Se răzgândi în legătură cu lalelele şi le luă din maşină. Poate dacă i le lăsa, se mai înmuia un pic. Trebuia să înceapă să-i facă curte soţiei lui şi, spre mirarea lui, ideea nu-i displăcea. îi plăcuseră întotdeauna provocările. Doar că nu se aşteptase niciodată ca Winnie să fie o provocare.
Sugar Beth veni la uşă. Era cu picioarele goale şi purta un tricou bărbătesc care-i ajungea până peste şol-duri. Picioarele acelea nesfârşite, părul blond ciufulit şi expresia îmbufnată aveau toate ceva de regină excitantă

întoarsă acasă. Era tot cea mai provocatoare femeie pe care o întâlnise vreodată, dar acum tot ce simţea era regretul pentru cei paisprezece ani pierduţi în care se gândise la ea în loc să-i acorde atenţie soţiei lui.
îi luă cu un gest smucit lalelele din mână.
— Pour moi? Ce drăguţ.
— Sunt pentru Winnie, şi nici măcar să nu-ţi treacă prin minte să-i spui că le-am adus pentru tine. Vorbesc serios, Sugar Beth. Gata cu glumele şi jocurile tale. Şi aşa ai făcut destul rău căsniciei mele.

— Oho, cineva dă vina pe alții din nou.
Avea dreptate.
îl prinse de încheietura mâinii şi-l trase în încăpere, privindu-l ca şi când ar fi fost o cutie mare de bomboane.
— Domnule, eşti exact ce mi-a recomandat doctorul. Am nevoie de distracție.
— Găseşte-o în altă parte. Se răsuci să plece, dar ea trecu pe lângă el şi se sprijini cu spatele de uşă, blocându-i calea. Te rog, Ryan. Mai mult toarse vorbele, ca o pisică, decât le rosti, ceea ce făcu să i se zbârlească părul de pe brațe. Tocmai mă luptam cu nişte rom. Stai un pic cu mine.
— Eşti beată?
— Perfect trează... dacă nu pui la socoteală glicemia serios crescută... Dar nu sunt prea sigură că o să rămân aşa.
— Uite ce-i, Sugar Beth, nu vreau decât s-o văd pe Winnie.
— Iar tot ce vreau eu e să uit câtă nevoie am să beau ceva.
— Păi bea!
— Din păcate, un pahar nu e niciodată de ajuns şi, înainte să-mi dau seama, dansez pe bar doar în chiloți.
— Aici nu e nici un bar, aşa că nu mi-aş face griji pentru asta.
îl cuprinse cu brațele pe după mijloc. El se dădu îna poi cu o mişcare bruscă, dar ea îl ținea strâns.
— Atunci ce-ai zice să-ți arăt chiloții, fără băutură?
Când se lipise de el, îi simțise în nări parfumul.
O prinse de umeri şi spuse cu o voce nu prea sigură:
— Ce încerci să faci?

— Am nevoie doar de puțină alinare, asta-i tot. A fost o lună tâmpită. Un an tâmpit. îşi lipi obrazul de pieptul lui

şi îşi strecură piciorul gol între picioarele lui. Mai ții minte cum era, Ryan? Noi doi. Mai ții minte că nu ne săturam unul de altul?
Ryan simți o greutate în piept.
— Cu mult timp în urmă.
îl privea printre pleoape, cu aceiaşi ochi albaştri-cenuşii ca ai soției lui.
— Nu mă respinge. Te rog.
Visase la clipa asta – Sugar Beth aruncându-se la pieptul lui – implorându'l s-o primească înapoi.
— N-o să spun nimănui dacă nu vrei, şopti ea. Doar în seara asta. Ce e rău în asta?
Era excitat. Cum ar fi putut fi altfel, când se freca de el aşa? Excitat. Dar nu tentat. Nici măcar pentru o clipă.
O apucă de umeri şi o dădu hotărât la o parte.
— îmi iubesc soția. Asta e problema.
— Măi să fie, câtă noblețe!
— Noblețea nu are nimic de-a face cu asta. Ea înseamnă totul pentru mine. N-aş trăda-o niciodată.
— Atunci pleacă dracului de aici.
Simți o undă de milă pentru ea, o dorință să-i spună că era prea bătrână pentru jocuri de genul acesta. Dar nu era el cel care să dea sfaturi, aşa că se răsuci, şi cu o înclinare scurtă din cap, plecă.
Vântul de martie îi foşni uşor prin păr în timp ce co-bora scările din față. Când ajunse la ultima, trase adânc aer în piept, dădu capul pe spate şi privi cerul, printre crengile copacilor. Poate că era doar imaginația lui, dar nu-şi mai amintea când văzuse ultima oară stele atât de strălucitoare, de perfecte. Zâmbi.
în casă, Sugar Beth se repezi la punga de Oreos pe jumătate goală, pe care o lăsase pe canapea. începu să mănânce cu poftă, şi între timp Cordon coborî tropăind scările, urmat de Colin şi apoi de Winnie.
— Chiar era absolută nevoie de asta? întrebă Colin strâmbând din nas dezgustat.

— întreabo pe ea.
Sugar Beth făcu un semn brusc cu capul spre Win- nie, apoi îşi îndesă un alt biscuit în gură.
Winnie privea spre uşă, cu o expresie absentă pe chip.
— L-ai supărat.
— Ca să nu mai spunem ce mi-ai făcut mie, spuse Colin aproape împungând-o cu degetul în față. Eşti ne-bună. Ar trebui să fii închisă. La dracu', eu o să fiu acela care o s-o facă!
Sugar Beth îl ignoră, ca să-şi poată vărsa furia asupra lui Winnie.
— Ajunge! strigă cu gura plină de biscuiți. Mica escapadă umilitoare din seara asta a pus ştampila cu Achitat pentru orice datorie mai aveam față de tine. Omul ăsta te iubeşte. Nu dă doi bani pe mine, şi în ceea ce mă priveşte, suntem chit. Şi dacă tu vezi lucrurile altfel, chiar nu-mi pasă. Ai priceput?
Complet absentă, Winnie dădu din cap aprobator.
Apăruse cu aproape zece minute mai devreme, urmată de Colin, li spusese lui Sugar Beth că fereastra din camera ei s-a blocat şi că avea nevoie de el s-o deschidă. Sugar Beth n-o crezuse nici o clipă. Winnie îl adusese pe Colin acolo pur şi simplu ca să creeze probleme. Se pare că ei doi savuraseră în tihnă o pizza, la Frenchman's Bride. Zău dacă chestia asta nu te ungea la suflet!
— Ai fost absolut neruşinată, continuă Winnie, cu privirea ațintită la uşă. Te-ai aruncat de-a dreptul pe el.
— M-am încolăcit în jurul lui ca un şarpe. Şi, crede-mă, că a remarcat şi el.
— îhm…
Sugar Beth aşteptă ca Winnie să-şi ia geanta şi să plece după Ryan. Ea însă luă vasul cu lalele albe şi urcă scările, parcă plutind, cu un zâmbet visător pe chip.

Sugar Beth clătină din cap dezaprobator când Win-nie dispăru.
— Femeia asta chiar face pe inaccesibila.
— Vino în bucătărie, spuse Colin. Iți fac o cană de ciocolată caldă.
— Nu există suficientă ciocolată pe lume ca să-mi fie de ajuns în seara asta.

Totuşi îl urmă.
— Chiar simți atât de mult nevoia să bei?
Ea reflectă la asta în timp ce el deschidea frigiderul.
— Nu. Sunt numai obosită. Şi frustrată.
— Noblețea e o chestie nasoală. Mirosi bănuitor laptele înainte să-l toarne într-o cratiță, apoi scoase o cutie veche de cacao din dulap. Chiar ai fost alcoolică sau şi asta este una dintre exagerările tale?
— Să zicem numai că abia aşteptam să mă îmbăt. Ziua în care am comandat pentru prima dată apă minerală a fost ziua în care am început să mă plac.
— Cu cât timp în urmă se întâmpla asta?
— Chiar înainte să-l cunosc pe Emmett. Până atunci singurul mod de a face față unei crize era să beau.
— Iar acum faci asta cu zahăr.
— Şi grăsimi. Nu uita grăsimile.
Puse cratița la foc potrivit, apoi se întoarse s-o studi-eze, iar privirea leneşă din ochii lui de culoarea jadului îi dădu fiori.
— Porți ceva pe sub tricoul ăla?
— Sigur că da.
El ridică întrebător dintr-o sprânceană.
Ea îşi spuse în sinea ei să nu fie obraznică, dar se născuse să fie rea.
— Gardenia albă a lui Tallulah.
Ar fi trebuit să-şi dea seama că nu era cazul să se pună cu un maestru. Buzele se arcuiseră într-un surâs

subțire, în timp ce ochii îşi continua examinarea, cu o privire din ce mai leneşă. Tot trupul îi fu zguduit de o undă de şoc. In timp ce el se distra, ea se întoarse intenționat cu spatele să vadă unde sunt cănile şi bolul cu zahăr. Nu fusese complet cinstită în legătură cu gardenia albă. Mai purta şi o pereche de chiloței bikini albaştri cu un elastic îndoielnic.
Atenția lui Colin era împărțită între cratița cu lapte şi picioarele ei. Odată cu tăcerea crescu şi tensiunea din bucătărie, dar se părea că numai pe ea o deranjează asta. De ce Colin nu pleca pur şi simplu? Chiar ştiind că Winnie era sus, nu se simțea în siguranță, iar când

el turnă ciocolata fierbinte, era gata să-şi iasă din fire. Mai că o făcu când, în cele din urmă, el vorbi:
— Toată lumea din oraş vorbeşte despre cum i-ai salvat viața lui Winnie aseară.
— Mai degrabă i-am pus piedică când a ajuns la uşă, după care am târât-o afară ca să creadă toți că am salvat-o.
El zâmbi şi ridică cana în semn de toast:
— Bravo.
— Ți-ai petrecut mult prea mult timp cu mine.
— Interesant e că Winnie nu mi-a pomenit nimic de asta.
— E prea diabolică. încă adună muniție împotriva mea.
— Probabil că aşa se explică, în cazul ăsta.
Scoase telefonul mobil din buzunar. Ea se încruntă când formă un număr. El aşteptă, ascultă. Ea auzi sunetul slab al unui robot telefonic.
— Ryan, Colin la telefon. Winnie rămâne la Sugar Beth în seara asta, dar şi-a lăsat maşina la mine acasă. Vorbim mâine.
închise, iar Sugar Beth se încruntă la el.

— Ai de gând să-i spui că i-am făcut o înscenare, nu?
— E tentant, dar cred că o să o las pe Winnie să facă asta.
îi studie din nou cu atenție picioarele.
— Termină!
— Deci eşti hotărâtă să-mi dai papucii?
— Categoric.
îşi dădu seama că în vocea ei se insinuase o mică provocare ciudată.
El mai făcu un pas spre ea.
— Sper că e de la sine înțeles că nici prin cap nu mi-ar trece să te presez ca să te fac să te răzgândeşti. Regulile britanice privind fair-play-ul şi chestii de genul ăsta, adăugă făcând încă un pas.
— Colin...
— Sigur, acum sunt american. îşi lăsă mâinile să alunece peste brațele ei, lăsând în urmă un val de senzații. Iar noi, yankeii, suntem genul agresiv.
— O, Colin...

Nu avu ocazia să mai spună ceva pentru că o săruta din nou, iar ea îl lăsa, îi întorcea sărutul, îi căuta limba şi o lăsa pe a ei în voia lui. El îşi folosi genunchiul ca să-i depărteze coapsele şi o cuprinse pe sub tricou.
— Dumnezeule, Sugar Beth, murmură fără să-şi dezlipească gura de a ei. Eşti minunată.
Căldura mâinii lui îi pătrunse sub piele prin chiloți. Era copleşită de o dorință atât de puternică încât se simțea vlăguită. Era vlăguită. Pur şi simplu nu mai putea să facă asta._
— Nu. II împinse. Nu te las să mă transformi în cine ştie ce provocare sexuală. Vorbesc serios, Colin. Nu sunt o redută pe care s-o cucereşti doar ca să-ți dovedeşti că poți.

Ochii lui se întunecară, iar buzele care, cu doar câte-va clipe înainte fuseseră moi, se strânseră.
— Aşadar, asta crezi tu despre mine?
Ea îşi frecă braţul, îşi trecu o mână prin păr şi clătină încet din cap.
— Nu. Eşti agresiv, dar nu eşti un animal de pradă. Nu vrei să-mi faci rău.
— Exact. De ce m-aş obosi când tu însăţi faci treaba asta atât de bine? Nu pot decât să sper că o să fii într-o dispoziţie mai bună când o să ne vedem dimineaţă.
— Dimineaţă?
— Ţi-am promis că o să te ajut să cauţi la gară şi prin casă. Doar n-ai uitat. Să zicem la ora zece?
Era cea mai proastă idee să petreacă dimineaţa cu el, dar avea nevoie de ajutorul lui. Şi indiferent ce avea el în gând, nu intenţiona să-l lase s-o copleşească din nou cu sărutări.
— Bine, spuse. La ora zece.
în general lui Gigi nu-i plăcea prea tare la biserică. Uneori predicile erau acceptabile – pastorul Mayfair era destul de simpatic iar Şcoala de duminică fusese relativ interesantă azi –, dar în general nu se dădea în vânt după Biblie, care avea mult prea multe părţi deprimante şi, după părerea ei, celor sub şaptesprezece ani ar trebui să le fie interzisă din cauza violenţei. Totuşi, în dimineaţa

asta nici măcar nu se sinchisise că lui loan Botezătorul îi fusese tăiat capul, fiindcă mama ei se strecurase în strană lângă ea chiar înainte să înceapă slujba.
Gigi ar fi vrut să găsească un mod de a schimba locurile, pentru ca mama ei să fie la mijloc, lângă tatăl ei. Cu toate astea, se priviseră peste capul ei şi zâmbiseră, deşi Gigi n-ar fi putut să spună dacă erau zâmbete adevărate

sau numai zâmbete de genul „hai să fim politicoşi de dragul copilului11. Predica era în toi, iar ea se chinuia să-şi înfrângă imboldul de a-şi sprijini capul de umărul mamei ei, aşa cum făcea când era mică.
Ba chiar se îmbrăcase cu o fustă şi cu o bluză abso-lut penibile de la Bloomingsdale fiindcă voia s-o facă fericită pe maică-sa. încă nu se hotărâse cu ce avea să se îmbrace la şcoală săptămâna viitoare, dar începuse să se gândească să renunțe la chestiile alea Goth. Cu o zi înainte, Sugar Beth îi spusese că era o modă excelentă pentru clasa a opta, dar felul în care o spusese o cam făcuse pe Gigi să simtă că nu face altceva decât să-i copieze pe toți ceilalți, în loc să fie ea însăşi.
Aseară fusese să mănânce la Clubul spaniol cu Gwen şi cu Jenny, dar părinții ei erau atât de preocupați de propriile lor probleme că încă n-o întrebaseră despre asta. în mare, era bucuroasă că nu-şi mai băgau nasul în treburile ei, dar ar fi fost drăguț dacă ar manifesta un pic de interes. Mai ales mama. Gigi începea să-şi dea seama că poate maică-sa nu era chiar perfectă cum îşi închipuise ea. Iar prin ce trecuse ea în liceu era mult mai rău decât orice situație prin care trecea Gigi.
După slujbă părinții ei mai zăboviră o vreme ca să stea de vorbă cu prietenii, dar nu vorbiră prea mult între ei. Când în cele din urmă porniră spre parcare, Gigi rămase intenționat în urmă.
— Mulțumesc pentru lalele, o auzi pe maică-sa spunând.
Taică-său îi dăduse flori maică-si?
— Când le-am văzut, m-am gândit la tine, răspunse el.
„Bravo, tată."
— Zău? De ce?
„Oho. Precis o să spună ceva stupid.11

— Fiindcă sunt frumoase. Ca tine.
O să borască. Chiar aici, în parcare.
Dar maică-sa nu era aşa de pretenţioasă, şi păru că roşeşte. Taică-său profită de ocazie şi atacă direct:
— Nu vrei să mâncăm diseară la Inn? Poate pe la şapte? Dacă nu ai alte planuri.
Gigi uită şi să respire.
Maică-sa ezită o clipă înainte să răspundă:
— La Inn ar fi drăguţ.
„Da!"
— N-o să fim decât noi doi, e bine? Gigi are de terminat un proiect.
„în două săptămâni."
— O, da. Foarte bine.
— Dar dacă vrei să vină şi ea... poate că ar reuşi să lucreze la proiect în după-amiaza asta.
Gigi spera că maică-sa n-o să fie fraieră.
— Nu. E foarte bine.
„Bravo, mamă!"
Taică-său ţinu portiera de la Mercedes deschisă, şi maică-sa se urcă. Gigi ar fi vrut să vină acasă cu ei, dar taică-său nu încercă s-o convingă. Surâse doar, închise portiera după ea şi făcu cu mâna.
Pe drum spre casă, în maşina lui, Gigi medită la ceea ce se întâmplase şi, cu cât se gândea mai mult, cu atât mai tare se îngrijora. In cele din urmă dădu radioul mai încet.
— O întrebi despre magazin?
— Poftim?
„ – Când vă întâlniţi diseară, întreab-o despre magazin. Ii place să vorbească despre asta. Şi n-o întreba despre banii pe care-i pierde cu el. întreab-o cum hotărăşte ce va pune în vitrină şi cum ştie ce să cumpere. Chestii de genul ăsta. Chestii care să arate că te interesează.
— Bine, răspunse el încet.

— Şi indiferent cu ce e îmbrăcată, nu întreba dacă e ceva nou. Aşa faci mereu. Ea se îmbracă cu ceva ce a mai purtat de un milion de ori, iar tu întrebi dacă e nou.
— N-o să fac nici asta.
— Aşa faci mereu. 300
Susan Elizabeth Phillips
— Altceva? zise el cu un început de sarcasm în glas.
— îi place să vorbească despre cărți. Şi spune-i iar că e frumoasă. Chiar i-a plăcut asta. Şi poate că ar trebui să-i spui că are dinți frumoşi.
— Asta spui despre un cal, nu despre o femeie.
— Mie mi-ar plăcea dacă un băiat mi-ar spune că am dinți frumoşi.
— în regulă, o să-i fac un compliment legat de dinți. Mai e ceva?
— N-o întreba de Sugar Beth, tată. încă mai au probleme de rezolvat.
— Crede-mă, n-am să fac asta.
Ştia că era curios în legătură cu ce se întâmplase cu o dimineață în urmă, iar ea se gândi să-i spună că ştia despre toate chestiile alea din liceu, dar era prea stânjenitor.
Tocmai se pregăteau să vireze pe Mockingbird Lane, când Lexusul lui Colin trecu pe lângă ei, în direcție opusă. Gigi făcu cu mâna.
— Hei, Sugar Beth se duce undeva cu Colin.
— Dumnezeu să se îndure se sufletul lui!
capitolul 19
„Richard, îmi vine să te pocnesc!" afirmă ea.
Zâmbetul se lărgi, iar ea zări o frântură de dinți albi minunați. „Nu cred că ai putea, draga mea."
Georgette Heyer, Corintianul
Sugar Beth arăta ca o reclamă la Pepsi diet, una din-tre acelea pentru televiziune făcute la o stație de benzi-nă din deşert. în timp ce se îndrepta agale spre maşina lui în jeanşii ei strâmți, tricoul scurt deasupra buricului şi

pălăria de cowboy din paie, parcă era toată numai coapse, o splendidă ciudățenie genetică de femeie, prea înaltă, prea subțire, cu picioarele prea lungi. Părul blond şi drept îi plutea cu mişcări uşoare pe umeri. îşi legăna brațele cu mişcări unduitoare de o parte şi de alta

a trupului, iar în mână îi atârna o jachetă de blugi. El începu să transpire cu mult înainte de a ajunge la gară.

— Eşti tăcut în dimineața asta.

— N-am absolut nimic de spus.

Parcă maşina cu mişcări bruşte, coborî şi porni pe asfaltul sfărâmat spre uşă, unde – de vreme ce cheia era la ea – trebui să o aştepte, timp în care urmări din nou tot spectacolul. Mersul relaxat şi legănat, eleganța picioarelor infinite, înclinarea grațioasă a trupului. Tricoul strâmt i se ridică când începu să urce treptele; betelia jeanşilor coborî şi începu să se joace de-a v-ați ascunselea cu buricul ei. Până când ea deschise uşa, fusese copleşit de o dorință arzătoare. „Lasă-mă să ți-o trag!"

— Dumnezeule, ce te roade?

Pentru că orice răspuns care îi venea în minte era obscen, îi ignoră întrebarea. îi trânti în mâini o pereche de mănuşi de lucru şi îi arătă cu mâna către partea din spate a depoului.

— O să ne apucăm sistematic de treabă, începând din spate.

— Cum spui tu.

Când sosise în Parrish arăta istovită, dar acum nu mai arăta aşa. Tenul ei îşi recăpătase strălucirea, iar păr-ul elasticitatea. El îşi dorea să creadă că fusese revitalizată de dragostea făcută cu el, că o umpluse cu un elixir magic care o făcuse să-şi recapete strălucirea. Aproape că o auzea bătându-şi joc de chestia asta. „Minciunile pe care, voi, bărbații, vi le spuneți singuri. „

— Alteța voastră, aveți de gând să stați acolo toată ziua sau mă ajutați să mut lada asta?
— Ce dracu', Sugar Beth, lasă-mă să mă concentrez!
— La ce? Te holbezi la zid de cinci minute. Ori îl demolezi pe nenorocit, ori vii aici şi mă ajuți.
— înjuri mult prea mult.
— „Nenorocit11 nu e o înjurătură. E o figură de stil.
Colin fusese posomorât toată dimineața, dar Sugar Beth nu-l slăbi, pentru că se pricepea la clădiri şi construcții. Avea nevoie de el pentru a descoperi ceea ce ei îi scăpase, iar dacă în acea zi sfârşeau cu mâna goală, atunci avea nevoie de sarcasmul lui pentru a se consola.

— Locul ăsta nu e aşa rău cum pare. Dădu lada deoparte. Are nevoie de un acoperiş nou, mai sunt şi stricăciuni făcute de scurgerile de apă, dar structura practic este bună. Tallulah avea dreptate. Cineva ar trebui să-l restaureze.
— Nu te uita la mine. Eu nu-mi permit nici măcar să-mi îndrept aripa de la maşină.
— Pentru ce nu vorbeşti cu Winnie despre gară? Con-siliul de planificare şi dezvoltare ar putea cel puțin să analizeze problema.
— Eu sunt ultima persoană pe care consiliul ar asculta-o.
— Restaurarea ar costa bani serioşi, asta e sigur.
— E o nebunie.
Dar exact în clipa în care cuvintele îi ieşiră din gură, în minte îi răsări imaginea unui magazin cu cărți pen-tru copii, completat cu un vagon de tren în miniatură, trenulețe, semnale luminoase şi un cufăr plin cu costume. Oftă.
— Ce este?
— Aş vrea ca Jewel să fie mai interesată de vânzarea cărților pentru copii. Locul ăsta n-ar fi o librărie minu-

nată cu cărți pentru copii? Oricum nu şi-ar putea permite să-l renoveze chiar dacă ar fi interesată.
— Este un loc minunat pentru asta. Dar are mai mult spațiu decât este necesar pentru o librărie pentru copii.
— Nu şi cu o cafenea alături.
Nu ştia de unde îi venise ideea, iar el ridică din sprâncene în timp ce o studia mai de aproape. Ea se întoarse şi se duse în spate. Unele lucruri erau prea fanteziste chiar şi pentru a visa cu ochii deschişi la ele.
Colin ciocăni pereții, cercetă spațiile de depozitare şi se folosi de orice prilej pentru a mârâi la ea. în cele din urmă îi spuse că se urcă în pod.
— N-am ştiut că există şi pod.
— Şi ce-ai crezut mai exact că se află deasupra tavanului? o întrebă pe acelaşi ton tăios pe care ea şi-l amintea din liceu.
„Ți-ai imaginat că vei obține această informație prin osmoză, domnişoară Carey, sau deschizi cartea?"
Amintiri de neuitat
303
II urmă în încăperea casei de bilete, unde el se urcă pe un birou vechi şi deschise un chepeng din lemn de deasupra capului. In timp ce îl urmărea intrând fără efort prin deschizătură, fu străbătută de un val de dorință. Întâi îi dispăru pieptul, apoi restul corpului, totul intr-o mişcare lipsită de orice efort. Ea ar fi vrut să simtă din nou acel trup viguros strâns lipit de ea, în ea. Se trase intr-o parte.
El reapăru după cinci minute, arătând mai murdar şi mai rezervat.
— Nimic. Hai să ieşim de aici.
Ea sperase ca Winnie să fie la remiza trăsurilor şi să acționeze ca un tampon între ei în timp ce vor cerceta încăperile, dar la uşă îi întâmpină numai Gordon. Colin

continuă să-i vorbească foarte tăios şi până când ajunseră în atelier, ea îşi pierduse răbdarea cu el.
— Hai s-o lăsăm baltă! Cercetez eu restul.
— Corect. Mai ales că te-ai descurcat atât de bine până acum.
El îndepărtă plasticul. Ea scrâşni din dinţi şi îl privi. El dădu deoparte scara, se uită sub prelată şi studie o pereche de cizme din piele crăpate şi murdare de vopsea pe care ea le găsise la o explorare anterioară.
— Nu le-ar fi lăsat aici dacă n-ar fi intenționat să se întoarcă, spuse ea.
7 Cine ştie?
în timp ce el punea cizmele la locul lor, sub banc, Sugar Beth se gândi la Tallulah şi la amărăciunea care le afecta pe femeile care îşi defineau viața numai prin intermediul relațiilor cu bărbații.
In cele din urmă nu mai rămase nici un loc unde să caute şi nimic altceva de făcut decât să închidă.
— îmi pare rău, Sugar Beth.
Ea sperase ca sarcasmul lui s-o ajute, iar acum trebuia să se străduiască să-şi păstreze stăpânirea de sine.
— C'est la vie, cred.
— Mai lasă-mă vreo două zile, spuse el mai blând. O să mă gândesc la ceva.
— E problema mea, nu a ta.
— Totuşi.

Ea nu mai zăbovi acolo. îl lăsă stând pe alee şi se îndreptă înapoi spre casă. în timp ce închidea uşa, îşi spuse din nou că descoperirea picturii în acea zi nu avusese nici o clipă prea mari şanse de izbândă. Nu ar fi trebuit să-şi facă atâtea speranțe.

Nu trecură nici cinci minute şi apăru şi Winnie, cu mâinile pline cu pungi de cumpărături. Gordon mârâi la ea când îl ocoli.
— Câinele ăsta e periculos?
Sugar Beth îşi adună toată energia ca să răspundă:
— Până acum, tu şi cu mine suntem singurele pe care nu le place.
— Pentru ce ai ține un astfel de animal pe aici?
— O lecție de umilință.
Winnie privi în jos spre Gordon, care încă mârâia.
— încetează imediat.
El se retrase doar atât cât să blocheze intrarea spre bucătărie, astfel ca ea să treacă peste el.
— Am făcut câteva cumpărături, spuse ea. I-am spus lui Gigi să vină la prânz. Sper că nu ai nimic împotrivă.
— Nu. Gigi îmi place.
Implicația răspunsului ei n-o deranjă deloc pe Winnie. începu să despacheteze alimentele şi să fredo-neze. Sugar Beth observă ce anume cumpărase. Totul era proaspăt şi nu era nici o cutie cu înghețată de mentă cu bucățele de ciocolată. Goli coşul de gunoi, apoi puse o pungă nouă de gunoi în el.
— Pari supărată, îi spuse Winnie.
— Mi s-a rupt o unghie.
— E vorba de pictură, nu-i aşa? Colin spunea că urmează să te ajute astăzi s-o cauți. Probabil că n-ați găsit nimic.
— Dacă nu ții seama de păianjeni.
— Şi acum ce-ai de gând să faci?
— Nu ştiu. Poate să vorbesc din nou cu cei din clubul de canastă al lui Tallulah. Să încerc să descopăr dacă mai avea şi alți confidenți.
— Din câte ştiu eu, nu. Era atât de critică încât majoritatea oamenilor o evitau. Nu pot să cred că cineva

ca Lincoln Ash s-a putut îndrăgosti de o persoană atât de acră.
— Nu cred că a fost mereu aşa. Tatăl meu spunea că avea haz când era tânără.
— Tatăl nostru. Aş vrea să te aud măcar odată spunând asta, Sugar Beth.
— Poate ar fi mai bine să consulți buletinul meteorologic. Ultima dată când m-am uitat eu, în iad nu aşternuse o pojghiță de gheață.
— După o vreme nu oboseşti să tot continui să fii afurisită?
— Asta tu să-mi spui.
— Eu cred că trebuie să recunoşti autoritatea experți-lor în materie.
Continuară aşa un timp, adresându-şi insulte şi în general păstrându-şi buna dispoziție, lucru care abătea în mod bine-venit atenția lui Sugar Beth după dimineața deprimantă. După atâția ani de respectabilitate şi respect al regulilor, loviturile lui Winnie era mai neîndemânatice decât cele ale lui Sugar Beth, dar compensau prin aplicarea lor cu zelul unui proaspăt convertit. Oricum, în cele din urmă Winnie se linişti şi se concentră asupra salatei ei.
Sugar Beth urcă la etaj să se spele de murdărie şi să o sune pe Delilah. După aceea privirea i se îndreptă spre Frenchman's Bride. Colin spusese că avea de gând să scrie în acea zi, dar era afară şi muncea la zidul lui.
Când se întoarse jos, auzi zumzăitul unui mic spiri- duş în bucătărie.
— Orzo. Winnie se uita încântată în castronul din ceramică colorată al lui Tallulah. Ouă fierte tari, roşii, semințe de pin şi un avocado care va veni curând. Lui Gigi o să-i placă tare mult salata asta.
Sugar Beth se gândi să-i mai treacă timpul stârnind o altă dispută.

— Nu mureai dacă-mi mulțumeai pentru ce-am făcut seara trecută. Dacă nu mi-aş fi făcut atât de bine treaba, încă ai mai crede că soțul tău e nebun după mine.
Dar Winnie alese ea câmpul de bătălie şi ripostă cu măiestrie:

— Te culci cu Colin, nu-i aşa?
— Mda, asta e exact informația pe care să o destăinui celui mai mare duşman al meu.
— Mi-am dat seama că se petrecea ceva între voi doi din seara recepției. Dar ți-ai găsit un partener pe măsură. Colin e un bărbat cu capul pe umeri.
— în momentul ăsta, al meu e mult mai pe umeri decât al lui.
— Sincer, mă îndoiesc de acest lucru. Winnie străpunse o roşie. Indiferent cum ai încerca să-l manipulezi, n-o să se însoare niciodată cu tine.
— Nici nu vreau să se însoare.
— Dacă ți-ar legăna pe la nas un diamant, i-ai smulge brațul ca să i-l iei.
Sugar Beth ridică din umeri.
— Crezi ce vrei.
Devenind serioasă, părea să fi renunțat la distracție. Winnie lăsă jos roşia, îşi şterse mâinile pe un prosop de hârtie şi se sprijini de blat.
— Vorbeşti serios, nu-i aşa?
Ea încuviință din cap.
Dar dacă se aşteptase ca Winnie să bată în retragere, se înşela pentru că ochii îi sclipiră de furie.
— încerci să mai pui un scalp în panoplia ta. Nu-ți pasă dacă îl răneşti. Vrei doar să-l adaugi la colecția ta. Iar el este atât de amorezat încât nu înțelege care sunt urmările.

— Ba le înțelege foarte bine. Tot încerc să-i dau papu-cii de marți seara, dar nu vrea şi pace.
Asta o nelinişti pe Winnie.
— Nu te cred. De ce ai vrea să-l părăseşti? E bogat, cunoscut... strălucit. Frenchman's Bride e a lui. Şi este cel mai sexy bărbat din Parrish, cu excepția lui Ryan. Şi are mai mult caracter decât toți foştii tăi soți la un loc.
— în orice caz, mai mult decât doi dintre ei. Când spuneai că o să ajungă Gigi aici?
— Nu-mi spune că nu te simți atrasă de el. Am văzut cum vă purtați amândoi când sunteți împreună.
— Las-o baltă, pricepi?
— Măi, să fie. Am atins un punct sensibil?
Amintiri de neuitat
307
Tot ce putu să facă Sugar Beth fu să încuviințeze din cap.
Asta îi dădu de gândit lui Winnie şi se întoarse să se concentreze asupra salatei ei. Sugar Beth luă o înghițitură de cafea rece. Se scurse un minut, apoi altul. In cele din urmă, Winnie lăsă cuțitul jos.
— Am rămas intenționat însărcinată cu Gigi.
Sugar Beth aproape că se înecă cu cafeaua.
— Asta e cu siguranță o chestie pe care nu trebuie să io spui celui mai mare duşman al tău.
— Probabil că nu. Sparse un ou fiert tare de marginea castronului. Mi-au trebuit paisprezece ani ca să mă revanşez față de el. Nu credeam că ştie, dar ştia. Şi n-a spus niciodată nimic. S-a lăsat ros de resentiment. O bucată de coajă de ou căzu pe jos, dar ea nu observă. Ce mai cuplu am fost. El a suferit într-o tăcere nobilă, iar eu mi-am hrănit vinovăția plătind mai mult decât merita. Apoi te-am învinuit pe tine pentru tot ce mergea prost în mariajul nostru. Aşa că atunci când e vorba de noi două, Sugar Beth, care dintre noi este cea mai mare păcătoasă?

— Mă depăşeşte. Nu mă pricep să emit judecăți în privința moralității.
— Pari să fi emis câteva în ceea ce te priveşte.
— Da, dar asta e uşor.
Winnie culese o bucată de coajă de ou din castron, cu o expresie distantă pe față.
— Gigi ar spune că renunț la puterea mea.
— Faci o treabă al dracului de bună recâştigându-ți-o.
Winnie zâmbi.
— Ryan m-a invitat să ieşim la cină diseară.
— Nu trebuie să ți-o pui cu un băiat doar pentru că îți face cinste cu o friptură.
— O să-mi amintesc chestia asta.
Gordon începu să latre la sosirea lui Gigi. De data asta purta jeanşi şi un tricou cu sigla Universității Mississippi.
— Tata e din nou cu adevărat furios pe Sugar Beth. Nu voia ca eu să vin aici. Ce faci?

— Vino să vezi ce-am pus în salată, spuse Winnie înainte ca Sugar Beth să poată răspunde.
Gigi îl mângâie pe Gordon care se gudura la picioarele ei, apoi veni să examineze salata.
— Orzo! E tare de tot. Şi avocado. Nu pune şi pui în ea, bine?
Scoase o bucată de roşie cu degetele cu bale de la câine, ceea ce aproape că îi provocă un atac de apoplexie lui Winnie.
Sugar Beth îşi clăti cana de cafea.
— Vă las pe amândouă cu treburile voastre.
— Nu pleca, spuse Gigi.
— Am treburi de făcut.
încerca să le lase singure un timp, dar Winnie îşi luă o expresie tăioasă.

— Acum poți înțelege exact cât de lipsită de considerație este de fapt mătuşa ta, Gigi. Am pregătit un prânz bun pentru noi toate, dar ei îi pasă oare? Nu, nu-i pasă.
Sugar Beth nu voia ca Winnie să bănuiască cât de bine se simțea pentru că fusese inclusă şi ea.
— Bine, dar o să schimb farfuriile în ultima clipă, aşa că nu încercați să vă distrați punând otravă în mâncare.
— Vă purtați atât de ciudat, fetelor.
Zece minute mai târziu erau aşezate la masa pliantă din lemn de cireş din living, cu salata, cu chiflele şi cu paharele mari din sticlă cu ornamentații ale mătuşii Tallulah, pline cu ceai rece dulce.
— Te-ai hotărât ce o să porți la întâlnirea de diseară? o întrebă Gigi pe mama ei.
— Nu e o întâlnire. Eu şi tatăl tău cinăm împreună, atâta tot.
— Cred că ar trebui să împrumuți ceva de la Sugar Beth.
— Nu mă întâlnesc cu tatăl tău în hainele lui Sugar Beth!
— Numai o bluză sau ceva de genul ăsta. N-o să-şi dea seama. Ale ei sunt mai sexy decât ale tale.
— O idee bună, spuse Sugar Beth. O să-ți dau una mică şi mulată pe care am cumpărat-o de la Target

iarna trecută pe care să o asortezi la setul ăla cu pulover Neiman de caşmir cu care te-am văzut săptămâna trecută.
— încearcă din nou să te enerveze, mamă.
Sugar Beth îşi ascunse un zâmbet.
— Puştoaico, dacă îmi strici distracția, ai zburat de aici.
Gigi se aplecă ca să fie mai aproape de ele.
— Vine să o ia la şapte. Machiaz-o tu, Sugar Beth.
— O să mă machiez singură, ripostă Winnie.

— Sugar Beth îşi face ochii mai bine.
— Asta e adevărat. Chiar îmi cunosc ochii. O privi pe Gigi. Şi părul. Ce-ai spune să-ți uniformizez puțin noua coafură?
— Cred că trebuie.
Conversația lor trecu la alte lucruri şi, fără să se fi gândit la ceva, Sugar Beth se trezi povestindu-le despre Delilah, omițând doar problemele financiare pe care i le provoca.
Gigi strâmbă din nas.
— Nu este cam nasol? Să ai o fiică vitregă atât de bătrână?
Winnie zâmbi şi puse mâna pe mâna fiicei ei.
— Iubirea e un lucru ciudat, Gigi. Nu prea ştii nici-odată exact când o să te lovească sau cât de tare o să te lovească.
Cel puțin aici, Sugar Beth şi malefica ei soră vitregă erau întru totul de acord.
Colin stătea cu spatele la peretele barului din holul hotelului Peabody Memphis, şi încerca să nu se lase copleşit de vinovăție, având de gând să se îmbete serios. Sudiştii spuneau că delta fluviului Mississippi începea din holul hotelului Peabody, dar locul era cunoscut mai bine pentru rațele de aici. De mai mult de şaptezeci şi cinci de ani, la ora unsprezece dimineața, un mic cârd de rațe sălbatice țopăia de-a lungul unui covor roşu în sunetul marşului King Cotton March al lui Sousa şi îşi petrecea ziua bălăcindu-se în fântâna de travertin lustruit din hol. Dar acum era seară. Rațele se duseseră la culcare, iar lumina difuză arunca o strălucire întunecată peste grandoarea holului în stil renascentist italian,

cu podele de marmură, plafon din sticlă mată şi mobile europene elegante. în mod normal nu ar fi mers o sută de kilometri cu maşina numai ca să se îmbete, dar îi

plăcuse întotdeauna Peabody şi, după ce îşi petrecuse după-amiaza aşezând pietre în ioc să scrie, acest loc i se păruse la fel de bun ca oricare altul, aşa că îşi luase lucruri pentru o noapte şi părăsise Frenchman's Bride.

— Colin?

Fusese atât de preocupat să se dispreţuiască pe sine încât nu o observase pe roşcata atrăgătoare apropiindu-se. Carolyn Bradmond era una dintre acele femei dinamice şi puţin pretenţioase a căror companie îi plăcea cel mai mult. Era inteligentă, sofisticată şi prea pasionată de cariera ei ca să se implice emoţional în vreo legătură. Femeia ideală pentru Colin Byrne... Atunci pentru ce nu-şi adusese aminte nici măcar în treacăt de ea de când o văzuse ultima oară cu cinci luni în urmă?

Se ridică pentru a o întâmpina.

— Bună, Carolyn. Ce mai faci?

— Cât se poate de bine. Cum merge noua carte?

Era una din cele două întrebări pe care oamenii le pun cel mai des scriitorilor şi, dacă o invita să i se alăture, nu i-ar fi trebuit mult timp ca să ajungă şi la cealaltă.

„Colin, întotdeauna mi-am dorit să aflu. De unde vă luaţi, voi scriitorii, ideile?"

„Le furăm."

„De la extratereştri."

„Există un depozit lângă Tulsa..."

Nu avea puterea să poarte o astfel de conversaţie, aşa că rămase în picioare şi sporovăiră până când ea pricepu aluzia şi plecă. Când pianistul de la micul pian din bar trecu la Gershwin, îşi termina al treilea whisky şi îl comandă pe al patrulea. înainte ca Sugar Beth să apară intempestiv la uşa lui, se mândrea cu modul în care îşi limitase înclinările romantice la pagina scrisă. Dar cum să se distanţeze un bărbat de o femeie ca ea?

N-o putea lăsa să plece din Parrish. Nu încă. Nu până când nu vor fi trecut prin experienţa nenorocită şi devastatoare a unei relaţii. Aveau nevoie de timp, dai

ea nu voia să li-l acorde. în schimb, se hotărâse să fugă de îndată ce va avea ocazia. Şi nu era drept.
îşi aminti expresia ei gânditoare în timp ce privea în jurul ei prin gară şi vorbea despre transformarea ei într-o librărie pentru copii. Locul ei era în Parrish. Aparținea acestui oraş. îi aparținea lui.
Vinovăția îl copleşi şi mai adânc. Pianistul îl aban-donă pe Gershwin pentru Hoagy Carmichael. Colin îşi termină băutura, dar alcoolul nu-i oferi izbăvirea după care tânjea.
Astăzi descoperise pictura lui Sugar Beth şi nu spusese un cuvânt.
Ryan nu fusese niciodată mai atent. îi puse lui Win- nie o mulțime de întrebări în legătură cu magazjnul şi părea cu adevărat interesat de răspunsurile ei. îi făcu complimente privitoare la părul ei, la ținuta ei, la bijuteriile ei şi la dinții ei, pentru Dumnezeu. Nu-i făcu complimente pentru hainele ei, lucru care o interesa pe ea, de vreme ce le purta pe ale lui Sugar Beth, o bluză neagră de prost gust, legată cu şiret în față şi o fustă albastră de seară pe care – într-un moment de nebunie – o tăiase şi o tivise la mijlocul coapsei. Era o oarecare senzație de noutate să arate ca o prostituată, dar nu-şi dorea neapărat să mai repete această experiență, şi era bucuroasă că el părea dezamăgit doar o idee de decolteul ei adânc şi de fusta scurtă.
Având în vedere atenția pe care i-o acorda, probabil că ar fi trebuit să se bucure mai mult de această seară, dar nu era aşa, pentru că totuşi uriaşa povară născută din înşelătoria ei şi resentimentul lui stătea între ei la masă. Ryan ignora povara, purtându-se ca şi când cu-vintele furioase şi reținute cu care o atacase săptămâna trecută la magazin nu ar fi fost rostite niciodată. Iar ea obosise

să fie întotdeauna cea care dezgropa sentimentele lor, aşa încât nu aduse nici ea vorba despre asta.

— Scoicile St. Jacques sunt bune.7 o întrebă el.

— Delicioase.

După cuvintele pe care el i le spusese lui Sugar Beth seara trecută, ea îşi dorea din partea lui emoție,

de pasiune, dar el discuta cu chelnerul, îşi făcea semne cu mâna cu Bob Vorhees aflat în cealaltă parte a sălii, făcea comentarii despre vin şi vorbea cu ea despre toate lucrurile lipsite de importanță. Chiar mai rău, nu părea atins de acele mici descărcări uimitoare de electricitate sexuală care începuseră să o bântuie pe ea în cele mai neaşteptate momente – când auzea vocea lui la telefon, când îl zărea la volanul maşinii sau la biserică în acea dimineață când brațul lui îl atinsese pe al ei în timpul liturghiei. Şi cum să se descurce cu acel val de dorință şocant, care îi înmuiase picioarele, care o copleşise seara trecută când el îi respinsese avansurile lui Sugar Beth?

Te gândeşti tot timpul doar la sex!

Terminară cina şi comandară cafea. Intr-o bună zi îi va spune că Sugar Beth îi înscenase totul, dar nu acum.

El achită nota, iar povara îi urmă în maşină. Ea ştia că tipicurile mariajului lor erau prea adânc înrădăcinate pentru a fi schimbate uşor, şi nu ar fi trebuit să-şi facă atâtea speranțe pentru această seară. Ea va fi întotdeauna vânătorul, iar Ryan vânatul. Ea va fi adoratoarea, Ryan, obiectul adorației ei. Dar îşi pierduse voința de a-şi juca rolul.

El luă un viraj prea strâns, şi ea îşi dădu seama că se îndreptau spre marginea de sud a oraşului şi nu spre Mockingbird Lane.

— Vreau să mă întorc la remiza trăsurilor.

Răspunsul lui fu blocarea automată a portierelor.

Ea nu ar fi fost mai şocată nici dacă ar fi pălmuit-o.
— Ce faci?
El nu răspunse.
Gestul lui era simbolic. Ei i-ar fi fost greu să sară din-tr-o maşină în mişcare. începu să-l întrebe ce spera să realizeze cu gesturile lui teatrale, dar ceva din încordarea maxilarelor lui o făcu să se hotărască să aştepte.
Când ajunseră pe şosea, o rază de lumină aruncată de farurile unei maşini în trecere alunecă peste fața lui, şi fu străbătută de un alt val de dorință.
Amintiri de neuitat
313
— Vreau să ne întoarcem, spuse ea, fără să aibă această intenție.
El nu răspunse. Curtenitorul şi binevoitorul Ryan Galantine o ignoră, exact ca şi când n-ar fi spus nimic.
Se îndreptau spre lac, dar era numai martie, iar se-zonul nu începuse încă. îşi prinse mâinile în poală şi aşteptă să vadă ce se va întâmpla. Se simțea ciudat să fie atât de pasivă.
El trecu cu maşina pe lângă drumul care ducea la cabana lui Amy şi Clint, apoi trecu de intrarea către Spruce Beach, unde înotau şi făceau picnicuri cu toții. Magazinele cu momeală de pescuit erau închise în timpul iernii. El trecu şi de locul unde se lansau bărcile la apă şi de Lakehouse. Se scurseseră zece minute. Se apropiau de partea sudică mai puțin populată a lacului. Ea mersese rareori atât de departe, dar el părea să cunoască drumul pe dinafară.
Ea nu văzu drumul îngust şi nesemnalizat decât atunci când o apucară pe el. Nu-şi putea închipui unde se aflau....
Allister's Point. Acesta era locul în care Sălciile de Mare obişnuiau să vină în timpul liceului cu prietenii lor, să bea bere şi să se giugiulească.

— Oh, Dumnezeule, murmură ea.
Venise şi ea aici singură nu la mult timp după ce îşi luase permisul de conducere, numai ca să vadă cum arăta, dar nu fusese niciodată aici cu un băiat. De-abia mai respira.
Drumul se sfârşea la un mic promontoriu, care era mărginit pe trei părți de copaci, iar capătul deschis dădea spre lac. La un moment dat autoritățile districtuale aruncaseră puțin pietriş, dar nu mai rămăsese prea mult. El opri motorul. Ea înghiți în sec şi privi drept înainte. Lumina lunii cădea în mijlocul lacului asemenea unor pete albicioase de lapte.
— Am blocat uşile, îi reaminti el.
Ea îşi trecu limba peste buzele uscate şi ridică privirea spre el.
— O să-i spun mamei.

— Nu, no să-i spui, răspunse el, lăsându-se pe spate în scaun şi privindo încrezător cu ochii întredeschişi. O să te întrebe ce căutai aici. Cum o să-i spui că aveai de gând să-l laşi pe Ryan Galantine să te pipăie?
— Asta am de gând să fac?
— Bănuiesc că rămâne doar să vedem, nu-i aşa? îşi strecură degetul în decolteul adânc al bluzei negre mulate, strânsă cu şireturi. Să nu mai porți hainele lui Sugar Beth.
— Ai recunoscut-o?
— Nu sunt cu totul lipsit de spirit de observație. Speram să te îmbraci cu bluza ta albastră de mătase, cea care se asortează cu ochii tăi. Sau cu puloverul de angora roz prin care ți se vede sutienul. Sau poate rochia galbenă pe care ai purtat-o când am fost ultima oară la Memphis. îmi place cum arată picioarele tale în ea.
Faptul că observase vreodată ceva ce purtase o lăsă fără replică, ca să nu mai vorbim cum arătau picioarele ei în

rochia galbenă. El îşi strecură braţul pe după ume-rii ei, se aplecă şi o sărută pasional.
Totul se topi în interiorul ei. Cu câteva săptămâni înainte simţise că nu va mai trăi senzaţia de dorinţă vreodată. Acum, dorea să-şi smulgă hainele de pe ea şi săd atace.
întotdeauna agresoare. Niciodată victimă.
— Du-mă acasă, spuse ea. N-o să merg până la capăt cu tine.
— Nu? îşi purtă degetul arătător de la baza gâtului ei către şiretul negru. Chiar crezi că mă poţi opri?
Fusta scurtă i se ridicase pe coapse, iar ea nu făcu nimic ca să o tragă la loc în jos.
— Aş putea să ţip dacă aş vrea.
— Atunci trebuie să mă asigur că nu vrei să ţipi.
îşi înfipse degetul mai adânc sub decolteul ei cu şiret, îi apucă o bretea a sutienului şi le trase pe amândouă în jos, dezvelindu-i un sân. Părul lui îi atinse obrazul când se aplecă spre ea şi îşi înfipse dinţii undeva chiar deasupra sfârcului. Ea scoase un strigăt slab de durere. El supse tare locul pe care îl muşcase şi suflă blând.
Amintiri de neuitat
315
— Spune-mi ceva, Winnie Davis. Cum o să-i explici asta mamei tale?
Ea era gata să moară acolo, pierdută intr-un cazan fierbând de dorinţă. Picioarele ei se depărtară încet. Sânii o dureau; chiloţii îi erau umezi.
— Dacă nu te opreşti...
7 °h, n-am să mă opresc.
începu să o sărute din nou. Nu sărutări de oameni căsătoriţi, ci sărutări profunde, umede şi pasionale cu salivă şi cu limba. Ciorapii ei dispărură. Şi chiloţii. El transpira pe sub cămaşă. Geamurile se aburiseră. El îi apucă o coapsă, îi propti piciorul pe bord şi îşi strecură degetul înlăuntrul ei. Ea gemu. El îşi coborî capul între

picioarele ei. Se înfruptă din ea, provocându-i un orgasm colosal.
Pentru un adolescent excitat, ştia ce să facă cu trupul unei femei, şi a doua oară se folosi de podul palmei. Când ea îşi reveni, îşi coborî piciorul de pe bord şi privi fix spre el. El gâfâia.
Şi nici măcar nu se desfăcuse la pantaloni.
Ea nu făcu nici o mişcare în acest sens. îşi trase fusta în jos. Cât era de ticăloasă! O ispită.
Incuietorile uşilor se deschiseră, iar el vorbi cu vocea răguşită.
— Hai să ieşim puțin la aer.
După tot ce făcuse pentru ea – iar ea nu făcuse pentru el – ar fi trebuit să fie drăguță.
— E prea frig.
— Poți să iei haina mea. Crede-mă, mie nu-mi trebuie.
— Bănuiesc că nu.
El se aplecă peste ea şi scoase o lanternă din torpedo.
— Voi, cercetaşii ăştia, spuse ea, străduindu-se din răsputeri să pară plictisită.
El coborî din maşină. Ea nu mai avea ciorapi şi nici chiloți. îşi băgă picioarele goale în pantofi şi aşteptă ca o fată bună sudistă, ceea ce nu era, să-i deschidă el uşa. Când o făcu, îi privi insistent umflătura din pantaloni. Bietul băiat!

El îi puse haina pe umeri şi îi luă brațul. Ea purta tocuri şi pământul era moale, aşa că îşi menținu echilibrul călcând pe vârful picioarelor. El o conduse spre pădure. Ea simți mirosul de pin şi umezeala rece a lacului.
El aprinse lanterna şi o plimbă peste trunchiurile copacilor.
— E pe undeva pe aici.

Aerul rece îi gâdila fundul gol pe sub fustă. Dacă continua tot aşa, o să-şi facă o reputație... Destrăbălată de Winnie Davis.

— Aşteaptă aici.

Porni fără ea şi începu să cerceteze cu lanterna din mână trunchiurile copacilor, ca un pădurar pasionat. In cele din urmă găsi ce căuta.

— Aici.

Se oprise la baza unui stejar mare. Ea se târî acolo – tocuri înalte, fustă scurtă, fundul gol, o adevărată pipiță.

El lăsă lanterna în jos, luminându-şi vârful unui pantof.

— Nu văd nimic, spuse ea.

El ridică brațul şi îndreptă fasciculul de lumină spre trunchiul unui copac din fața lui.

Atunci o văzu şi ea, conturul estompat al unei inimi cioplite în scoarță. Literele deveniseră cenuşii şi degradate de timp, dar erau încă lizibile:

T iubesc P veci

RG

SBC

Ea întinse mâna şi urmări cu degetul conturul R-ului.

— Auziserăm un zvon că aceşti stejari pot trăi o mie de ani, spuse el, şi am crezut. Sugar Beth a spus că atâta timp cât inițialele noastre vor rămâne pe acest copac, ne vom iubi pe vecie.

— O vecie înseamnă mult timp.

— Nu atât de mult.

El zâmbi şi îşi scoase briceagul. Cu lanterna într-o mână şi cu briceagul în cealaltă, îndepărtă S-ul şi B-ul

şi ciopli în locul lor un W adânc. Apoi transformă C-ul în D. Literele strâmbe ale numelui ei, proaspăt cioplite, se vedeau distinct în pădurea bătrână. Ce nătâng era. Ei nu-i mai păsa de inițialele pe care doi adolescenți le

scobiseră intr-un copac cu şaisprezece ani în urmă, dar lui îi păsa, şi asta era frumos.
El îşi băgă briceagul la loc în buzunar şi o mângâie pe obraz.
— Nu-mi pare rău de toate lucrurile alea urâte pe care ți le-am spus săptămâna trecută. Nici unul nu mai este adevărat, deşi altădată erau adevărate, şi îmi pare bine că le-am spus.
— Ar fi trebuit să le spui acum paisprezece ani.
— Mi-a fost teamă. Ai părut întotdeauna atât de fragilă.
— Nu atât de fragilă încât să nu pun la cale să te prind în capcană. Nu aveam prea mult respect pentru mine.
— Eram nişte puşti.
— Eram dornică de iubire şi disperată, nu e ceva frumos să-ți aminteşti.
— Eu îmi amintesc că erai cea mai dulce fată pe care am cunoscut-o vreodată.
Ea îşi întoarse fața spre mâna lui şi îi sărută palma.
— O femeie n-ar trebui să-l idolatrizeze pe bărbatul cu care se mărită.
Acest lucru îl făcu să zâmbească.
— In mod sigur acum nu mai avem acea problemă. Pe nepregătite, îi luă mâinile şi îi spuse cel mai uluitor lucru. Winnie Davis, vrei să te măriți cu mine? Aş îngenunchea, dar nu vreau să-mi faci tărăboi că mi-am murdărit de noroi pantalonii buni.
Ea râse.
— Mă ceri în căsătorie?
— Da. De bunăvoie şi nesilit de nimeni.
Simți cum înfloreşte de fericire pe dinăuntru şi zâmbetul îi cuprinse fața.
— Trebuie să-ți dau un răspuns chiar acum?
— Ți-aş fi recunoscător.
— Faci asta doar ca să te las să mergi până la capăt, nu-i aşa?

— în parte. M-ai pus pe jar, iubito.
Ea râse din nou, îşi încolăci braţele de gâtul lui şi lanterna căzu pe pământ în timp ce îl săruta.
El îşi strecură mâinile sub fusta ei şi îi prinse fundul cu mâinile.
— Te iubesc, scumpa mea. Eşti totul pentru mine. Spune-mi te rog că mă crezi.
— Convinge-mă.
— Pot să te conving goală sau trebuie să scriu o poezie sau ceva de felul ăsta?
— Pentru moment merge şi goală dar o poezie ar fi frumoasă pe viitor.
El râse, îi dădu drumul şi se îndreptă spre maşină de unde luă o pătură. Când se întoarse, ea îi spuse:
— Ai mai făcut asta înainte, nu-i aşa?
— Nu aşa. Niciodată aşa.
în acea clipă, stând printre frunzele umede şi covorul de ace de pin, cu mirosul lacului în nări, simţi toată ardoarea iubirii lui pentru ea. Povara dispăruse, fantomele plecaseră să-i bântuie pe alţii. Se iubeau şi puteau conta pe acest lucru. O iubire care nu va dispărea la vederea unei mese cât de puţin imperfecte sau nu va păli în urma asaltului unei stări de spirit proaste. O iubire care putea purta chiar şi o luptă serioasă.
Ea puse mâna pe fermoarul fustei, apoi se opri.
— Câteodată nu am chef să fac dragoste. Câteodată îmi doresc doar să fiu eu însămi, să fac o baie şi să citesc o revistă.
— E-n regulă. Colţurile gurii lui se arcuiră. Dar spune-mi te rog că asta nu e una din acele situaţii.
Ea zâmbi şi lăsă să-i cadă fusta.
capitolul 20

„Şi dacă mă mărit cu dumneavoastră, Excelența voastră? Mă lăsați să merg pe calea mea? N-o să vă apropiați de mine dacă n-o să doresc? N-o să vă înfuriați pe mine şi n-o să mă tiranizații"
„Jur", spuse el.
Amintiri de neuitat
319
Ea veni la el, cu ochii plini de o veselie tandră. „Oh, iubitul meu, te cunosc mai bine decât te cunoşti tu însuți!"
Georgette Heyer, Fiul diavolului
Winnie aşteptă până când ajunseră în oraş ca să-i spună:
— N-o să-ți placă ce-o să-ți spun acum.
— Iubito, nu există nici un lucru pe care ai putea să mi-l spui în seara asta care să nu-mi placă.
— încă nu pot veni cu tine acasă.
El frână brusc.
— OK. Ai găsit acel singur lucru.
— Ştiu că pare aiurea, dar trebuie să mai stau puțin cu Sugar Beth.
— Aiurea e puțin spus. Trase pe dreapta, opri motorul şi îşi trecu brațul peste spătarul scaunului ei. Ea îi luă un rest de frunză din păr, exact de deasupra tâmplei. El îi sărută degetele fără să pară fericit. Winnie, Sugar Beth e otravă.
Ea îi mângâie bărbia cu dosul degetelor.
— S-a schimbat.
— Asta spune toată lumea, dar eu îți spun că te înşeli.
Ea îşi sprijini capul de brațul lui.
— Ne-am contrat tot timpul şi i-am spus în două zile mai multe lucruri urâte decât am spus altcuiva toată viața. Dar n-o să mai rămână pe aici prea mult timp, iar asta s-ar putea să fie singura ocazie de a pune lucrurile la punct cu ea.
El îi masă ceafa cu degetul mare.

— Iubito, ea nu are cele mai bune intenții în ceea ce te priveşte.
— Asta nu e întru totul adevărat.
— Crede-mă că aşa este. îşi retrase braţul şi bătu în volan. Nu aveam de gând să spun nimic, dar... S-a dat la mine aseară.
Ea zâmbi.
— Ştiu. Eram acolo.

— Poftim?
— Eu şi Colin stăteam pe scări. Am auzit totul. Sugar Beth ți-a înscenat totul.
— Tu şi Colin erați acolo şi o ascultați cum se dădea la mine?
— Am dat dovadă de slăbiciune. Şi aveam un interes legitim să aflăm ce va ieşi de aici.
— Nu cred. Lovi volanul cu podul palmei. Mi-a înscenat totul?
— E o diavoliță, de acord.
— Nu-mi place deloc admirația pe care o detectez în vocea ta.
— E agresivă, dar nu e josnică – nu aşa cum era altădată. Şi se poartă grozav cu Gigi. Aş vrea s-o cunosc mai bine.
— Pentru asta nu trebuie să stai la remiza trăsurilor. Te poți întâlni cu ea la masă, pentru numele lui Dumnezeu! Mergeți împreună la cumpărături.
— N-ar mai fi la fel. Trebuie să fim numai noi două, ori la bal, ori la spital, nu trebuie să mai fie nimeni prin preajmă.
— Pentru cât timp? o întrebă el dezamăgit.
— Nu sunt sigură.
— Şi cu noi cum rămâne? Cu căsnicia noastră?
— Mie mi se pare că stăm chiar bine în momentul

ăsta. îşi plimbă lin degetul pe buza lui de jos. Te-ar deranja foarte tare dacă o vreme ne-am vedea numai la întâlniri?
— întâlniri?
— Numai o vreme.
— Vrei să ne întâlnim?
— Numai pentru scurtă vreme.
— Să fiu aî naibii dacă nu m-aş supăra.
— Atunci o să avem o dispută pe acest subiect, şi ori-cât de mult m-ar atrage ideea, nu putem aştepta până mâine ca s-o facem?
— Vrei să te cerți cu mine?
— Oh, da.
El clătină din cap.

— Ştiu că într-o bună zi s-ar putea să înțeleg tărăşenia asta, dar în clipa de față sunt prea stors din pricină că am încercat să-ți satisfac poftele trupeşti nesățioase.
— Obişnuieşte-te cu asta.
El râse, porni maşina şi se întoarseră la remiza trăsurilor, unde o conduse la uşa din față şi o sărută urându-i noapte bună, ca un gentleman sudist perfect. Cu o pereche de chiloți albaştri în buzunar.
Sugar Beth nu-l mai revăzu pe Colin până miercuri dimineață. Când pleca la librărie, îl zări împingând roaba încărcată cu piatră către şirul de copaci, în spate la Frenchman's Bride. Gordon porni în trap către el, iar Sugar Beth se încruntă. Colin ar fi trebuit să scrie.
Când sosi pauza de prânz, traversă strada către Comorile de Altădată cu o pungă cu chipsuri taco şi o coca-cola. Magazinul se redeschisese cu o zi înainte şi de atunci avusese un flux constant de clienți, inclusiv aceleaşi autobuze încărcate cu oameni în vârstă care vizitaseră librăria cu câteva ore mai devreme. încă nu se

putea obişnui cu ideea că Parrishul devenise destina-ție turistică.
O salută pe Donna, asistenta lui Winnie, apoi se îndreptă către spatele magazinului unde o găsi pe Winnie aşezată la biroul ei, cu ochii visători şi cârpiți de somn. Sugar Beth îşi trase un scaun cu spătarul drept, îşi sprijini picioarele pe birou şi deschise punga cu chipsuri.
— Te-am auzit cum te furişai înăuntru în puterea nopții. De ce nu te întorci pur şi simplu acasă?
— N-am terminat să te torturez. Winnie căscă şi zâmbi. Eu şi Ryan am avut o dispută uriaşă aseară.
— Aha, păi aşa se explică expresia asta de extaz.
— Nu obişnuiam să ne contrăm niciodată. Zâmbi şi se întinse peste birou pentru a fura câteva chipsuri. E minunat să te contrezi.
— Fiecare lucru la vremea lui. Cu toate că amândoi sunteți atât de mari pămpălăi, încât nu-mi închipui că devine prea periculos.

— Am țipat, spuse ea apărându-se. Sau cef puțin el a făcut-o aseară. Chiar vrea să mă întorc acasă. încearcă să fie înțelegător, dar devine frustrat.
— Nu din lipsă de sex, asta e sigur.
în mod surprinzător, Winnie chicoti.
— Nu am crezut niciodată că suntem atât de pasionali.
— Tu eşti mult mai ciudată ca mine.
Douăzeci de minute mai târziu, când Sugar Beth se întoarse la lucru, Jewel îi dădu un plic.
— Ăsta a venit pentru doamna când era plecată.
Sugar Beth îl deschise şi găsi un bilet de avion dus-întors la Houston. Se uită la dată. Biletul era pentru a doua zi, cu plecarea de dimineață şi întoarcerea în

aceeaşi seară. Scoase o altă hârtie şi găsi confirmarea pentru închirie- rea unei maşini.
îşi muşcă buza de jos şi privi peste stradă către Comorile de Altădată. Winnie ar fi putut fi cea care făcuse acest lucru, dar era prea preocupată acum ca să se fi gândit la asta. Sugar Beth strânse plicul la piept. Colin.
Peste mai puțin de douăzeci şi patru de ore, Sugar Beth se afla în uşa salonului de la etajul doi de la Brookdale şi o privea pe Delilah care era aplecată asu-pra unui puzzle. Părul alb îi cădea drept şi moale până sub urechi, iar o bentiță care avea gărgărițe imprimate pe ea îl ținea pe spate, dezvelindu-i fața bucălată. Astăzi purta puloverul roz pe care Sugar Beth i-l cumpărase în urmă cu câteva luni, împreună cu un tricou violet. Sugar Beth o privi doar timp de o clipă, apoi spuse cu blândețe:
— Bună, iubito.
Delilah rămase nemişcată. Capul i se ridică încet şi ochii i se umplură deja de speranță.
— Sugar Beth a mea?
După o clipă se îmbrățişau, iar Delilah îi repeta nu-mele neîncetat.
în următoarea jumătate de oră păru că nu se mai putea opri din vorbit.
Amintiri de neuitat
323
— Nu credeam că mai vii vreodată... Ai spus că nu erai supărată, dar... Şi atunci i-am dat lui Henry brioşa mea în plus... Doctorul Brent mi-a pus o plombă... Iar Shir- ley ştie că este permis să se fumeze numai afară...
In timp ce vorbea, o ținu pe Sugar Beth de mână şi continuă să o țină în timp ce făcură o plimbare prin curte. La prânz îşi alese mâncare mexicană, iar apoi porniră în expediție la cumpărături, lucru care îi dădu gata lui Sugar Beth banii câştigați. Nu-şi îngădui să se

oprească prea mult asupra gândului că mai avea numai şase săptămâni până când va primi din nou bani.
Până la urmă Delilah deveni neliniştită şi dori să se întoarcă la Brookdale.
— Meesie se îngrijorează dacă lipsesc prea mult.
Meesie Baker era asistenta preferată a lui Delilah.
— Cred că dumneavoastră vă este mai greu decât ei că sunteți atât de departe, îi spuse Meesie mai târziu, când Sugar Beth o prinse singură. îi e dor de dumneavoastră, dar se simte bine.
Sugar Beth o mângâie pe Delilah pe păr în timp ce îşi luau rămas-bun.
— Te sun duminică. Şi o să mă gândesc la tine în fiecare zi.
— Ştiu că o să te gândeşti, Sugar Beth a mea. Pentru că mă iubeşti atât de mult.
— Aici ai nimerit-o, campioano, răspunse ea şi o făcu pe E)elilah să râdă.
în timpul zborului de întoarcere, Sugar Beth privea pe fereastră şi se lupta cu nodul din gât. Câți oameni erau suficient de norocoşi să aibă pe cineva în viețile lor care să-i iubească atât de necondiționat?
în timp ce mergea pe întuneric cu maşina spre casă, încercă să-şi imagineze cum să-i mulțumească lui Colin. Până la urmă alese varianta laşului şi îi scrise un bilet. Primele trei încercări se dovediră prea grele şi sfârşiră în coşul de gunoi, dar cel pe care i-l băgă în cutia poştală când plecă vineri dimineața la muncă părea potrivit, chiar dacă era lipsit de sentiment.

Dragă Colin,
Am văzut-o ieri pe Delilah. Mulțumesc. Să fiu cu ea înseamnă totul pentru mine, şi retrag aproape toate lucrurile rele pe care le-am spus despre tine.
Cu recunoştință,

Sugar Beth
(Te rog să nu-mi dai notă pentru ortografie şi punctuație.)
Colin mototoli biletul în pumn şi îl aruncă pe pă-mânt lângă roabă. Nu avea nevoie de recunoştința ei, s-o ia dracu', dorea compania ei, zâmbetele ei. li dorea trupul – asta nu putea să nege –, dar şi punctele de vede-re excentrice, acel umor impertinent, acele priviri piezi-şe pe care i le arunca când nu credea că el este atent.
Aruncă jos lopata. De duminică, tot timpul fusese încordat şi irascibil. Nu putea scrie, nu putea dormi. Motivul nu era un mare mister. Vinovăția nu era un to-varăş comod, şi era timpul să facă ceva în privința asta.
Apelul telefonic veni pe la ora trei în după-amiaza de sâmbătă, cu o oră înainte ca librăria să se închidă.
— Gemima's Books, spuse Sugar Beth.
— Dacă vrei să-ți mai vezi cățelul în viață, să fii la Rowan Oak la ora cinci. Şi să vii singură.
— Rowan Oak!
— Dacă chemi poliția, cățelul... ajunge carne de câine.
— Dar ți-am dat papucii!
Dar el închisese deja.
N-o să se ducă. N-o să-l lase s-o manipuleze. Dar la puțin timp după închiderea librăriei se afla pe şoseaua care ducea către legendara casă a lui William Faulkner din Oxford. Colin îi dăduse posibilitatea s-o vadă pe Delilah şi îi era datoare pentru asta. Cu toate astea, i-ar fi plăcut ca el să nu fie obligat să facă totul atât de dificil.
Casa şi domeniul se închideau la ora patru pentru public, dar cineva avea în mod sigur relații importante pentru că în parcarea altfel goală se afla un Lexus purpuriu, iar poarta de lemn era deschisă. Sugar Beth crescuse

în partea de nord-est a statului Mississippi şi fusese de multe ori la Rowan Oak – cu un grup de cercetaşe, cu grupuri de tineri de la biserică, cu Sălciile de Mare şi, în ultimul an de liceu, intr-un autobuz mare şi galben, cu clasele domnului Byrne. William Faulkner cumpărase decrepita plantaţie Greek Revival la începutul anilor 1930. La acea vreme casa nu avea instalaţie sanitară şi electricitate, şi se zvonise că soţia lui Faulkner îşi petrecea zilele stând şi plângând pe treptele de la intrare în timp ce soţul ei începuse să amenajeze casa pentru locuit. Până la moartea lui din anul 1962, Faulkner trăise aici, se îmbătase aici, îşi înspăimântase copiii cu poveşti despre o fantomă pe care o inventase chiar el şi scrisese romanele care aveau să-i aducă în cele din urmă premiul Nobel pentru literatură. La începutul anilor 1970, fiica lui vânduse casa şi domeniul Universităţii Mississippi, iar de atunci vizitatori din toată lumea veniseră să vadă cel mai faimos reper literar al statului.
Se apropie de casa albă din lemn cu etaj, pe impozanta alee cu cedri care fuseseră plantaţi în timpul secolului al nouăsprezecelea. Cu mult înainte de a ajunge la capătul aleii pavate cu cărămidă veche, îl văzu pe Colin sprijinit de una din coloanele pătrate ale casei şi pe Gordon la picioarele lui.
— Oxfordul a fost numit de Pat Conroy Vaticanul sudist al literelor, îi spuse el în timp ce păşea^ pe verandă.
— Nu ştiam asta, dar cărţile lui îmi plac. îl scărpină pe Gordon pe cap. Câinele este încă în viaţă, văd.
— Dacă nu altceva, măcar sunt milos.
El purta un pulover alb şi o pereche de pantaloni gri imaculaţi. Era bronzat de la munca în aer liber, şi fu din nou uimită de contrastul dintre virilitatea şi eleganţa lui. Era un amestec de contradicţii, disprețuitor şi cinic, dar şi sensibil şi mult mai sentimental decât lăsa să se vadă. Cât trebuie să-l fi devastat sinuciderea soţiei lui!
— Despre ce e vorba? îl întrebă ea.

— Am ceva pe care vreau să ți-l dau.
— Mi-ai dat mai mult decât suficient. Biletul de avion…
— Faulkner a fost întotdeauna scriitorul meu ameri-can preferat, spuse el întrerupând-o.

— Nici nu e de mirare. Sunteți fascinați de acelaşi peisaj literar.
— Cu toate astea, nu avem aceeaşi uşurință în exprimare. Omul era un geniu.
— Aşa bănuiesc.
— Nici măcar să nu te gândeşti să spui ceva lipsit de respect despre William Faulkner.
— Câtă vreme nu trebuie să mai citesc vreo altă carte de-a lui, o să fiu complet respectuoasă.
— Cum poți să spui aşa ceva? Faulkner este…
— E bărbat, iar răbdarea mea este limitată când e vor-ba de scriitori albi morți. Sau chiar şi pentru cei în viață, tu şi domnul Conroy fiind nişte excepții notabile. Aşadar, Jane Austen, Harper Lee, Alice Walker şi cărțile lor se ocupă de lucruri de care femeilor le pasă. îşi îngădui să continue să trăncăne: Margaret Mitchell nu mai e „politically correct", dar a fost al naibii de captivantă. Apoi mai sunt Mary Stewart, Daphne du Maurier, LaVryle Spencer, Georgette Fleyer, Helen Fielding – dar numai cu prima Bridget Jones. Nu, Faulkner pur şi simplu nu e pe lista mea.
— După gustul meu, lista ta e cam încărcată cu poveşti de dragoste.
— încearcă şi tu să stai şase luni la căpătâiul cuiva, aşteptând să moară, iar apoi să-mi spui că poveştile de dragoste cu sfârşit fericit nu sunt unul dintre darurile minunate ale Domnului.
El o sărută fugitiv pe frunte, iar tandrețea gestului lui aproape că o dărâmă.
— Hai să intrăm!

El îi deschise uşa, şi când intrară în casa goală, ea privi prin hol, unde un rând de scări duceau la etaj.
— Poți să mă duci şi la locuința lui George Clooney?
— Cu altă ocazie.
Colindară pe holurile casei lui Faulkner, privind în fiecare încăpere, dar fără să intre. Ea nu putu rezista să nu-i arate vraful de cărți broşate cu literatură de proastă calitate aflate pe rafturile de lângă patul lui Faulkner, dar Colin era mai fascinat de biroul lui. Când văzu vechea maşină de scris Underwood, se gândi cum l-ar fi afectat

pe Faulkner modalitățile moderne de scriere. Sugar Beth nu se putu abține să nu sublinieze că Microsoft nu făcea nimic în privința randamentului lui Colin, iar singura activitate care se desfăşura în aceste zile la Frenchman's Bride nu implica decât muncă fizică.
Ieşiră din casă şi se plimbară pe domeniu. Se lăsa amurgul, dar ea încă putea să vadă forsiția şi prunii americani înfloriți din Bailey's Woods, în spatele casei. Nu peste multă vreme vor înflori şi cornii. Gordon mergea Ia picioarele lui Colin, oprindu-se din când în când să cerceteze un tufiş sau să adulmece vreun smoc de iarbă. Când se întoarseră către casă, Colin îi prinse mâna.
— Mi-a fost dor de tine săptămâna asta.
Ea îi simți bătăturile tari din palmă şi nu dori să-şi retragă mâna, dar ce rost ar fi avut să se chinuie singură?!
— Eşti numai excitat.
El se opri şi îşi plimbă degetul pe obrazul ei, privind-o cu atâta tandrețe, încât inima ei se opri.
— Sugar Beth, vreau ceva mai mult decât sex de la tine.
Ea avea o ripostă obraznică gata pregătită, dar ezită să o lanseze.

— Tu... tu ştii că nu sunt dispusă să fac chiar orice.
— încetează, te rog, iubito.
Rugămintea fusese rostită cu blândeţe, iar cuvintele de afecţiune, care venite din partea altcuiva ar fi sunat pompos, căzură asupra ei ca florile de cireş.
Strivi un gândac imaginar, pentru a-şi oferi scuza de a se îndepărta câţiva paşi.
— Ce vrei?
— Vreau să ne dai timp. îţi cer aşa de mult?
— Timp pentru ce? Colin, eu am dat greş de trei ori. De patru, dacă îl socoteşti şi pe Ryan. încercă să pară obraznică, dar îi era teamă că nu va părea decât întristată. Eu mă hrănesc cu bărbaţi. îi ademenesc cu viclesugurile mele sexuale, apoi le mănânc capetele în timp ce ei dorm.
— Asta credea Emmett despre tine?
— El a fost excepţia care a întărit regula.

— Eu nu-mi fac griji pentru decapitarea mea prematură, aşa că nu văd pentru ce ar trebui să-ţi faci tu.
— Bine, am înţeles în sfârşit pentru ce insişti atât de mult. Vrei să mă faci să mă îndrăgostesc cu atâta disperare de tine încât să nu mă mai pot gândi la nimic altceva. Apoi, când mă voi fi îndrăgostit lulea de tine, şi o să cerşesc câteva firimituri din afecţiunea ta, o să-mi râzi în nas şi o să mă părăseşti. Asta ai plănuit de la început, nu-i aşa? Răzbunarea supremă pentru ce ţi-am făcut în liceu?
El oftă.
— Sugar Beth. Romanele de dragoste...
— Păi, asta n-o să se întâmple, flăcăule, pentru că mi-am petrecut mult prea mult timp la şcoala loviturilor dure. Am depăşit nevoia obsesivă de a-mi concentra viaţa în jurul unui alt pachet de muşchi.

— Oricât de mult aş aprecia descrierea, cred că pur şi simplu ți-e frică.
Ceva se sparse în interiorul ei.
— Bineînțeles că mi-e frică! Relațiile mi-au făcut rău.
El încercă să răspundă, dar durerea o afectase destul de multă vreme, iar ea nu voia să asculte. Ştii ce vreau? Vreau linişte. Vreau o slujbă bună şi o locuință decentă. Vreau să citesc cărți, să ascult muzică şi să am timp să-mi fac prietene pentru un timp mai îndelungat. Când mă trezesc dimineața, vreau să ştiu că am parte de o doză decentă de fericire. Şi iată acum lucrul cu adevărat trist. Până te-am cunoscut pe tine, aproape reuşisem.
Trăsăturile feței lui se înăspriră. Ştia că îl rănise, dar această durere ascuțită şi scurtă era mai bună decât una difuză şi continuă.
— M-am săturat de asta, se străduí să spună. Ți-am spus că nu doresc să te mai văd, dar nu m-ai ascultat. Ei bine, este momentul să fii atent. Am obosit să te tot ții după mine. înțelege acum şi lasă-mă în pace!
Fața lui păli, iar ochii i se goliră de orice expresie.
— îmi cer scuze. Intenția mea nu a fost să mă țin după tine. Scoase brusc un plic de manila de după una din coloane şi i-l întinse. Ştiu că l-ai căutat, iar acum ai exemplarul tău personal.
Amintiri de neuitat
329
îl urmări cum pleacă, mândru şi arogant, străbătând cu paşi apăsați peîuza lui Faulkner.
— Gordon! Intoarce-te aici, strigă ea.
Dar câinele ei avea un nou stăpân şi nu-i dădu atenție.
Auzi zgomotul maşinii lui care se îndepărta. în cele din urmă îşi coborî privirea asupra plicului şi scoase din el ceea ce îi fusese adus.
Un exemplar din Impresii.
Când auzi sirena, Colin făcuse deja cincizeci de kilometri de când plecase din Oxford. Aruncă o privire

vitezometrului şi văzu că mergea cu o sută treizeci. Minunat. încetini şi trase pe dreapta. Gordon se ridică pe scaunul lui. Sfârşitul perfect pentru o zi mizerabilă.
Un hărțuitor. Aşa îl vedea ea pe el?
In timp ce dădea permisul de conducere, se gândi cât de diferit se desfăşurase seara față de planurile lui. I se păruse o idee bună s-o scoată pe Sugar Beth din Parrish, iar Rowan Oak, o alegere convenabilă. încercase s-o impresioneze cu un tur privat şi îşi închipuise că îmbinarea unui decor romantic cu farmecul său personal o va calma suficient, astfel încât să-i poată vorbi despre Im-presii, să-i poată explica. Dar uitase că farmecul personal nu era punctul lui forte, şi fără îndoială că ea devenise imună Ia decoruri romantice studiate încă înainte de a împlini douăzeci şi unu de ani. Nu-şi făcuse planul să-i arunce cartea, asta era sigur. Avusese de gând să ajungă la ea treptat, să-i explice cum se simțise când lucrase la ea şi să-i arate că o terminase de scris cu multe luni înainte ca ea să se întoarcă. Mai presus de orice, plănuise să o prevină. Iar apoi urma să-i spună despre pictură.
— Sunteți scriitorul, îi spuse polițistul, uitându-se la permisul lui Colin. Cel care a scris cartea aceea despre Parrish.
Colin încuviință din cap, dar nu încercă să închege o conversație. Nu vedea nimic onorabil în a trăncăni pentru a scăpa de o amendă meritată. Dar polițistul avea o soție care iubea cărțile şi un baset, şi îi dădu drumul doar cu un avertisment.

Colin ajunse la marginea oraşului, dar nu se îndreptă direct spre Frenchman's Bride, ci conduse fără nici un scop pe străzile liniştite. în seara aceea fusese atât de

înverşunată, încât îl înspăimântase. Nu se juca. Fiecare cuvânt rostit fusese serios. Iar el se îndrăgostise de ea.
Conştientizarea acestui fapt îi dădu un sentiment vechi şi cunoscut, ca şi când acesta ar fi făcut parte integrantă din el de foarte mult timp. Apreciase o viață întreagă ironia sorții şi ar fi trebuit să se amuze, dar nu găsea nimic de râs. Judecase greşit, jucase prost şi se purtase urât. In acest proces pierduse ceva insuportabil de prețios.
Sugar Beth dorea să fie singură când va citi Impresii, astfel încât refuză invitația lui Winnie de a merge cu ea la biserică duminică dimineața. De îndată ce maşina ei se îndepărtă, îşi aruncă pe ea o pereche de jeanşi, luă o pătură veche şi porni spre lac. I-ar fi plăcut să-l fi luat şi pe Gordon cu ea, dar acesta nu se întorsese. începuse să i se pară că nu se va mai întoarce niciodată.
îşi aşează pătura într-un loc însorit, nu departe de lo-cul acum pustiu unde se lansau bărcile la apă, şi privi coperta cărții. Pe ea scria „Exemplar necorectat; nu e de vânzare1*, ceea ce însemna că forma finală a cărții avea să apară după încă o lună. îşi plimbă mâna peste copertă şi îşi făcu curaj pentru ceea ce era aproape sigură că scrisese despre mama ei. Este posibil ca Diddie să fi fost autoritară, dar fusese şi o forță în slujba progresului, iar dacă el nu-şi dăduse seama de acest lucru, n-o să-l ierte niciodată.
Clopotul unei biserici răsună în depărtare, şi ea în-cepu să citească:
Am venit în Parrish. de două ori, prima oară pentru a scrie un roman grandios, şi la mai mult de zece ani după aceea, pentru că trebuia să mă întorc acasă.
Cartea era scrisă la persoana întâi. Era uimită. în Ultima haltă nu făcuse acest lucru. Trecu repede de primul capitol, care povestea primele lui zile în Parrish. în al doilea capitol se folosea de întâlnirea cu Tallulah.
Amintiri de neuitat

„Tinere, părul tău este mult prea lung, chiar şi pentru un străin*' – ca să aducă povestea în trecut, la sfârşitul anilor 1960, când economia oraşului începuse să se prăbuşească. Relatarea lui despre fabrica de ferestre care a fost aproape de faliment se citea ca un roman de suspans, tensiunea fiind sporită de poveşti amuzante din oraşul natal, precum concursul Marea salată de cartofi de la biserica Isus Mântuitorul. Când a trecut la anii 1970, a exemplificat costurile umane ale politicii rasiale a oraşului prin intermediul familiei lui Aaron Leary. Şi, aşa cum bănuia şi ea că va face, a scris despre Diddie şi Griffin. Nu-i păsa prea tare de portretul pe care i-l făcuse tatălui ei, dar obrajii îi arseră de furie când o înfăţişase pe frumoasa şi autoritara ei mamă defilând prin oraş şi lăsând în urma ei scrum de ţigară şi aere de superioritate. Deşi nu-i omisese realizările, era totuşi un portret catastrofal.

Când mai avea aproape o sută de pagini, închise cartea şi o luă către apă. Bănuise că povestea lui se încheia în 1982 când se deschisese noua fabrică, dar mai erau încă trei capitole, şi teama începuse să-i strângă stomacul. Poate că Diddie nu era singura persoană în privinţa căreia trebuia să-şi facă griji.

Se întoarse la pătură, luă din nou cartea şi începu următorul capitol.

In 1986, aveam douăzeci şi doi de ani şi Parri- shul era Nirvana mea. Oamenii din oraş îmi acceptaseră ciudăţenia, greşelile nemaiauzite de la ore, accentul straniu şi pretenţiile de superioritate. Scriam un roman, iar în Mississippi scriitorii sunt iubiţi mai mult ca oriunde. Pentru prima dată în viaţa mea, mă simţeam acceptat. Eram copleşit de o fericire totală şi binecuvântată... până când Edenul meu sudist a fost distrus de o fată numită Valentine.

La optsprezece ani era cea mai grozavă ființă pe care o văzuse cineva în Parrish. Să-i urmăreşti mersul leneş pe trotuarul din fața intrării liceului din Parrish însemna să urmăreşti măiestria sexuală în mişcare...

Sugar Beth termină pagina, o citi pe următoarea şi continuă să citească pe măsură ce respirația ei devenea tot mai sacadată, iar pielea i se înroşea de furie. Ea era Valentine. îi schimbase numele, schimbase numele tuturor celor care fuseseră adolescenți în acea perioadă, dar nimeni nu se putea înşela nici o clipă.
Valentine era un vampir adolescent care sorbea sângele bietelor ei victime împreună cu Chicken McNuggets-ul de după ore. Totuşi nu s-a dovedit cu adevărat periculoasă până când a decis să nu se limiteze doar la sângele unor adolescenți şi a început să caute prăzi mai mature.
Pe mine.
Soarele coborâse mult dincolo de lac, iar aerul se răcorise. Când ajunse la sfârşit, tremura. Puse cartea deoparte şi se ghemui. Povestea ei se întinsese pe mai puțin de un capitol, dar se simțea ca şi cum fiecare cuvânt ar fi fost scris pe pielea ei, ca tatuajele cu cerneală pe care băieții şi le făceau cu pixurile la încheieturile mâinilor când se plictiseau în clasă. Nu lipsea nimic – egoismul ei, manipulările ei, minciuna ei – toate dezvăluite pentru ca lumea să înțeleagă şi să judece. Ruşinea o ardea în suflet. Furia. îşi dăduse seama de la bun început. în timp ce râdeau, se sărutau, făceau dragoste, el ştia ce scrisese despre ea, ce urma să citească într-o zi, şi totuşi nu o prevenise.
Rămase la lac până la căderea înserării, cu pătura trasă pe umeri şi cu genunchii la piept. Când se întoarse, remiza trăsurilor îi păru pustie şi apăsătoare. Winnie îi lăsase un bilet pe masă, dar Sugar Beth trecu pe lângă

el. Nu mâncase toată ziua, dar acum numai gândul la mâncare îi făcea greață. Se duse sus, se spălă pe față, se aşeză în pat cu fața în sus, dar tavanul la care Tallulah privise fix timp de patruzeci de ani i se păru capacul unui coşciug. Viața mătuşii ei fusese un imn funebru de regret şi nefericire trăit în numele iubirii.
Sugar Beth nu putea respira. Se ridică şi se duse jos, dar şi aici totul era impregnat cu amărăciunea mătuşii.
Amintiri de neuitat
333
Mobila dărăpănată, tapetul şters, draperiile galbene – totul era contaminat de supărarea unei femei care făcuse din iubirea pierdută obsesia vieții ei. Capul începu să-i pulseze. Asta nu era^o casă, era un mausoleu, iar atelierul era sufletul lui. Inşfăcă cheia şi ieşi în noapte. Bâjbâi pe întuneric să găsească încuietoarea. Când reuşi, deschise uşile şi aprinse becul de deasupra. în timp ce privea în jur la muzeul jalnic al mătuşii ei dedicat iubirii, îşi imagină explicațiile lui Colin, justificările lui. „Cartea a fost scrisă cu mult înainte de întoarcerea ta. La ce ar fi servit dacă ți-aş fi spus mai devreme?11
într-adevăr, la ce ar fi servit?
Păşi în inima nebuloasă a sufletului întunecat al mătuşii ei şi începu să sfâşie plasticul murdar. Ea nu-şi va trăi viața aşa. Niciodată. Nu va fi prizoniera propriei ei suferințe. Va aprinde un chibrit şi va da pradă flăcărilor toate astea, această apăsare nebună de culoare şi înfrângere.
Culorile i se învolburau în cap. Inima îi bătea puter-nic. Stropii şi picurii nestăpâniți se învârteau în jurul ei. Şi atunci o văzu.
Pictura pe care Lincoln Ash o lăsase în urmă.
capitolul 21
Domnişoara Creed, care se dusese abătută la culcare, rămase multă vreme la fereastra deschisă a camerei ei,

privind în gol afară, la peisajul scăldat în lumina lunii. Hotărî că trăise absolut cea mai nefericită zi din viața ei.
Georgette Heyer, Corintianul
Pictura fusese aici tot timpul, o rețea sălbatică de roşu intens şi negru, cobalt şi ocru, cu urme furioase de galben şi o explozie de verde. Nu era nici o prelată. Nu fusese niciodată o prelată. Scoase un suspin înăbuşit şi se lăsă în genunchi pe pânza enormă întinsă pe podea-ua de beton, îşi plimbă palma peste un capac de cutie
334
Susan Elizabeth Phillips
de vopsea lipit de ea şi un muc de țigară fosilizat. Acestea nu erau obiecte căzute din întâmplare, ci relicve lăsate în mod intenționat în acel loc pentru a marca clipa de creație. Simți un nod sufocant în gât. Nu era nimic întâmplător cu aceste picături şi aceste împroşcaturi. Aceasta era o compoziție metodică, o erupție de formă, culoare şi emoție. Acum că o vedea drept ceea ce era, nu-i venea să creadă că o confundase vreodată cu o pre-lată. Se târî în jurul ei, găsi semnătura în colțul îndepăr-tat şi îşi plimbă degetele peste singurul cuvânt ASH.
Se lăsă din nou pe vine. Chiar şi în lumina stridentă a singurului bec atârnat de grinzi, vacarmul creat de pictură comunica cu haosul din sufletul ei. Clătină din cap. Lăsă ca ritmul furios al picturii să o cuprindă. Să-i pătrundă în corp. Să o lase să cadă pradă nefericirii. Să privească în sufletul picturii.
— Sugar... Sugar... Sugar păsărico...
Un hohot de râs. Un fluierat.
— Sugar... Sugar... Sugar... Sugar păsărico...
Capul ei se ridică brusc.
— Sugar... Sugar... Vino afară să ne jucăm...
Sări în picioare. Cubby Bowmar şi băieții lui se întorseseră.

Stăteau pe mica pajişte în formă de semilună din faţa remizei trăsurilor – erau şase – cu dozele de bere în mâini, cu faţa în sus la lună, urlând după ea.
— Hai, Sugar Beth... Hai, păpuşico...
Urlete şi zbierete.
— Sugar... Sugar... Sugar...
Scandau printre gâlgâituri.
— Sugar... Sugar... Sugar...
Fluierături de admiraţie, urlete, grohăieli porceşti de beţivi.
Porni ca o furtună spre ei.
— Cubby Bowmar, m-am săturat de porcăria asta. încetaţi imediat!
Cubby îşi desfăcu braţele şi se prăbuşi peste Tommy Lilburn.
Amintiri de neuitat
335
— Vai, Sugar Beth, tot ce vrem este doar puţină dragoste.
— Tot ce o să primiţi este o înjurătură groasă dacă tu şi prietenii tăi de rahat nu vă căraţi de pe proprietatea mea.
Junior Battles înaintă împleticit.
— Nu vorbeşti serios, Sugar Beth. Hai! Bea o bere cu noi.
— Nevasta ta ştie că eşti aici?
— Nu ne face asta acum. Petrecem şi noi o noapte în oraş, ca băieţii.
— O noapte în oraş ca cretinii e mai aproape de adevăr.
— Eşt' cea mai frumoasă femeie din lume. Cubby îşi vârî mâna liberă la subsuoară. O flutură ca un cocoş cu o singură aripă şi începu să scandeze din nou.
— Sugar... Sugar... Sugar...
Junior se alătură şi el.
— Sugar... Sugar... Sugar...

Tommy îşi dădu capul pe spate, scuipând bere şi lătrând.
— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, faceți linişte!
Ea se întoarse spre Cubby, gata să-l atace, când, ca din senin, Colin apăru ca un răzbunător misterios şi se aruncă asupra lor.
Cubby dădu drumul unei mormăit de durere când umărul lui Colin îl lovi în piept şi îl doborî la pământ. Colin se întoarse apoi spre Junior, îi aplică un pumn scurt în falcă care îl făcu pe acesta să urle în timp ce se izbea de un copac. Cari Ray Norris încercă să fugă, dar Colin se aruncă în spatele lui şi-l puse jos, agățându-l şi pe Jack McCall în timpul acestei mişcări. Tommy, aflat la doi metri şi jumătate distanță, căzu la pământ înainte de a fi atins de Colin.
Treptat, Colin îşi dădu seama că nimeni nu riposta, înjură şi se ridică în picioare. Stătea cu pumnii strânşi pe lângă corp, cu picioarele încordate, aşteptându-i pe Cubby, pe Junior, pe Jack sau pe Cari Ray. Lumina lunii se reflecta în părul lui negru şi în cămaşa de un alb strălucitor. Arăta ca un pirat, oaia neagră a unei familii nobile obligată să-şi câştige averea jefuind galioane spaniole şi luând la bătaie țărănoi.

îndreptă palmele deschise spre ei şi îi luă peste picior cu o voce joasă şi răguşită.
— Haideți, băieți! Vreți să vă jucați. Jucați-vă cu mine.
Privirea lui Sugar Beth se mută de la Colin către bărbații de pe jos şi apoi către Tommy care se țâra în patru labe încercând să-şi găsească berea. Sângele îi zvâcnea în urechi.
— Nici unul dintre voi n-are de gând să se bată cu el?
Cubby îşi freca genunchiul.

— Ce dracu', Sugar Beth, suntem prea beți.
— Dar sunteți şase! strigă ea.
— S-ar putea să-l rănim.
— Păi asta e ideea, boule!
Junior îşi freca falca.
— E Colin, Sugar Beth. E scriitor. Toată lumea o să se supere pe noi dacă ne batem cu el.
— Atunci o să mă bat eu, nemernici de doi bani.
Şi se aruncă asupra lui.
Colin ezită şi se trase înapoi, luat prin surprindere, îi aplică un swing, iar el scoase un mormăit când pum-nul ei îl lovi în obraz. Ea scoase un şuierat de durere – capul lui era mai tare decât pumnul ei –, dar asta n-o făcu să se oprească. îşi aruncă piciorul şi îl lovi în spa-tele genunchiului.
Căzură amândoi la pământ.
El scoase un ooo când cotul ei i se înfipse în abdomen, apoi îşi ținu răsuflarea.
— Ce faci?
— îți tăbăcesc fundul, şobolan nenorocit şi viclean!
încercă să se ridice din nou în genunchi ca să-l lovească din nou, dar alunecă pe iarba udă şi căzu tare peste el, aşa că îl atacă la piept.
— O să te răneşti!
O apucă de betelia jeanşilor şi o prinse de ei, rostogolindu-se lângă ea şi ținând-o blocată.
Ea îşi ridică privirea spre el.
Dinții lui străluciră, iar ochii i se îngustară devenind două fante.
— Eşti gata să te potoleşti?
Ea îl lovi cât de tare putu.

El tresări, o apucă de brațe şi i le imobiliză. Ea încercă să-şi elibereze genunchiul, dar el îi anticipă mişcarea şi o prinse sub coapsa lui. Ea dădu cu celălalt picior şi îl

lovi în gambă. Se rostogoliră. Acum ea era peste el. In loc să riposteze, el încercă să o imobilizeze, ceea ce o înfurie.

— Dă şi tu, pămpălău englezoi mincinos!

— Opreşte-te! încercă să-i prindă şi celălalt picior. în acelaşi timp, se răsti la ceilalți bărbați: Luați-o de pe mine până nu-şi rupe ceva.

— Se descurcă bine, spuse Junior.

— Fii atent la celălalt genunchi, îi strigă Cari Ray.

Avertismentul venise cu câteva secunde prea târziu, şi Colin scoase un răcnet. Ea ratase ținta, dar îl lovise în coapsă, destul de sus ca să-l doară. El mormăi cu voce joasă o înjurătură teribilă şi se rostogoli din nou peste ea.

„O să fii o femeie de neuitat, Sugar Beth."

Ecoul cuvintelor maică-sii îi stârni un vârtej de ruşi-ne în interior, iar adrenalina care o animase se isprăvi. Alt bărbat. Alt scandal. Simți că-i vine rău.

Treptat, Colin îşi dădu seama că ea încetase să mai lupte. Apăsarea din pieptul ei slăbi. El se trase într-o parte.

Ea auzi pocnetul unei doze de bere, urmat de vocea lui Cubby:

— Se pare că distracția s-a terminat, oameni buni. Cred că ar fi mai bine să plecăm.

Picioarele începură să se mişte.

— Noapte bună, Sugar Beth.

Se auzi clinchetul unor chei.

— Noapte bună, Colin.

Un râgâit.

— Aveți grijă de voi.

O clipă mai târziu ea auzi sunetul motoarelor camionetelor.

Colin se ridică, respirând zgomotos în aerul nopții cu pieptul care îi tresălta. O privi, apoi îi întinse mâna să se ridice.

Ea nu îl băgă în seamă şi se ridică singură în genunchi. Cotul îi ardea de la o julitură, şi îşi rupsese pantalonii.

Simți ceva fierbinte pe față, dar îi trebui o clipă ca să-şi dea seama că începuse să plângă.
Lui Colin i se strânse inima când o privi şi văzu lacrimile strălucind pe acei pomeți splendizi. In sfârşit reuşise. In sfârşit o îngenunchease pe Sugar Beth Carey.
Cu un strigăt înăbuşit, se prăbuşi lângă ea şi o trase aproape de el. Ea nu-l respinse. începu să-i sărute pleoapele şi obrajii, sorbindu-i lacrimile. Şi ochii lui ardeau, şi clipi ca să nu-l mai înțepe._ îşi coborî mâna pe vertebrele fragile ale coloanei ei. îi sărută tâmplele. Era un om care ştia să mânuiască cuvintele, dar nu-i veni în minte nimic de spus decât o frază ridicolă, care îi ieşi din gură ca o şoaptă ruginită:
— Văd că ai citit cartea mea.
Ea încuviință din cap, strânsă în el.
El îşi lipi fruntea de a ei. Inspira în timp ce ea expira, încercă să se gândească la un mod de a face ca toate astea să fie date uitării, dar nu-i veni nimic în minte.
— Mă simt de parcă aş fi fost violată, murmură ea.
El tresări.
Respirația ei îi mângâia fața.
— Ştiu că totul a fost scris cu mult timp înainte să mă întorc eu. Şi tot ce ai scris este adevărat. Ştiu asta. Ai avut tot dreptul s-o faci, ba chiar mai mult de atât. Şi ai fi putut scrie mai rău despre mine decât ai făcut-o. înțe-leg chiar şi pentru ce nu mi-ai spus de la început. La ce ar fi servit, nu-i aşa? Cel puțin acum voi fi pregătită.
— Nu face asta, dragostea mea, şopti el. Nu încerca să justifici ceva care te doare atât de tare. îi cuprinse fața în palme şi îi sărută dârele umede de pe obraji. Dacă aş mai putea s-o fac o dată, aş scrie altfel.

— Eaptele sunt aceleaşi.
— Modul în care le percepem se schimbă.
El ar fi rămas acolo cu ea în genunchi pentru tot-deauna, dar ea se desprinse de el şi se prăbuşi înapoi în iarba umedă.
— Am găsit pictura în seara asta, spuse ea încet.
O altă lovitură străpunse inima lui.
— Ai găsit-o?
— în atelier. Prelata. Prelata este pictura.

El îşi spuse că ar trebui să treacă repede peste asta, dar ea continuă să vorbească:
— Când eram copil... Toate dățile alea în care am căutat în atelier de când m-am întors... N-am realizat niciodată ce era cu adevărat. Până în seara asta.
Sosise momentul ca ultimul cui să fie bătut în coşciugul lui. El se ridică în picioare. Ea îl urmă. Părul îi cădea pe obraz, iar mâna îi tremură când îl dădu la o parte.
— Nu e de mirare că tatăl meu râdea întotdeauna când vorbea de pictură. Ea o ascunsese în văzul tuturor.
Nasturele de sus i se desfăcuse, lăsând să se vadă marginea sutienului, care era alb-bejuliu, foarte asemănător cu sufletul ei.
— Atunci ai găsit ce căutai, spuse el.
Ea încuviință din cap.
— Ultima pânză de Ash de dimensiunile astea s-a vândut la licitație cu patru milioane şi jumătate de dolari.
— O să fii o femeie bogată. Independentă.
— Pânza asta nu va aduce la fel de mult.
— Nu?
— O vreau expusă intr-un muzeu, nu ascunsă de ochii lumii într-o colecție particulară. Asta va reduce numărul licitatorilor. Dar tot ce îmi trebuie este ca Delilah să fie în siguranță.

— O să ai mult mai mult decât atât.
— Bănuiesc.
— Eroina noastră nobilă care se sacrifică pe sine. Nu o spusese sarcastic, dar ea se încordă, şi el blestemă acea parte din el care era atât de înspăimântată de sentimentalisme încât compromitea totul cu cinism, chiar şi atunci când nu avea această intenţie. Se strădui să pună întrebarea de care îi fusese groază: Când ai de gând să pleci?
— îndată ce termin cu aranjamentele pentru pictură.
— Asta nu va dura mult.
— Poate o săptămână.
El îi atinse părul.
— Ştii că te iubesc.

Buzele ei tremurară uşor şi o lacrimă îi apăru prin-tre gene.
— O să treci peste asta. Ascultă pe cineva care ştie. Dragostea nu e un sentiment care durează veşnic.
— Deci l-ai uitat pe Emmett?
— A trebuit, altfel nu m-aş fi îndrăgostit de tine aşa repede.
Faptul că o auzise recunoscându-şi deschis sentimentele ar fi trebuit să-l satisfacă, dar nu făcu decât să-i adâncească durerea.
— Atât de puţină încredere în tine ai?
— Nu e o problemă de încredere. Sunt realistă.
— Dacă ar fi aşa, n-ai pleca. Toate lucrurile de care ai nevoie se află chiar aici, în Parrish.
— Te înşeli.
— Cum rămâne cu librăria pentru copii de care vorbeai? Acum nu mai trebuie să fie doar un vis. Aici e casa ta, Sugar Beth, locul căruia îi aparţii.
— Nu, acum este oraşul tău.
— Iar locul nu este destul de mare pentru amândoi, asta e?

— Ştii că n-ar merge.
— Trebuie să rămâi aici. Ai o familie. Trase cu greu aer în piept. Şi mă ai pe mine.
Descurajarea îi întunecă privirea.
— Tocmai de asta trebuie să plec. Avea genele împă-ienjenite de lacrimi şi se întoarse. Nu pot face asta. îmi pare rău.
— Am descoperit pictura săptămâna trecută.
Ea îl privi din nou.
— Când căutam prin atelier. Am mai fost înainte acolo de cel puțin douăsprezece ori, dar... eram într-o stare de spirit infectă în ziua aia – ştiind că te pierd –, iar tu stăteai lângă ea. Mi-am întors capul ca să te bodogănesc. Era ceva cu culorile alea, violența vopselei... Parcă m-a strâns de gât.
Ea încuviință din cap ca şi când ar fi înțeles, deşi nici el nu înțelesese pe deplin emoțiile violente care îl acaparaseră în acel moment.
— Când aveai de gând să-mi spui? îl întrebă ea.
Amintiri de neuitat
— în fiecare zi a săptămânii trecute.
Ea nu se supără Aaşa cum s-ar fi aşteptat el. Nu păru să-i reproşeze ceva. în schimb, în privirea ei se putea citi ceva asemănător înțelegerii.
O simți că era gata să se îndepărteze din nou şi vorbi înainte ca ea s-o facă:
— Vreau să te căsătoreşti cu mine.
Ochii ei se deschiseră larg.
Cuvintele probabil că îl zguduiseră – nu-şi închipuise că le va mai spune din nou dar i se părură foarte potrivite. Făcu un pas spre ea şi îi cuprinse fața superbă în palme.
— Mi-aş fi dorit să am flori de magnolie sau poate gar- denii. Ceva cu care să fac mărețul gest romantic. Să ştii că sunt perfect capabil de el.
Ea îşi odihni obrazul în palma lui, dar numai o clipă.

— N-aş putea niciodată să-ţi fac aşa ceva.
Lipsa ei de curaj îl înnebunea. I se părea prea cunoscută, semăna prea mult cu trecutul lui.
— N-o să te implor, Sugar Beth. Am implorat cândva o femeie în viaţa mea şi n-o voi mai face niciodată. Ori eşti destul de puternică să mă iubeşti – şi destul de puternică să mă laşi să te iubesc la rândul meu – ori nu eşti. Pe care dintre ele o alegi?
Ea îşi lăsă capul în jos şi spuse în şoaptă:
— Presupun că ceea ce tu priveşti ca lipsă de curaj eu privesc drept înţelepciune.
— Nu e nimic înţelept în a fugi de dragoste.
— Când e vorba de mine, este.
Şi se îndepărtă, lăsându-l singur în noaptea umedă de primăvară.
Sugar Beth se mişcă de parcă era amorţită în următoarele câteva zile. în afara unor apariţii fugitive ale maşinii lui Colin ieşind de pe alee, nu-l văzu deloc. încetase chiar să mai lucreze la zidul lui. îşi dădea seama că luase decizia corectă pentru amândoi, dar asta nu făcea mai uşor de acceptat faptul că făcuse rău cuiva pe care îl iubea. Cât despre răul pe care şi-l făcuse sitigură... Mai devreme sau mai târziu, va trece peste asta. întotdeauna trecuse.

în timp ce aştepta clienţi la Gemima's, îşi spuse că acuzaţia de laşitate a lui Colin fusese nedreaptă. Oamenii care nu învaţă din greşelile lor merită să fie nefericiţi. Nu putea să se tot repeadă de la un bărbat la altul, punându-şi sufletul pe tavă aiurea, îndrăgostindu-se de dragul de a se îndrăgosti, pentru ca apoi iubirea să-i fie luată. Colin nu înţelegea că ea îl proteja.
Miercuri, reprezentanţii nerăbdători ai casei Sotheby sosiră pentru a lua pictura. Atelierul părea pustiu fără ea, dar ei nu-i păru rău s-o vadă plecând. Propriile ei

sentimente o tulburau îndeajuns şi trebuia să le facă față, aşa că nu avea nevoie să mai vadă şi altele asemănătoare pe pânză.
Săptămâna se scurse monotonă. îşi spuse că va supraviețui umilinței publice care o aştepta după publicarea Impresiilor. Supraviețuise umilințelor şi până atunci.
Nu avu nici o problemă să-şi asigure un mic împru-mut de la bancă cu care să se susțină până la vânzarea picturii. Pânza lui Ash era mult mai mare decât visase vreodată. Chiar şi după ce va pune deoparte o rezervă pentru Delilah, îi va rămâne mai mult decât suficient pentru a-şi deschide librăria pentru copii. Colin avusese dreptate. Domeniul imobiliarelor nu o pasiona deloc, mai ales în comparație cu plăcerea pe care o simțea când îi prezenta unui copil o carte. îndată ce va ajunge la Houston o să înceapă să caute locul perfect pentru librărie şi va uita că deja îl găsise într-o gară părăsită din Parrish, Mississippi.
Alungă imaginile unor pereți din cărămidă veche cu rafturi cu cărți aliniate pe lângă ei şi un spațiu pentru lectură de forma unui vechi vagon de tren. Refuză să-şi imagineze o micuță cafenea în aer liber situată pe o rampă de încărcare părăsită sau şine de cale ferată pline de buruieni reamenajate şi decorate cu ghivece cu arbori şi flori. Se concentră în schimb asupra muncii ei.
Jewel dăduse anunțul pentru angajarea unei alte persoane, dar lui Sugar Beth nu-i plăcu nici unul dintre oamenii care se prezentaseră la interviu.
— Eşti datoare față de copii să găseşti pe cineva căruia să-i placă să vândă cărți pentru ei.

— Am găsit, îi răspunse mica ei şefă. Te-am găsit pe tine.

Şi chiar în acel moment, cu Sandra Cisneros şi Mary Higgins Clarke lângă ea, Sugar Beth începu să plângă. Jewel o îmbrățișă, dar unele lucruri erau mai presus de orice consolare.

Winnie anunță că va organiza luni o seară de împă-care şi iertare cu dulciuri, pentru ca Sugar Beth să facă pace cu Sălciile de Mare înainte de a părăsi oraşul.

— Sinceră să fiu, nu ştiu de câtă împăcare şi iertare va fi vorba, spuse ea. De-abia s-au obişnuit cu ideea că te-ai întors printre noi, iar acum pleci. Nu ştiu dacă nu iau în nume de rău chestia asta.

— Tu ştii că nu am alternativă.

— Ştiu că tu crezi că nu ai.

Şi Sugar Beth văzu în ochii lui Winnie că şi ea se simțea trădată.

Noaptea de-abia reuşi să doarmă. Rămase la fereastra dormitorului privind gardul viu dinspre Frenchman's Bride şi luptându-se cu imboldul puternic care o îndemna să alerge la el. Cum putuse să o ceară de nevastă? Uitase oare să numere? Ce fel de prostie l-ar determina să se ofere voluntar să devină a patra victimă a ei?

Sâmbătă era ultima ei zi la librărie. Vestea că pleca se răspândise, şi jumătate din oraş se oprise ca să-şi ia rămas-bun. Cel puțin de data asta nu vor rămâne cu o părere atât de proastă despre ea. După-amiază târziu, când lucrurile în sfârşit se liniştiră, se duse pentru ultima oară în sectorul pentru copii. Aranja micile scaune la locul lor când Winnie dădu buzna înăuntru.

— Ryan tocmai m-a sunat de la Frenchman's Bride! Colin pleacă astăzi din Parrish.

— Despre ce vorbeşti?

— Se mută. Pleacă pentru totdeauna.

Lui Sugar Beth îi îngheță sângele în vene.

— Nu te cred.

— Chiar acum îşi încarcă maşina. Colin i-a spus lui Ryan să-ți ascundă totul până după plecarea lui.
— Colin adoră Parrishul! N-ar pleca de aici. Oraşul ăsta înseamnă totul pentru el.

Exact când spuse asta, prima propoziție din Impresii îi străfulgera prin minte. Am venit în Parnsh de două ori, prima oară pentru a scrie un roman grandios, şi la mai mult de zece ani după aceea, pentru că trebuia să mă întorc acasă.
— Pentru ce ar pleca? spuse ea încet.
— Cred că amândouă cunoaştem răspunsul.
— Crede că, dacă pleacă el, eu rămân.
îşi duse mâna la gură.
— Vrea să-ți vândă ție Frenchman's Bride.
Sugar Beth se uită stăruitor la ea.
— Trebuie să iei legătura cu avocatul lui şi să-i faci o ofertă.
Ea se îndreptă.
— Nu poate face una ca asta. îmi iau cheile de la maşină.
— Maşina mea este deja în față. Grăbeşte-te!
Se repeziră afară unde Mercedesul lui Winnie stătea parcat strâmb într-o zonă interzisă. Cauciucurile scârțâiră când Winnie apăsă pedala de accelerație până la fund.
— Ți-ai bătut joc de-a dreptul de chestia asta.
Trecu pe roşu.
Sugar Beth se lovi cu umărul de uşă când virară şi îşi înfipse unghiile în palme.
— Specialitatea mea.
— Se presupune că tu eşti marea expertă în manevrarea bărbaților, spuse Winnie în derâdere. Eşti o catastrofă națională, asta eşti!
— Nu începe iar să mă ataci.

— Eşti perfectă pentru el. De-asta e aşa frustrant. Nu am văzut de la bun început – cum aş fi putut, când tu eşti aşa cum eşti? –, dar acum mi-e limpede precum cristalul. Tu eşti singura femeie suficient de puternică să-i țină piept. Pe toate celelalte le intimidează. Şi are nevoie de tine. Ieri, când l-am văzut, vorbea normal, dar părea că o parte din el lipseşte.

Sugar Beth îşi frângea mâinile, privind orbeşte în față.

Când opriră în față la Frenchman's Bride, Sugar Beth văzu Lexusul parcat într-o parte şi pe Colin punând ceva în portbagaj. Ryan căra cutia unui computer în jos

pe trepte. Sări din maşină şi porni în fugă peste peluză. Gordon o văzu venind şi începu să latre. Colin o privi timp de o clipă, apoi se încruntă la Ryan în timp ce ea se apropia.

— Te-am rugat să nu-i spui.

— Lucrurile nu merg aşa pe aici, spuse Ryan. Până acum ar fi trebuit să ştii.

Colin îi smulse cutia din mână şi ocoli maşina pen-tru a o pune pe bancheta din spate. Ryan se duse spre Winnie, iar Sugar Beth se apropie de Colin. Părea superior şi distant, dar avea un suflet de poet şi camuflajul lui n-o mai păcălea.

— Asta e o nebunie. Ce crezi că faci?

— Tu eşti cea care a hotărât că numai unul din noi poate trăi aici, spuse el, plecând înăuntru ca să aducă altă cutie.

— Tu! strigă ea. Tu eşti cel care trebuie să trăiască aici.

— Hai-hai, o luă el în batjocură, ca şi când plecarea lui n-ar fi avut nici o importanță. Ştim amândoi că Parrishul este mai mult casa ta decât a mea.

— Nu e adevărat. Acum este a ta. Colin, nu face asta!

— Fiecare a făcut alegerea lui. Tu ai decis să fii o laşă, iar eu am decis să te las în pace.
— Nu sunt laşă. Sunt înțeleaptă. Nu poți să părăseşti Frenchman's Bride. Este căminul tău. Ți-ai pus inima şi sufletul în el.
— Nu, Sugar Beth, spuse el liniştit. Mi-am pus inima şi sufletul în tine.
Ea tresări.
El se aplecă şi rearanjă o cutie cu cărți din maşină. Ea văzu vasul de apă al lui Gordon pe podeaua maşinii. Când ieşi din maşină, masca distantă şi fermă de pe fața lui reapăruse.
— Vorbeşte cu avocatul meu despre casă. O să-mi iau lucrurile de îndată ce mă voi hotărî unde urmează să mă stabilesc, dar între timp eşti bine-venită să te muți aici.
— Nu-mi vine să cred că faci asta. Privi în spate spre Winnie şi Ryan, dorindu-şi ca ei să spună ceva care l-ar putea face să se răzgândească, dar şi ei păreau la fel

de neajutorați ca ea. Te rog, îi şopti ea. Te-am alungat o dată din oraş. Nu mă lăsa să o fac din nou.
— Draga mea, tu eşti cea care a hotărât că acest loc nu e suficient de mare pentru amândoi.
Scoase ceva din buzunar şi i-l băgă în mână. Când se îndepărtă pentru a-i strânge mâna lui Ryan, văzu că îi dăduse cheile de la Frenchman's Bride.
— Spune-i lui Gigi că o sun diseară. O îmbrățişă pe Winnie. Ai grijă de tine, domnişoară Davis.
Winnie îl strânse tare în brațe.
— Şi tu, domnule Byrne.
— Nu! Sugar Beth țâşni spre el. Nu, nu vreau, auzi? Sacrificiul ăsta mare al tău nu înseamnă nimic, pentru că plec indiferent dacă pleci şi tu sau nu. Vorbesc serios, Colin. Faci asta degeaba. Săptămâna viitoare părăsesc acest oraş pentru totdeauna.

— Ar fi o mare prostie. Apoi veni la ea, îi ridică bărbia şi îi sărută uşor buzele. De-abia se atinseseră, iar ea încercă să-l îmbrăţişeze, dar el se retrase. Rămas-bun, dragostea mea.
— Colin…
El îi întoarse spatele şi ocoli maşina către locul din dreapta.
— Vino, Gordon!
Gordon veni şi sări înăuntru, câinele ei teribil şi trădător. Colin închise portiera după el. Gordon se ridică cu labele din faţă pe spătarul scaunului şi o privi ţintă pe Sugar Beth. Winnie veni alături de ea şi o prinse de mână.
— Nu face asta, murmură Sugar Beth.
El îi aruncă o ultimă privire şi deschise portiera de la şofer. Dar chiar în clipa în care dădu să intre, Gordon ţâşni peste scaunul pasagerului şi sări afară.
— Gordon? spuse el pocnind din degete.
Gordon îşi lăsă capul în jos şi se furişă spre Sugar Beth, măturând pământul cu urechile. Ea se ghemui lângă el, luptându-se cu nodul din gât.
— Du-te, amice, îi şopti ea, mângâindu-l pentru ulti-ma oară. Acum eşti al lui.

Dar Gordon scoase un oftat nefericit şi se culcă în iarbă lângă ea.
— Atunci, asta este, spuse Colin scurt, ca şi când nu i-ar fi păsat, ca şi când şi această dezertare ar fi fost inevitabilă.
Peste o clipă, porni motorul şi începu să dea cu spatele pe alee.
— Nu!
Sugar Beth ţâşni înainte, gata să se arunce după maşină, dar Ryan o prinse şi o trase înapoi.
— Sugar Beth, nu. Ai puţină demnitate.

— Dă-mi drumul!
Prea târziu. Colin Byrne lăsase în urmă pentru totdeauna ultima haltă.
Gordon începu să urle, un urlet trist, care îți frângea inima, venit din adâncul sufletului lui de cățel. Lui Sugar Beth începură să-i clănțăne dinții. Se îndepărtă de Ryan şi, când îngenunche lângă câinele ei, îşi aduse aminte că vasul lui de apă era în maşina lui Colin. Unde va fi oare Colin când va observa? Pe undeva pe la vreo stație de benzină? Descărcând o valiză la un motel de pe marginea drumului? Suferise atâtea pierderi: dra-gostea tatălui lui care ar fi trebuit să fie dreptul său prin naştere, soția care îl trădase neavând curajul să trăiască, copilul pe care îl pierduse, Gordon... şi ea.
îşi ridică privirea la timp pentru a-l vedea pe Ryan strângând-o pe Winnie lângă el. Ea îl încolăcise cu brațele, dar el nu se uita la ea. Privea spre Sugar Beth, iar în ochii aceia aurii şi compătimitori aceasta văzu sufletul lui mare şi bunul-simț adânc înrădăcinat. Văzu un băr-bat capabil să fie fidel, un bărbat demn de încredere. Un bărbat care ştia să iubească... pentru totdeauna.
Ceva puternic şi ascuțit îi vui în urechi. Inima îi bă- tea să-i spargă pieptul. Se prăbuşi pe spate în iarbă atât de tare încât se lovi la noadă.
Dumnezeule mare, o făcuse din nou.
— Sugar Beth? Winnie se desprinse de Ryan şi veni repede lângă ea. Te simți bine?
Ea nu putea respira. Nu se putea mişca. întorsese spatele încă o dată iubirii unui om bun.

Winnie îngenunche lângă ea şi o masă pe spate.
— O să fie bine.
Sugar Beth îşi puse capul pe genunchi. Colin spusese că no va implora şi no făcuse, dar vorbise la supărare, nu

din mândrie. Nu părăsise Parrishul doar ca să poată rămâne ea. Pleca pentru că nu putea suporta durerea de a sta în preajma altei femei cu un suflet laş.
Avusese dreptate tot timpul. Faptul că îl respinsese nu fusese un act de curaj. Fusese unul de frică. 11 îndepărtase pentru că nu fusese în stare să-şi găsească curajul de a le oferi o şansă.
Gordon o linse pe obraz. îşi înălță capul spre Winnie.
— Mi-e prea frică, şopti ea.
Winnie îi strânse umărul.
Soarele după-amiezii târzii alunecă de după un nor şi îi intră lui Sugar Beth în ochi. Fu o senzație ca un şoc electric şi sări în picioare.
— Poşeta mea! îmi trebuie celularul meu. Unde e poşeta mea?
— La librărie, îi spuse Winnie. îl aduc pe al meu.
Dar Ryan i-l întinsese deja pe al lui.
— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-ți bate joc şi de data asta.
Inima lui Sugar Beth bătea puternic când tastă numărul lui Colin. Făcuse o greşeală uriaşă, mama tuturor greşelilor şi trebuia să o îndrepte. Ea şi Colin nu puteau găsi o soluție decât dacă erau împreună. Când începu să sune, se aşeză din nou jos alături de Gordon. O dată, de două ori, de trei ori. Intră automat o înregistrare.
— Nu răspunde.
închise şi tastă încă o dată numărul, dar el nu răspunse nici de data asta.
— îşi linge rănile, spuse Winnie. O să răspundă mai târziu. Lasă-mă să te duc înapoi la librărie. Apoi îți vom muta lucrurile la Frenchman's Bride.
Sugar Beth îşi ridică brusc capul.
— Nu mă pot muta la Frenchman's Bride.
Winnie o privi impasibilă.
— Acum te-ai întors definitiv acasă. Nu ai altă soluție.

capitolul 22

„Oh, Doamne, mi-aş dori din tot sufletul să ştiu
unde a plecat, şi ce înseamnă toate astea!”
Georgette Heyer, Corintianul

Până la ora cinei, Winnie şi Ryan o mutaseră pe Su-gar Beth la Frenchman’s Bride, făcând ei toată treaba în timp ce Sugar Beth se plimbase de colo-colo prin casă şi încercase să-l găsească de mai multe ori pe Colin pe celular, dar fără nici un rezultat. Cu fiecare apel la care nu primea răspuns, neliniştea ei creştea. El juca tare. Şi dacă i se oferise o singură şansă şi îşi bătuse joc de ea? Poate că, atunci când plecase şi o scosese pentru tot-deauna din inima lui, pusese capăt unui soi de ritual de exorcism care durase multă vreme.

Stătea în acelaşi loc, exact în uşa dressingului lui Colin, şi o urmărea pe Winnie la treabă. Imaginea hai-nelor ei jalnice atârnând printre costumele şi sacourile sport scumpe ale lui Colin rămase acolo o făcu să-şi do-rească să plângă.

— După ce plecați, o să duc pur şi simplu totul înapoi în remiza trăsurilor, spuse ea.

— Nu, n-o s-o faci, ripostă Winnie. O să te simți mai bine aici. Asta o să te ajute să înțelegi unde trebuie să-ți duci viața.

— De unde ştii?

— Pur şi simplu ştiu.

Sugar Beth se îndepărtă. Gordon o urmă la parter, unde Ryan făcea o pauză. Se întinsese pe canapeaua din solar, bea o bere şi urmărea sfârşitul unui turneu de golf.

— îmi vreau soția înapoi, spuse el, stingând televizorul când ea intră în încăpere. Ştiu că eşti supărată, ştiu că nu treci printr-un moment prea bun, dar o vreau înapoi în seara asta.

— Ai avut-o timp de paisprezece ani. N-o pot avea şi eu măcar câteva zile?
Nu. Am nevoie de ea acum. 350 Susan Elizabeth Phillips
— Crezi că sunt egoistă, nu-i aşa? Că vreau să o țin cu mine?
El zâmbi şi lăsă berea jos.
— Tot timpul.
Ea se duse la fereastra solarului. In timp ce privea grămezile de pietre care aşteptau să fie zidite, se rugă ca zidul să fie terminat de Colin într-o bună zi. Pentru ce trebuise să plece aşa d intr-odată? Ar fi trebuit să le lase mai mult timp şi, când în sfârşit o să-l găsească, exact asta intenționa să-i spună.
— De ce nu-şi deschide telefonul?
— Pentru că nu vrea să vorbească cu tine.
— îmi plăceai mai mult când erai amabil.
— Nu i-ai lăsat alternativă.
Gordon se frecă de gleznele ei. Se aplecă şi-l mângâie, găsind alinare în afecțiunea lui siropoasă.
— îți aminteşti de T iubesc P veci?
— Eram nişte puşti, spuse el. Ce simțeam era valabil atunci.
— Ken şi Bărbie funcționează mult mai bine pe tărâmul închipuirilor decât în viața reală.
El îşi întinse picioarele.
— Nu cred că ți-am mulțumit că m-ai părăsit.
— Nici nu e cazul.
— Acum este uşor de înțeles cât de nepotriviți eram, spuse el. Eu sunt prea plictisitor pentru tine, iar tu cu tot dramatismul tău m-ai fi înnebunit.
— Lui Colin îi place dramatismul. Aşa îşi câştigă existența.
El îi adresă zâmbetul drăguț al lui Ken.
Ea se prăbuşi pe sofa.
— Ar fi trebuit să fiu mai îngăduitoare cu el.

— Păcat că n-ai avut această revelație acum câteva zile.
— Sunt o regină a dramei, spuse ea mohorâtă. învăț lucrurile numai pe pielea mea.
Winnie intră.
— Ryan, cred că...
— Nu. Se ridică de pe canapea, iar buna dispoziție îi dispăru. Nu mai vreau. Vorbesc serios, Winnie. Ori eu, ori Sugar Beth e pe primul loc în viața ta. Hotărăşte-te!
— Să nu îndrăzneşti să încerci să mă forțezi.

— Tu vrei să le fad pe toate aşa cum vrei tu. Ei bine, mă aflu aici ca să-ți spun că treaba nu merge aşa.
— încetează să mai fi măgar.
— Dacă cineva se poartă ca un măgar...
— Oh, încetează, spuse Sugar Beth. Aşteptați până rămâneți singuri ca să dați drumul preludiului. Se ridică de pe sofa, făcu un pas spre mijlocul încăperii şi rămase nemişcată. Gigi.
Se holbară amândoi la ea.
— Colin a spus că o s-o sune pe Gigi în seara asta. Să ne grăbim!
Părăsi în fugă Frenchman's Bride, lăsându-i pe Ryan, Winnie şi Gordon să vină după ea.
Intră ca o furtună în casa Galantine exact când Gigi cobora scările. Abandonase ținuta Goth pentru o pereche de pantaloni trei sferturi care îi atârnau prea jos pe şolduri şi o cămaşă transparentă şi strâmtă care nu-i acoperea torsul. Ieri, când Sugar Beth o chestionase în legătură cu hainele, în ochii ei apăruse o expresie calculată şi îi răspunsese că îşi explora sexualitatea. Cu toată starea ei emoțională precară, Sugar Beth ştia când era pusă la încercare, aşa că nu muşcase momeala.
— Ce i-ai făcut lui Colin? strigă Gigi, smulgându-şi căştile.

— Despre ce vorbeşti?
— A plecat!
— De unde ştii?
— El mi-a spus.
Sugar Beth îngheță.
— Când?
— Acum câteva minute, la telefon.
Sugar Beth se prăbuşi pe ultima treaptă a scării şi îşi lăsă capul să-i cadă în mâini.
— Ai vorbit deja cu el.
— Părea total întors pe dos, spuse Gigi acuzatoare. L-ai părăsit, nu-i aşa?
Sugar Beth nu se putu aduna ca să-i dea un răspuns.
Una era plecarea lui Colin. Şi cu totul altceva era faptul că el tăiase orice comunicare, iar Sugar Beth

nu avea de gând să-i treacă asta cu vederea. Luni dimineață la prima oră îl sună pe editorul lui şi îi ceru să vorbească cu agentul lui de publicitate. Când femeia răspunse, Sugar Beth adoptă cel mai bun accent yankeu de care era în stare.
— La telefon e Frances Cordon. De la emisiunea lui Oprah.
— Cordon? Nu recunosc numele.
— Sunt nouă. Ştiu că este în ultima clipă, dar Oprah doreşte să-l aibă pe domnul Byrne la emisiunea ei săptămâna asta. Trebuie să vorbesc cu el astăzi despre acest lucru dacă intenționăm să o realizăm. Steven King îşi doreşte mult să se bage el şi ştiți cât de insistent poate fi.
— Nu cred că domnul Byrne este disponibil.
— Sigur este disponibil. E vorba de Oprah!
— M-aş simți mai confortabil dacă aş vorbi cu persoana mea obişnuită de contact.

— Din nefericire, a avut un accident de automobil în această dimineață. Nimic serios, dar va lipsi o vreme.
— Ciudat. Am vorbit cu el acum mai puțin de zece minute.
— Probabil că în timp ce aştepta ambulanța.
Femeia închise.
Winnie cedase în fața presiunilor lui Ryan şi se mutase înapoi acasă sâmbătă seara. Totuşi asta nu însemnase că ea credea că Sugar Beth trebuie lăsată singură şi se hotărî ca întâlnirea de împăcare şi iertare la un dulce să aibă loc la Frenchman's Bride.

— In felul ăsta va fi şi mai simbolică, îi spuse ea.
Sosi şi seara de luni şi, în timp ce stătea la chiuvetă clătind farfuriile de desert murdare de ciocolată, Winnie îşi spuse că ar fi trebuit să fie fericită de modul în care se desfăşurau lucrurile. Sugar Beth fusese tensionată ca un arc, aşa că la început lucrurile fuseseră mai încordate, dar Sălciile de Mare erau pregătite să ierte. Iertarea lui Amy fusese o decizie anticipată, iar Leeann fusese deja înmuiată de afecțiunea lui Sugar Beth pentru Charlie. Fleidi cedase după ce Sugar Beth se entuziasmase de fotografiile ei la trei ani, dar resentimentul

lui Merylinn era adânc şi nu cedase până când Sugar Beth nu o îmbrățişase şi nu îi spusese:
— Ucide-mă sau iartă-mă!
Cât despre Colin... Spuseseră că era pur şi simplu ceva de aşteptat ca Sugar Beth să determine un bărbat să facă aşa ceva, dar nu se întoarseră împotriva ei, iar atitudinea lui Sugar Beth deveni un pic mai relaxată. Până când dispăruse ultima bucată din prăjitura dublă cu ciocolată a lui Winnie, Sugar Beth era din nou Salcie de Mare. Conducătoarea Sălciilor de mare.

Winnie luă şi ultimul vas şi îl băgă sub jetul de apă. Toate cinci erau adunate în solar, chicoteau şi depănau amintiri la care Winnie nu participase în nici un fel. Nu ar fi trebuit să se simtă părăsită – ea fusese cea care insistase să spele vasele dar se simțea ca şi când ar fi avut din nou şaisprezece ani.

Luă dezgustată şervetul de vase. Ştia cât îi lipsiseră lui Sugar Beth Sălciile de Mare şi ar fi trebuit să fie fericită că le reunise din nou. Dar în acelaşi timp erau şi prietenele ei, iar lui Winnie îi plăcea să fie conducătoarea lor. Până acum, ea era cea care avea ultimul cuvânt în privința datei când se țineau întrunirile şi cine ce aducea. Ea era cea care le liniştea dacă aveau vreo problemă şi cea căreia i se făceau confidențe. Şi se pricepuse bine la asta. Totuşi, în acest moment, totul se schimbase.

Doar dacă Sugar Beth nu pleca din Parrish.

Această posibilitate o făcu pe Winnie să-şi vină în fire. Nu voia ca Sugar Beth să plece. Acum erau surori şi nu voia să renunțe la acest lucru, nici măcar ca să se agațe de poziția de conducătoare a Sălciilor de mare. Când li se alătură în solar se simțea ceva mai bine, dar conversația continuă fără ea.

— ... şi amintiți-vă când dansam ca în imponderabilitate în livingul lui Heidi şi i-am spart veioza mamei ei?

— ... şi când ne-a prins tatăl lui Amy fumând?

— Ce spuneți de seara în care eram pe promontoriu şi maşina lui Ryan nu pornea?

— Vă aduceți aminte cum toate...

— Nu, nu-mi aduc aminte! spuse Winnie şi rămase uimită chiar şi ea. Eu nu eram atunci Salcie. Şi încă

nu sunt. Şi v-aş fi foarte recunoscătoare dacă ați demonstra puțină sensibilitate față de sentimentele

mele, fără să vă petreceți tot restul serii discutând despre lucruri la care eu nu am luat parte.
Se lăsă o liniște stânjenitoare. Merylinn își culese o scamă de pe pantaloni. Heidi își învârtea verigheta. Doar Sugar Beth părea să se simtă bine în această situa-ție, și sprâncenele ei frumoase se arcuiră cu o surprindere jucată în timp ce le studia pe celelalte.
— Vreți să spuneți că nu i-ați făcut până acum inițierea?
— Nu ne-am gândit niciodată la asta, spuse Leeann.
Merylinn își îndoi picioarele sub ea.
— Tu te-ai ocupat întotdeauna de inițieri.
— Așa e, eu m-am ocupat. Sugar Beth își îndreptă atenția spre Winnie, căreia șiretenia din acei ochi îngustați, albaștri-argintii, nu-i spunea nimic bun. Winnie, ieși din cameră când votăm.
— Votați?
Sugar Beth o privi cu aroganță.
— Vrei să fii Salcie de Mare sau nu?
In replică, Winnie o privi în același mod.
— Totuși, nu crezi că suntem puțin prea mari pentru chestia asta?
Nu, nu credeau.
Winnie renunță în cele din urmă să se mai opună, în parte pentru că nu servea la nimic și în parte pentru că Sugar Beth își arăta în sfârșit ceva din vechea ei fire. Pe deasupra, Winnie își dorea cu adevărat să fie o Salcie de Mare.
O făcură pachet și o trimiseră în living. Unde așteptă.
Și așteptă.
Trecură zece minute. In cele din urmă se sătură și se întoarse intempestiv în solar.
— Vă deranjează dacă îmi spuneți și mie de ce naiba durează atât?
Merylinn arătă spre Amy, care era întinsă pe jos.

— Oh, am votat de mult, dar Amy voia să ne arate noile ei exerciții pentru abdomen şi am uitat să te chemăm.

Asta o făcu pe Winnie să se supere din nou foc.
— Eu n-o să mă las uitată, mă auziți? Doar pentru că Domnişoara cu Nasul pe Sus a intrat din nou în grațiile tuturor nu înseamnă că o s-o las pe vreuna dintre voi să înceapă să mă calce în picioare.
Sugar Beth pufni.
— Sensibilă.
— întotdeauna a fost aşa, aprobă Merylinn.
Leeann o privi pe Winnie cu superioritate.
— Mai bine ai fi atentă cum vorbeşti cu noi. încă n-ai trecut de ceremonia de inițiere, aşa că putem să-ți retragem invitația oricând dorim.
Winnie îşi încrucişă brațele la piept şi bătu din picior nervoasă.
— Ceremonie de inițiere?
Asta fu tot ce le trebui pentru a isca o mare dezbatere, pentru că nimeni nu-şi mai amintea exact cum se derula ceremonia de inițiere, în afara unui singur lucru cu care toate căzură de acord. Le trebuia o fotografie a lui George Michael.
— Pentru ce? întrebă Winnie cu o îngăduință exagerată.
Leeann îşi aranjă breteaua sutienului.
— Trebuie să juri că îl vei iubi pe veci.
— Asta nu se va întâmpla.
— Trebuie s-o faci, spuse Merylinn. Este ritualul Sălciilor de mare.
— Numai că nu avem o fotografie, sublinie Heidi.
Amy căută în poşeta ei şi îşi scoase Biblia.
— Mi-a venit o idee.
— Nu o să folosim o imagine a lui Isus! afirmă Merylinn.
Amy păru dezamăgită, dar cedă cu eleganță în fața opoziției ^grupului. Discuția continuă, dar fără nici un

rezultat. în cele din urmă, Leeann îşi asumă sarcina de a cerceta colecția de CD-uri a lui Colin.
— Uite! E noul album al lui U2. Winnie poate să jure credință pe fotografia lui Bono.
Heidi studie albumul.
— Nu pare acelaşi lucru.

Sugar Beth îi dădu albumul lui Winnie cu un rânjet care aproape o făcu pe aceasta să înțeleagă ce avea de gând.
— Sărută fotografia lui Bono şi jură că-l vei iubi pe vecie.
Winnie o privi de sus.
— Doar pentru că se dedică cauzelor nobile.
Din nefericire, asta nu era tot. Se pare că aveau şi o strângere de mână secretă, dar nimeni nu îşi amintea cum era. Obişnuiau de asemenea să stea în cerc şi să-şi treacă între ele un soi de colier, dar acesta se pierduse cu ani în urmă.
— Un lucru îmi amintesc sigur, spuse Merylinn. Trebuie să spui ce băiat îți place.
— Doamne, la chestia asta trebuie să mă gândesc, spuse Winnie sarcastică.
— Nu dovedeşte un spirit adecvat de Salcie de Mare, arătă Heidi.
— Trebuie să ne împărtăşească şi un secret sexual, spuse Leeann.
— Secret sexual? Winnie îşi dădu ochii peste cap. Fetelor, aveați unsprezece ani. Câte secrete sexuale ați fi putut avea?
— Multe. Merylin găsise revista mamei ei Bucuriile sexului.
Winnie îşi ridică mâinile în sus.
— Bine. Acum câteva nopți am avut un vis erotic cu Edward Norton.

— Cine n-a avut? replică Heidi, fără să fie impresionată. Vrem ceva mai bun de atât.
Cel mai mare secret al lui Winnie legat de sex – lipsa de dorință pe care o simțise odinioară față de propriul ei soț – era un secret pe care nu dorea să-l împărtăşească nimănui. Se prefăcu însă că se gândeşte.
— Bine, ce spuneți de asta? Merylinn, îți aminteşti când ai ținut-o pe Gigi pentru ca eu şi Ryan să putem merge la conferință în Miami?
— Uh-huh.

— N-a fost nici o conferință în Miami. Ne-am luat o cameră la hotel în Memphis şi ne-am petrecut weekendul jucându-ne de-a sclavii sexului.
Era o minciună, dar reacțiile lor fură mai mult decât satisfăcătoare pentru ea.
— Ce târfă eşti!
— Sclavii sexului?
— Ați folosit cătuşe şi tot tacâmul?
— Tot tacâmul, spuse Winnie.
Sugar Beth nu se lăsă înşelată, dar rămase loială şi îşi ținu gura, ceea ce o făcu pe Winnie să se gândească ce bine era să ai totuşi o soră.
— I-au dat lacrimile, exclamă Merylinn. Trebuie să fi fost o nebunie de weekend.
Winnie îi zâmbi lui Sugar Beth.
— De neuitat.
Sugar Beth îi zâmbi la rândul ei.
— Nici măcar eu n-aş putea petrece un weekend întreg jucându-mă de-a sclavii sexului.
Winnie îşi schimbă poziția pe canapea înainte ca un alt val de emoție s-o cuprindă.
— Nu e timpul să aprindem lumânarea de inițiere?
— încă nu. Sugar Beth înălță o sprânceană, gânditoare. Mai e ceva...

Amy sări în sus de pe scaunul ei.
— Nu. Nu o să facem asta.
— Trebuie, spuse Sugar Beth, altfel Winnie nu va fi niciodată o Salcie de Mare în mod oficial.
— Oh, Doamne...
Merylinn îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă.
— Dacă o facem, nu putem spune nimănui, zise Heidi. Ştiți cât mă urăşte soacra mea. Dacă află, o să mă bată la cap o veşnicie.
— Să facem ce? întrebă Winnie, nefiind prea sigură că voia să afle.
Peste grup se lăsară câteva clipe de tăcere. Se priviră una pe alta. In cele din urmă Amy vorbi în şoaptă:
— Trebuie să ne dezbrăcăm în pielea goală şi să ocolim în fugă de trei ori Frenchman's Bride.
Winnie le privi fără să-i vină a crede.

— Aţi inventat toată chestia asta.
Leeann pufni.
— Aş vrea eu.
Amy clătină din cap.
— E adevărat. Atunci când cineva nou intră în grupul Sălciilor de mare...
— Ceea ce din fericire nu se întâmpla prea des, interveni Merylinn.
— ... aşteptam o seară în care Sugar Beth vorbea cu Diddie să ne lase să dormim la ea.
— De preferință vara, ca să putem dormi afară pe verandă, adăugă Heidi.
— După ce Diddie şi Griffin adormeau, continuă Amy, ne dezbrăcăm goale puşcă şi înconjuram casa în fugă.
— N-am auzit o vorbă despre asta, spuse Winnie.
— Era cel mai mare secret al nostru.
— Singurul nostru secret, spuse Leeann impasibilă.

— Nici măcar băieții nu ştiu.
— S-a făcut aproape întuneric, spuse Winnie. Şi nu sunt nici măcar cincisprezece grade afară.
Sugar Beth îi zâmbi cu gura până la urechi.
— Atunci am face bine să alergăm repede.
Urmă o dezbatere despre clauze şi condiții, dar până la urmă făcură o singură concesie vârstei. Căzură de acord să-şi țină pantofii în picioare.
— Ştiam eu că trebuia să arunc chiloții ăştia jerpeliți, spuse Leeann câteva minute mai târziu când se aflau în solar şi se dezbrăcau de haine.
— Cineva să se asigure ca toate luminile să fie stinse.
— Eu economisesc să-mi fac liposucție. Chiar asta fac.
— îmi plăcea mai mult când o uram pe Sugar Beth.
Uitați-vă la picioarele ei.
— Oh, Doamne, Winnie are o urmă de muşcătură uriaşă!
Se strânseră goale la uşa din spate şi chicotiră.
— Sunteți gata? întrebă Merylinn.
— Gata! fură ele de acord.
Sugar Beth puse mâna pe clanță şi deschise uşa.
— Sălcii pentru totdeauna! strigă ea.
Apoi îşi luară cu toate zborul.
Amintiri de neuitat
359
*
Plimbarea neaşteptată de seară târzie a lui Ryan şi a lui Gigi îi purtă către capătul lui Mockingbird Lane. In clipa în care ajunseră la aleea care ducea către Frencbman's Bride, înghețară.
Gigi îşi recăpătă prima glasul.
— Crezi că au înnebunit sau cam aşa ceva?
— In mod sigur aşa pare.
Câteva clipe nu spuseră nimic, dar în cele din urmă Gigi fu atât de oripilată, încât nu rezistă fără să spună ceva.

— N-ar trebui să te uiți.
— Scumpo, n-aş rata asta pentru nimic în lume. Dinspre ele se auziră chicoteli ascuțite, o înjurătură şi un îndemn la linişte. Femeile dispărură pe lângă casă. Gigi se încruntă.
— Dacă află copiii de la şcoală chestia asta, nu mă mai întorc acolo. Vorbesc serios.
— O să părăsim oraşul împreună.
— Nu s-a întâmplat niciodată aşa ceva înainte de întoarcerea lui Sugar Beth.
— Dacă rămâne, lucrurile vor merge şi mai rău.
— Cu toate astea, nu-mi doresc să plece.
El îi strânse umărul.
— Nici eu.
Gigi îşi ținu respirația când femeile apărură din partea cealaltă a casei, de data asta cu mama ei în frunte.
— E atât de jenant.
— Lucrul trist este că mă îndoiesc că au pus gura pe vreo picătură de alcool.
— Mă obişnuisem să cred că mama era perfectă.
— Nu se poate abține, scumpo. Femeile din sud se nasc cu gena nebuniei.
— Eu nu.
El oftă.
— Mai devreme sau mai târziu, o vei apuca şi tu pe drumul lor.
Aspersoarele automate de pe peluză porniră cu un zgomot şuierător, şi toate începură să țipe.

— Nu mai pot privi.
Ryan îngropa capul fiicei la pieptul lui şi zâmbi.
— Mâine-dimineață o să ne prefacem că n-a fost decât un vis urât.
Sugar Beth opri ceasul deşteptător. Era marți, ziua în care îşi propusese să plece din Parrish. îşi întoarse

capul pe perna lui Colin şi, în timp ce inhala mirosul lui cunoscut, se rugă ca el să se întoarcă acasă înainte să trebuiască să schimbe aşternuturile. O copleşi nefericirea. Luptă contra ei amintindu-şi de seara trecută şi de Sălciile de Mare. Zâmbi. Winnie îi făcuse un dar nepreţuit.

Reuşi să se ridice din pat – o sarcină dificilă zilele astea – se îmbrăcă, iar apoi se îndreptă către librărie.

— Credeam că îți faci bagajele la ora asta, îi spuse Jewel când Sugar Beth îi întinse foitajul cu afine pe care avusese de gând să-l mănânce, dar nu reuşise deloc.

— O schimbare temporară de plan. Mai rămân puțin pe aici.

Fața mică a lui Jewel se lumină.

— Pe bune?

Ea aprobă din cap şi o puse la curent cu ce se întâmplase cu Colin.

— A plecat? Aşa, pur şi simplu?

— Pur şi simplu, răspunse Sugar Beth, impresionată în mod plăcut de expresia de indignare de pe fața lui Jewel.

— Şi acum ce o să faci?

— O să continui să încerc să dau de el.

Jewel o privi cu simpatie.

— Din ceea ce mi-ai spus, asta ar putea dura ceva. Se pare^că el nu vrea să fie găsit.

— II sun pe editorul lui. Cineva trebuie să ştie unde este.

— Ai face mai bine să inventezi o chestie mai credibilă decât aia cu Oprah de care mi-ai povestit.

— Aşa o să fac.

Editorul lui Colin răspunse la al doilea semnal al soneriei.

— Neil Kirkpatrick.

— La telefon Lady Francis Posh-Wicket de la Londra.

— Cine?
— Sunt directoarea biroului Maiestății Sale pentru Ordinul Jartierei. Maiestatea Sa are nişte veşti deosebit de plăcute pentru unul dintre scriitorii dumneavoastră. Sir Colin Byrne. Ah, dar ce proastă sunt! încă nu este Sir Colin. Din acest motiv trebuie să vorbesc cu el la telefon. Dar pare să nu răspundă la nenorocitul acela de telefon.
— Mă tem că nu ştiu unde este.
— Prostii, domnule. Să cred că v-ați pierdut unul dintre cei mai importanți scriitori?
— Poftim?
— Poate că doriți să fiți dumneavoastră cel care să-i spună Maiestății Sale că Sir Colin a dispărut, pentru că în mod sigur eu nu vreau s-o fac.
— Cu cine vorbesc?
— Trebuie să insist să-l găsiți i-me-diat pe Sir Colin.
— Nu ştiu cine sunteți, dar eu trebuie să muncesc aici.
— Nu până când nu-mi spui unde dracu' este, labagiule!
Urmă o tăcere lungă.
— Sugar Beth, tu eşti?
De această dată ea fu cea care închise.
capitolul 23
„Sunt nebuni cu toții, până la ultimul", spuse Rupert cu convingere.
Georgette Heyer, Fiul diavolului
Văpăi de azalee şi corn vesteau sosirea lui aprilie. Nordul statului Mississippi nu fusese niciodată mai frumos, dar Sugar Beth era nefericită. îşi trăia zilele în nesiguranță, găsindu-şi alinarea doar în faptul că nici o firmă de mutări nu apăruse să ia lucrurile lui Colin. Uneori reuşea să se convingă pe ea însăşi că pur şi simplu încerca s-o manipuleze şi că se va întoarce curând.

Dar cum săptămânile se scurgeau una după alta, începu să creadă că vorbise serios atunci când o făcuse.
La două săptămâni după plecarea lui Colin, Ryan apăru la uşa ei cu vestea că el îi telefonase în sfârşit.
— A închiriat o casă – n-a spus unde. Spune că lucrează zi şi noapte pentru a-şi termina cartea.
— Şi cu mine cum rămâne? Ce-a spus despre mine?
Ryan îşi făcu de lucru studiind cheile de la maşină.
— îmi pare rău, Sugar Beth. A spus că nu vrea încă să vorbească cu tine – poate după ce termină cartea. Şi a mai spus să nu-i mai hărţuieşti editorul. Oh... a întrebat de Gordon.
Labagiu nemernic.
O manipula! Un val de indignare justificată îi alun-gă lacrimile care fuseseră aproape tot timpul gata să izbucnească în aceste zile. Trecu pe lângă Ryan, se în-dreptă spre Lakehouse şi îşi petrecu seara dansând cu Cubby Bowmar.
Furia o ţinu următoarele două săptămâni. Iar Impre-siile apărură pe piaţă...
— N-am mai văzut niciodată aşa ceva, se lăudă Jewel. Cartea nici n-a apărut de două săptămâni şi am vândut deja trei sute de exemplare.
— Uuu-ra, spuse Sugar Beth sumbră.
Sue Covner o privi pe Sugar Beth cu superioritate peste umărul lui Jewel.
— Priveşte partea bună a lucrurilor, Valentine, scum-po. Nu oricine ajunge să fie imortalizată în marea literatură.
Marge Dailey îşi iţi şi ea capul, plină de inspiraţie.
— Eu cred că te ţii destul de bine. Dacă aş fi fost eu în locul tău, jur că m-aş fi mutat în Mexic. Deşi bănuiesc că nu e destul de departe, fiind totuşi în America de Nord.
Tot oraşul râdea de ea de se prăpădea.

Cartea urcă imediat în fruntea listei bestsellerurilor din New York Times, şi îşi făcu apariția şi un reporter de la USA Today. Deşi în presă începuseră să apară poveşti despre dispariția misterioasă a lui Colin, reporterul era mai interesat de căutarea personajelor din viața reală

descrise în Impresii. Diabolica Valentine era în fruntea listei celor mai vânate personaje.

— Păi, pe Sugar Beth Carey o căutați, îi spuse Amanda Higgins reporterului, după cinci secunde de la sosirea acestuia în oraş. Sugar Beth Carey Tharp Zagurski Hooper.

— Probabil că vă amintiți că ați citit despre ea în ziare acum câțiva ani, îl ajută şi soțul ei. Ea a fost chelnerița care s-a măritat cu acel magnat al petrolului. Emmett Hooper îl chema.

Povestea apăru în ziare după douăzeci şi patru de ore şi nici Tibetul nu mai era suficient de îndepărtat pentru a se ascunde.

La începutul lui mai, la o lună după plecarea lui Colin, pictura a fost scoasă la licitație şi Muzeul J. Paul Getty a cumpărat-o cu ceva mai mult de trei milioane de dolari. Chiar dacă Jewel şi Sălciile de Mare au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a sărbători cu Sugar Beth, ea îl voia pe Colin. Mai mult decât oricare dintre ele, el înțelegea ce însemna acest lucru pentru ea. Dar faptul că nu se ostenise să-i telefoneze ca s-o felicite mai pusese paie pe focul mocnit al resentimentelor ei.

Completă hârtiile pentru fondul care urma să se îngrijească de Delilah, apoi zbură la Houston ca să petreacă vreo câteva zile cu ea şi să se îngrijească de alte treburi. Impresiile o priveau^ lung din vitrina fiecărei librării pe lângă care trecea. îşi făcu cinste cu o vizită la cel mai bun salon de înfrumusețare din oraş, urmată de un dezmăț la cumpărături, dar nici măcar noua înfă-

țişare blondă şi o pereche de pantofi cu toc cui Jimmy Choo nu reuşiră să-i ridice moralul.
Se întoarse la Parrish într-o marți, seara târziu, la şase săptămâni după dezertarea lui Colin, obosită, însingurată şi cu ochii în lacrimi. Exact când se pregătea să stingă veioza de pe noptieră, sună telefonul, iar atunci când răspunse auzi o voce cunoscută şi autoritară:
— Pe unde dracului ai umblat în ultimele trei zile?
Simți că i se taie picioarele.
— Colin?

— Şi ce alt bărbat, mă rog, te-ar căuta la miezul nopții?
Toate lucrurile pe care avusese de gând să i le spună îi zburară din cap.
— Eşti un nemernic!
— Te-am prins intr-un moment prost, nu-i aşa?
— Eşti un nemernic căruia îi place să se joace cu oamenii!
Izbucnise cu totul, cu toată furia şi frustrarea. Țipă şi înjură până când răguşi şi, când în sfârşit se potoli, el spuse doar atât:
— Ei, hai, iubirea mea, lucru care o stârni din nou cu totul.
— Nu sunt iubirea ta! Nu sunt nimic pentru tine! M-ai părăsit, englezoi cretin, şi n-o să te iert niciodată. Dar mă bucur că ai plecat pentru că de-acum n-o să trebuiască să mă mai uit în veci la fața ta urâtă. Şi ghici ce? Când ți-am spus că te iubesc, a fost o mare glumă, mă auzi? Tot timpul ăsta am râs de tine pe la spate. Nu te iubesc! Totul a fost o mare glumă umflată!
— îmi pare rău să aud asta, răspunse el netulburat. Dar de vreme ce eu te iubesc suficient pentru amândoi, nu-mi fac griji prea mari. Dar chiar e jenant cât de dor îmi este de tine.
Asta o mai linişti puțin.

Se ridică de pe marginea patului şi se aşează cu picioarele încrucişate pe covor astfel încât Gordon, care se furişase sub pat în timpul tiradei ei, să poată ieşi şi să-şi pună capul în poala ei. Ochii începuseră să i se umezească, tlar respira adânc pentru ca el să nu simtă că plecarea lui o transformase într-o adevărată stropitoare.

— Cum ai putut să pleci?

— Ca un animal bolnav. Baliverne de genul ăsta.

Avea un aer superior, uşor plictisit, dar ea îl cunoştea prea bine şi nu se lăsă păcălită. Ea îi rănise sentimentele, era adevărat, poate mai mult decât i le rănise el pe ale ei. Se aplecă şi îşi fixă privirea pe una din urechile lui Gordon.

— Nu am avut intenția să te rănesc. Ştii că n-am vrut.

El îi răspunse pe acelaşi ton potolit:

— Faptul că nu te-ai putut abține n-a făcut decât să sporească durerea.

— Ai avut dreptate, spuse ea cu o voce slabă şi nefericită. Eu nu ne-am acordat nici o şansă. Mi-am dat seama de asta imediat după ce ai plecat.

— Bineînțeles că am avut dreptate.

— Acum te-ai putea întoarce?

— In ce condiții?

— Asta nu e negociere de afaceri.

— Numai pentru ca lucrurile să fie clare.

— Te iubesc, spuse ea. Nu pot fi mai clară de atât. Dar trebuie să avem această discuție față în față. Unde eşti?

— Cât despre asta... Nu prea sunt pregătit să-ți spun.

Ea deveni puțin mai încordată.

— Atunci de ce m-ai sunat? Ce vrei?

— Vreau inima ta, iubito.
— O ai. Nu ştiai?
— Şi îți vreau curajul.
Ea îşi muşcă buza.
— Chestia asta cu curajul începe să se înfiripe. Nu e ceva ce se capătă peste noapte, dar o să ajung şi acolo. Şi nu vreau să te pierd. Nu am stat tot timpul să analizez acest lucru, dar mi se pare că Parrishul poate supraviețui unui scandalul iscat de doi oameni care se iubesc şi locuiesc împreună un timp, nu-i aşa?
Urmă o scurtă pauză.
— Deci asta vrei? Să mă întorc ca să stăm împreună?
— Ştiu că este un pas mare, dar m-am săturat să tot fiu speriată – nici nu ştii cum e – şi sunt gata să fac acest pas dacă şi tu eşti.
— înțeleg.
— Ai vorbit de o logodnă. Sunt... sunt onorată, Colin. Ştiu că îți este la fel de greu cum îmi este şi mie. Ăsta ar putea fi primul nostru pas. El nu spunea nimic, iar ea se întrebă dacă nu cumva țintise prea departe. Dar dacă nu eşti pregătit să locuim împreună, înțeleg, să uităm de logodnă – este mult prea devreme. O să mă mut înapoi în remiza trăsurilor ca să ai ceva spațiu. Nu te forțez şi presez. Ştiu ce înseamnă asta. Ai tot timpul din lume. Numai întoarce-te.

Aşteptă.
— Colin?
— Tu tot nu înțelegi, iubita mea.
Ea transpira de nervi.
— Ce să înțeleg?
— Mă întorc în ziua nunții noastre. Nici o secundă înainte.
— Ziua nunții noastre!
Sări în picioare. Gordon se târî din nou sub pat.

— Sunt sigur că Winnie şi Sălciile de Mare vor fi mai mult decât bucuroase să fie de ajutor cu pregătirile, iar Ryan va rezolva formalitățile.
— Nu poți vorbi serios.
— Oh, ba da.
— O logodnă, da. Măsura energică încăperea cu pasul. După ce vom fi locuit împreună un timp. Dar nu ne repezim să ne căsătorim. Nu suntem pregătiți.
— Mă tem că trebuie să plec, Sugar Beth. Trebuie să mă întorc la lucru. Felicitări pentru vânzarea picturii. Singura mea dorință este să fi fost acolo să sărbătoresc cu tine.
— Să nu îndrăzneşti să închizi! îmi spui că nu te întorci decât dacă voi fi de acord să mă mărit cu tine?
— Bineînțeles că nu. Asta ți-ar lăsa prea mult spațiu de manevră. Eu îți spun că nu mă voi întoarce până când nu mă vei aştepta în biserică, la altar, cu toți prietenii prezenți acolo ca martori.
— E ridicol! Dădu cu piciorul unei reviste din calea ei. Aici nu suntem în una din cărțile tale, Colin. Asta e viață adevărată. Oamenii nu fac lucruri din astea.
— Dar noi nu suntem oameni obişnuiți, nu-i aşa?
Ea începuse să gâfâie şi se prăbuşi pe un scaun.
— Foloseşte-ți capul. Nici unul din noi nu-şi mai poate permite o greşeală. Trebuie să fim siguri că ne simțim foarte bine unul cu altul.
— Eu sunt sigur de multă vreme. Sunt îndrăgostit până peste cap de tine.
Ea strânse mai tare telefonul în mână.
— Vino acasă, Colin. Acum.

— Şi să ajung din nou la mila ta? Nu sunt chiar atât de prost.
— Atunci cum o să aranjăm toată chestia asta?

— Intr-o biserică, în fața unui preot. Eşti de acord sau nu.
Ea sări în sus.
— Nu sunt!
Auzi un oftat plictisit.
— Din fericire pentru tine, sunt pregătit să mai aştept o zi sau două, lucru care, mai mult decât orice, stă mărturie pentru profunzimea sentimentelor mele pentru tine.
— încetează să mai faci pe grozavul!
— O să țin legătura cu Ryan periodic. Dar – şi ascul- tă-mă foarte bine, iubita mea – nu o să te mai sun din nou. Dacă ai fi fost o femeie sănătoasă, bineînțeles că m-aş fi purtat mai rațional. Dar de vreme ce eşti nebu-nă, aceasta este oricum singura cale.
— Ai plănuit lucrul ăsta de la început, nu-i aşa?
— Să spunem pur şi simplu că nu eşti genul de femeie căreia să i se permită să o ia razna.
Ea îşi încleştă pumnii.
— Colin, te rog. Avem şansa unui viitor împreună. Nu-ți bate joc de el cu cereri nerezonabile.
— Cum aş putea să-mi bat joc de el când tu eşti în stare s-o faci atât de bine singură?
— Sunt însărcinată! Trebuie să te întorci imediat ca să ai grijă de mine.
— Nu, iubirea mea, nu eşti însărcinată şi nu mă voi lăsa manipulat. Ei, această discuție a devenit plicticoasă dincolo de orice închipuire. Te iubesc din tot sufletul, şi... Plângi, scumpa mea?
— Da, se smiorcăi ea. Practic, asta am făcut de când ai plecat.
— Adevărat?
— Mă tem că da.
— Ce minunat!
Şi cu asta, basta.

Sugar Beth se plimbă apăsat prin casă preț de câteva ore, mai şi plânse, şi înfulecă două castroane cu fulgi

de ovăz. Dimineața următoare se trezi furioasă la şapte, înşfăcă telefonul şi îl angajă pe Bruce Kleinman, primul prieten al lui Amy şi cel mai bun antreprenor în construcții din oraş, pentru a începe munca la gară. Nu-i mai datora nimic lui Colin. Imediat după aceea, o căută pe Jewel.

— Iți aminteşti când ți-am povestit despre acea idee fantezistă a mea de a deschide o librărie pentru copii la gară?

— Este greu de crezut că aş fi putut uita. Ți-am spus că ar trebui s-o pui în practică. Tu ai fost cea căreia îi lipsea curajul, îți aminteşti? Tu ai spus că nu puteai face ceva durabil din pricina lui Colin.

— Asta nu mai e o problemă, pentru că am declarat oficial că îl urăsc. Şi sper că ai vorbit serios despre parteneriatul nostru.

Sugar Beth îndepărtă receptorul de la ureche pentru a împiedica ca țipetele de bucurie ale lui Jewel să-i spargă timpanul.

Făcu duş, îşi trase o pereche de pantaloni trei sfer-turi portocalii, o cămaşă albă fără mâneci şi sandale în picioare şi o sună pe Winnie să o pună la curent. După aceea, plecă să se întâlnească cu Bruce la gară. Când terminară, se duse să se întâlnească cu Jewel ca să poată discuta acordul de asociere, iar apoi i-l fură pe Charlie îngrijitoarei lui şi îl duse în parc să se joace. îşi încheie ziua cu o scurtă vizită pe la Comorile de Altădată.

— Jewel este îngrijorată în privința ta, îi spuse Winnie când intră în magazin. Tocmai am vorbit la telefon cu ea şi mi-a spus că ai refuzat o prăjitură Goo Goo Cluster. Crede că trebuie să convoc de urgență o şedință a

Sălciilor de mare ca să punem lucrurile cumva în ordine.
— Jewel ar trebui să nu se amestece în treburile Sălci-ilor, ripostă Sugar Beth. Mi-a râs în față când i-am spus ce mult ne-am dori să ni se alăture.
— Probabil că n-ar trebui să i-o iei în nume de rău.
— Cum să i-o iau în nume de rău? După tine, ea e cea mai bună prietenă a mea, ca să nu mai vorbim de viito-rul parteneriat de afaceri. Şi nu e nici pe jumătate atât de amuzantă pe cât crede. Spunea că, dacă ar deveni

Salcie de Mare, ăsta ar fi primul pas, apoi ar urma să se îmbrace într-0 rochie cu crinolină, să stea pe pajiştea din față de la Frenchman's Bride învârtind o umbreluță şi să devină disprețuitoare.
Winnie oftă.
— Aici nu e vorba de Jewel. E vorba de tine.
Sugar Beth se lăsă să cadă pe un scaun din lemn de stejar, copleşită de emoțiile din ultimele două zile.
— Simplul fapt că cineva înțelege ceva despre el însuşi nu înseamnă neapărat că poate îndrepta acel lucru.
— Bănuiesc că acum vorbim despre tine.
— Ia gândeşte-te! O femeie care a fost întotdeauna supraponderală, de pildă. Ştie exact ce trebuie să facă să nu se îngraşe, dar asta nu înseamnă că o şi poate face, nu-i aşa?
— Ai şi tu dreptate.
Sugar Beth îşi apăsă stomacul.
— Spune-mi că sunt nebună, dar nu mi se pare că al patrulea drum la altar este cea mai bună metodă de a repara orice s-o fi rupt prin mine.
— Dacă orice s-o fi rupt nu este deja reparat.
— Numai gândindu-mă la toate astea şi mi se face rău. Trebuie să plec.

îşi luă poşeta, o sărută pe Winnie pe obraz şi ieşi din magazin.
începuse să se lase căldura şi, când ajunse pe trotuar, îşi puse noii ei ochelari de soare de aviator, foarte la modă. Un bărbat pe care nu-l cunoştea îşi răsuci gâtul după ea şi se împiedică. Era prea obosită ca să-i aprecieze atenția.
Gordon o întâmpină la uşă. De când plecase Colin nu se mai dezlipea de ea şi se aplecă să-i ofere afecțiune, dar el era produsul unui cămin destrămat şi era prea deprimat pentru a face mai mult decât să se rostogolească cu labele în sus. După aceea se îndreptă spre bucătărie, luă un pahar cu iaurt cu căpşune şi începu să se plimbe, în cele din urmă se întinse pe canapeaua din solar, doar pentru a se trezi brusc din somn câteva ore mai târziu şi a începe din nou să se plimbe de colo-colo.

Se lăsă noaptea şi agitația ei se înteți. Pe la ora unsprezece, ajunsese într-o asemenea stare încât nu mai putea suporta, aşa că o luă pe jos pe stradă şi bătu la uşa lui Winnie.
Sora ei vitregă ieşi în pijama, cu părul ciufulit şi cu iritații provocate de barbă pe gât. Sugar Beth năvăli înăuntru.
— Nu vă puteți petrece şi voi măcar o seară discutând ca oamenii normali?
— Nu-mi arunca în cârcă frustrarea ta sexuală. Ce s-a întâmplat?
— Trebuie să vorbesc cu Ryan.
— Doarme.
— N-o să mai doarmă mult.
Sugar Beth trecu pe lângă ea şi urcă în goană scările. Winnie o urmă, plângându-se tot drumul.

Ryan era culcat pe burtă, probabil gol, dar nu putea fi sigură pentru că o cuvertură albastră subțire îl acoperea de la şolduri în jos. II împunse în umăr.
— Trezeşte-te!
El se întoarse cu aşternutul răsucit în jurul lui, clipi şi, privind peste Sugar Beth, se uită la soția lui, care îşi încrucişase brațele la piept şi privea încruntată.
— E vechea ta iubită. Eu de-abia o cunosc.
Sugar Beth începuse să tremure, dar vorbi cu voce joasă ca să n-o trezească pe Gigi:
— Ascultă-mă bine, Ryan Galantine! Când ticălosul ăla o să te sune din nou, să-i spui că a câştigat runda asta. Mă mărit cu el. Dar nu-mi convine să fiu şantajată şi spune-i că am de gând să-mi petrec restul vieții făcându-l nefericit, ai priceput?
Ryan se adânci în perne. Părea somnoros, dar amuzat.
Sugar Beth continuă pe acelaşi ton:
— Vorbesc serios. Dacă îşi doreşte atât de mult această căsătorie, fie, dar ar face bine să se pregătească să sufere consecințe serioase.
Se răsuci pe călcâie, trecu pe lângă Winnie şi se năpusti în jos pe scări şi afară din casă.
Ryan îşi privi insistent soția.
— Se merită unul pe altul.

*
Sugar Beth refuză să aibă ceva de-a face cu pregăti-rile în afara faptului că spuse că îşi dorea o ceremonie intimă, doar cu Gigi, Ryan şi Winnie ca doamnă de onoare. Nimeni altcineva, nici măcar Jewel sau Sălciile de Mare.
Ceea ce nu se făcea după părerea lui Winnie. Le convocă pe toate Sălciile de Mare, fără Sugar Beth, şi o obligă până şi pe Jewel să asiste. Pentru că Leeann nu avea cu cine să-şi lase copilul, se adunară în jurul mesei din

bucătăria ei, unde Winnie scoase un carnet galben şi trecu la treabă.
— Trebuie să planificăm totul singure. Din fericire, Colin ne-a dat un buget nelimitat. I-a spus lui Ryan că doreşte să aibă loc ceremonia cel mai târziu sâmbăta viitoare, ceea ce înseamnă că avem zece zile. Ii e frică că ea o să fugă mâncând pământul dacă aşteptăm mai mult.
— O să mă asigur că magazinul cu casete video ascunde De bunăvoie şi nesilită de nimeni, spuse Merylinn. Nu are rost să-i dăm idei.
— Dacă vrea să o împiedice să fugă, de ce nu se întoarce aici să aibă el grijă de asta? întrebă Heidi.
Winnie privi fix în carnețel ca să nu-i întâlnească privirea.
— A spus că mai întâi trebuie să-şi termine cartea.
Asta nu pică bine nici uneia dintre ele.
— Ai crede că ea ar trebui să fie puțin mai importantă decât încheierea cărții, pufni Merylinn.
— Nu l-am înțeles niciodată pe omul ăsta.
— Sper ca Sugar Beth să nu descopere cât de jos se află pe lista lui cu priorități.
— Ştiți cât de sarcastic poate fi, spuse Jewel, străduin- du-se să-l apere cât putea. Poate că Ryan a înțeles greşit.
Dar restul planurilor lor fură subminate de un sentiment de stânjeneală.
Winnie nu ținu seama de dorințele lui Sugar Beth şi se hotărî pentru o ceremonie de sâmbătă seara la Biserica Presbiteriană urmată de o recepție în cort pe peluza din față de la Frenchman's Bride. Neavând timp să distribuie invitații oficiale, Jewel şi Sălciile de Mare

îi invitară pe toți cei la care se putuseră gândi şi, până când terminară, trei sute de oameni acceptaseră. Sugar

Beth luă foc când auzi. Winnie îi spuse să tacă din gură şi să-şi găsească rochie.
Ryan se ocupă de certificatul de căsătorie, iar Leeann o târî pe Sugar Beth la laborator pentru analiza de sânge. Sugar Beth habar n-avea cum se descurca Colin ca să-şi termine şi el treburile, dar era prea ocupată cu dificultăţile pe care le avea ea ca să-i pese.
Vineri dimineaţa, cu o zi înaintea nunţii, la Frenchman's Bride sosi o echipă care înălţă cortul şi la puţin timp după aceea apăru dubiţa firmei de la care închiriaseră mesele şi scaunele. Sugar Beth îşi puse nişte căşti ca să nu audă şi îşi petrecu ziua mângâindu-l pe Cordon şi făcând planuri pentru librăria ei în timp ce în urechi îi bubuia un vechi CD cu Pearl Jam.
Nu fusese timp pentru a organiza petrecerea pentru fete de dinaintea nunţii, ceea ce nu era o problemă, pentru că Sugar Beth oricum n-ar fi participat. In noap-tea de dinaintea nunţii, Winnie încercă s-o convingă să stea în camera de oaspeţi din casa ei, dar Sugar Beth refuză să părăsească Frenchman's Bride. Acest lucru o sili pe Winnie să pună în funcţiune planul de rezervă, şi vineri seara la ora şase Gigi apăru la uşa ei cu trei pizza mari, cu Gwen Lu, Gillian Granger, Sachi Patel şi Jenny Berry.
— Mama a spus că putem să dormim aici peste noapte. Toată lumea vrea să-ţi asculte discursul despre putere. Şi în plus Jenny chiar are nevoie de ajutor pentru machiajul ochilor.
Sugar Beth se duse la telefon şi o sună pe Winnie.
— La asta am ajuns? Să fiu păzită de puştoaice de treisprezece ani?
— Eşti puţin nervoasă, îi răspunse Winnie. Am hotărât că aveai nevoie de puţină distracţie.
— Puţin nervoasă! Am depăşit scara Richter cu nervii! Totul este o înscenare. Partea finală a planului lui de răzbunare. Eu o să merg la altar şi el n-o să fie acolo.

O să mă lase singură la altar. Ascultă ce-ți spun, n-o să apară mâine.
Amintiri de neuitat
373
— Faptul că ți-ar trage clapa la altar ar fi oricum un exces, sublinie Winnie. Oricum te-a distrus când a scris Impresii.
Sugar Beth îi închise telefonul.
Se dovedi că Winnie avusese dreptate într-o privință. Cu casa plină de puştoaice de treisprezece ani care îi solicitau atenția îi era imposibil să-şi facă gânduri negre. Noile prietene ale lui Gigi erau ciudățele şi stângace, dar şi drăguțe şi vesele. într-o bună zi probabil că Sălciile de Mare vor trebui să-şi formeze o trupă auxiliară de junioare.
In noaptea aceea dormi prost şi se trezi cu mult înaintea fetelor. Coborî la parter într-o pereche de pantaloni scurți vechi şi cu una dintre cămăşile de lucru ale lui Colin, cu părul atârnând îngrozitor de încurcat şi o cută pe obraz. Ziua nunții ei. Alta.
După ce îi dădu drumul lui Gordon afară, azvârli cutiile de pizza, apoi se aşeză la blatul din bucătărie gânditoare. Trebuia să se radă pe picioare, să-şi aranjeze unghiile colțuroase, n-avea nici un plan cum să-şi aranjeze părul, iar singurul lucru pe care dorea cu adevărat să-l facă era să^se întoarcă în pat şi să-şi tragă aşternuturile peste cap. Ii dădu drumul lui Gordon să intre, iar apoi exact asta făcu.
Winnie le trezi pe toate câteva ore mai târziu. Se agita prin casă, plină de o voioşie prefăcută şi debitând platitudini plictisitoare. Sugar Beth se repezi după borcanul cu unt de arahide, apoi îl puse la loc pentru că nu putea înghiți nimic.
Ryan le ducea pe fete la Denny's pentru un mic dejun târziu, apoi le lăsa pe la casele lor să se îmbrace pentru

ceremonie. Gigi o îmbrățișă pe Sugar Beth înainte de a pleca.
— Nu-ți face griji! Poți să-ți afirmi puterea chiar şi după ce te măriți. Uită-te la mama!
Apoi o surprinse pe Winnie, îmbrățișând-o şi pe ea.
După acest gest, Winnie deveni surescitată.
— Ți-ai făcut rost de rochie, da? Ai promis că o să te îngrijeşti de asta şi ştiu că a trebuit să ți-o cumperi de-a gata, dar tu arăți dezgustător de minunat în orice.

— O am, spuse Sugar Beth, şi este încuiată într-un loc unde n-o s-o găseşti.
— De ce nu pot s-o văd?
— Pentru că e o surpriză mare de tot, de-aia! Colin a apărut?
Winnie îi evită privirea.
— Din câte ştiu eu, nu. Dar Ryan a vorbit cu el. O să apară.
— Da, bine. Sugar Beth bătu cu palma în blat. Ți-am spus ce o să se întâmple. N-o să apară. De asta n-am vrut să invit tot oraşul. Dar parcă tu ai vrut să mă asculți?
— Bineînțeles că o să apară. Te iubeşte. Acum du-te şi fă un duş. Janice Menken vine la patru să-ți aranjeze părul. Până la cinci şi jumătate trebuie să fii la biserică.
Pentru o clipă, toate zidurile de apărare ale lui Sugar Beth se năruiră.
— Spune-mi că fac ce trebuie.
— Sunt sigură că faci ce trebuie, răspunse Winnie, într-un mod care îi spuse lui Sugar Beth că nu era deloc sigură.
Sugar Beth ridică din nou baricadele la locul lor. Făcu duş şi se rase pe picioare. Apoi îi dădu voie lui Janice Menken să-i facă o coafură elaborată care arăta de parcă i-ar fi aterizat un tort de nuntă pe cap. De îndată

ce Janice plecă, îl dădu jos şi îl refăcu într-un mod mai simplu, mai aproape de ceafă. Refuză să poarte văl şi se machie discret, punându-şi în valoare ochii şi se rujă într-o nuanță maro-roşcată. Ritualul cunoscut nu reuşi s-o liniştească deloc, şi deveni şi mai agitată, în timp ce Sălciile de Mare se perindară pe rând prin încăpere ca s-o țină sub observație.
Nici una nu-l văzuse pe Colin, dar toate erau foarte sigure că era pe undeva pe aproape.
Cu cât petrecea mai puțin timp la biserică, hotărî ea, cu atât mai bine, aşa că îşi aduse rochia din pod unde o ascunsese şi se îmbrăcă în dressingul lui Colin. Exact când îşi puse pantofii în picioare apărură Jewel şi Leeann ca s-o ducă la ceremonie. Când îi văzură rochia, se încruntară.

— Chiar o să porți chestia aia? o întrebă Leeann.
— Ea patra oară când mă mărit, replică Sugar Beth.
La ce te aşteptai?
Jewel îi aruncă o privire plină de înțelesuri lui Leeann.
— Winnie a spus că este prost dispusă.
— Şi totuşi arăți minunat, admise Leeann. Mai mult decât frumoasă. Dar Colin o să facă o criză.
— L-a văzut vreuna dintre voi?
— Probabil că e cu Ryan, spuse Jewel stânjenită.
— Sau în drum spre America de Sud.
Sugar Beth îl sărută pe Gordon de rămas-bun şi ieşi afară cu paşi apăsați spre maşina lui Jewel, cu sandalele ei cu toc cui decorate cu mărgele făcând un zgomot ucigător pe pavaj.
Când intră pe uşa din spate a Bisericii Presbiteriene din cărămidă roşie o învăluiră mirosurile nostalgice ale vechilor cărți de rugăciuni, al detergentului Pine-Sol şi al de mult uitatelor mese luate în comun. Winnie, îmbrăcată elegant în mătase aurie, aştepta înăuntru. Când

văzu rochia lui Sugar Beth, ochii i se îngustară de nemulțumire, dar își ținu gura cu înțelepciune.

— Spune-mi că l-ai văzut pe Colin, o luă Sugar Beth în primire în timp ce Winnie o conducea spre o mică anticameră imediat lângă pronaos.

— De Colin se ocupă Ryan.

— Deci nu l-ai văzut.

— N-am avut timp să mă uit. A fost o neînțelegere în legătură cu muzica, florile de la altar nu erau potrivite, apoi Gigi şi-a dat cu sclipici pe pleoape. Tu ai învățat-o să-şi facă asta? Nu contează. Pe fața lui Winnie se aşternu un zâmbet voios. N-am făcut nimic cu ceva vechi şi ceva de împrumut. Ai o rochie nouă şi ochi albaştri, dar avem nevoie şi de restul.

— Când te măriți a patra oară, eşti tentat să-ți pierzi credința în superstiții.

— Asta e ultima ta căsătorie şi tradiția este importan-tă. Se căută în poşeta decorată cu mărgele, scoase per-lele superbe ale lui Diddie şi i le prinse la gât lui Sugar

Beth. Nu te ataşa de ele. Cum se termină recepția, ți le iau înapoi.

Sugar Beth le atinse cu degetele şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Oh, Winnie... Se întoarse şi îşi îmbrățişă sora. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, răspunse Winnie şi izbucni prompt şi ea în lacrimi.

Organista începu să cânte preludiul, iar ele țopăiră în sus şi în jos şi îşi făcură vânt cu mâinile către fețe ca să se oprească înainte de a-şi distruge machiajul. Winnie îşi suflă nasul.

— Colin e în mod sigur aici. Doamna Patterson nu începe niciodată să cânte până când nu a apărut toată lumea la ceremonie.

— Mă urăşte încă de la recitalul meu de dans din clasa a noua când am primit eu rolul Zânei Dulciurilor, în loc să-l primească scumpa ei Kimmie.
— Nu toată lumea din Parrish este implicată într-o conspirație împotriva ta.
— Rămâne de văzut.
Preludiul luă sfârşit. Winnie îi puse în mâini lui Sugar Beth un buchet bogat de trandafiri albi Casablan- ca, luă unul mai mic pentru ea, apoi o scoase în pro-naos. Sugar Beth nu putea vedea decât ultimele două rânduri de bănci, dar şi acestea erau pline.
— Ce te-a apucat să inviți atâția oameni?
— Tu şi Colin o să fiți o parte importantă a comuni-tății, ripostă Winnie. Toată lumea merită să vadă cum vă căsătoriți.
— Dacă el e aici.
— Bineînțeles că e aici.
Organista începu să cânte din nou, iar lui Sugar Beth începură să-i clănțăne dinții.
— Nu merg la altar dacă nu te uiți după colț să te asi-guri că el e acolo.
— Trebuie să fie. Dacă n-ar fi fost, Ryan ar fi...

— Nu vreau să mai aud un cuvânt despre Ryan! şuieră ea. Şi soțul tău are motive să mă urască. Probabil că e şi el implicat în toată chestia asta.
— Aşa e. Winnie îşi ridică buchetul în sus. Şi apoi mai sunt şi eu.
Cu aceste cuvinte care nu prevesteau nimic bun por-ni şi dispăru după colț pe intervalul dintre bănci.
Ritmul muzicii se înteți. Sugar Beth îşi îndreptă umerii şi îşi stăpâni teama. Când depăşi colțul, adunarea se ridică în picioare împiedicând-o pe moment să vadă până la altar. Strânse şi mai tare buchetul cu palmele

transpirate. Patru soți! Ce fel de nebună s-ar mai fi măritat şi a patra oară?
O mare de fețe se întoarseră către ea, trei sute, dar nu şi cea pe care avea cea mai mare nevoie s-o vadă. Până când ajunse la locul ei din capătul altarului... Iată-1, cu Ryan alături de el, amândoi îmbrăcați în smochinguri negre. Colin îl purta pe al lui cu aceeaşi relaxare cu care alți bărbați îşi purtau jeanşii. Cămaşa albă strălucea în contrast cu fața lui bronzată, care era mai subțire şi mai ascuțită decât atunci când îl văzuse ultima oară. Se pare că nu fusese singura care avusese probleme cu mâncarea. Acest lucru îi oferi suficientă satisfacție indignată ca să o facă să înainteze spre altar.
Lui Colin îi crescu inima când o văzu pe Sugar Beth apropiindu-se de el. Era îmbrăcată cu totul în negru. Râse înfundat şi, pentru prima oară în aproape două luni, începu să se destindă.
In ciuda culorii ei, rochia era superbă. Lungă, strâm-tă şi fără bretele, avea fâşii diagonale cu mărgele negre minuscule care se lățeau pe măsură ce coborau spre tiv. Plutea spre el, cu un trup, o față şi mişcări desăvârşite, cu părul ei blond şi umerii catifelați şi albi înălțându-se din rochie ca spuma din valurile unei mări agitate. Fragilitatea care o învăluise ca o a doua piele atunci când sosise în Parrish dispăruse. Pentru el era mai delicată, mai rafinată şi mai prețioasă decât şi-ar fi închipuit vreodată, dar strălucirea argintie periculoasă din acei

ochi de un albastru-deschis îi reamintea ce joc periculos juca. Şi acesta încă nu se sfârşise.
Se opri alături de el şi îi dădu lui Winnie buchetul. El îi luă mâinile. Erau reci ca gheața, dar nici ale lui nu erau mult mai calde.
începu ceremonia. El ar fi preferat să-şi fi scris jurământul, unul care să vorbească în mod mai personal

despre profunzimea sentimentelor lui pentru această femeie magnifică, dar atunci ar fi trebuit ca şi ea să-l scrie pe al ei, şi nu avusese încredere că ea nu-l va blestema. Hărțuirea ei fusese singura cale pe care o cunoscuse pentru a spinteca balaurul care _o ținuse mult prea mult prizonieră pe această prințesă. îşi aparțineau unul altuia, iar el fusese decis să o vindece de nefericire cât mai repede posibil.
Cuvintele preotului îi tulburară gândurile. Pastorul Daniels era un tradiționalist şi nu-i trecuse prin cap că ar trebui să schimbe în vreun fel ceremonia.
— Cine i-o dă pe această femeie să-i fie soție acestui bărbat?
Urmă o tăcere lungă. Participanții începură să se foiască stânjeniți. Colin se încruntă. Ryan zâmbi şi păşi în față.
— Eu.
După asta pastorul îşi reveni şi sări peste partea cu să vorbească acum sau pe veci să tacă, fapt care i-ar fi făcut în mod sigur pe oamenii de acolo să sară în picioare.
Urmară jurămintele. Sugar Beth îl rosti pe al ei monoton, aproape furioasă. El o înțelese. Ea îşi pierduse încrederea în jurăminte şi această ceremonie în special îi trezea o mulțime de amintiri neplăcute. Şi cu toate astea, nu aveau încotro.
Restul ceremoniei se derulă ca prin ceață, ceva ce trebuia mai degrabă îndurat decât apreciat. Ea avea un inel pentru el, ceea ce era o surpriză, o verighetă simplă din aur alb. El îi puse pe deget un diamant perfect de două carate şi jumătate. Ea nu era femeia subtilităților.
Alte jurăminte şi declarația oficială.
— Poți săruta mireasa.

El privi în jos spre ea şi, când se apropie, îi şopti printre buze:
— Să nu muşti.
Şi nu-l muşcă. Dar nici nu îi răspunse cu adevărat la sărut.
Ryan şi Winnie îi duseră rapid la Frenchman's Bride unde avea loc recepția. Cortul alb avea valuri de plasă la intrare şi plafonul plin de ghirlande. Mesele erau acoperite cu fețe de masă din in scrobite, decorate cu altele mai mici aurii, în mijlocul cărora se aflau aranjamente florale cu crini, zambile şi iederă. Pe mesele lungi pentru mâncare se găseau platouri cu cozi de homar, cleşti de crab, creveți alături de o varietate de mâncăruri reci şi calde. El nu-şi putea imagina cum reuşiseră Winnie şi Sălciile de Mare să facă totul atât de repede şi cum le va putea mulțumi vreodată cum se cuvenea. Nu exista muzică şi nici nu se dansa. Winnie ştia că el şi Sugar Beth aveau nevoie să treacă cât de repede se putea de această recepție şi să rămână singuri. O urmări pe Sugar Beth cum ocoleşte un munte de choux ă la creme înecate în ciocolată pentru un platou cu mici delicatese vegetale. Se încruntă.
Invitații păreau să fie implicați într-o conspirație ca să-i protejeze pentru că nimeni nu sugeră ca el şi Sugar Beth să rămână nemişcați pentru fotografiile de nuntă, şi nici măcar o singură persoană n-a bătut cu cuțitul în paharul de apă pentru a-i îndemna să se sărute. Când sosi momentul să taie tortul de nuntă, Winnie sări cu o expresie afectată de panică şi spuse că onorurile vor fi făcute de ea şi de Ryan. Numai Cubby Bowmar păru dezamăgit că n-o să apuce să-i vadă fața lui Colin mânjită cu cremă de vanilie.
Sugar Beth petrecu cea mai mare parte din timpul recepției cu Sălciile de Mare ori cu Gigi şi prietenele ei adolescente. In cele din urmă Winnie o trase deoparte ca să arunce buchetul, iar ea i-l aruncă drept lui Jewel,

ceea ce lui Colin i se păru un gest drăguț. Nimeni nu aminti de ceremonialul jartierei.

Când sosi timpul să plece, Winnie îşi luă înapoi perlele de la gâtul lui Sugar Beth.
— Nu le poți lua înapoi! exclamă ultragiată soția lui. Ăsta e cadoul de nuntă pe care mi-l doresc.
— Uită de el. Pentru astea am planuri mult mai importante. Winnie o sărută pe obraz şi băgă perlele în geantă. Cadoul te va aştepta când te vei întoarce din luna de miere.
— Care lună de miere?
Winnie o împinse către Colin.
In cele din urmă el reuşi să ajungă la maşina lui, care fusese împodobită cu serpentine albe şi un anunț pe portiera din dreapta pe care se putea citi A patra oară are farmec. Se aruncă cu orez. Merylinn o înghesui pe Sugar Beth pe scaunul din față. Heidi aruncă geanta cu lucruri pentru noapte în spate. Cineva sună cu un claxon. Şi porniră.
Interiorul maşinii începu să semene cu un mormânt. Sugar Beth se uita drept în față. Colin se gândea ce să spună, dar nu mai dormise bine de săptămâni întregi. In majoritatea nopților rămăsese la computer până în zori, se odihnise câteva ore apoi se trezise şi trecuse din nou la scris. în afara vizitelor săptămânale la un mic supermarket, nu văzuse pe nimeni. Uitase să se radă, uitase să mănânce. Uneori se supusese singur la drumeții chinuitoare de o zi prin deşert, în speranța că oboseala îl va doborî destul încât să doarmă mai mult de două ore la rând, dar nu prea funcționase. N-avea chef de mâncare, nu prea avea chef de nimic altceva decât să scrie şi să se chinuie singur gândindu-se la Sugar Beth.
Trecură de Quik Stop, iar ea rupse în sfârşit tăcerea.
— Ce lună de miere?

— M-am gândit la Insulele Virgine, dar acum cred că e mai bine să ne îndreptăm doar spre lac. Amy şi Clint ne-au dat cabana lor pentru noaptea asta. De ce ai mâncat conopidă?
Rochia ei scoase un foşnet furios.
— Spune-mi unde ai fost două luni.
Amintiri de neuitat
381
— Intr-o casă de chirpici pe care am închiriat-o aproape de Taos. Trei camere în apropierea unui crâng de plopi. Simplă, dar funcțională.
— Pari ohosit. Şi ai slăbit.
Lui i se păru că detectează îngrijorare în vocea ei – o crăpătură în armura ei de resentimente şi oboseala îi dispăru instantaneu.
— Sunt extenuat. Obosit până în măduva oaselor. Scoase un oftat istovit şi îi studie reacția cu coada ochiului. Au fost două luni extraordinar de grele. N-a fost bine deloc.
— Probabil că ai suferit de boala exagerării.
El zâmbi şi îşi întoarse capul pentru a se delecta cu fața aceea perfectă.
— îți displace atât de mult să fii măritată cu mine?
Ochii ei străluciră.
— Nici măcar n-am semnat un contract prenupțial! Şi sunt o femeie sănătoasă.
— Atunci eşti îngrijorată?
— Bineînțeles că sunt îngrijorată! Tocmai m-am măritat a patra oară! Dar n-am avut niciodată măcar o pojghiță de bun-simț, aşa că de ce aş fi surprinsă.
— Ai o grămadă de bun-simț, ca să nu mai vorbim de un corp desăvârşit... de care intenționez să profit din plin cât mai curând posibil.
— Dumnezeule, sexul este singurul motiv pentru care am acceptat chestia asta.
— înțeleg.

Tot restul drumului către lac rămaseră tăcuți. Dacă nu era deosebit de încântată, ea părea resemnată, iar atmosfera nu mai era chiar atât de apăsătoare, dar el ştia că momentul critic încă nu trecuse. îi duse geanta cu lucruri pentru noapte în cabană – a lui era deja acolo – şi o trase spre dormitor fără să mai piardă vremea. Ea rămase împietrită în cadrul uşii.

— Oh, măi să fie!

Fiecare colțişor al dormitorului în gri şi alb era ocu-pat de munți de flori proaspete şi de lumânări lungi albe. Muzica se auzea în surdină pe fundal şi pentru

a crea o atmosferă deosebit de atrăgătoare, cuverturile de pe pat fuseseră date la o parte pentru a lăsa să se vadă petalele de trandafiri albi împrăştiate pe aşternuturile gri-deschis. Chiar şi draperiile de pe peretele de sticlă care dădea spre lac fuseseră trase. Mama lui Amy îi respectase instrucțiunile până în ultimul amănunt.

— Teribil de excesiv, pufni el. Sudiştii ăştia.

— E minunat, murmură ea.

— Ei bine, dacă aşa crezi... Lumina lumânărilor se re-flecta în mărgelele negre ale rochiei, iar pielea ei părea irizată, ca şi când ar fi fost acoperită cu o pulbere de opal sfărâmat. Am un dar de nuntă pentru tine, spuse el.

— Şi eu am un dar pentru tine.

— Dacă ticăie, chem poliția.

Ea îi zâmbi. Muşchii lui se relaxară suficient ca să-i permită să traverseze încăperea şi să aducă din geanta lui un teanc gros de pagini legat cu o panglică roşie. Când i-l dădu, îşi dori să fi băut mai mult la recepție.

— Nu... l-am terminat decât ieri, aşa că nu am avut timp să-l ambalez mai atrăgător.

Sugar Beth îl privi şi îşi dădu seama că era nervos. Acest lucru o satisfăcu mai mult decât orice se întâmplase în acea zi şi ultimele straturi de resentiment începură să se cojească pe la colțuri. Se adânci în singurul fotoliu din cameră şi examină ceea ce-i dăduse el.

— Ți-ai terminat cartea.

— Aseară foarte târziu.

I-o dedicase ei. Asta trebuia să fie surpriza lui. Zâmbi în sinea ei şi trase de marginile fundei roşii care lega manuscrisul. El îşi mută greutatea de pe un picior pe altul şi îşi drese glasul. Agitația lui îi făcu şi mai mare plăcere. Atunci se uită pe pagina cu titlul. Respirația i se tăie într-un mic şuierat.

O poveste de dragoste pentru Valentine

de COLIN BYRNE

— Oh, Doamne... O mie de întrebări îi răsăriră în minte. Când îşi regăsi vocea, răsună neconvingătoare şi slabă. Dar... ce s-a întâmplat cu cealaltă carte a ta?

— Asta trebuia scrisă mai întâi.

îşi plimbă degetele peste pagina de titlu şi nodul tare de teamă pe care îl purtase în ea de mai multă vreme decât îşi putea aminti dispăru. în locul lui simți un sentiment de linişte adânc înrădăcinat. Un bărbat care făcea acest lucru pentru femeia iubită era un bărbat memorabil. Zâmbi uşor ezitantă.

— Când scriitorii bărbați scriu poveşti de dragoste, eroina e predispusă să sfârşească moartă.

— Nu şi de data asta, te asigur. Nici vocea lui nu era mai sigură ca a ei. N-o să mai pot să țin niciodată fruntea sus în cercurile literare.

— Oh, Colin... Strânse manuscrisul la piept, şi ochii i se umplură de lacrimi. Ultimele urme de teamă se risipiră când se uită în ochii celui de-al patrulea şi ultimului ei soț. Te iubesc, scumpul meu.

— Pe asta contam şi eu.
El îi dădu manuscrisul deoparte, o ridică în picioare şi începu să-i scoată unul câte unul acele din păr. Când acesta se revărsă, o sărută pe gât, pe umeri, şoptindu-i sonete de dragoste care deveniră din ce în ce mai lumeşti pe măsură ce hainele lor căzdeau jos.
— Eşti perfectă, murmură el când o aşează pe petalele de trandafir.
Ea îşi plimbă mâinile pe corpul lui, reobişnuindu-se cu suprafeţele tari şi musculoase. El descoperi alte peta-le, catifelate şi umede, umflate de poftă şi înmiresmate de dorinţă, iar ea înnebuni de pasiune. înnebuni şi mai tare când în cele din urmă o pătrunse, iar ea îi văzu pasiunea arzătoare din ochi.
— Te iubesc, îi şopti el. Te iubesc atât de mult, scum-pa nnea.
îi şopti la rândul ei şi ea cuvinte de dragoste, şi furtuna dulce îi copleşi din nou.
în dimineaţa următoare, Sugar Beth se rezemă într-un cot şi îşi privi soţul adormit. Muncise din greu noaptea trecută, făcând dragoste cu ea până când că-zuseră amândoi istoviţi. Rezistă imboldului de a-l trezi,

se strecură afară din pat şi îşi trase pe ea o pereche de chiloţi şi cămaşa lui de la smoching. In bucătărie îl descoperi pe Gordon, o carafă cu suc proaspăt de portocale şi un coş cu brioşe calde. Nici o altă femeie nu avea prietene mai bune ca ea şi de îndată ce va avea ocazia intenţiona să le ofere o petrecere a miresei care nu avusese loc.
Bău un pahar cu suc şi îl mângâie pe Gordon, dar îl lăsă în urmă când îşi croi drum în jos către lac prin-tre broaştele ţestoase din spate. Soarele din zori strălucea pe diamantul somptuos pe care i-l dăruise soţul ei. El

nu voia ca ea să uite că era măritată, ca şi când ar fi putut. Zâmbi şi o inundă un sentiment de pace, ca un şuvoi adânc şi liniştit. Pentru totdeauna era o perioadă lungă de timp ca dragostea să dureze, dar când era vorba de Colin Byrne, pentru totdeauna părea exact termenul potrivit.

— Deja te-ai plictisit de mine?
Se întoarse şi îşi văzu soţul venind către ea, în picioarele goale care lăsau urme în iarba umezită de rouă şi cu Gordon tropăind pe lângă el. Colin purta jeanşi şi un tricou alb, arăta cu totul fantastic şi neglijent – neras, ciufulit, mâncând dintr-o brioşă, iar atunci când îl sărută simți gust de firimituri de chec cu banane, pastă de dinți şi sex.
— Nu m-am plictisit deloc, li zâmbi şi îi mângâie obrazul. M-am gândit la cadoul meu de nuntă.
— Mi-am pus sufletul în fiecare pagină, spuse el cu atâta inocență încât ei i-ar fi dat din nou lacrimile dacă nu ar fi trebuit să facă altceva mai întâi.
— Nu la cadoul ăla, reuşi ea să spună. Cadoul meu pentru tine. Sper să-ți placă pentru că nu pot să-l iau înapoi.
— Mi-e imposibil să-mi imaginez că-ți pot da înapoi ceva ce mi-ai dăruit.
— Rămâi consecvent acestei idei.
Şi apoi îi spuse.
Rămase uluit.
Ea nu fu surprinsă. Şi ea avusese nevoie de timp să se obişnuiască.

In cele din urmă, el îşi reveni suficient cât să pună câteva întrebări. Apoi începu să o sărute din nou, dar exact când începuseră să respire greu, el se desprinse.

— îmi pare rău, iubito. Ştiu că e luna noastră de mie-re, dar... îşi luă mâna de pe fundul ei cu cea mai mare părere de rău. Ar fi posibil să rămâi o oră singură? Cel mult două?
— Mă părăseşti acum?
— în mod normal nu m-aş fi gândit la asta, înțelegi, dar ținând cont de vestea ta uimitoare... O privi, şi tot sufletul îi străluci în privire. Simt o nevoie urgentă să scriu un epilog.

epilog

Toți îi spuneau Honeybell, cu excepția tatălui ei care o numea Eugenia... sau Eugenia Frances în dimineața în care şi-a găsit cravata Helmut Lang înotând în vasul cu apă al lui Gordon. împreună cu mama ei, era bucuria vieții lui, un drăcuşor cu părul negru, ochii uimitori ai lui Sugar Beth şi spiritul ei bătăios. In fiecare dimineață când o cobora scările țipa în brațele lui când vedea portretul în mărime naturală al lui Diddie cu Sugar Beth care atârna din nou în vechiul lui loc de pe hol. Toate amenințările lui că o să dea foc acelui lucru nenorocit se izbeau de nişte urechi surde. Sugar Beth spunea că Winnie nu i-ar fi putut face un cadou de nuntă mai frumos. Cu excepția perlelor lui Diddie.
— Nici să nu te gândeşti să le porți, îi şopti Gigi bebeluşului în ziua botezului, atunci când Winnie îi prezentase în mod oficial noii ei nepoatei conținutul unei cutii albastre de catifea. O să arăți aiurea.
Duminica după-amiaza, se adunau cu toții la masa comună de la Winnie – Sălciile de Mare cu soții lor, Leeann şi „partenerul" ei. Faptul că Jewel şi Leeann constituiau acum un cuplu stabil băgase oraşul în vrie, dar Leeann spunea că nu mai putea trăi în minciună şi că era pentru prima oară cu adevărat fericită în viața ei, chiar dacă Jewel refuza cu îndărătnicie să se alăture

Sălciilor de mare, deşi nu lipsea de la nici o masă comună.
Colin o văzu pe Heidi venind spre el cu cuțitul de tăiat carne.
— Eşti singurul bărbat de aici care poate să taie o şuncă fără să o facă zob, spuse ea. Dă-mi-o mie pe Honeybell.

— Nu mănânc nimic altceva decât Lean Cuisine1, afirmă Merylinn, îndreptându-se spre cuptorul cu mi-crounde. Să mă bateți dacă vedeți că mă uit la altceva.
Privirea lui Sugar Beth se întâlni cu a lui peste capetele femeilor şi îi adresă unul din acele zâmbete de care el era îndrăgostit, cu o uşoară tentă de uimire, ca şi când nu i-ar fi venit să creadă că toate astea erau ale ei. Uneori până şi lui îi venea greu să creadă acest lucru.
O poveste de dragoste pentru Valentine se ridicase la înălțimea aşteptărilor lui Sugar Beth şi devenise cea mai populară carte a lui, deşi el s-ar fi descurcat şi fără publicitatea pe care i-o adusese, ca să nu mai vorbim de rugămințile editorului lui ca într-o zi să mai scrie un alt roman de dragoste. Pe Colin îl trecu un fior. Bineînțeles că lui Sugar Beth îi priise publicitatea şi dădea interviuri pe nerăsuflate. Valentine's Books, numele pe care îl alesese pentru librăria ei, a fost un succes imediat, iar Jewel se extinsese cu Gemima's. Depot Coffeehouse, pe care Heidi o conducea pentru Sugar Beth, se transformase în locul de întâlnire al tuturor celor din oraş şi un cuib de bârfe pe care el nu sperase niciodată că o să-l vadă.
Viața era frumoasă, dar nu perfectă. El şi Sugar Beth încă se mai certau ori de câte ori aveau chef. Sălciile de Mare erau prinse într-un joc absurd de a-i găsi un partener de sex mamei lui Merylinn care era văduvă. Gigi avea un prieten, lucru care îl înnebunea pe Ryan. Iar uneori când era lună plină, Cubby Bowmar şi amicii

lui încă se mai arătau pe peluza din fața Frenchman's Bride urlând după Sugar Beth. Colin aproape că trecea cu vederea acest lucru pentru că ştia că ei îi plăcea să i se dea atenție.

— Masa e gata.

Winnie luă platoul cu şuncă de la el şi îi alungă pe toți spre sufragerie.

— Intr-una din zilele astea o să aduc sushi, spuse Heidi. Acum vând şi la Big Star.

1 Marcă de produse congelate (n.tr.)

— Nu mănânc sushi, ripostă Deke. Mă şi îndoiesc că e legal în Mississippi.

— Este timpul pentru rugăciune, îi anunță Amy. Țineți-vă de mână.

— Vino aici, Honeybell.

Sugar Beth luă copilaşul de la Heidi şi se strecură printre Ryan şi Deke ca să ajungă lângă Colin, îl prinse de mână şi mulțumiră amândoi pentru binefacerile de care avuseseră parte mai mult decât şi-ar fi putut închipui vreodată.

Mulțumiri

Buchete de flori de magnolie pentru toți cei care m-au ajutat cu cercetările din Mississippi, în special Susan Jor- dan şi Sherry Colhoun de la Camera de Comerț din Holly Springs, Mississippi; Bridgette Correale pentru fotografii; şi Adele San Miguel care s-a asigurat că le primesc. Mulțu-miri pentru Elizabeth Baucom, Donna Barnes, Melanie Noto, Lynn Pittman şi Carol Jackson pentru observații şi anuare.

Vă mulțumesc Peter Janson-Smith şi Sir Richard Rougier, pentru permisiunea de a cita din cărțile incomparabilei Georgette Heyer.
Am primit informații, sfaturi şi susținere de la atât de mulți prieteni şi asociați. Vă mulțumesc Steven Axelrod, Jill Barnett, Jennifer Crusie, Lisa Gallagher, Kristin Hannah, Alison Hart, Cissy Hartley, Cathie Linz, Lindsay Longford, Meryl Sawyer, Suzette Vann, Matthew Versche- ure, Margaret Watson, tuturor de la SEP Bulletin Board şi găştii de la Phillips, inclusiv Danei, cel mai nou membru al nostru, şi lui Nickie Shek, care m-a lămurit cum stau lucrurile cu fetele de treisprezece ani.
De la William Morrow şi Avon Books, le sunt pe veci recunoscătoare lui Carrie Feron, editorul meu neîfricat şi nepereche. De asemenea, lui Nancy Anderson, Richard Aquan, Leesei Belt, lui George Bick, Ralph D'Arienzo, Karen Davy, Darlene Delillo, Gail Dubov, Tom Egner, Seth Fleishman, Josh Frank, Jane Friedman, Fleather Gould, Brian Grogan, Cathy Hemming, Angelei Leigh, Kim Lewis, Selinei McLemore, lui Brian McSharry, Judy Madonia, Michael Morrison, Jan Parrish, Shelly Perron, Chadd Reese, Rhondei Rose, lui Pete Soper, Michael Spradlin, Debbie Stier, Andrea Sventora, Bruce Unck şi Donnei Waitkus.
SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

în aceeaşi colecție au apărut

1. Danielle Steel, O femeie împlinită
2. Danielle Steel, Cu fiecare zi
3. Nora Roberts, Vis în alb
4. Nora Roberts, Parfumul iubirii
5. Nora Roberts, Trăieşte clipa
6. Nora Roberts, Fericiți pentru totdeauna
7. Danielle Steel, Legături de familie

8. Danielle Steel, Moştenirea
9. Danielle Steel, Misterele dragostei
10. Danielle Steel, Strada Charles 44
11. Nora Roberts, Comori tăinuite
12. Barbara Delinsky, Evadarea
13. Jackie Collins, Celebritate
14. Danielle Steel, Luminile Sudului
15. Mary Jo Putney, O nouă viață
16. Maryjo Putney, Umbrele trecutului 17- Maryjo Putney, Pasiune şi onoare
18. Danielle Steel, Petrecerea
19. Eloise James, Un sărut la miezul nopții
20. Eloise James, Atingerea dragostei
21. Sandra Brown, Dulce mânie
22. Sandra Brown, Confruntarea
23. Jackie Collins, Zeița răzbunării
24. Sandra Brown, Sărutul ispitei
25. Danielle Steel, Conacul
26. Sandra Brown, Furtună în paradis
27. Danielle Steel, îngerul păzitor
28. Nora Roberts, Vieți la limită – voi. 1
29. Nora Roberts, Vieți la limită – voi. 2
30. Fem Michaels, Un Crăciun de neuitat
31. Fern Michaels, O dorință de Crăciun
32. Joanna Trollope, Nurorile
33. Joanna Trollope, O altă familie

Mary Jo Putney, O iubire imposibilă – voi. 1

35. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă – voi. 2
36. Jo Beverley, Mireasă fără voie
37. Pamela Morsi, O femeie de succes
38. Danielle Steel, Miracolul
39. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor – voi. 1
40. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor – voi. 2
41. Maryjo Putney, Compromisul inimii
42. Nancy Thayer, Paşi pe nisip
43. Amanda Quick, Alchimia dragostei

44. Ellen Maister, Vieți paralele
45. Amanda Quick, Tainele trecutului
46. Diane Chamberlain, Minciuni din dragoste
47. Amanda Scott, Regele furtunilor
48. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări – voi. 1
49. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări – voi. 2
50. Jo Beverley, Fericire periculoasă
51. Diane Chamberlain, înainte de furtună
52. Danielle Steel, Două vieți
53. Maryjo Putney, Dansul pasiunii
54. Elin Hilderbrand, Insula
55. Danielle Steel, Rugăciuni ascultate
56. Sarah Jio, Anotimpul regăsirii
57. Nora Roberts, Visuri Împlinite
58. Luanne Rice, Barca de argint
59. Mary Jo Putney, Taina contesei
60. Santa Montefiore, Casa de la malul mării – voi. 1
61. Santa Montefiore, Casa de la malul mării – voi. 2
62. Danielle Steel, Vârstele dragostei
63. Loretta Chase, Seducție
64. Judy Astley, Iubiri clandestine
65. Amanda Quick, Nesocotita
66. Ulrika Jonsson, Suflete regăsite
67. Danielle Steel, Hotel Vendome
68. Anne Golon, Angelica. Marchiza îngerilor

Nora Roberts, îmblânzitoareii de suflete

70. Elizabeth Noble, Iubiri de altădată
71. Amanda Quick, Scandal
72. Leila Meacham, Trandafiri – voi. 1
73. Leila Meacham, Trandafiri – voi. 2
74. Anne Golon, Angelica. Logodnica vândută
75. Fern Michaels, Noi începuturi
76. Amanda Quick, O relație periculoasă
77. Elizabeth Noble, Scrisori pentru fiicele mele
78. Nora Roberts, Treptele iubirii
79. Daisy Goodwin, Ultima mea ducesă

80. Danielle Steel, Ecouri
81. Anne Golon, Angelica. Serbări regale
82. Helen Warner, Invitație la nuntă
83. Jill Shalvis, Irezistibil
84- Amanda Quick, Legământul iubirii
85. Nora Roberts, Paşi spre fericire
86. Luanne Rice, Un albastru infinit
87. Danielle Steel, Surprizele vieții
88. Amanda Quick, Dorința
89. Lisa Jewell, Petrecerea lui Ralph
90. Mary Jo Putney, Când dragostea te schimbă
91. Helen Simonson, Ultima cucerire
92. Fern Michaels, In căutarea fericirii
93. Julia Quinn, Eloisa James, Patru nunți şi o moştenire
94. Rebecca Chance, Fete rele – voi. 1
95. Rebecca Chance, Fete rele – voi. 2
96. Ana Damian, Scenariu pentru dragoste
97. Mary Jo Putney, Călătorie spre iubire
98. Jane Lovering, Muzica inimii
99. Lisa Jackson, Iubire vinovată
100. Beth Kendrick, Greşeli din dragoste
101. Danielle Steel, Dincolo de aparențe
102. Nora Roberts, Iubire peste timp
103. Kristin Hannah, A doua şansă
Julia Quinn, Eloisa James, Aleasa inimii
105. Nora Roberts, Martora
106. Nancy Thayer, Vara iubirii regăsite
107. Mary Jo Putney, Curcubeie sfărâmate
108. Amanda Quick, O aventură de-o noapte
109. Eileen Goudge, Chipurile dragostei
110. Mary Jo Putney, Râul de foc
111. Amanda Quick, Şarada iubirii
112. Amanda Quick, Frumoasa şi Bestia
113. Judy Duarte, Legături miraculoase
114. Amanda Quick, Misterul Afroditei

115. Joanna Trollope, O pasiune interzisă
116. Amanda Quick, Rendez-vous la miezul nopții
117. Mary Jo Putney, îmblânzirea unui rebel
118. Amanda Quick, Capcanele iubirii
119. Maryjo Putney, Aventurile unei lady
120. Jackie Collins, Jocuri periculoase
121. David Nicholls, O zi
122. Julie Maxwell, Fațetele dragostei
123. Amanda Quick, O pradă ușoară
124. Maryjo Putney, Daruri periculoase
125. Maryjo Putney, O alegere dificilă
126. Jojo Moyes, Jertfa iubirii
127. Mary Jo Putney, Caruselul inimilor
128. Barbara Taylor, Bradford, Puterea dragostei
129. Maryjo Putney, Mătase şi umbre
130. Nora Roberts, îndrăzneşte să visezi
131. Elizabeth Naughton, Aşteaptă-mă
132. Nora Roberts, Păstrează-ți visul
133. Maryjo Putney, Săruturi furate
134. Barbara Cartland, Triumful dragostei
135. Maryjo Putney, Mătase şi secrete
136. Barbara Cartland, întoarcerea în paradis
137. Amanda Quick, Un sărut periculos
138. Nora Roberts, Cântecul de sirenă

Amanda Quick, Secretele nopții

140. Mary Jo Putney, Văluri de mătase
141. Barbara Cartland, Pe aripile iubirii
142. Nora Roberts, Găseşte-ți visul
143. Amanda Quick, Logodnică de împrumut
144. Jo Beverley, Dulcele păcat al iubirii
145. Nora Roberts, Magia destinului
146. Amanda Quick, Atracție periculoasă
147. Eloisa James, Jocul dragostei
148. Nora Roberts, Magia umbrei
149. Margot Berwin, Aroma pasiunii
150. Amanda Quick, Otrava perfectă

151. Mary Jo Putney, Tunete ți trandafiri
152. Nora Roberts, Legături primejdioase – voi. 1
153. Nora Roberts, Legături primejdioase – voi. 2
154. Barbara Taylor Bradford, Gustul dragostei
155. Danielle Steel, Până la sfârşitul veacurilor
156. Eloisa James, Alegerea perfectă
157. Amanda Quick, O iubire neconvențională
158. Nora Roberts, Dalia albastră
159. Danielle Steel, La prima vedere
160. Jude Deveraux, Adevărata dragoste
161. Nora Roberts, Dalia albastră – Visul Stellei
162. Nora Roberts, Trandafirul negru
163. Amanda Quick, O aventură riscantă
164. Mary Jo Putney, Copilul sălbatic
165. Nora Roberts, Crinul roşu
166. Amanda Quick, Cristalul Nopții
167. Sandra Brown, Amintiri înşelătoare
168. Danielle Steel, Păcatele mamei
169. Linda Howard, O inimă neîmblânzită
170. Amanda Qucik, Focul din oglinzi
171. Mary Jo Putney, Mireasa din China
172. Danielle Steel, Trădarea
173. Nora Roberts, Misterele nopții

174. Linda Howard, Alegerea inimii
175. Mary Jo Putney, Un târg neobişnuit
176. Amanda Quick, Grădinile de Cristal
177. Jude Deveraux, Mai presus de timp
178. Linda Howard, O noapte de neuitat
179. Danielle Steel, Prieteni pentru totdeauna
180. Mary Jo Putney, Blestemul trecutului
181. Amanda Quick, Suflete sălbatice
182. Lisa Jackson, Păcatul originar
183. Mary Jo Putney, Iubire regăsită
184. Nora Roberts, Refugiul – voi. 1
185. Nora Roberts, Refugiul – voi. 2

186. Sidney Sheldon, îngerul întunericului
187. Amanda Quick, Afaceri de familie
188. Mary Jo Putney, Jurăminte neobişnuite
189. Nora Roberts, Magia trecutului
190. J.D. Robb, Sanctuarul
191. Mary Jo Putney, Focul ascuns
192. Barbara Cartland, în sfârşit, dragostea
193. Sandra Brown, în căutarea adevărului
194. Mary Balogh, Primul pas: Căsătoria
195. Amanda Quick, Femeia misterioasă
196. Mary Jo Putney, Revelația
197. Nora Roberts, Tributul – voi. 1
198. Nora Roberts, Tributul – voi. 2
199. Julie Garwood, Dansul umbrelor
200. Maryjo Putney, Capriciile destinului
201. Sandra Brown, Dispariția
202. Mary Balogh, Ai doilea pas: Seducția
203. Sidney Sheldon, Evadarea
204. Amanda Quick, Casa de sticlă
205. Sandra Brown, Arşița nopții
206. Mary Jo Putney, Descântec de dragoste
207. Linda Howard, Plăcere exclusivă
208. Mary Balogh, La final apare dragostea
Amanda Quick, Ape adânci
210. Mary Jo Putney, Sărutul sorții
211. Sandra Brown, Fascinație secretă
212. Mary Carter, Totul pentru tine
213. Amanda Quick, întoarcerea în Eclipse Bay
214. Mary Jo Putney, Magie furată
215. Nora Roberts, Steaua ascunsă
216. Mary Balogh, Ispitirea unui înger
217. Linda Howard, Un joc de noroc
218. Amanda Quick, Noi începuturi în Eclipse Bay
219. Sandra Brown, Păcatele trecutului
220. Sylvia Day, Atracția
221. Nora Roberts, Steaua captivă

222. Julie Garwood, Pasiuni mocnite
223. Amanda Quick, O vară în Eclipse Bay
224. Sandra Brown, Amintiri şi secrete
225. Julie Garwood, Pasiuni mocnite
226. Nora Roberts, Steaua secretă
227. Sylvia Day, Revelația
228. Marek Halter, Khadija – Iubirile Orientului
229. Sandra Brown, Invidia
230. Nora Roberts, întoarcerea lui Rafe MacKade
231. Amanda Quick, O iubire primejdioasă
232. Sylvia Day, împlinirea
233. Nora Roberts, Mândria luijared MacKade
234. Marek Halter, Fatima – Iubirile Orientului
235. Mary Jo Putney, Magie îndepărtată
236. Amanda Quick, Logodnă de conveniență
237. Sidney Sheldon, O zi prea îndepărtată
238. Nora Roberts, Inima lui Devin MacKade
239. Amanda Quick, Grădina amăgirilor
240. Sandra Brown, Necunoscutul
241. Nora Roberts, Subjugarea lui Shane MacKade
242. Marek Halter, Aicha – Iubirile Orientului
243. Sidney Sheldoon, Mărire şi decădere
Amanda Quick, Un înger păzitor
245. Nora Roberts, Amețitor ca vinul
246. Mary Jo Putney, Ademenirea unui sfânt
247. Amanda Quick, Cheia misterelor
248. Anne Golon, Angelica. Supliciul de la Notre-Dame
249. Nora Roberts, Lin pariu pe soartă
250. Sidney Sheldon, Spune-mi ce visezi
251. Amanda Quick, Ochi de vis
252. Anne Golon, Angelica. Lumini şi umbre
253. Winston Graham, Ross Poldark. începuturi
254. Nora Roberts, Provocarea sorții
255. Sidney Sheldon, Stăpânul jocului
256. May Balogh, Inimă de piatră
257. Winston Graham, Demelza

258. Nora Roberts, Posibilități nenumărate
259. Amanda Quick, Surori secrete
260. May Balogh, Cântec tăcut
261. Winston Graham, Poldark. Jeremy Poldark
262. Nora Roberts, Singurătatea unui bărbat
263. Mary Balogh, Hoțul de visuri
264. Amanda Quick, Parteneri perfecți
265. Sarah Jio, Destine înlănțuite
266. Winston Graham, Poldark. Warleggan
267. Nora Roberts, Acum şi pentru totdeauna
267. Nora Roberts, Acum şi pentru totdeauna
268. Amanda Quick, Dragostea e oarbă
269. Sonali Dev, O iubire neaşteptată
270. Mary Balogh, Dorința
271. Nora Roberts, Miresele MacGregor
272. Mary Balogh, Din toată inima
273. Sidney Sheldon, De cealaltă parte a miezului nopții
274. Amanda Quick, Dragostea nu are reguli
275. Susan Elizabeth Phillips, Trandafirul sălbatic
276. Nora Roberts, Mâna câştigătoare
277. Sandra Brown, Dragoste sub presiune

Sugar Beth Carey a fost regina incontestabilă din Parrish. Superba blondă, adolescenta rebelă, inteligentă, alintată şi răutăcioasă, despre care toți – inclusiv ea însăşi – se aşteptau să cucerească lumea, a lăsat totul în urmă, cu gând să nu mai revină niciodată în prăfuitul orăşel din Mississippi.

Cincisprezece ani mai târziu, falită, disperată, dar prea mândră să o arate, se întoarce în Parrish să descopere că foştii ei duşmani trăiesc viața pe care ea se aştepta să o ducă. Sora ei vitregă are banii, puterea şi prestigiul pe care le avusese odată Sugar şi este măritată cu iubitul din liceu al acesteia. Dar cel mai rău este că, acum, Colin Byrne, bărbatul căruia Sugar îi distrusese cariera de profesor – şi nu tocmai întâmplător –, este un scriitor celebru şi locuieşte în impresionanta casă care i-a aparținut odată lui Sugar.
Pentru Sugar a venit timpul să plătească răutățile din trecut. însă fetița răsfățată pe care şi-o amintesc toți a fost înlocuită de o femeie cu capul pe umeri, puternică şi hotărâtă. Iar Colin ar putea descoperi curând că dorința de răzbunare se poate transforma în pasiune, fără ca vreunul din cei implicați să-şi dorească asta... sau să se poată opune în vreun fel.
Susan Elizabeth Phillips a scris 23 de romane traduse în 30 de limbi, prezente pe lista de bestsel- leruri din New York Times, Publisher's Weekly şi USA Today. A primit patru premii RITA pentru „Cel mai bun roman", precum şi Premiul pen-tru întreaga activitate din partea Romantic Times.

mai rele când obişnuiam să beau, am tendința să mă mărit cu iubiții mei.

—